

ОТ АВТОРКАТА НА СВЕТОВНИЯ БЕСТСЕЛЪР „НЕ КАЗВАЙ СБОГОМ“

ВЕЧЕ И ФИЛМ С
УЧАСТИЕТО НА
ШАРЛИЙЗ ТЕРОН

ДЖИЛИАН ФЛИН

МРАК

ДЖИЛИАН ФЛИН

МРАК

Превод: Надежда Розова

chitanka.info

**От авторката на световния бестселър „Не казвай сбогом“.
Вече и филм с участието на Шарлийз Терон.**

Брилянтен разказвач с усет към детайла, Джилиан Флин надхвърля границите на жанра.

Либи Дей е едва на седем години, когато пред очите ѝ брутално убиват майка ѝ и двете ѝ сестри. В хода на разследването тя свидетелства срещу брат си, Бен, който се озовава зад решетките с доживотна присъда. Четвърт век по-късно с Либи се свързва любителския Клуб на следователите — тайно общество, разследващо печално известни престъпления. Според тях Бен е невинен, а истинският убиец е все още на свобода. Либи е потресена от техните твърдения. Объркана, тя поставя под съмнение какво точно е видяла... или по-скоро не е видяла в нощта на трагедията. Завръщането ѝ на местопрестъплението отприщва спомени, които дават неочакван поглед към случилото се. А истината е шокираща...

Джилиан Флин отново демонстрира своя деликатен хаплив стил. Брилянтен разказвач с усет към детайла, тя надхвърля границите на жанра. С драматични персонажи и поразяващи разкрития, „Мрак“ спокойно може да се съпостави с бестселъра на Капотти — „Хладнокръвно“!

Когато истината изплува, дори и най-заклетите привърженици на този жанр ще онемаят.

Пъблишърс Уикли

С „Мрак“ Джилиан Флин дава ново измерение на жанра трилъър. Гласът на героинята е смразяващ, действието върви по ръба на бръснача, а читателят е в плен на наратива. Отчетливият и ясен език на Флин е забележителен.

Lira.bg

На ослепителния ми съпруг Брет Нолан

*С живота простиha се Дей,
защото Бен се оказа злодей:
в дяволски пъклен захлас
изтреби ги в нощен час.*

*Мишел удуши през нощта,
Деби накълца — изтече ѝ
кръвта.*

Мама Пати след туй се затресе

—
той главата ѝ с пушка отнесе.

*Бебето Либи някак оцеля,
ама за какво след таз беля?*

Учениче

ско

стихотворение,

ок. 1985 г.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

Има в мен лошотия, съвсем истинска, като вътрешен орган. Ако ми разпорите корема, току-виж се изхлузила навън — месеста и тъмна — и тупнала на пода, та да я стъпчете. Злото е в кръвта на семейство Дей. Нещо не ми е наред. Никога не съм била послушно момиченце, а след убийствата станах още по-лоша. Малкото сираче Либи отрасна начумерено и безгръбначно, обикаляше разни далечни роднини — втори братовчеди, пралели и приятели на приятелите, киснеше по каравани или порутени фермерски къщи из цял Канзас. Ходех на училище с дрехи от по-голямата си сестра: ризи с пожълтели подмишници, панталони с провиснало дъно, нелепо широки и привързани с орфан колан, пристегнат на последната дупка. На снимките на класа косата ми все не е както трябва, баретите висят на вървите си, все едно са летящи предмети, оплели се в гъсталак, а под очите ми винаги има издути торбички като на пияна хазайка. И може би едва забележима извивка на устните вместо усмивка. Може би.

Не бях симпатично дете и се превърнах в много антипатичен зрял човек. Нарисувате ли душата ми, ще се получи драсканица с остри зъби.

* * *

Беше потискащ дъждовен март, а аз лежах в леглото си и кроях планове да се самоубия — имах си такова хоби. Позволявах си това следобедно мечтание: пушка, устата ми, изстрел, главата ми отскача веднъж, втори път, кръв по стената. Пръски, струи. „Кремация ли искаше тя или погребение? — ще питат хората. — Кой ще дойде на погребението?“ И никой няма да знае. Хората, които и да са те, просто ще забодат поглед в обувките или в нечии рамене, докато се възцари

мълчание, после някой ще се заеме да вари кафе — отривисто и с много тракане. Кафето страшно върви с внезапната смърт.

Измъкнах крак изпод завивките, обаче не можах да се накарам да го допра до пода. Сигурно съм потисната. Вероятно съм в депресия от около двацет и четири години. Усещам, че някъде там, вътре, има по-добра моя разновидност — скрита зад черния дроб или прикрепена за крайче на далака в моето осакатено детинско тяло, една Либи, която ми нарежда да стана, да направя нещо, да порасна, да продължа напред. Обаче злината обикновено взема връх. Когато бях на седем, брат ми изтрепа цялото ми семейство. Майка ми и двете ми сестри вече ги няма: дум-дум, кръц-кръц, хррр-хррр. Всъщност нищо не трябваше да правя след това, нищо не се очакваше от мен.

На осемнайсет наследих 321374 долара благодарение на всички мекосърдечни хора, които бяха прочели печалната ми история, на добряците, които ми съчувстваха от все сърце. Когато чувам тази фраза, а аз я чувам много често, си представям набъбнали нарисувани сърца с птичи криле, които пърхат към някое от противните ми детски обиталища, където на прозореца седя аз като малка, махам с ръка, улавям всяко сърце и върху мен се посипват зелени банкноти: благодаря ви, много ви благодаря! Докато бях още дете, даренията отиваха в консервативно управлявана банкова сметка, която навремето изведнъж набъбваше през три-четири години, щом някое списание или новинарски канал актуализираше информацията за мен: *Малката Либи — единствената оцеляла от прерийното клане, днес навършва сладко-горчивите десет години!* (Аз с две чорлави опашки на опиканата от опосуми поляна пред караваната на леля Даян. И дебелиите като стволоче на дървета прасци на Даян, подаващи се като никога под пола, забучени наред жълтата трева зад мен.) *Храброто дете навърши 16!* (Аз, все още дребничка, с осветено от свещите на тортата за рождения ми ден лице и риза, изопната от гърдите ми, тази година достигнали размер D на чашката, нелепо, порнографски грамадни за крехкото ми тяло като на рисунка от комикс.)

Живях с тези пари повече от тринайсет години, но вече почти свършиха. Днес следобед имах среща, за да разбера колко точно е това „почти“. Веднъж годишно човекът, който управлява парите ми — немигащ розовобузест банкер на име Джим Джефрис, настоява да ме води да хапнем някъде за „свервяване на часовника“, както го нарича.

Хапваме нещо за двайсетина долара и си говорим за живота ми — в крайна сметка той ме познава от ей такава, ха-ха. Аз пък не знам почти нищо за Джим Джефрис и никога не съм го питала, а на срещите ни винаги съм гледала с очите на дете: дръж се учтиво, но нищо повече, и приключвай бързо. Едносрични отговори, уморени въздишки. (Все пак предполагах нещо за Джим Джефрис — че е християнин и редовно ходи на църква, защото притежаваше оптимизма и търпението на човек, който вярва, че Исус ни гледа.) Следващото „сверяване на часовника“ трябваше да е чак след осем или девет месеца, но Джим Джефрис ме тормозеше, като оставяше съобщения на телефонния секретар със сериозен приглушен тон и ме уверяваше, че е направил всичко по силите си да удължи „живота на фонда“, но вече било време да се замисля за „следващите стъпки“.

И тук отново се прояви лошотията ми: веднага си помислих за другото момиче от таблоидите, Джейми някоя си, което изгуби семейството си същата година, 1985-а. Част от лицето ѝ беше изгоряла при пожара, който запалил баща ѝ, за да изтреби близките си. Всеки път, когато тегля пари от банкомата, си мисля за това момиче Джейми и че ако не ми беше откраднала славата, сега щях да имам два пъти повече средства. Въпросната Джейми някоя си сега сигурно беше в търговския център и с моите пари си купуваше красиви чанти, бижута и скъпи гримове, за да маже своето осеяно с белези лъскаво лице. Което, естествено, си беше ужасна мисъл. Поне го съзнавах.

Най-сетне, най-сетне, най-сетне се надигнах от леглото с драматично стенание и отидох в предната част на къщата. Живея под наем в малка тухлена къща в комплекс от други малки тухлени къщи, кацнали върху отвесен склон срещу някогашните кошари за добитък на Канзас Сити. Канзас Сити в Мисури, не Канзас Сити в Канзас. Това е разликата.

Кварталът ми дори няма име, толкова е затънтен. Казва се Ей там някъде. Странно, западнало място, пълно със задънени улички и кучешки изпражнения. Другите къщи са населени със стари хора, които живеят в тях, откакто са построени. Възрастните хора, посивели и прилични на пудинги, непрекъснато надничат иззад мрежите на прозорците си. Понякога излизат до колите си, пристъпвайки по старчески предпазливо, и аз се чувствам виновна, все едно трябва да отида да помогна. Само че те не биха искали. Не са дружелюбни

възрастни хора, а са ядосани старци със стиснати устни, на които не им допада аз, непознатата, да им бъда съседка. Навсякъде усещам жуженето на тяхното неодобрение. Заради звънкото им презрение и мършавото куче през две къщи, което лае по цял ден и скимти по цяла нощ, постоянният фонен шум неусетно влудява човек — секва само за няколко блажени мига и после отново започва. Обикновено проспивам единствения приятен звук в квартала — сутрешното гукане на малките деца. Цял полк кръглолики и навлечени с много пластове дрехи мъничета се запътват към детска градина някъде из лабиринта от улички зад мен, хванати за дълго въже, теглено от някой върастен. Всяка сутрин се клатушкат като пингвинчета покрай къщата ми, но нито веднъж не съм ги виждала да се връщат. На мен ми изглежда, все едно обикалят цялото земно кълбо и се прибират точно навреме, за да минат покрай прозореца ми отново на следващата сутрин. Както и да е, привързана съм към тях. Има три момичета и едно момче, които си падат по яркочервените якета, а когато се успя и не ги видя, ми става сиво. Още по-сиво. Така би се изразила майка ми, не би използвала мелодраматичното „потиснато“. Сиво ми е от двайсет и четири години.

* * *

Облякох си пола и блуза за срещата и се чувствам като джудже — дрехите на пораснало момиче, на вече зрял човек все не са ми точно по мярка. Нямам и метър и петдесет — един и четирийсет и пет, да сме съвсем точни, но закръглям. Съдете ме. На трийсет и една години съм, обаче хората ми говорят напевно, още малко и ще ми дадат да си рисувам с боички.

Прекоших наклонения си преден двор, а кучето на съседите поде досадния си лай. На паважа до колата ми са премазани скелетите на две птички, заприличали на влечуги с тези плоски човки и криле. От цяла година са тук. Не се сдържам и ги поглеждам всеки път, когато се качвам в колата си. Трябва ни хубав пороен дъжд, че да ги отмие.

Две възрастни жени разговаряха на стълбите на отсрещната къща и усетих как нарочно не ме поглеждат. Не знам името на никого. Ако някоя от тези жени умре, дори няма да мога да отбележа: „Горката

госпожа Залински почина“, а ще трябва да кажа: „Онази проклета дърта кучка от отсрещната къща ритна камбаната“.

Чувствах се като детски призрак, докато се качвах в средно голямата си кола, направена сякаш предимно от пластмаса. Все чакам някой от автосалона да дойде и да ми каже: „Беше номер. Всъщност това не може да се кара. Пошегувахме се“. Като в транс карам автомобила си играчка десетина минути към мястото на срещата си с Джим Джефрис и спирам на паркинга пред ресторанта с двайсетминутно закъснение, но знам, че той ще се усмихне вежливо и няма да обели нито дума за неточността ми.

От мен се очакваше да му звънна от мобилния си, когато пристигна, за да дотърчи навън и да ме въведе. Заведението — чудесен старовремски ресторант Кей Си — е заобиколено от изтърбушени сгради, които притесняват Джим, като че ли банда изнасилвачи са се спотаили в празните им черупки и очакват пристигането ми. Джим Джефрис няма да е Човекът-допуснал-нещо-лошо-да-сполети-Либи-Дей. Нищо лошо не може да се случи на ХРАБРАТА МАЛКА ДЕЙ. МАЛКОТО ИЗГУБЕНО МОМИЧЕНЦЕ, на клетото червеноросо седемгодишно момиченце с големите сини очи, единственото оцеляло от ПРЕРИЙНОТО КЛАНЕ, от МАНИАКАЛНИТЕ КАНЗАСКИ УБИЙСТВА, от САТАНИНСКОТО ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕ ВЪВ ФЕРМАТА. Майка ми, двете ми по-големи сестри — всички убити от Бен. Оцелях единствено аз и го разобличих като убиеца. Аз бях сладураната, изправила пред правосъдието своя брат сатанист. Сензационна новина. „Инкуайърър“ публикува разплаканата ми снимка на първа страница под заглавието АНГЕЛСКО ЛИЦЕ.

Погледнах в огледалото за обратно виждане и дори сега видях бебешкото си лице. Луничките ми бяха изсветлели и зъбите ми се бяха изправили, но носът ми още беше чип, а очите ми — кръгли като на коте. Вече си боядисвах косата много светлоруса, но рижите корени се бяха показали. Изглеждаше, сякаш черепът ми кърви, особено на късното следобедно слънце. Запалих цигара. Можех да не пуша месеци наред и после изведнъж да ми хрумне: имам нужда от цигара. Такава съм, непостоянна.

— Да вървим, малка Дей — подканих се гласно. Така се наричам, когато ме изпълва ненавист.

Слязох от колата и пушейки, се запътих към ресторанта, като държах цигарата в дясната си ръка, за да не се налага да поглеждам лявата, обезобразената. Почти вечер е: скиталчески облаци прекосяват небето като бизони, а слънцето е достатъчно ниско, за да опръска всичко в розово. Към реката, към извитите рампи на магистралата се извисяват изоставени силози — празни, сумрачно черни и безполезни.

Прекосих паркинга сам-самичка върху съзвездия от натрошено стъкло. Никой не ме нападна. В края на краищата, едва пет следобед е. Джим Джефрис обичаше да вечеря рано и се гордееше с това.

Когато влязох, той седеше на бара, пиеше нещо газирано и както си знаех, първото, което направи, беше да извади мобилния от джоба си и да впери поглед в него, сякаш го е предал.

— Звънна ли ми? — смръщи се той.

— Не, забравих — излъгах го.

Сега вече се усмихна.

— Е, както и да е. Така, радвам се, че си тук, скъпа. Готова ли си да си поговорим сериозно?

Той плесна два долара на бара и ме поведе към червено кожено сепаре с жълт дунапрен, прозираец под нацепената кожа. Ръбовете на цепнатините одраскаха задната част на бедрата ми, докато се плъзгах на мястото си. Възглавниците изкашляха тютюнева воня.

Джим Джефрис никога не пиеше алкохол пред мен и нито веднъж не ме попита дали аз искам да пия, но когато дойде келнерът, си поръчах чаша червено вино и видях как той се постара да не изглежда изненадан, разочарован или някак по-различен от обичайния Джим Джефрис. „Какво червено?“ — попита келнерът, а аз наистина нямах представа — така и не мога да запомня имената на белите или на червените вина, нито коя част от това название трябва да изречеш, затова казах само: „Наливно“ Джефрис си поръча пържола, аз — пълнени печени картофи, и когато келнерът се отдалечи, той изпусна измъчена дълга въздишка и каза:

— Е, Либи, двамата с теб вече навлизаме в съвсем нова и различна фаза.

— Колко са останали? — попитах, умолявайки мислено *кажидесетхиляди* *кажидесетхиляди*.

— Четеш ли отчетите, които ти изпращам?

— Понякога — излъгах отново. Обичам да получавам поща, но не и да я чета. Сигурно отчетите бяха в някоя купчина вкъщи.

— Слушаш ли съобщенията ми?

— Мисля, че мобилният ти телефон е развален. Много често прекъсва.

Бях чула достатъчно, за да разбера, че съм в беда. Обикновено изключвах след първото изречение на Джим Джефрис, който винаги започваше с „Либи, обажда се твоят приятел Джим Джефрис...“.

Той опря върховете на пръстите си в колибка и издаде напред долната си устна.

— Във фонда са останали деветстотин осемдесет и два долара и дванайсет цента. Както вече споменах, ако го попълваше с приходи от редовна работа, щяхме да успеем да го задържим на повърхността, обаче... — разпери той ръце и направи гримаса — не стана така.

— Ами книгата, тя не...?

— Съжалявам, Либи, но и с книгата не се получи. Казвам ти го всяка година. Ти не си виновна, но книгата... не. Нищо.

Преди години, за да се възползва от двайсет и първия ми рожден ден, един издател на книги за самопомощ ме помоли да напиша как съм се преборила с „демоните на миналото“. С нищо не се бях преборила, но въпреки това се съгласих да напиша книгата, като разговарях по телефона с една жена от Ню Джърси, която всъщност написа текста. Книгата излезе по Коледа през 2002 година, а на корицата имаше моя снимка с несполучлива чорлава подстрижка. Заглавието беше „Нов ден за Дей! Не оцелявайте от травмите в детството, побеждавайте ги!“ и съдържаше няколко мои детски снимки и снимки на мъртвите ми близки сред безсмислен буламач за позитивното мислене. Платиха ми осем хиляди долара и няколко групи за взаимопомощ на оцелели след травми ме поканиха да говоря пред тях. Летях до Толедо за среща с хора, останали сираци още невръстни, до Тълса за специално събиране на тийнейджъри, чиято майка е убита от бащата. Подписвах книги за дишащи през устата хлапета, които ми задаваха дразнещи въпроси, като например дали майка ми е правела пай. Давах автографи и на прошарени възрастни мъже в нужда, които ме гледаха иззад бифокалните си очила, а дъхът им вонеше на прегоряло кафе и стомашни киселини. Пиших им „Започнете нов ден!“ или „Започва нов ден!“ Какъв късмет, че фамилията ми означава точно

това — ден! Хората, които идваха да се срещнат с мен, вината изглеждаха изтощени и отчаяни, стърчаха неуверено край мен на редки групи. Неизменно малобройни. След като разбрах, че за тези неща няма да ми се плаща, отказах да ходя, където и да било. Отзвукът от книгата бездруго вече беше позаглъхнал.

— Струваше ми се, че парите трябва да бъдат повече — промърморих. Наистина ми се искаше книгата да спечели пари — натрапливо, детинско желание, сякаш ако го исках достатъчно силно, щеше да се случи. Трябваше да се случи.

— Знам — каза Джим Джефрис. Нямахме какво да каже по темата шест години по-късно. Мълчаливо ме гледаше как си пия виното. — Обаче в известен смисъл, Либи, така ти се отваря наистина интересен нов житейски етап. Каква искаш да бъдеш като зрял човек?

Личеше си, че се старее да се държи чаровно, но думите му предизвикаха гневен изблик от моя страна. Никаква не исках да бъде, там е работата, мамка му.

— Никакви пари ли не са останали?

Джим Джефрис поклати глава тъжно и се зае да соли току-що поднесената му пържола, а кръвта се бе стекла край нея ярка като напитка на „Куул Рид“.

— Ами нови дарения? Наближава двайсетата годишнина. — Усетих нов пристъп на гняв, задето ме беше принудил да го изрека на глас. Бен се развилня да сее смърт към два часа през нощта на 3 януари 1985 година. Това е печатът, който времето постави на семейната ми трагедия, и ето че аз очаквах настъпването на момента. Кой говори такива неща? Не можеше ли да са останали поне пет хиляди долара?

Той отново поклати глава:

— Няма повече, Либи. Ти си на колко... на трийсет? Жена си. Хората са насочили вниманието си другаде. Искат да помагат на други момиченца, не...

— Не на мен.

— Боя се, че е така.

— Насочили са вниманието си другаде значи? Така ли? — Почувствах се изоставена, както се чувствах като малка, когато някоя леля или братовчедка ме оставяше в дома на друга леля или братовчедка: „Аз приключих, сега ти я вземи за малко“. Новата леля или братовчедка се държеше наистина мило около седмица, много се

стараеше с начумереното момиченце, а после... честно казано, обикновено вината беше моя. Наистина, не се правя на жертва. Напръсках дневната на едната с лак за коса и я подпалих. Настойницата ми, леля Даян, сестрата на майка, най-обичната, ме прибираще и отпращаше пет-шест пъти, преди най-накрая завинаги да затвори вратата си за мен. Много лоши неща причиних на тази жена.

— Опасявам се, че винаги има някое ново убийство, Либи — нареждаше Джим Джефрис. — Хората не задържат вниманието си за дълго. Виж само как луднаха по Лизет Стивънс.

Лизет Стивънс беше красива двацет и пет годишна брюнетка, изчезнала на път за вкъщи от семейна вечеря в Деня на благодарността. Цял Канзас Сити се ангажира с издирването ѝ — включиш ли на новините, снимката ѝ неизменно ти се усмихва. В началото на февруари новината стигна в националния ефир. За един месец случаят не беше получил никакво развитие. Вече всички знаеха, че Лизет Стивънс е мъртва, но никой не искаше да се откаже пръв.

— Обаче според мен — продължи Джим Джефрис — всички биха искали да разберат, че ти си добре.

— Страхотно.

— Не искаш ли да учиш в колеж? — сдъвка той парче месо.

— Не.

— Ами ако ти намерим работа в някой офис, да подреждаш картотеката, такива неща?

— Не. — Затворих се в себе си, престанах да обръщам внимание на храната, начумерих се. Това е друга мамина дума: начумерен. Означава да си тъжен по начин, който дразни хората. Да си агресивно тъжен.

— Е, защо не си помислиш една седмица? — Джефрис поглъщаше лакомо пържолата си, а вилицата му се движеше отривисто нагоре-надолу. Джим Джефрис искаше да си ходи. Джим Джефрис беше приключил тук.

* * *

Остави ме с три писма и усмивка, която би трябвало да е оптимистична. Три писма, до едно изглеждаха глупави. Джим

Джефрис преди ми даваше препълнени с пликове за писма кутии за обувки, повечето с чекове вътре. Аз му прехвърлях чека, а после дарителят получаваше официално писмо с ъгловатия ми почерк. „Признателна съм за дарението. Благодарение на хора като вас имам шанса да отправя поглед към светло бъдеще. Искрино ваша, Либи Дей“. Наистина пишеше „искрино“ ваша — грешка, която според Джим Джефрис щеше да трогне хората.

Обаче кутиите за обувки с даренията вече ги нямаше и аз имах само три писма и остатъка от нощта, който трябваше да прекарам някак. Запътих се обратно към вкъщи, няколко коли ми примигнаха и осъзнах, че не съм пуснала фаровете. Силуетът на Канзас Сити блещукаше на изток — скромен средно висок град с извисяващи се тук-там радиокули. Опитах да си представя какво мота да правя, за да спечеля пари. Неща, които правят възрастните. Представих си се с касинка на медицинска сестра как държи термометър; после как облечена с хубава синя полицейска униформа помагам на дете да пресече улицата; после с перли и престилка на цветя приготвям вечеря за съпруга си. „Гледай колко си сбъркана — помислих си. — Представата ти за света на възрастните е от книжките с картинки.“ И още докато си го мислех, си представих как пиша азбуката на черната дъска пред първокласници с грейнали очи.

Опитах да си представя някакви реалистични професии — нещо с компютри. Въвеждане на данни, нали има такава работа? Може би обслужване на клиенти? В един филм бях гледала жена да си изкарва прехраната, като разхожда кучета, облечена с гащеризон и пуловер, и винаги с цветя в ръка, а кучетата бяха лигави и обичливи. Обаче не обичам кучета, плашат ме. Разбира се, накрая се замислих и за работа във ферма. Близките ми са фермери от сто години, чак до майка ни, докато Бен не я уби. После фермата беше продадена.

Бездруго не бих могла да се занимавам с фермерство. Имам спомени за онова място: как Бен гази студената пролетна кал и шиба телетата, за да се махнат от пътя му; как грубите ръце на майка ни се заравят в черешовите на цвят цилиндърчета, които ще разцъфнат и ще се превърнат в сорго; писъците на Мишел и на Деби, които подскочат върху бали сено в плевнята. „Боцка ме“, постоянно се оплакваше Деби, обаче пак скачаше. Не мога дълго да задържам тези мисли. Сред спомените съм в Мрака — така съм го нарекла, като че ли е

изключително опасно място. Задържа ли се тук по-продължително, изниква образът на майка ми, която за пореден път се опитва да ремонтира с подръчни средства проклетата кафеварка, или на Мишел, която танцува по фланелена нощница и с вдигнати до коленете чорапи, и съзнанието ми моментално потъва в Мрака. Шеметни червени петна звънват в тъмното. Неизменната ритмична брадва, която се движи механично, сякаш цепи дърва. Пушечни изстрели в малкия коридор. Майка ми, която пици паникьосано като сойка, докато продължава да се мъчи да спаси децата си дори с наполовина отнесена глава.

„Какво ли прави един административен асистент?“ зачудих се.

Спрях пред вкъщи, качих се на тротоара, където някой още преди години беше издълбал „Джими обича Тина“ в бетона. Понякога си представях какво ли се е случило с двойката: той е станал бейзболист в някой второразреден отбор, а тя е домакиня от Питсбърг, която се бори с рака. Той е разведен пожарник, а тя адвокатка, удавила се предната година някъде край брега на Мексиканския залив. Тя е учителка, а той е починал внезапно от аневризма на двайсет години. Беше хубава, макар и зловеща мисловна игра. Имах навика да убивам поне един от тях.

Вдигнах поглед към къщата, в която живеех под наем, и се запитах дали покривът не е крив. Ако постройката се срутеше, нямаше да изгубя много. Нямах нищо ценно, освен стария котарак Бък, който ме търпеше. Когато стигнах до влажните изкривени стълби, откъм къщата се разнесе възмутеното му мяукане и си дадох сметка, че днес не съм го хранила. Отворих вратата и престарелият котарак се запъти към мен бавно и трмаво като таратайка със счупено колело. Котешката храна беше свършила — задачата ми тази седмица беше да купя — затова се приближих до хладилника, извадих няколко парчета твърдо швейцарско сирене и му ги дадох. После седнах да отворя трите си плика с миришещи на вкиснато мляко пръсти.

Спрях още след първото писмо.

Скъпа госпожице Дей,

Надявам се това писмо да стигне до вас, тъй като нямате уебстраница. Четох за вас и през годините следих историята ви, затова живо ме интересува как сте и какво

правите напоследък. Приемате ли участия? Аз работя с група, която ще ви плати 500 долара само за да се появите. Моля, свържете се с мен и ще се радвам да ви дам повече информация. Сърдечно,

Лайл Уърт

П. П. Това е напълно законно предложение за работа.

Като стриптийзъорка? Порнозвезда? След като излезе книгата с подобрите снимки в духа на „малката Дей расте“, на най-известната, от които бях на седемнайсет и оскъдният ми бял потник едва удържаше олюляващите се женствени гърди, бях получила няколко предложения от второразредни списания с голи снимки, които обаче не ми предлагаша достатъчно пари, за да се замисля сериозно. Дори сега петстотин долара не бяха примамлива сума, ако тези типове искаха да се събличам. Но може би — мисли позитивно, малка Дей! — може би предложението наистина е законно, просто поредната група опечалени, които искат да се появя пред тях, за да имат причина да говорят за себе си. Петстотин долара за няколко часа състрадание си беше осъществима размяна.

Писмото беше напечатано, с изключение на телефонния номер, който беше написан с мастило отдолу със самоуверен почерк. Набрах номера с надеждата да попадна на гласова поща. Вместо това отсреща зейна мълчание — някой вдигна, но не каза нищо. Почувствах се неловко, като че ли съм звъннала на някого насред парти, за което не следва да знам.

Три секунди по-късно мъжки глас каза:

— Ало?

— Здравейте. Търся Лайл Уърт. — Бък ми душеше краката, нетърпелив да получи още.

— Кой се обажда? — Отзад все още нищо: едно огромно кънтящо нищо. Все едно онзи се намираще на дъното на яма.

— Аз съм Либи Дей. Писали сте ми.

— Оооо, пресвета майчице! Наистина ли? Либи Дей? Тъъ, къде сте? В града ли?

— В кой град?

Мъжът — или момчето, защото звучеше млад — извика на някого зад себе си нещо, което включваше фразата „вече ги измих“, после изпъшка в ухото ми:

— В Канзас Сити ли си? Нали живееш в Канзас Сити, Либи?

Вече се канех да затварям, обаче този тип започна да се провиква „Ехооо, ехооо“ по телефона, като че ли съм разсеяно хлапе, което не внимава в час, затова потвърдих, че живея в Канзас Сити, и го попитах какво иска. Той се изсмя, хи-хи, в смисъл направо няма да повярвате.

— Ами, както ти писах, искам да поговорим за участие. Евентуално.

— Какво точно?

— Ами в специален клуб... Следващата седмица има събиране на един специален клуб и...

— Какъв клуб?

— Ами по-различен. Може да се каже, че е таен...

Нищо не казах, оставих го да се мъчи. След първоначалната напереност го усетих, че се почувства неловко. Хубаво.

— Мамка му, не може да се обясни по телефона. Да те поканя на кафе?

— Много е късно за кафе — отговорих и чак след това осъзнах, че той сигурно дори няма предвид днес, а по някое време през седмицата, а после отново се запитах как ще убия следващите четирипет часа.

— Бира? Вино? — попита той.

— Кога?

Пауза.

— Тази вечер?

Пауза.

— Добре.

* * *

Лайл Уърт изглеждаше като сериен убиец. Следователно надали беше такъв. Ако кълцаш проститутки или ядеш бегълци, ще се стараеш да изглеждаш нормално. Седеше на една мръсна масичка наред „Тим Кларкс Трил“, влажно кръчме в съседство с някакъв

битпазар. Заведението беше известно с барбекюто си, вече се пооблагородяваше и представляваше нелепа смесица между прошарени стари клиенти и типове с небрежни прически и тесни дънки. Лайл не беше нито едно от двете. Беше на двајсет и една-две, с чуплива светлокестенява коса, която се опитваше да овладее с твърде много гел на най-неподходящите места, затова на главата му се редуваха къдриви и лъскави участъци. Носеше очила с почти невидими рамки, тясно шушляково яке „Мембърс Онли“ и дънки, които бяха прилепнали, ама не готино, а просто бяха тесни. Чертите му бяха твърде деликатни, за да са привлекателни за мъж. Мъжете не трябва да имат розови устни.

Улови погледа ми и аз се запътих към него. Отначало не ме позна — просто ме преценяваше, мен, непознатата жена. Когато почти стигнах до масата, той се досети: луничките, крехкият птичи скелет, чипият нос, който ставаше още по-чип, колкото повече някой се взираше в него.

— Либи! — възкликна той, осъзна, че е твърде фамилиарен, и додаде: — Дей! — Изправи се, дръпна един сгъваем стол, доби вид на човек, който съжالياва за жеста, и отново седна. — Косата ти е руса.

— Аха — казах. Мразя хора, които започват разговор с факти — как да реагираш? — Да, днес наистина е топло. Така е. — Озърнах се, за да си поръчам нещо за пиене. Сервитьорка с минипола и гъста черна коса стоеше с гръб към нас. Забарабаних с пръсти по масата, докато жената се обърна с лице, което се оказа сигурно най-малко на седемдесет години, твърдата пудра се събираше в крепа на бузите ѝ, ръцете ѝ бяха набраздени от морави вени. Някаква част от нея изскърца, докато жената се навеждаше да ми вземе поръчката и изсумтя, когато си поръчах бира.

— Гърдите тук наистина са хубави — каза Лайл. Обаче самият той не ги ядеше, само сърбаше остатъците от нещо млечно.

Не ям месо, наистина, откакто семейството ми беше разпорено — все още се мъчех да прогоня от главата си Джим Джефрис и неговата жилеста пържола. Свих отрицателно рамене към сервитьорката и зачаках бирата си, озъртайки се като туристка. Ноктите на Лайл бяха мръсни, първо това забелязах. Черната перука на старата келнерка беше накриво — кичури потна бяла коса бяха залепнали за шията ѝ. Тя подпъхна няколко от тях отдолу, докато

грабваше пликче с пържени картофки, които цвърчаха под нагревателната лампа. Дебел мъж седеше самичък на съседната маса, ядеше къси ребърца и разглеждаше покупката си от битпазара: безвкусна стара ваза с нарисувана русалка. Пръстите му оставиха мазни следи върху гърдите на русалката.

Келнерката не каза нищо, когато остави бирата точно пред мен, после замърка нещо на дебелака и го нарече „скъпи“.

— Е, какъв е този клуб? — попитах.

Лайл порозовя и коляното му заподскача под масата.

— Ами нали знаеш как някои хора играят виртуален футбол с отбори мечта или събират картички с бейзболисти? — Кимнах. Той се изхили странно и продължи: — Или как жените четат клюкарски списания и знаят всичко за някой актьор, например как са му казвали като малък и в кой град е отраснал?

Предпазливо наклоних глава, кимнах предупредително.

— Е, нещо такова е, обаче... ами наричаме го Клуб на следователя.

Отпих от бирата си и по носа ми избиха капчици пот.

— Не е толкова откачено, колкото звучи.

— Звучи адски откачено.

— Нали знаеш, че някои хора обожават криминални романи? Или си падат по блоговете, свързани с реални убийства? Е, този клуб се състои от такива хора. Всеки е обсебен от някое престъпление: Лейси Питърсън, Джефри Макдоналд, Лизи Бордън... ти и семейството ти. Да знаеш, че ти и семейството ти сте адски популярни в клуба. Адски. Повече от Джонбенет^[1]. — Забеляза гримасата ми и додаде: — Случилото се е просто трагедия. А брат ти е в затвора за колко... двайсет и пет години?

— Не съжалявай Бен. Той уби семейството ми.

— Е, да. — Лайл смукна парченце млечен лед. — Говорила ли си с него за това?

Усетих как преградите край мен се вдигат. Някои хора твърдят, че Бен е невинен. Изпращат ми по пощата изрезки със статии за него, а аз никога не ги чета, изхвърлям ги още щом видя снимката — рижата му коса, дълга до раменете като на Исус, в комплект с грейналото му омиротворено лице. Наближава четирийсетте. Нито веднъж не съм ходила при брат си в затвора, нито веднъж за всичките тази години. В

момента той е — колко удобно — в затвора в покрайнините на родния ни град Кинаки в Канзас, където е извършил убийствата. Обаче аз не изпитвам носталгия.

Повечето привърженички на Бен са жени. Клепоухи зъбли, изрусени, облечени в костюми с панталон, със стиснати устни, разтерзани. Понякога цъфват на прага ми с прекалено блеснали очи. Заявяват, че показанията ми са неверни. Че съм била объркана, принудена, че седемгодишна съм излъгала под клетва, когато съм посочила брат си за убиец. Често ми крещат и винаги с много слюнка. Няколко дори ме удариха. Кое то ги прави още по-неубедителни: лесно пренебрегваш истерична жена с почервено лице, а аз винаги търся причина да не обръщам внимание.

Ако се бяха държали по-мило с мен, можеше и да ме засегнат.

— Не, не говоря с Бен. Ако за това става дума, не ме интересува.

— Не, не, не е това. Ако се съ согласиш да дойдеш, ще видиш, че е по-скоро като събиране — ще се поровим в съзнанието ти. Наистина ли не мислиш за онази нощ?

Мрак.

— Не, не мисля.

— Може да научиш нещо интересно. Има фенове... експерти, които знаят повече от детективите по случая. Ето това е трудно.

— Значи една група хора искат да ме убедят, че Бен е невинен.

— Ами... може би. Или пък ти ще ги убедиш в обратното. — Долових нотка на снизхождение. Той се наведе напред с напрегнати рамене, развълнуван.

— Искам хиляда долара.

— Мога да ти дам седемстотин.

Озърнах се неопределено из стаята. Щях да приема каквото и да ми предложеше Лайл Уърт, защото иначе щеше много скоро да се наложи да си търся истинска работа, а не ставах за това. Не съм човек, на когото можеш да разчиташ пет дни седмично. Понеделник, вторник, сряда, четвъртък, петък? Аз дори не ставам от леглото в пет последователни дни, често забравям да се храня пет последователни дни. Невъзможно бе да ходя на работа, където ще се налага да оставам по осем часа — осем часа извън къщи.

— Седемстотин става — съгласих се.

— Отлично. Идват и много колекционери, затова донеси някакви сувенири, предмети от детството ти, които можеш да продадеш. Като нищо ще си тръгнеш с две хиляди долара. Особено писма. Колкото по-лични, толкова по-добре, ясно е. С дата близка до тази на убийствата. 3 януари 1985 година. — Рецитираше думите, като че ли ги изричаше често. — Каквото и да е, свързано с майка ти. Хората са наистина... пленени от майка ти.

Винаги е така. Искат да разберат що за жена бива убита от собствения си син.

---

[1] Джонбенет Патриша Рамзи — убита през 1996 г. на 6 години в дома си; убиецът ѝ още е неразкрит. — Б.ред. ↑

ПАТИ ДЕЙ

2 януари 1985 г.

8:02 ч.

Бен пак говореше по телефона, тя чуваше зад вратата тихото му дърдорене като от анимационно филмче. Беше настоял за собствена линия — уверяваше я, че половината му съученици се имат свои номера в телефонния указател. Наричаха ги „детски линии“. Тя се засмя, после се ядоса, защото той се ядоса на нея, задето се е засмяла. (Сериозно ли, детска телефонна линия? Ама че глезльовци.) Повече не повдигнаха въпроса — и двамата лесно се смущаваха, а няколко седмици по-късно той просто се прибра, навел глава, и ѝ показа какво има в пазарската чанта: разпределителна кутия, която позволяваше два апарата да използват един и същ номер, и удивително лек пластмасов телефон, който приличаше на онези розови телефончета, с които момиченцата си играят на секретарки. „Кабинетът на господин Бенджамин Дей“, вдигаха телефона те, опитвайки се да привлекат брат си в своята игра. Бен се усмихваше и им казваше да приемат съобщение, а после изобщо престана да им обръща внимание.

Откакто Бен донесе покупките си в къщата, в дома на семейство Дей се появи фразата „проклетия телефонен кабел“. Кабелът тръгваше от контакта в кухнята, минаваше по плота, по коридора и се нагърчваше през пролуката под вратата му, която постоянно беше затворена. Поне веднъж дневно някой се спъваше в кабела, следваше писък (ако беше някое от момичетата) или ругатня (ако бяха Пати или Бен). Тя многократно го помоли да закрепил кабела за стената, а той все не го правеше. Пати опита да се убеди, че това е обикновена юношеска опърничавост, нищо повече, но Бен беше агресивен и тя се тревожеше, че той е гневен, мързелив или нещо още по-лошо, за което дори не ѝ се мислеше. И с кого толкова говореше? Преди загадъчната поява на втория телефон почти никой не търсеше Бен. Имаше двама близки приятели, братята Мюлер, облечени с гащеризони членове на „Млади фермери“, които бяха толкова необщителни, че понякога затваряха,

когато вдигнеше тя. А после Пати предаваше на Бен, че се е обадил Джим или Ед. Обаче досега не беше имало дълги разговори на затворена врата.

Пати подозираше, че синът ѝ най-сетне си има приятелка, но от намеците ѝ в този смисъл той се чувстваше ужасно неловко, светлата му кожа ставаше синкаво белезникава, кехлибарените му лунички наистина искряха сякаш като предупреждение. Тя съвсем се отдръпна. Не беше от майките, които разтварят твърде широко завесите на живота на децата си — достатъчно трудно беше за едно петнайсетгодишно момче да намери уединение в пълна с жени къща. Той си сложи катинар на вратата, след като един ден се върна от училище и завари Мишел да рови из чекмеджетата на бюрото му. Постави ги пред свършен факт — чук, малко трополене и хоп, готово. Момчешката му бърлога беше подсигурена. Пати и за това не можеше да го вини. През годините, след като Ранър ги напусна, фермата беше станала момичешка. Завесите, канапетата, дори свещите — всичко беше в кайсиево оранжево и дантели. Чекмеджетата и дрешниците бяха пълни с малки розови обувчици, барети и гащички на цветя. Няколкото малки каприза на Бен — виещият се телефонен кабел и металният мъжкарски катинар — всъщност изглеждаха разбираемо.

Чу как зад вратата изригва смях и това я притесни. Бен не обичаше да се смее, дори като дете. На осем той изгледа хладно една от сестрите си и оповести: „Мишел пак има пристъп на кикот“, като че ли е проблем, на който трябва да се търси решение. Пати го описваше като стоик, обаче неговата затвореност беше нещо повече. Баща му определено не знаеше как да се държи с него и ту се опитваше игриво да се сборичкат (Бен не откликваше, когато Ранър го поваляше на пода да се поборят), ту отправяше укори (Ранър се оплакваше на висок глас, че хлапето не умее да се забавлява, че е странно и има момичешко поведение). Пати не се справяше много по-добре. Неотдавна си купи книга за възпитанието на юноши, която скри под леглото си, все едно е порнографско списание. Авторът съветваше майките да бъдат смели, да задават въпроси, да изискват отговори от детето си, но Пати не можеше. Напоследък дори намекът за въпрос вбесяваше Бен и предизвикваше непоносимо оглушителното му мълчание. Колкото повече се мъчеше да го разгадае, толкова повече се криеше той. В стаята си. Говореше с хора, които тя не познаваше.

Трите ѝ дъщери вече бяха будни от часове. В една ферма, дори в тяхната жалка, твърде обременена и обезценена ферма, трябваше да се става рано, което правеха дори и през зимата. В момента си играеха в пухкавия сняг. Беше ги натирила навън като кутрета, за да не събудят Бен, а после се подразни, като го чу да говори по телефона и разбра, че той всъщност вече е буден. Съзнаваше, че затова прави палачинки — любимите на момичетата. За да изравни резултата. Бен и момичетата все я обвиняваха, че взема страна — че непрекъснато моли сина си да бъде търпелив с малките същества с панделките и че все кара тях да бъдат тихи и да не пречат на брат си. Десетгодишната Мишел беше най-голямата ѝ дъщеря, Деби беше на девет, а Либи на седем. („Боже, мамо, цяло котило“, чуваше тя укора на Бен). Пати надникна през тънкото перде, за да види момичетата в естественото им животинско състояние: Мишел и Деби, началник и помощник, строяха снежна крепост по планове, които не си бяха направили труда да споделят с Либи. Либи се опитваше да се включи в дейността, като предлагаше снежни топки, камъни и една дълга тънка пръчка — всичките отхвърлени само с поглед. Най-накрая Либи приклепна, за да писне едно хубаво, и ритна цялата постройка. Пати се извърна — щяха да последват юмруци и сълзи, а тя не беше в настроение.

Вратата на Бен проскърца и се отвори, а тежките му стъпки в дъното на коридора ѝ подсказаха, че е обул тежките черни ботуши, които тя мразеше. Изобщо не ги поглеждай, каза си. Повтаряше си същото и когато той обличаше камуфлажните си панталони. („Татко носеше камуфлажни панталони“, цупеше се Бен, когато тя се оплакваше. „На лов, носеше ги, когато ходи на лов“, поправяше го Пати.) Липсваше ѝ детето, което преди искаше само обикновени дрехи, което носеше само дънки и карираны ризи. Момчето с тъмнорижите къдри, лудо по самолетите. Сега той слезе облечен с черно дънково яке, черни дънки и ниско нахлупена плетена шапка. Промърмори нещо и се запъти към вратата.

— Не и без да закусиш — провикна се тя. Той се спря и се извърна към нея само в профил.

— Трябва да свърша някои неща.

— Добре, но закуси с нас.

— Мразя палачинки. Знаеш.

По дяволите!

— Ще ти приготвя нещо друго.

Той нямаше да се осмели да пренебрегне пряко нареждане, нали така? Двата се измерваха с поглед и Пати тъкмо щеше да отстъпи, когато Бен въздъхна рязко и се отпусна тежко на един стол. Заигра се със солницата — изсипа сол върху масата и я събра на купчинка. Тя понечи да му каже да престане, но се спря навреме. Засега се задоволи с факта, че е седнал на масата.

— С кого говореше? — попита тя и му сипа малко портокалов сок, който знаеше, че той ще остави недокоснат.

— С едни хора.

— Хора? Няколко?

Той само изви вежди.

Мрежестата врата рязко се отвори, после входната врата се блъсна в стената и тя чу няколко чифта ботуши да трополят върху изтривалката — възпитани момичета, не оставяха мръсни следи. Явно бързо бяха разрешили спора. Мишел и Деби вече се препираха за някакво анимационно филмче по телевизията. Либи се запъти направо към кухнята, стовари се на стола до Бен и отърси малко твърд сняг от косата си. Единствена тя от трите дъщери на Пати умееше да обезоръжава Бен: погледна го усмихната, махна му и после отново впери поглед напред.

— Здравсти, Либи — каза той, все още ръсейки сол.

— Здравсти, Бен. Харесва ми солената планина.

— Благодаря.

Пати видя как Бен осезаемо се затвори в черупката си, когато другите две влязоха в кухнята и ярките им остри гласове плиснаха по ъглите на стаята.

— Мамо, Бен разхвърля — почти веднага се провикна Мишел.

— Няма нищо, миличка, палачинките са почти готови. Бен, яйца?

— Защо Бен ще яде яйца? — изскимтя Мишел.

— Бен, яйца?

— Аха.

— И аз искам яйца — заяви Деби.

— Ти не обичаш яйца — сряза я Либи. Винаги вземаше страната на брат си. — Бен се нуждае от яйца, понеже е момче. Мъж.

Думите ѝ предизвикаха лекичката усмивка на Бен, заради което пък Пати избра най-съвършената кръгла палачинка за Либи. Натрупа

палачинките в чинии, докато яйцата цвърчаха — фините настройки на закуската за петима се получаваха учудващо добре. Това беше последната прилична храна, останала от Коледа, но засега нямаше да се притеснява. Щеше да се тревожи след закуска.

— Мамо, лактите на Деби са на масата — обади се началнически Мишел.

— Мамо, Либи не си е измила ръцете. — Отново Мишел.

— Ти също. — Деби.

— Никой не си ги е измил — засмя се Либи.

— Мръсно мъниче — каза Бен и я сръга отстрани, фразата си беше тяхна стара шега. Пати не знаеше откъде е започнало всичко. Либи отметна глава назад и се засмя силно, престорено силно, за да зарадва Бен.

— Мамино момиче — изкиска се глезено Либи в отговор.

Пати сапуниса някаква кърпа и я подаде на всички, за да не стават от масата. Рядко се случваше Бен да се закачи с някоя от сестрите и на Пати ѝ се струваше, че ако всички останат по местата си, доброто настроение ще се запази. Нуждаеше се от добро настроение, както човек се нуждае от сън, ако е будувал цяла нощ, както си мечтаеш да се отпуснеш в леглото. Всяка сутрин се събуждаше и си обещаваеше, че няма да позволи на фермата да я съсипе, няма да допусне разрухата (закъсняваше с изплащането на заема с три години, три години, а не виждаше изход) да я превърне в жена, която би мразила: безрадостна, изпита, неспособна да се зарадва на нищо. Всяка сутрин коленичеше на излинялата пътека до леглото си и се молеше, но всъщност даваше обещание: „Днес няма да крещя, няма да плача, няма да се свивам на топка, като че ли очаквам да ме ударят. Ще се насладя на деня“. Може и да издържи до обяд, преди да се вкисне.

Всички бяха нагласени, измити, казаха набързо молитва и всичко си беше наред, докато Мишел не заяви на висок глас:

— Бен трябва да си свали шапката.

Семейство Дей открай време си имаше правило — никакви шапки на масата. Категорично правило, което Пати се учуди, че изобщо се налага да бъде споменавано.

— Бен наистина трябва да си свали шапката — съгласи се тя с деликатна настойчивост.

Бен наклони глава към нея и тя усети лека тревога. Нещо не беше наред. Веждите му, обикновено тънки ръждиви линии, бяха черни, а кожата под тях беше тъмно пурпурна.

— Бен?

Той свали шапката си и главата му се оказа покрита с мастиленочерна коса, разрошена като козината на стар лабрадор. Пати се шокира, все едно бе погълнала ледена вода твърде бързо — рижата му коса, най-характерната особеност на Бен, вече я нямаше. Той изглеждаше по-голям. Зъл. Сякаш момчето пред нея го беше прогонило в забвение.

Мишел изпищя, Деби избухна в сълзи.

— Бен, скъпи, защо? — попита Пати. Мислено си нареждаше да не реагира пресилено, но точно това правеше. Заради глупавата тийнейджърска проява — не беше нищо повече — взаимоотношенията със сина ѝ внезапно сякаш станаха безнадеждни. Бен седеше, забол поглед в масата, подсмивваше се и сякаш се предпазваше със силово поле от тяхната женска бъркотия, а Пати си блъскаше главата да му измисли някакво извинение. Той мразеше рижата си коса още като дете, защото му се подиграваха заради нея. И може би още я мразеше. Може би така отстояваше себе си. Което беше положително. Но пък беше наследил червената си коса от Пати, а точно нея бе заличил. Нима това не беше отхвърляне? Либи, единственото ѝ друго рижо дете, явно също смяташе така — тя седеше, стиснала кичур коса между тъничките си пръстчета, и мрачно го гледаше.

— Добре — каза Бен, изсърба шумно яйцето си и се изправи. — Стига толкова драми. Това е само една глупава коса.

— Обаче беше хубава.

При тези думи той спря, сякаш наистина се позамисли. После поклати глава — на коментара ѝ ли, на цялата сутрин ли, Пати не знаеше — и се отправи към вратата с тежки стъпки.

— Просто се успокойте — провикна се той, без да се обръща. — Ще се върна по-късно.

Пати допускаше, че Бен ще затръшне вратата, но той я затвори тихо, което като че беше още по-зле. Тя духна бретона си и огледа ококорените сини очи край масата, които очакваха реакцията ѝ. Усмихна се и тихо се засмя.

— Е, това беше странно — каза. Момичетата се понапериха и видимо се поизправиха на столовете си.

— Той е толкова странен — каза Мишел.

— Сега косата му е като дрехите — отбеляза Деби, изтри сълзи с опакото на ръката си и хапна от палачинката.

Либи само се взираше в чинията си, привела рамене над масата. Беше униние, каквото само дете може да внуши.

— Всичко е наред, Либи — каза Пати и се опита да я потупа безгрижно, без да предизвика отново коментарите на другите момичета.

— Не, не е — възрази Либи. — Той ни мрази.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

Пет вечери, след като пих бира с Лайл, потеглих надолу по склона с колата си от вкъщи, после продължих да се спускам към квартал Уест Ботъмс на Канзас Сити. Кварталът благоденстваше, докато работеха кошарите, а оттогава много десетилетия се намираще в състояние, противоположно на благоденствието. Сега се състоеше от високи и притихнали тухлени сгради с имената на вече несъществуващи компании: „Рафтърс Голд Сторидж“, „Ландън Бийф“, „Данхаузър Кетъл Тръст“. Няколко ремонтирани постройките бяха превърнати в истински обиталища на духове, които грейваха около празника на Все светии: пететажни пързалки, вампирски замъци и пияни тийнейджъри, които крият бирите си под колежанските си якета с надписи.

В началото на март тук беше направо самотно. Докато карах по притихналите улици, от време на време забелязвах някой да влиза или да излиза от сграда, но нямах представа защо. Близко до река Мисури кварталът се превръщаше в необитавана и дори зловеща пустош, откровена развалина.

Усетих възел от безпокойство, докато паркирах пред четириетажна сграда с надпис „Корпорация Талман“. В такива мигове ми се искаше да имам повече приятели. Или въобще приятели. Трябваше да има някой с мен. Освен това трябваше и да ме очаква някой у дома. Сега бях оставила бележка на стълбите у дома, в която обяснявах къде съм, и към нея бях прикрепила писмото на Лайл. Ако изчезнех, ченгетата поне щяха да има откъде да тръгнат. Разбира се, ако имах приятелка, може би тя щеше да ми каже: „Няма начин да ти позволя да направиш това, миличка“, както говорят жените, с онзи закрилнически тон.

Или пък не. След убийствата бях станала напълно неспособна на преценка в подобни ситуации. Допусках, че може да ми се случи каква ли не злина, защото всяка злина на света вече се бе случила. Но пък не

бяха ли нищожни шансовете аз, Либи Дей, да пострадам след всичко случило се? Не бях ли в безопасност по подразбиране? Бляскава и неразрушима статистика. Не мога да реша, затова се люшкам между крайна предпазливост (спя на светнати лампи, а колтът „Пийсмейкър“ на майка ми е върху нощното ми шкафче) и нелепа непредпазливост (отивам самичка в някакъв клуб „Убийства“ в празна сграда).

Носех ботуши на висок ток, за да спечеля още няколко сантиметра на височина, а десният ми ботуш беше малко по-хлабав заради пострадалото ми стъпало. Искаше ми се да изпукам всяка костичка в тялото си, за да се поотпусна. Бях напрегната. Ядосано скърцах със зъби. Никой не трябва толкова отчаяно да се нуждае от пари. Опитвах се да представя постъпката си в безобидна светлина и за кратки промеждутъци предния ден се превърнах в нещо благородно. Тези хора се интересуваха от семейството ми, аз се гордеех със семейството си и щях да разкрия пред непознатите неща, които иначе нямаше откъде да узнаят. А след като искаха да ми предложат пари, щях да ги взема, нямаше да се надувам.

Честно казано обаче, не се гордеех със семейството си. Никой не харесваше особено семейство Дей. Баща ми Ранър Дей беше откачалка, пияница и побойник по съвсем невзрачен начин — дребен мъж с подли юмруци. Майка ми имаше четири деца, за които не можеше да се грижи подобаващо. Горките дечурлига от пропадналата ферма, вонящи и лукави, винаги се появяваха на училище в нужда: или без да са закусили, или с раздрани ризи, сополиви и с възпалено гърло. Аз и двете ми сестри бяхме причина най-малко четири пъти училището да въшляса по време на краткото ни присъствие там. Мръсните Дей.

И ето ме сега, двацет и няколко години по-късно, още ходех на разни места, тласкана от нуждата, по-конкретно за пари. В задния джоб на джинсите си носех бележка, която Мишел ми беше написала един месец преди убийствата. Беше я откъснала от тетрадка на спирала, старателно бе изрязала оръфаните краища, а после я беше сгънала като стрела. В бележката ставаше дума за обичайните неща, които вълнуваха съзнанието на Мишел в четвърти клас: момче от класа ѝ, тъпата ѝ учителка, грозни маркови дънки, подарък на някаква глезла за рождения ѝ ден. Беше скучно и безинтересно — мъкнех кашони с такива неща от къща на къща и досега не ги бях отваряла. Щях да

поискам двеста долара. Преживях кратък и виновен прилив на ликуване, когато си помислих за всички останали глупости, които мога да продам, снимки, бележки и боклуци, които така и не добих смелост да изхвърля. Слязох от колата си, поех си дъх и раздвижих шията си.

Нощта беше студена, само тук-там имаше уханни ниши, пълни с пролет. Огромна жълта луна висеше на небето като китайски фенер.

Качих се по мръсните мраморни стълби, под ботушите ми шумоляха листа — противен звук на стари кости. Вратите бяха от дебел и тежък метал. Почуках, почаках, почуках още три пъти, застанала на лунната светлина като смутен вариететен артист. Тъкмо се канех да звънна на Лайл от мобилния си, когато вратата се отвори и някакъв тип с издължено лице ме измери с поглед от глава до пети.

— Дааа?

— Тук ли е Лайл Уърт?

— Че защо ще е тук Лайл Уърт? — попита той, без да се усмихне. Разиграваше ме, защото можеше да си го позволи.

— О, майната ти! — изтърсих и се обърнах, чувствайки се като пълна идиотка. Направих три стъпки, преди онзи да се провикне подире ми:

— Боже, чакай, не се дръж като изрод де.

Ама аз си бях изрод още от раждането. Представях си как излизам от утробата обезобразена и разкривена. Открай време лесно губя търпение. Фразата „майната ти“ може и да не е съвсем на върха на езика ми, но е там някъде. По средата на езика.

Застинах наред крачка, както си слизах.

— Виж, очевидно познавам Лайл Уърт — каза типът. — Ти си в списъка за гости ли?

— Не знам. Казвам се Либи Дей.

Той зяпна, после затвори уста с влажно премляскване и ме изгледа изпитателно, както ме беше изгледал Лайл.

— Косата ти е руса.

Погледнах го с извити вежди.

— Хайде, ела, ще те заведа долу — каза той и отвори широко вратата. — Ела де, не хапя.

Малко са фразите, които ме дразнят повече от „не хапя“. Единствената реплика, от която избухвам по-бързо, е когато някой месест пияница ме забележи да се опитвам да мина покрай него и

изграчи: „Усмихни се де, не може да е чак толкова лошо!“. Ами всъщност може, тъпако!

Тръгнах обратно, завъртях глупаво очи към типа на прага, пристъпвайки съвсем бавно, та се наложи той да се облегне на вратата, за да я задържи отворена. Задник.

Влязох в подобно на пещера фоайе, от двете страни със счупени месингови аплици, изработени така, че да приличат на житни класове. Помещението беше високо повече от шест метра. На тавана някога беше имало стенопис — неясни олющени изображения на провинциални момичета и момчета, които копаеха. Едно момиче, чието лице вече се беше изтрило, изглежда, държеше въже за скачане. Или пък беше змия? Целият западен ъгъл на тавана беше хлътнал: там, където дъбът от стенописа би трябвало да се покрие целият със зелени летни листа, имаше само късче синьо нощно небе. Виждах сиянието на луната, но не и самата луна. Фоайето остана тъмно, електриковосиньо, но аз различавах купчините смет, заметени в ъглите на стаята. Купонджиите бяха прогонили незаконно заселилите се, после бяха взели метлите и се бяха опитали да внесат малко ред тук. Въпреки това миришеше на пикня. Стар кондом беше залепнал като макарон на стената.

— Не можяхте ли да се настаните в някоя банкетна зала? — промърморих. Мраморният под, под краката ми се тресеше. Явно екшънът беше долу.

— Не ни посрещат с отворени обятия — отбеляза типът. Имаше младо месесто лице с бенки. Носеше малка тюркоазена обеца, каквато винаги свързвам с хора, които си падат по „Тъмници и дракони“^[1]. С мъже, които отглеждат порове и смятат, че фокусите са нещо готино. — Освен това тази сграда притежава определена... атмосфера. Един от семейство Талман си е пръснал мозъка тук през 1953 година.

— Гот.

Стояхме и се гледахме един друг, а неговото лице се променяше в мрачевината. Не виждах откъде се слиза долу. Асансьорните клетки отляво очевидно не работеха, а потъмнените кабинички бяха спрели между етажите. Представих си група призрачни служители с делови костюми, които търпеливо чакат асансьорите да потеглят отново.

— Е... ще ходим ли някъде?

— О, да. Виж, искам само да кажа... Съжалявам за загубата ти. Сигурен съм, че след толкова много време... Просто не мога да си представя. То е като от разказ на Едгар Алан По. Имам предвид случилото се...

— Опитвам се да не мисля много за него — дадох стандартния отговор аз.

Той се засмя.

— Е, в такъв случай не си дошла на подходящото място.

Завихме и той ме поведе надолу по коридора към някогашните канцеларии. Под краката ми хрущеше счупено стъкло, надничах в стаите, покрай които минавахме: празно, празно, пазарска количка, старателна купчинка изпражнения, остатъци от огън, и после един бездомник, който весело възкликна „Здрасти!“, стиснал еднолитрова бутилка с уиски.

— Казва се Джими — поясни младежът. — Изглежда свестен, затова му позволихме да остане.

Колко великодушно, помислих си, но иначе само кимнах на Джими. Стигнахме до масивна и тежка врата, отворихме я и отвътре ме блъсна шум. Откъм мазето се носеха и съревноваваха помежду си органна музика, хеви метъл и високият говор на хора, които се опитваха да си говорят, крещейки.

— След теб — каза младежът. Не помръднах. Не обичам да има хора зад мен. — Или пък аз да те... Насам.

Поколебах се дали да не си тръгна веднага, но после лошотията ме тласна напред, когато си представих как този тип, този проклет средновековен панаирджийски клоун, слиза долу и казва на приятелите си: „Тя се уплаши, тя просто избяга!“ И всички избухват в смях и се чувстват много корави. А той добавя: „Тя изобщо не е такава, каквато си мислехме, че ще бъде“. И вдига ръка съвсем мъничко, за да покаже за колко кратко съм останала. *Майнатавимайнаатави*, казах си мислено, и го последвах.

Той се запъти по коридора към една врата за мазето, облепена с брошури: Кабина 22: Колекционираме Лизи Бордън! Предмети за продажба или замяна! Кабина 28: Карла Браун — обсъждане на следите от ухапване. Кабина 14: Ролева игра — разпитайте Кейси Антъни! Кабина 15: Ужасните коктейли на Том — днес предлагаме пунш „Джоунстаун“ и „Сладката Фани Адамс“.

И после видях в ъгъла зърнистата синя брошура с моята снимка на ксерокс: „Да поговорим за лошия ден на Дей! Клането във фермата в Кинаки, Канзас — дисекция на случая и специален, специален ГОСТ!!!“.

Отново ми се прииска да си тръгна, но вратата се отвори широко и навътре ме засмука влажното мазе без прозорци, пълно с може би двеста човека, които, приведени един към друг, си крещяха в ушите, сложили ръце върху раменете си. Някога в училище ни показаха как рояци скакалци нападат Средния запад и сега си спомних точно за това — всички тези ококорени очи, вперени в мен, дъвчещите усти, извитите ръце и лакти. Стаята беше направена като полицейски участък, разделена на кабинки с евтини прегради от метална мрежа. Всяка кабинка беше за различно убийство. Преброих може би четирийсет от пръв поглед. Генератор едва-едва захранваше редица крушки, провесени на кабелите си из стаята, олюляващи се неравномерно, осветяващи зловещо лицата на хората — същинско сборище от посмъртни маски.

От отсрещната страна на помещението Лайл ме забеляза и започна да си проправя път през тълпата, издал напред едното си рамо и леко извърнат настрани. Поздравяваше се с хората. Явно беше важна персона сред събраните тук — всички искаха да го докоснат, да му кажат нещо. Приведе се, за да даде възможност на някакъв тип да прошепне нещо в малкото му ухо, а щом се изправи, главата му се удари в един прожектор и всички наоколо се засмяха, а лицата им ту се озаряваха, ту помръкваха, когато прожекторът се завъртя като полицейска лампа. Лица на мъже. Повечето. Имаше само няколко жени — видях само четири, с очила, безлични. Мъжете също не бяха привлекателни. Имаше професионалисти с бакенбарди, невзрачни, каквито са бащите от предградията. Имаше и доста типове на по двайсет и няколко с евтини подстрижки и очилца като на математически гении, мъже, които приличаха на Лайл и на типа, който ме доведе долу. Нищо забележително, но излъчващи някаква умна арогантност. Като ухание на афтършейв.

Лайл стигна до мен, а мъжете зад него ме изучаваха ухилено с поглед, все едно съм новото му гадже. Той поклати глава.

— Извинявай, Либи. Кени трябваше да ми звънне на мобилния, когато пристигнеш, за да мога лично да те доведе.

Изгледа над главата ми Кени и той сви рамене и си тръгна. Лайл ме поведе из тълпата, като побутваше с пръст рамото ми отзад. Някои хора носеха костюми. Мъж с черна жилетка и висока черна шапка си проправи път покрай мен, предлагайки през смях сладкиши. Лайл завъртя очи към мен:

— Луд е по Фредерик Бейкър. От няколко години се опитваме да изтласкаме почитателите на ролевите изпълнения, обаче... твърде много хора си падат по това.

— Не знам какво означава — отговорих притеснена, че започвам да му изпускам края. Ръгаха ме лакти и рамене, избутваха ме през няколко метра. — Сериозно, изобщо не проумявам какво става, мамка му.

Лайл въздъхна нетърпеливо и погледна часовника си.

— Виж, сеансите ни започват чак в полунощ. Искаш ли да те разведа, да ти обясня?

— Искам си парите.

Той задъвка долната си устна, извади плик от джоба си и го навря в ръката ми, като същевременно се наведе и ме помоли да преброя парите после. Пликът беше дебел и аз се поуспокоих.

— Ела да те разведа. — Тръгнахме да обикаляме помещението, отдясно и отляво имаше тесни кабинки, които ми приличаха на клетки заради металните мрежи. Лайл отново бодна пръст в рамото ми и ме побутна напред. — Клуб на следователя и между другото, не ми чети конско, знаем, че името не е хубаво, но така си остана. Наричаме го КС и той е причината да правим по едно голямо събиране всяка година тук, в Канзас Сити, КС... Та, както ти казах, тук идват предимно хора, които разплитат случаи. И почитатели. На прочути убийства. Всякакви, от Фани Адамс до...

— Коя е Фани Адамс? — попитах рязко, осъзнала, че започвам да завиждам. Трябваше аз да съм специалната тук.

— Осемгодишна е била насечена на парчета в Англия през 1867 година. Този тип, когото току-що подминахме, с цилиндъра и другите неща, се прави на убиеца й, Фредерик Бейкър.

— Това е наистина извратено. — Е, тя беше мъртва отдавна. Значи не ми е конкуренция. Хубаво.

— Това е доста известно убийство. — Забеляза гримасата ми. — Да, както ти казах, тези не са толкова приятни. Имам предвид, че

повечето от тези убийства вече са разкрити и загадка всъщност няма. За мен интересно е разплитането на случая. При нас идват бивши ченгета, адвокати...

— А има ли изпълнители на роли за... моя случай? Някой изпълнява ли ролите на моето семейство? — Месест тип с коса на светли кичури и надуваема кукла с червена рокля мина през тълпата, едва не ме стъпка, а дори не ме забеляза. Пластмасовите пръсти на куклата погъделичкаха бузата ми. Някой зад мен се провикна „Скот и Амбър!“ Избутах въпросния тип и потърсих с поглед сред хората някой облечен като майка ми или като Бен, някое копеле с рижа перука, което да размахва брадва. Ръката ми се сви на юмрук.

— Не, не, разбира се — отговори Лайл. — Няма начин, Либи, никога не бих го допуснал. Ролева игра... не.

— Защо всички са мъже?

В една от кабинките наблизо двама пълнички типове с поло блузи се зъбеха един срещу друг относно някакво детско убийство в бордей в Мисури.

— Не всички са мъже — отбранително възрази Лайл. — Повечето хора, които разгадават престъпленията, са мъже, но ако отидеш на състезание по решаване на кръстословици, ще видиш същото. Жените идват за социалните аспекти. Разказват как се отъждествяват с жертвите — съпрузите им ги подлагат на насилие и какво ли още не — пият кафе, купуват си по някоя стара снимка. Обаче трябва много да внимаваме, защото някои прекалено... се увличат.

— Да, по-добре да не ставаме твърде човечни — подметнах адски лицемерно.

За щастие Лайл не ми обърна внимание.

— Така, в момента всички са обсебени от историята с Лизет Стивънс — махна той с ръка назад, където малка група жени са бяха скупчили край един компютър, проточили шии като квачки. Минах покрай Лайл и се отправих към кабинката. Всички гледаха видеоматериал за Лизет. Лизет и момичетата от сестринското общество. Лизет и кучето. Лизет и сестра ѝ, с която бяха като две капки вода.

— Разбираш ли какво имам предвид? — попита Лайл. — Те не разрешават загадката, само гледат материали, които могат да видят онлайн и у дома.

Проблемът с Лизет Стивънс беше, че нямаше какво да се разрешава: тя нямаше гадже, съпруг, разстроени колеги, непознати бивши затворници, които ремонтират нещо в къщата ѝ. Просто беше изчезнала по неведоми за никого причини — освен красотата ѝ. Тя беше момиче, което хората забелязват. Момиче, за чието изчезване медиите си правят труда да информират.

Намърдах се близо до купчина горница на анцузи със залепени с ютия лепенки с надпис „Върнете Лизет у дома“. Двайсет и пет долара. Групата обаче се интересуваше повече от лаптопа. Жените разглеждаха съобщенията в уебсайта. Хората често придружаваха коментарите си със снимки, които бяха шокиращи. „Обичаме те, Лизет, сигурни сме, че ще се върнеш у дома“, пишеше до снимка на три жени на средна възраст на брега на морето. „Мир и любов на семейството ти в тези трудни мигове“, гласеше коментарът до рисунката на нечий лабрадудъл. Жените се върнаха в началото на уебстраницата, където се показва любимата на медиите снимка: Лизет и майка ѝ прегърнати, допрели бузи, грейнали в усмивка.

Свих рамене, опитвайки се да прогоня притесненията си относно Лизет, която не познавах. Освен това отново започнах да се боря със завистта. Искаше ми се сред всички тези убийства кабинката на семейство Дей да бъде най-голяма. Беше порив от обич — моите мъртви бяха най-добрите. Спомних си майка си, рижата ѝ коса, прибрана на опашка, как ми помага да събуя тънките си зимни ботуши, а после разтрива пръстите ми един по един. Затопляме палчето, затопляме кутрето. В този спомен усещах уханието на препечена филийка с масло, но не знам дали изобщо имаше препечена филийка. В този спомен още съм с всичките си пръсти на краката.

Потреперих силно, като котка.

— Ау, да не би някой да те е настъпил по пръстите? — попита Лайл и чак после осъзна иронията.

— Е, какво още? — Натъкнахме се на голяма група хора, задръстили входа на кабина с надпис „Странният пазар на Боб“, обслужвана от мъж с огромни черни мустаци, който сърбаше супа. Върху една дъска зад него бяха подредени четири черепа и имаше табела „Последните четири“. Типът подвижна на Лайл да го запознае с малката си приятелка. Лайл го отмина, опита се да проправи път и за

двама ни през струпалите се хора, после сви рамене и ми прошепна: „От изпълнителите на роли е“.

— Боб Бердела — каза Лайл на мъжа и намигна шеговито на името, — това е Либи Дей, чието семейство е... от клането във фермата в Кинаки, Канзас. Семейство Дей.

Онзи тип се наведе над масата към мен, а от един от зъбите му висеше парченце хамбургер.

— Ако имаше член, в момента щеше да си на парчета в боклука ми — каза той и се изхили шумно. — На мънички парчета.

Замахна към мен. Аз се отдръпнах неволно, после се метнах напред към Боб, вбесено вдигнала юмрук, както правя винаги при сбиване. Удари го в носа, да закърви, размажи този къс червено месо върху мутрата му, после пак го удари! Преди да успея да стигна до него, Боб дръпна задника си назад и вдигна ръце, мърморейки не на мен, а на Лайл: „Пич, само се закачах, всичко е наред, човече“. Дори не ме погледна, докато се извиняваше, като че ли бях дете. Докато хленчеше на Лайл, аз замахнах. Юмрукът ми не успя да го стигне, където трябва, така че го цапардосах по брадичката, както наказваш кутре.

— Майната ти, задник.

Тогаваше намеси Лайл, започна да се извинява и ме задърпа да се махаме, както си бях все още със стиснати юмруци и зъби. Докато се отдалечавахме, ритнах масата на Боб, колкото да се разклати силно веднъж и супата му да падне на пода. Вече съжалявах, че не бях стреляла над масата. Няма нищо по-неловко от ниска жена, която не успява да фрасне някого с юмрук. Все едно някой ме носеше, а аз ритам с крака във въздуха. Погледнах назад. Онзи тип просто си стоеше с отпуснати покрай тялото ръце, мъчейки се да реши дали се разкайва, или е ядосан.

— Добре, това не е първият юмручен бой в КС, ама като нищо е най-странният — каза Лайл.

— Не обичам да ме заплашват.

— Той всъщност не те... Знаем, знаем — промърмори Лайл. — Както ти казах, в един момент феновете на актьорските изпълнения ще се разкарат и ще останат само сериозните следователи. Хората от нашата група, групата „Дей“, ще ти харесат.

— Групата „Дей“ ли се казва, или „Клането във фермата Кинаки в Канзас“? — изръмжах.

— О! Да, така се нарича. — Той се опита да се промъкне през поредното струпване на хора на пътеката и се оказа притиснат до мен. Лицето ми беше на сантиметри от гърба на някакъв мъж. Синя риза с копчета, колосана. Не откъсвах поглед от идеалния ръб по средата. Някой с огромен корем ме побутваше отзад.

— Повечето хора намесват Сатаната по някакъв начин — казах. — Сатанинските убийства в канзаската ферма.

— Да, ние всъщност не вярваме в това, стараем се да не правим никакви сатанински намеци. Извинявай! — каза той и се промъкна напред.

— Значи е въпрос на название — подметнах лукаво, приковала очи върху синята риза. Завихме и попаднахме на прохладно открито място.

— Искаш ли да видиш още групи? — посочи той от лявата си страна към група мъже в кабина 31: набързо направени подстрижки, няколко мустака, много ризи с копчета на яката. Спореха разпалено, но тихо.

— Всъщност тези типове са много готини — каза Лайл. — В основни линии създават своя криминална загадка — смятат, че са идентифицирали сериен убиец. Някой си пътувал из различни щати — Мисури, Канзас, Оклахома — и подпомагал самоубийствата на хора. Семейни или понякога по-възрастни хора, които са затънали в големи дългове, надвишили са много лимита на кредитните си карти, не успяват да изплащат ипотеките си, останали са без изход.

— Убива хора, защото имат проблеми с парите, така ли? — завъртях очи аз.

— Не, не, те го възприемат за избавител на хора с лош кредитен рейтинг и с добра застраховка живот. Наричат го Ангел на дълга.

Един от хората в кабинка 31, млад тип с издадена мандибуларна става и устни, които не покриваха напълно зъбите му, подслушваше разговора ни и нетърпеливо се обърна към Лайл:

— Изглежда миналия месец сме засекали Ангела в Айова — тип с голяма къща и четири деца претърпява идеалния инцидент със снегомобил в наистина удобен момент. Това прави по един на месец миналата година. Икономиката, човече.

Хлапето се канеше да продължи, искаше да ни подмами в кабинката със схемите, календарите, изрезките от вестници и смесените ядки, пръснати по цялата маса, от които мъжете грабеха с пълни шепи и върху маратонките им се сипеха фъстъци и солети. На пътеката отвън си поех глътка въздух, който не мирише на сол, и погледнах часовника си.

— Знам, трудно е да възприемеш всичко наведнъж — каза Лайл. — Да тръгваме. Мисля, че нашата група наистина ще ти хареса. При нас нещата са много по-сериозни. Виж, там вече има хора — посочи той към подреден ъгъл, където дебела къдрава жена отпиваше кафе от голяма стиропорена чаша, а двама спретнати мъже на средна възраст оглеждаха помещението, вдигнали ръце на хълбоците си, без да й обръщат внимание. Приличаха на ченгета. Зад тях по-възрастен оплешивяващ мъж седеше приведен над маса за игра на карти и си нахвърляше някакви бележки, докато напрегнат младеж на колежанска възраст четеше през рамото му. Неколцина безлични мъже се бяха струпали в задната част на помещението, разлистваха купчини кафеникави папки или просто се мотаеха.

— Виждаш ли, има повече жени — победоносно каза Лайл и посочи къдравата женска планина. — Искаш ли да отидем, или предпочиташ да почакаш и да те въведа тържествено?

— Сега е добре.

— Групата се състои от умни и сериозни фенове. Ще ти допаднат. Обзалагам се, че ще научиш нови неща от тях.

Изхъмках и последвах Лайл. Жената първа вдигна поглед, измери ме с присвити очи, после се ококори. Държеше саморъчно изработена папка, на която беше залепила моя училищна снимка с медальон златно сърчице, който някой ми беше изпратил по пощата. Жената изглеждаше така, все едно иска да ми подаде папката — държеше я като театрална програма. Не протегнах ръка. Забелязах, че е нарисувала сатанински рога на главата ми.

Лайл положи длан върху рамото ми, после я махна.

— Здравейте, всички. Специалната ни гостенка пристигна, звездата на тазгодишния ни конвент — Либи Дей.

Няколко извити вежди, няколко одобрителни кимвания, един от мъжете с вид на полицаи каза „маmicата му“. Понечи да плесне разтворената длан на Лайл високо във въздуха, но после се отказа и

ръката му неволно застина в нацистки поздрав. По-възрастният мъж отмести очи от мен и продължи да дращи бележките си. За миг се притесних, че от мен се очаква да държа реч, но вместо това промърморих кисел поздрав и седнах на масата.

Разнесоха се обичайните поздравии, въпроси. Да, живея в Канзас Сити. Не, в момента не работя. Не, не поддържам контакт с Бен. Да, той ми пише няколко пъти годишно, но аз изхвърлям писмата, без да ги отварям. Не, не съм любопитна какво пише. Да, склонна съм да продам следващото, което получа.

— Е — прекъсна ни най-накрая Лайл с грандиозно куркане на червата. — Пред вас стои ключова фигура в случая „Дей“, така нареченият очевидец, така че да преминем към истинските въпроси.

— Аз искам да попитам нещо — каза един от типове с вид на ченгета. На лицето му се появи крива усмивчица и той се извърна на стола си. — Ако нямате нищо против да мина на въпроса.

Наистина чакаше да кажа, че нямам нищо против.

— Защо свидетелства, че Бен е убил семейството ви?

— Защото наистина го направи — отговорих. — Бях там.

— Ти си се криела, миличка. Няма начин да си видяла каквото твърдиш, че си видяла, иначе и ти щеше да си мъртва.

— Знам какво видях — подех както обикновено.

— Глупости. Видяла си каквото са ти казали да видиш, защото си била послушно изплашено момиченце, което иска да помогне. Прокуратурата царски те е прекарала. Използвали са те, за да заковат най-лесната мишена. Най-мързеливата полицейска работа, която съм виждал.

— Бях в къщата...

— Дааа, а как ще обясниш изстрелите, с които е убита майка ти? — продължи да ме обстрелва мъжът, приведен напред към коленете си. — По ръцете на Бен не е имало нагар...

— Ей, ей, господа — прекъсна го по-възрастният мъж и размаха дебелиите си криви пръсти — и дами — додаде мазно и кимна на мен и на къдрокоската. — Още не сме представили фактите по случая. Трябва да спазваме протокола, иначе все едно си чатим по интернет. Когато имаме такъв гост, трябва да сме абсолютно сигурни, че сме на една вълна.

Само мърморене, без открито несъгласие, затова възрастният мъж навлажни устни, погледна над бифокалните си очила и се изкашля да поразмести хриповете в гърлото си. Беше властен, но някак нехигиеничен. Представих си го как сам у дома яде праскови от консерва над кухненския плот и лочи сиропа. Започна да чете от бележките си.

— Факт: към два часа през нощта на 3 януари 1985 година един или повече извършители убиват семейство Дей във фермата им в Кинаки, Канзас. Жертвите са Мишел Дей на десет години, Деби Дей на девет и майката, Пати Дей, на трийсет и две. Мишел Дей е удушена, Деби Дей умира от нанесени с брадва рани, Пати Дей — от две огнестрелни рани, рани от брадва и дълбоки порязвания с ловджийски нож „Бауи“.

Усетих как кръвта забушува в ушите ми и си напомних, че не чувам нищо ново. Нищо, заради което да изпадам в паника. Всъщност никога не бях чувала да се изреждат подробностите, свързани с убийството. Оставих думите да изтекат през мозъка и ушите ми, както уплашен до смърт болен от рак изслушва целия лекарски жаргон, без да проумява нищичко, освен че новината е адски лоша.

— Факт — продължи да изрежда мъжът: — най-малкото дете, Либи Дей, на седем години, по онова време е в къщата, но успява да избяга от убиеца или от убийците през прозорец в стаята на майка си. Факт: най-голямото дете, Бенджамин Дей, твърди, че не е бил у дома, а е спял в плевнята на свой съсед през онази нощ след спор с майка си. Той не дава друго алиби, а поведението му пред полицията е крайно неотзивчиво. Впоследствие е арестуван и обвинен, до голяма степен въз основа на слухове сред общността, че е поклонник на Сатаната — стените в къщата са покрити със символи и думи, свързани със сатанинско преклонение. Изписани с кръвта на майка му. — Възрастният мъж, за да подсили въздействието на думите си, огледа групата, после отново се върна към бележките си: — По-категорично доказателство срещу него са показанията на оцелялата му сестра Либи, която свидетелства, че го е видяла да извършва убийствата. Въпреки обърканите показания на Либи и невръстната ѝ възраст Бен Дей е осъден. Въпреки смайващата липса на веществени доказателства. Мисля, че сме единомдушни — убийствата може да бъдат проследени до събитията от 2 януари 1985 година. Всичко се обърква за един-

единствен ден от един-единствен Дей — каламбурът е неволен. — Тихи смехове, виновни погледи към мен. — Когато семейството става от сън сутринта, нищо не вещае нападението над тях. През онзи ден обаче нещо адски се е объркало.

Част от снимките от местопрестъплението се изсипаха от папката на човека, който говореше: пълничък окървавен крак и част от лавандулова нощница. Деби. Мъжът забеляза погледа ми и пъкна снимката отново вътре, като че ли това не е моя работа.

— Мисля, всички сме еднородни, че извършителят е Ранър Дей — каза дебелият жена, ровейки в чантата си, от която се посипаха хартиени кърпички.

Сепнах се, като чух името на баща си. Ранър Дей. Нещастник.

— Нали така? — продължи жената. — Отива у Пати, опитва да измъкне от нея пари както обикновено, не получава нищо, вбесява се и откача. Този тип е бил луд, нали така?

Жената извади шишенце и глътна два аспирина, както правят по филмите — с рязко и силно отмятане на главата назад. След това потърси потвърждението ми с поглед.

— Да, така мисля. Не го помня добре. Развели са се, когато съм била на две. След това не поддържахме сериозен контакт. Той се върна и живя с нас едно лято, лятото преди убийствата, но...

— Къде е сега?

— Не знам.

Тя завъртя отчаяно очи.

— Ами следата от голямо мъжко стъпало? — попита мъж, облечен в черно. — Полицията така и не обяснява защо официална мъжка обувка оставя кървава следа в къща, където никой не носи официални мъжки обувки...

— Полицията не обяснява много неща — отвърна по-възрастният мъж.

— Например хаотичните кървави следи — додаде Лайл и се извърна към мен. — Има кърваво петно на чаршафите на Мишел и то е с различна кръвна група от тази на който и да било в семейството. За жалост чаршафите са били от магазини за вещи втора употреба, а обвинението твърди, че кръвта може да е дошла от всеки.

— Да, леко използвани чаршафи. Семейство Дей имат много такива вещи: канапе, телевизор, лампи, джинси, дори пердетата си

купуват оттам.

— Знаеш ли как да намерим Ранър? — попита по-малкото хлапе.
— Може ли да му зададеш няколко въпроса от наше име?

— Все още смятам, че си струва да бъдат разпитани някои от приятелите на Бен от онова време. Имаш ли още познати в Кинаки? — попита възрастният мъж.

Няколко човека поведоха спор за комарджийството на Ранър, за приятелите на Бен и за слабото полицейско разследване.

— Ей — прекъснах ги, — ами Бен? Него не го ли включваме?

— Моля ти се, това е най-несправедливата съдебна процедура — каза дебелият жена. — И не се преструвай, че си на друго мнение. Освен ако не предпазваш баща си. Или прекалено много се срамуваш от стореното.

Изгледах я гневно. Имаше малко жълтък в косата си. „Кой яде яйца посред нощ?“, запитах се. Или е там още от закуска?

— Магда е много силно ангажирана със случая, полага всякакви усилия за освобождаването на брат ти — обясни възрастният мъж с покровителствено извиване на вежди.

— Той е прекрасен човек — каза Магда, вирнала брадичка към мен. — Пише поезия и музика и е изпълнен с надежда. Трябва да го опознаеш, Либи, наистина.

Тя плъзна нокти по купчина папки върху масата пред себе си, всяка с името на някой член на семейство Дей. Най-дебелата папка беше покрита със снимки на брат ми: Бен, червенокос и още малък, сериозно стиснал в ръка самолетче бомбардировач; Бен чернокос и уплашен на полицейската снимка малко след ареста си; Бен днес в затвора, отново с рижа коса, с прилежен вид, полуотворена уста, сякаш напред изречението. До тази папка беше папката на Деби с една-единствена нейна снимка, облечена като циганче за празника на Все светии — с червени бузки, червени устни, с привързана с червената бандана на майка ни кестенява коса и издаден настрани хълбок, уж сексапилно. Отдясно се виждаше обсипаната ми с лунички ръка, протегната към нея. Беше семейна снимка, която мислех, че не е публикувана.

— Откъде я взехте? — попитах.

— Отнякъде — положи Магда дебелият си ръка върху папката.

Наведох очи към масата, овладявайки импулса си да се метна отгоре ѝ. Снимката на мъртвото тяло на Деби отново се изсуши от папката на възрастния мъж. Видях окървавения ѝ крак, разпорения корем, почти отсечената ръка. Наведох се над масата и стиснах китката на мъжа.

— Приберете тази гадост — промърморих. Той отново пъхна снимката вътре, после вдигна папката като щит и примигна насреща ми.

Вече всички от групата се взираха в мен любопитно и малко притеснено, като че ли бях домашно зайче, за което току-що бяха узнали, че е болно от бяс.

— Либи — поде Лайл успокоително като водещ на токшоу, — никой не се съмнява, че си била в къщата. Никой не се съмнява, че си преживяла невероятна ужасия, каквато не бива да се случва на нито едно дете. Обаче наистина ли видя с очите си онова, което твърдиш, че си видяла? Или са те подготвили?

Представих си как Деби прокара сръчните си пълнички пръсти през косата ми, сплита ме на рибена кост, защото така било по-трудно от обикновената плитка, а топлият ѝ мек дъх гали тила ми. Връзва зелена панделка в края и ме превръща в подарък. Помага ми да седна на ръба на ваната, за да хвана огледалото и да си видя сплетената глава отзад в огледалото над мивката. Деби, която отчаяно копнееше всичко да бъде красиво.

— Няма доказателства, че друг, а не Бен е убил семейството ми — казах, след като се върнах отново в света на живите, където живея самичка. — Той дори не е обжалвал присъдата, за бога! Нито веднъж не се е опитвал да излезе на свобода. — Нямах опит със затворници, но ми се струваше, че те постоянно обжалват, че това им е нещо като мания, дори да нямат шанс. Когато си представям затвора, виждам оранжеви гащеризони и бележници с жълти листове. Бен беше потвърдил вината си със своята инертност — моите показания нямаха значение.

— Той има предостатъчно основание за осем обжалвания — величествено заяви Магда. — Разбрах, че тя е от жените, способни да се появят на прага ми и да се разкрещят. Добре, че не дадох на Лайл адреса си. — Фактът, че не се бори, не означава, че е виновен, Либи, а че е изгубил надежда.

— Ами добре тогава.

Лайл се ококори:

— О, боже, ти наистина мислиш, че Бен го е извършил. — После се засмя — веднъж, кратичко и някак случайно, но напълно неподправено. — Извинете ме — промърмори.

Никой не ми се смее. Всичко, което казвам или правя, се приема много, много сериозно. Никой не се подиграва на жертва. Аз не съм за посмешище.

— Е, приятно прекарване с вашите конспиративни теории — казах и рязко станах от стола си.

— Е, недей така — опита се да ме спре типът, който приличаше на полицай. — Остани. Убеди ни.

— Той нито веднъж... не е обжалвал — повторих като учителка в предучилищна възраст. — На мен това ми стига.

— Значи си глупачка.

Зашлевих го — рязък жест, сякаш забих лопата в студена пръст. После се извърнах, а някой зад мен каза:

— Тя все още е една малка лъжкиня.

Втурнах се обратно през блъсканицата, запроправях си път под мишници и покрай слабини, докато не се върнах до хладното стълбище и глъчката остана зад гърба ми. Единствената ми победа тази вечер беше пачката пари в джоба ми и убеждението, че тези хора са толкова жалки, колкото жалка съм аз.

* * *

Прибрах се, включих всички лампи и си легнах с шише лепкав ром. Обърнах се на една страна и се загледах в сложните гънки на бележката от Мишел, която бях забравила да продам.

* * *

Нощта сякаш се бе спуснала накриво. Сякаш светът някога е бил внимателно разпределен между хора, които вярват във вината на Бен, и хора, които го смятат за невинен, а сега тези дванайсетима непознати,

натъпкани в кабинка в подземие в центъра на града, бяха минали на страната на невинните с тухли в джобовете си — и дум! — сега цялата тежест беше там. Магда, Бен, поезия и силата на надеждата. Следи от стъпки, кървави петна и Ранър, който бил откачил. За пръв път след процеса на Бен се бях изправила пред хора, убедени, че греша за него, и се оказа, че не съм подготвена за предизвикателството. Аз, недоверчивата. Друга нощ можех и да отмина всичко, както правех обикновено. Но тези хора бяха толкова уверени и презрителни, сякаш ме бяха обсъждали безброй пъти и бяха решили, че не си струва да ме въртят на шиш. Бях отишла там, допускайки, че ще се държат, както обикновено се държат хората с мен: ще искат да ми помогнат, да се погрижат за мен, да решат проблемите ми. А вместо това те ми се присмиваха. Наистина ли бях толкова нестабилна, толкова крехка?

Не. Видях каквото видях през онази нощ, казах си, моята неизменна мантра. Макар да не беше вярно. Истината е, че нищо не видях. Ясно? На практика не видях нищо. Само чувах. Чувах, защото се бях скрила в един дрешник, докато семейството ми умираше, понеже съм една безполезна страхливка.

* * *

Онази нощ, онази нощ, онази нощ. Бях се събудила в тъмната стая, в която спях със сестрите си, а в къщата беше толкова студено, че прозорците бяха заскрежени от вътрешната страна. По някое време Деби се беше пъхнала при мен в леглото — обикновено се гушехме заедно да се топлим — и пълното ѝ задниче беше притиснато към корема ми, избутвайки ме към студената стена. Ходя насън, откакто съм проходила, затова не помня как съм прескочила Деби, но си спомням, че видях Мишел да спи на пода, стиснала дневника си както обикновено, засмукала насън химикалката, чисто черно мастило се беше разтекло по брадичката ѝ заедно със слюнката. Изобщо не опитах да я събудя и да я върна в леглото. В нашата шумна, студена и претъпкана къща сънят се бранеше със зъби и нокти и никой не се събуждаше без караница. Оставих Деби в леглото си, отворих вратата и чух гласове надолу по коридора в стаята на Бен — настойчив шепот, почти шумен. Шумът от хора, които си мислят, че са тихи. Под вратата

на Бен струеше светлина. Реших да отида в стаята на мама, прекосих коридора, повдигнах завивките ѝ и се притиснах към гърба ѝ. През зимата майка ни спеше с две долнища и с няколко пуловера — винаги ми изглеждаше като огромно плюшено животно. Обикновено не помръдваше, когато се намъквах в леглото ѝ, но помня, че през онази нощ се извърна твърде бързо и аз реших, че е ядосана. Тя обаче ме прегърна, притисна ме към себе си и ме целуна по челото. Каза ми, че ме обича. Почти никога не ни казваше, че ни обича. Затова го помня или така ми се струва, освен ако не съм си съчинила тази утеха впоследствие. Но да приемем, че ми е казала така и че аз веднага след това съм заспала.

Когато се събудих отново — не знам дали след минути или след часове — нея я нямаше. Пред затворената врата, невидима за мен, майка ми виеше, а Бен ѝ крещеше. Чувах се и други гласове. Деби хлипаше, пишеше *мамомамомамишел* и после чух брадвата. Още тогава знаех какво е. Метал във въздуха — това беше звукът — а след замахането се чу тихо тупване, гъргорене, Деби простена и издаде звук, сякаш се дави за глътка въздух. Бен крещеше на майка ни: „Защо ме принуждаваш да го правя?“, а Мишел не издаваше и звук, което беше странно, защото Мишел винаги беше най-шумна, а сега нищо. Мама извика: „Бягай! Бягай! Недей, недей!“ После изстрел с пушка и мама продължаваше да крещи, но вече не произнасяше думи, а издаваше някакъв хъхрещ звук като птица, която се блъска в стените в дъното на коридора.

Тежки стъпки от ботуши и малките крачета на Деби, които припкаха, още живи, към стаята на майка ни, а аз си помислих: не, не, не идвай тук, после ботушите разлюляха коридора зад нея, суркаха се, драскаха и отново гъргорене, гъргорене, думкане, после тупване, сеч с брадва и майка ни, която продължаваше да издава ужасните грачещи звуци, а аз стоях застинала в спалнята ѝ и само слушах, когато пушката отново отекна в ухото ми, и после глухо тупване, което разтърси дюшемето под краката ми. А аз, страхливката, се надявах всичко да отшуми. Олюлявах се, сгущена наполовина във, наполовина извън дрешника. „Махай се, махай се, махай се.“ Затръшване на врати, още стъпки и пронизителен вой, Бен, който сам си шепти, неистов. И после вик, дълбок мъжки вик и гласът на Бен, знам, че е гласът на Бен, който крещи: „Либи! Либи!“

Отворих прозореца на стаята на мама и се измъкнах през съдраната мрежа, стоварих се на дупето си върху заснежената земя и чорапите ми тутакси подгизнаха, а косата ми се заплете в храстите. Хукнах.

„Либи!“ Погледнах назад към къщата — само един прозорец светеше, всичко останало тънеше в мрак.

Стъпалата ми се бяха изранили, когато стигнах езерото и клекнах сред тръстиките. Бях облечена с два ката дрехи като мама и носех чорапогащник под нощницата, но цялата треперех, вятърът надигаше полите ми и студен порив близна корема ми.

Фенерче неистово огледа върховете на тръстиките, после няколко дървета наблизко и накрая земята недалеч от мен. „Либи!“ Отново гласът на Бен. Издирваше ме. „Остани, където си, миличка! Остани, където си!“ Фенерчето се приближаваше все по-наблизко, ботушите хруцяха по снега, а аз ридаех в ръкава си до пълно изтощение, вече ми се искаше да се изправя, та всичко да свърши, но фенерчето се завъртя, стъпките се отдалечиха от мен и останах да зъзна самичка в тъмното. Светлината в къщата угасна и аз останах навън.

Часове по-късно, вече твърде скована, за да се изправя, пропъльзах на бледата утринна светлина към къщата, стъпалата ми бяха като от еквивалент метал, а ръцете ми бяха замръзнали с разперени пръсти. Вратата беше широко отворена и аз влязох вътре, куцукайки. На пода пред кухнята се натъкнах на жалка купчинка от повръщано — грах и моркови. Всичко останало беше червено — пръските по стените, локвите по килима, окървавената брадва, облеганата отстрани на канапето. Майка ни беше просната пред стаята на дъщерите си, от горната част на главата ѝ липсваше триъгълно парче, пластовете дрехи, с които спеше, бяха насечени с брадва и едната ѝ гърда беше разголена. Над нея дълги кичури рижа коса бяха залепнали за стената с кръв и мозъчна материя. Деби лежеше до нея с широко отворени очи и кървава струя по едната буза. Ръката ѝ беше почти отсечена, коремът ѝ беше разпорен с брадвата и зееше отпуснат като устата на спящ човек. Повиках Мишел, но знаех, че и тя е мъртва. Отидох на пръсти в спалнята ни и я намерих свита върху леглото с куклите си, с потъмняло от рани гърло, с един обут чехъл и едно отворено око.

Стените бяха изписани с кървави знаци — пентаграми и мръсни думи. Ругатни. Сатанински клетви. Всичко беше изпочупено,

разкъсано, унищожено. Буркани с храна бяха разбити в стените, по пода бяха разсипани зърнени закуски. Едно парченце „Райс Криспи“ бе попаднало в раната на гърдите на мама — такъв неописуем хаос цареше. Една от обувките на Мишел висеше на връзките си от евтиния вентилатор на тавана.

Докуцуках до кухненския телефон, смъкнах го на пода, набрах номера на леля Даян — единствения, който знаех наизуст, и когато тя вдигна, изпищях: „Всички са мъртви!“ така, че собствените ми уши писнаха — толкова пронизително. После се сврях в пролуката между хладилника и готварската печка и зачаках Даян.

В болницата ме упоиха и отрязаха измръзналите пръсти на краката ми и половината от безимения ми пръст. Оттогава чакам да умра.

* * *

Седях с изпънат гръб на жълтата електрическа светлина. Напуснах къщата на убийствата и се върнах в спалнята си на зрял човек. Още много години нямаше да умра, бях здрава като пън, затова ми трябваше план. За щастие моят комбинативен ум на истинска Дей се насочи обратно към собственото ми благополучие. Малката Либи Дей току-що откри своя подход. Наречете го инстинкт за самосъхранение или пък го назовете каквото беше — алчност.

Онези „фенове на Дей“, онези „следователи“ щяха да платят за нещо повече от стари писма. Нали ме попитаха къде е Ранър и дали познавам някой приятел на Бен? Щяха да си платят за информацията, която само аз можех да им дам. Тези клоуни, които бяха наизустили плана на къщата ми, които тъпчеха в папки снимки от местопрестъплението, имаха само собствените си теории за това кой е убиецът на семейство Дей. И понеже бяха откачалки, трудно можеха да принудят някой да разговаря с тях. Аз обаче можех да им го дам. Полицията щеше да ми угоди, на мен, малката клетница, дори много заподозрени щяха да го направят. Можех да говоря с баща си, ако онези наистина искаха и ако успеях да го намеря.

Не че това щеше непременно да доведе до нещо. У дома, под ярките лампи и отново в безопасност, си напомних, че Бен е виновен

(така трябваше да е), най-вече защото не можех да приема друга възможност. Не и ако исках да функционирам, а за пръв път от двайсет и четири години исках да функционирам. Заех се да изчислявам мислено: да кажем 500 долара, за да разговарям с ченгетата; 400 долара, за да говоря с някои от приятелите на Бен; 1000 долара, за да издира Ранър; 2000 долара, за да говоря с Ранър. Сигурна съм, че феновете имаха цял списък с хора, които можех да придумам да отделят на сирачето Дей от времето си. Можех да карам така с месеци.

Заспах с бутилката ром в ръка, убеждавайки сама себе си: Бен Дей е убиец.

---

[1] Dungeous and Dragons — ролева фентъзи игра. — Б.ред. ↑

БЕН ДЕЙ

2 януари 1985 г.

9:13 ч.

Бен се носеше неудържимо по леда, а гумите на колелото му трептяха. Пътят беше за планински байкове, за лятото, а сега бе заледен, затова беше глупаво да минава оттук. Още по-глупаво беше онова, което правеше той: въртеше педалите с все сила по неравната земя, от двете му страни като набола брада стърчаха скършени царевични стебла, а той чоплеше проклетия стикер с пеперуда, който някоя от сестрите му бе залепила на спидометъра. Стоеше там от седмици, появяваше се и изчезваше от погледа му, дразнеше го, но недостатъчно, за да се справи с него. Сигурен беше, че го е сложила Деби — ококорена и небрежна: „Хубаво е!“ Бен беше обелил лъскавата лепенка наполовина, когато попадна на кален участък, предната му гума цялата се завъртя наляво, а задната подскочи вертикално под него. Не излетя чисто. Подскочи, единият му крак остана в капана на колелото и той падна странично, дясната му ръка се ожули на царевичните стебла, а десният му крак се препъна под тялото. Главата му се удари в коравата пръст, а зъбите му дръннаха като камбана.

Когато отново можеше да си поеме въздух — десет секунди примигване през сълзи — усети топла струйка кръв да се спуска покрай окото му. Добре. Размаза я с връхчетата на пръстите си отстрани на бузата, обаче усети как веднага след това бликна нова струйка от рана на челото му. Искаше му се да се беше ударил по-силно. Никога не си беше чупил кост, но го признаваше само ако го притиснат. „Наистина ли, пич? Как си живял, без да си счупиш нещо? Да не би майка ти да те е увила в предпазна хартия с въздушни мехурчета?“ Миналата пролет влезе в градския басейн заедно с няколко типове, застана на дъската над голямата безводна яма, впери поглед в бетонното дъно и си заповяда да скочи, истински да се потроши, да бъде щуро хлапе. Позаклати се веднъж-дваж, отпи още глътка уиски, люшна се нагоре-надолу още няколко пъти и се върна

при момчетата, които почти не познаваше и които го наблюдаваха само с ъгълчетата на очите си.

Най-добре беше да си счупи кости, но и кръвта не беше зле. Вече сериозно се стичаше по бузата му, под брадичката, капеше на леда. Чиста кръв, кръгли червени локвички.

Унищожение.

Думата изникна изневиделица — мозъкът му беше лепкав и в него все засядаха фрази и откъси от песни. Унищожение. През съзнанието му преминаха образите на северни варвари, които размахваха брадви. Зачуди се за секунда, само за секунда дали не се е преродил и това не е остатъчен спомен, проникнал като пепел. После вдигна колелото си и прогони хрумването. Не беше на десет.

Завъртя педалите, дясното му бедро беше схванато, а ръката му пареше заради драскотините от царевичните стъбла. Сигурно здравата се беше насинил. На Диондра щеше да ѝ хареса, щеше да плъзне мекия си пръст по раната, да опише кръгче един-два пъти и после да го натисне, за да го подразни, когато подскочи. Диондра обичаше силните реакции — тя пищеше, плачеше или пък виеше от смях. Кокореше се, веждите ѝ стигаха почти до косата, когато искаше да изглежда изненадана. Обичаше да изскача иззад някоя врата, а той да се преструва, че я гони. Диондра, неговото момиче е име, което му навяваше мисли за принцеси или стриптийзъорки, не беше сигурен кое от двете. Тя беше по малко и от двете: богата, но и мръсница.

Колелото му се раздрънка, откъм педалите се носеше звук, като че ли пирон дрънчи в консервена кутия. Бен спря за секунда да погледне — ръцете му бяха розови и набръчкани като на старец и също толкова немощни — но не забеляза нищо нередно. Още кръв се стече в очите му, докато се мъчеше да открие проблема. По дяволите, беше безполезен. Беше твърде малък, когато баща им си тръгна. Нямаше шанс да добие никакви практични умения. Като гледаше как другите момчета ремонтират мотоциклети, трактори и автомобили, а на него двигателите му приличаха на метални вътрешности на животно, каквото не е виждал дотогава. Познаваше някои животни, също и оръжия. Беше ловец като всички останали в семейството, но това не означаваше много, след като майка му стреляше по-точно от него.

Искаше да бъде полезен мъж, но не знаеше как да го постигне и това го плащеше до смърт. Баща му поживя във фермата няколко

месеца това лято и Бен се обнадееди, защото реши, че той най-сетне ще го научи на нещо, ще си направи труда да бъде баща. Вместо това Ранър ремонтираше всичко сам, дори не викаше Бен да гледа. Ясно му даде да разбере да не му се пречка. Личеше си, че го мисли за женчо: когато майка му споменеше, че нещо трябва да се поправи, той казваше: „Това е мъжка работа“, и пускаше усмивка на Бен, предизвиквайки го да се съгласи. Бен не можеше да помоли Ранър да му покаже каквото и да било.

А и нямаше пари. Поправка, в джоба си имаше четири долара и трийсет цента, но това си бяха негови пари за тази седмица. Семейството му нямаше никакви спестени пари. Банковата им сметка винаги беше почти празна — веднъж видя извлечение, че в нея има буквално долар и десет цента, така че сега семейството му имаше в банката по-малко пари, отколкото в момента той държеше в джоба си. Майка му не можеше да се справя с фермата — всичко объркваше. С камион под наем закарваше много жито в силозите, но не вземаше почти нищо — получаваше по-малко, отколкото ѝ струваше да отгледа зърното, а и всичко отиваше за дълговете им. Вълците са на прага, казваше тя и когато беше по-малък, той си я представяше как се показва от задната врата и подхвърля шумолящи зелени банкноти на глутница хрътки, които им се нахвърлят лакомо като на късове месо. Все не им беше достатъчно.

Дали щяха в даден момент да им отнемат фермата? Не трябваше ли да стане така? Най-добре беше да се отърват от фермата, да започнат на чисто, без да са приковани към това грамадно, мъртво и все пак живо нещо. Но мястото беше на родителите на Пати и тя се отнасяше сантиментално към него. Бен работеше във фермата цяла седмица, а през почивните дни ходеше в училището, за да върши скапаната си работа като чистач. (Фермата и училището, училището и фермата, това беше животът му преди Диондра. А сега си имаше хубав триъгълник от места, на които ходеше: училището, фермата и голямата къща на Диондра в края на града.) У дома хранеше добитъка и мъкнеше тор, в училището вършеше почти същото — чистеше съблекалните и бършеше пода на кафенето, изхвърляше гадориите на другите деца. И въпреки това от него се очакваше да дава на майка си половината от спечеленото. „Семействата си делят всичко“. Така ли? Е, а родителите се грижат за децата си — какво ще кажеш за това?

Какво ще кажеш да не беше пръквала още три деца, след като едва смогваш да се грижиш за първото?

Колелото тракаше и Бен очакваше то всеки момент да се разпадне на съставните си части и като в комедийно представление, като в анимационен филм накрая да му остане само седалката и едната гума. Мразеше да ходи на разни места с колелото, както Опи ходи да лови риба от дупка в леда. Яд го беше, че не може да шофира. Няма по-тъжна гледка от момче, което скоро ще навърши шестнайсет, казваше Треј, клатеше глава и издихваше дим към него. Казваше го всеки път, когато Бен цъфваше у Диондра на колелото си. Треј като цяло беше готин, ама обичаше да се заяжда. Беше на деветнайсет, с дълга коса, черна и без блясък като стар катран, доведен братовчед на Диондра или нещо такова странно като прачичо, семеен приятел или доведен син на семеен приятел. Или Треј променяше разказа си няколко пъти, или Бен не го слушаше внимателно. Което беше съвсем възможно, защото в присъствието на Треј той веднага се напрягаше и започваше да се смущава от тялото си. Защо краката му са под такъв ъгъл? Какво да прави с ръцете си? На кръста или в джобовете?

И двете пози му се струваха неловки. И в двата случая щеше да предизвика закачки. Треј все търсеше нещо да не ти е наред — съвсем незначително, ама да го има, дори да не си го забелязал — и го показваше на всички в стаята. „Наводнение ли има?“, бяха първите думи, които му каза Треј. Бен носеше джинси, които бяха с около сантиметър по-къси, отколкото трябваше. Хайде, два сантиметра. „Наводнение ли има?“ Диондра избухна в кикот. Бен я чакаше да млъкне, а Треј — да продължи да нарежда. Чака десет минути, без да продума, просто се опитваше да седи така, че чорапите му да не се показват много под панталона. След това се оттегли в банята, поразхлаби колана си и леко смъкна дънките. Когато се върна в стаята — в хола на Диондра на долния етаж със син килим и пуфове, пръснати навсякъде като гъби — следващите думи на Треј бяха: „Смъкнал си колана до оная си работа, човече. Кого заблуждаваш?“

Бен трополеше надолу по пътеката в студения зимен полумрак, а във въздуха летяха снежинки като ситен прах. Дори когато навърши шестнайсет, пак не получи кола. Майка му имаше шевролет „Кавалиър“, който беше купила на разпродажба от бюро за коли под наем. Не можеха да си позволят втора кола, вече го бе обяснила на Бен.

Трябваше да я карат двамата, от което Бен автоматично изгуби желание да ползва колата. Вече си представяше как отива да вземе Диондра с кола, която мирише на стотици други хора, която мирише на използвано — на стари пържени картофки и на петната от секс от други хора — и отгоре на всичко с разхвърляни в нея момичешки учебници, кукли от прежда и пластмасови гривни. Нямаше да стане. Диондра му предложи да кара нейната кола (тя беше на седемнайсет, което беше друг проблем, понеже не е ли малко неудобно да си две години по-малък от приятелката си?). Обаче това изглеждаше къде-къде по-добре — те двамата в червената хонда CRX с вирната задница, ментоловите цигари на Диондра изпълват колата с ухание, а „Слейър“ реват до дупка. Дааа, много по-добре.

Щяха да се махнат от този противен град и да отидат в Уичита, където чичо ѝ притежаваше магазин за спортни стоки и можеше да му даде работа. Бен беше опитал да влезе и във футболния, и в бейзболния отбор, но го бяха отрязали отрано и категорично — „По-добре не се връщай!“ — затова му се струваше ирония да прекарва дните си в помещение, пълно с футболни и баскетболни топки. Но пък заобиколен от толкова много оборудване, щеше да има възможност да се упражнява, да задобрее достатъчно, за да се включи в мъжката лига или нещо такова. Струваше му се, че има и положителна страна.

Разбира се, най-положителното от всичко беше Диондра. Той и Диондра в техен си апартамент в Уичита, хапват „Макдоналдс“, гледат телевизия, правят секс и изпушват по цял пакет цигари на нощ. Бен пушеше рядко, когато не беше с Диондра — тя беше пристрастена, пушеше толкова много, че миришеше на цигари дори след душа; ако ѝ срежеш кожата, сигурно ще се надигнат ментолови пари. На него започваше да му харесва, миришеше му успокоително, по домашному, както на други хора влияеше мирисът на топъл хляб. Значи така щеше да бъде — той и Диондра с кестенявите спираловидни къдрици, твърди от гела (още една само нейна миризма — острият гроздов мирис на косата ѝ), седят на дивана и гледат сапунките, които тя записваше всеки ден. Историята го увлече: дами с голи рамене пият шампанско и по пръстите им проблясват диаманти, докато те изневеряват или пък съпрузите им изневеряват, или хората получават амнезия и изневеряват. Той щеше да се върне от работа с миришещи на прашната кожа от бейзболните топки ръце, тя ще му е донесла нещо за

хапване от „Макдоналдс“ или от „Тако Бел“ и двамата щяха да се мотаят заедно и да се шегуват по адрес на лъскавите дами по телевизията, а Диондра щеше да му покаже коя има най-хубав маникюр — тя много харесваше ноктите си — и щеше да настоява да лакира неговите нокти или да сложи червило на устните му, което много обичаше да прави, все повтаряше колко обича да го прави красив. Накрая щяха да се сборичкат, гъделичкайки се на леглото, голи, със залепнали по гърба пликчета от кетчуп, а Диондра щеше да се киска толкова силно, че съседите щяха да започнат да тропат по тавана.

Представата не беше пълна — Бен умишлено пропускаше една много плашеща подробност, напълно заличаваше някои реалности. Това не можеше да е добър знак. Означаваше, че цялото нещо е мечтание. Той беше идиотско хлапе, което не можеше да има дори нещо дребно като скапан апартамент в Уичита. Не можеше да притежава дори нещо толкова мъничко. Усети прилив на позната ярост. Животът му беше дълга поредица отрицания, които го дебнеха.

Унищожение. Отново си представи брадви, оръжия, окървавени тела, размазани на земята. Письците отстъпиха място на степания и на птичи песни. Искеше му се още да кърви.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

Като малка живях при втората братовчедка на Ранър в Холком, Канзас, за около пет месеца, докато горката леля Даян се възстанови след твърде бясната ми дванайсета година. Не помня много от онези пет месеца, освен че предприехме класическото пътуване до Додж Сити, за да научим за Уайът Ърп. Очаквахме да видим пушки, бизони, леки жени. А вместо това двайсетина деца се побутвахме, влачехме се в поредица от тесни стаички и разглеждахме архиви, като целия ни ден мина сред пращинки и мрънкане. Самият Ърп не ми направи никакво впечатление, обаче адски ми харесаха онези злодеи от Дивия запад, техните завити мустаци, прегърбени рамене и очи, които проблясваха като никел. Винаги описват човека извън закона като „лъжец и крадец“. А там, в една от онези стаи, които миришеха на застояло, докато служителят разказваше монотонно за изкуството на архивирането, аз се утешавах с бодрата мисъл, че съм срещнала свой спътник. Защото си помислих: „Това съм аз“.

Аз съм лъжкиня и крадла. Не ме пускайте в къщата си, а ако го направите, не ме оставяйте сама. Вземам разни неща. Току-виж сте ме спипали с перления си наниз в алчните ми ръчички, а аз ще ви кажа, че приличат на перлите на мама и ми се е приискало да ги докосна само за секунда, обаче съжалявам и просто не знам какво ме е прихванало.

Майка ми притежаваше бижута, от които кожата ѝ позеленяваше, но вие няма откъде да го знаете. Аз обаче въпреки това ще отмъкна перлите, когато не ме гледате.

Крада бикини, пръстени, дискове с музика, книги, обувки, айподи, часовници. Отивам на парти в нечий дом — нямам приятели, но хората ме канят на разни места — и се връщам с няколко ризи под пуловера, с няколко хубави червила в джоба и с парите в брой, които съм открила в една-две чанти. Понякога вземам и чантата, ако хората са достатъчно пияни. Просто я премятам през рамо и си тръгвам. Изписани с рецепта хапчета, парфюми, копчета, химикалки. Храна.

Имам манерка, която нечий дядо донесъл от Втората световна война, притежавам игла за вратовръзка на „Фи Бета Капа“, заслужена от любимия чичо на някакъв тип. Имам стара сгъваема калаена чаша, която не помня кога съм откраднала — от толкова отдавна я притежавам. Преструвам се, че открай време е в семейството.

Непосилно ми е да гледам действителните притежания на семейството си, онези кашони под стълбите. Повече ми харесват вещите на други хора. Те пазят тяхната история.

Един от предметите у дома, които не съм откраднала, е криминален роман по действителен случай, озаглавен „Дяволска жътва: сатанинското жертвоприношение в Кинаки, Канзас“. Излязъл е през 1986 година и е написан от бивша репортерка на име Барб Айхел. Това е всичко, което знам всъщност. Най-малко три мои полугаджета са ми подарявали тази книга сериозно и разумно, и тримата изоставих веднага след това. След като казвам, че не искам да чета книгата, значи не искам да я чета. Като правилото да спя на запалена лампа. На всеки мъж, с когото си лягам, обяснявам, че спя на светло, той винаги изтърсва нещо като „Ще се погрижа за теб, миличка“ и после се опитва да изгаси лампата. Просто ей така. Изглеждат изненадани, че наистина спя на светната лампа.

Изрових „Дяволска жътва“ от камарата с книги в ъгъла — пазя я по същата причина, поради която държа кашоните със семейните документи и разни боклуци: защото някой ден ще ми потрябва, а ако не ми потрябва, не искам никой друг да я има.

На първата страница пише:

Кинаки в Канзас, в сърцето на Америка, е кротка общност от фермери, където хората се познават, ходят заедно на църква, остаряват рамо до рамо. Обаче общността не е неуязвима за злините на външния свят — в малките часове на 3 януари 1985 година тези злини унищожиха трима членове на семейство Дей сред поток от кръв и ужас. Това е разказ не просто за едно убийство, а за кървави сатанински ритуали и за разпространението на сатанизма във всяко кътче на Америка, дори в най-уютните и привидно безопасни места.

Ушите ми забучаха от звуците през онази нощ: силно мъжко сумтене, конвулсивен вой от пресъхнало гърло. Писъците на майка ми като викове на банши. На тъмно. Погледнах снимката на Барб Айхел на задната корица. Имаше къса остра коса, провиснали обеци и сериозна усмивка. Според биографията ѝ живееше в Топека, Канзас, но това е било преди двайсет и няколко години.

Редно бе да се обадя на Лайл Уърт и да му предложа информация срещу пари, но не бях готова отново да изслушам лекцията му за убийството на семейството ми. („Наистина ли мислиш, че Бен е виновен!“) Трябваше да съм в състояние да споря с него, вместо да седя като някаква невежа, която не може да каже нищо полезно. Каквато си бях в основни линии.

Прегледах още малко книгата, легнала по гръб, облежната на сгънатата на две възглавница, а Бък ме наблюдаваше с бдителните си котешки очи дали няма да се запътя към кухнята. Барб Айхел описваше Бен като „облечен в черно самотник, непопулярен и изпълнен с гняв“, а също така „обсебен от най-бруталната разновидност на хеви метъла, наричана черен метъл: песни, за които се говори, че не са нищо повече от кодирани призиви към Сатаната“. Естествено, плъзнах поглед надолу, докато се натъкнах на място, където споменаваше мен: „като ангел, но силна“, „решителна и скръбна“, излъчваща „независимост, каквато рядко откриваме у деца на нейната възраст“. Семейството ни било „щастливо и жизнено, отпредило поглед към бъдещ живот на чист въздух и с чист поминък“. Хмм. Въпреки това тази книга беше последната дума по отношение на убийствата, а след като всички онези гласове в Клуба на следователя ми внушаваха, че съм глупачка, нямах търпение да поговоря със страничен човек, който също беше убеден във вината на Бен. Аргументи срещу Лайл. Представих си как отмятам на пръсти: това, това и това доказва, че вие, тъпащи, грешите, а Лайл престава да стиска устни, съзнавайки, че в крайна сметка имам право.

Въпреки това нямах нищо против да му взема парите, ако е склонен да плати.

Не бях сигурна откъде да започна, затова звъннах на „Справки“ за Топека и — какво прекрасно точно попадение — получих номера на Барб Айхел. Все още живееше в Топека и номера ѝ го имаше в указателя. Лесна работа.

Тя вдигна след второто позвъняване, а гласът ѝ прозвуча весело и пронизително, докато не ѝ казах коя съм.

— О, Либи, все се чудех дали ще се свържеш с мен — каза тя, след като издаде някакъв гърлен звук. — Или пък аз да се свържа с теб... Не знаех, не знаех...

Представих си я как се озърта в стаята, как човърка ноктите си притеснено — една от жените, които двайсет минути проучват менюто, но още са в паника, когато дойде келнерът.

— Надявах се да поговорим за... Бен — подех аз, не съм уверена как да се изразя.

— Знам, знам, през годините му изпратих няколко извинителни писма, Либи. Просто не знам колко пъти ще трябва да се извинявам за тази проклета, проклета книга.

Неочаквано.

* * *

Барб Айхел щеше да се види с мен на обяд. Искаше да ми обясни лично. Вече не шофираше (надуших истинската причина — лекарства, кожата ѝ лъщеше като на човек, който взема твърде много лекарства), затова щяла да ми бъде признателна, ако отида аз. За щастие Топека не е далеч от Канзас Сити. Не че умирах от желание да ходя там — нагледала се бях като малка. В градчето имаше страхотна психиатрична клиника — сериозно, на магистралата имаше табела „Добре дошли в Топека, психиатричната столица на света!“ В града гъмжеше от откачалки и от терапевти, а мен ме караха там за редки и привилегирани външни консултации. Ура за мен. Разговаряхме за кошмарите ми, за пристъпите ми на паника, за гневните ми изблици. Когато станах тийнейджърка, обсъждахме склонността ми към физическа агресия. Ако питате мен, целият град, столицата на Канзас, мирише на лиготиите на лудницата.

Прочетох книгата на Барб, преди да отида да се срещна с нея, въоръжена с факти и въпроси. Обаче самоувереността ми донякъде се стопи през трите часа, които ми отне иначе едночасовото пътуване. Направих прекалено много погрешни отбивки, ругах се, задето нямам интернет у дома, че да си сваля указания. Нямах интернет, нямах и

кабелна. Не ме бива в такива неща: подстригване, смяна на маслото, посещения при зъболекаря. Когато се нанесох в къщата си, прекарах първите три месеца, увита с одеяла, защото не можех да организирам да ми пуснат газта. През последните години няколко пъти ми я спират, защото понякога не мога да се накарам дори чек да напиша. Трудно ми е с поддръжката.

Къщата на Барб, когато най-сетне стигнах там, беше скучновато уютна — прилична сграда с гипсова мазилка, която тя беше боядисала бледозелена. Успокоително. С много вятърни звънци. Тя отвори вратата и се отдръпна назад, като че ли я изненадах. Прическата ѝ беше същата като на снимката от книгата, но вече бе силно прошарена. Освен това тя носеше очила с верижка от мъниста, каквито по-възрастните жени описват като „фръцнати“. Беше минала петдесетте, имаше големи стрелкащи се очи, изпъкнали на кокалестото лице.

— Оххх, Либи, здравей! — ахна тя и най-неочаквано ме прегърна, а някаква нейна кост се заби в лявата ми гърда. Миришеше на пачули и вълна. — Влизай, влизай. — Малко чорлаво куче затопурка весело по плочките към мен и залая радостно. Часовник отмери времето. — О, дано да не мразиш кучета, скъпа — каза Барб, като видя как кучето подскочи към мен. Мразя кучетата, дори дребните сладички кучета. Вдигнах ръце, активно отказвайки да го погаля. — Хайде, Уини, остави приятелката ни да мине — глезено започна да го придумва тя. Намразих го още повече, когато чух името му.

Тя ме настани в дневната, която беше препълнена с вещи: столове, канапе, килим, възглавници, завеси, и всичко беше пухкаво и обло, покрито с много плат. Барб се засуети навън-навътре, провиквайки се през рамо, вместо да стои на място, и два пъти ме попита какво искам да пия. Някак си бях сигурна, че ще ми предложи глинена чаша с вонящ чай от корена на някакъв рядък плод или жасминов еликсир, затова помолих само за вода. Озърнах се за бутилки с алкохол, но не видях. Обаче тук определено се пиеха хапчета. Всичко отскачаше от тази жена — бам! тряс! — все едно беше покрита с шеллак.

Донесе сандвичи върху подноси за всяка от нас в дневната. Водата ми беше пълна с кубчета лед. Изпих я на две глътки.

— Е, как е Бен, Либи? — попита тя, когато най-сетне седна. Обаче задържа подноса си отстрани. Средство за бързо бягство.

— О, не знам. Нямам връзка с него.

Тя всъщност, изглежда, не ме слушаше, беше настроена на вълните на собствената си вътрешна радиостанция. Нещо като лек джаз.

— Либи, очевидно е, че изпитвам огромна вина за участието си във всичко това, макар че книгата излезе след произнасянето на присъдата и не ѝ повлия — избъбри тя на един дъх. — Въпреки това участвах в тази прибързана присъда. Такъв беше моментът. Ти беше толкова малка. Знам, че не го помниш, но беше през осемдесетте. Наричаха го времето на „сатанинската паника“.

— Кой? — Питам се колко ли пъти ще употреби името ми по време на разговора. Приличаше ми на такава жена.

— Всички психиатри, полицията, органите на реда, цялата система — по онова време подозираха всеки, че е последовател на Сатаната. Беше... модерно. — Тя се приведе към мен с разлюлени обеци и сучейки ръце. — Хората наистина вярваха, че има широка мрежа от сатанисти, че култът им е много разпространен. Някой тийнейджър започне да се държи странно и веднага го обявяват за поклонник на Сатаната. Ако дете от предучилищната се прибере у дома с особена синина или направи странен коментар за интимните си части, тутакси изкарват учителката сатанистка. Помниш ли процеса срещу семейство Макмартин? Горките възпитателки страдаха години наред, преди да паднат обвиненията. Сатанинска паника. Беше хубава история. Хванах се, Либи. Не я поставяхме под въпрос достатъчно.

Кучето се примъкна към мен и аз застинах с надеждата Барб да го повика. Тя не забеляза обаче, беше приковала очи върху един слънчоглед от цветно стъкло, който мяташе златисти отблясъци от прозореца над мен.

— Историята просто работеше — продължи Барб. — Вече мога да призная, а ми отне десет години да го направя, Либи, че пренебрегнах доста доказателства, които не се вписваха в теорията за сатанинството на Бен, не обърнах внимание на предупредителните сигнали.

— Кои например?

— Ами например фактът, че теб очевидно те бяха подготвили предварително, че ти не беше благонадежден свидетел, че психологът,

който ти бяха определили, за да те — цитирам — „измъкне“, всъщност просто ти вкарваше думи в устата.

— Доктор Брунър ли? — Помнех доктор Брунър: хипар с бакенбарди, голям нос и малки очички — изглеждаше като добродушно животинче от книжка с картинки. Беше единственият човек, освен леля Даян, когото харесвах през цялата година, и единственият, с когото разговарях за онази нощ, понеже Даян не искаше. Доктор Брунър.

— Шарлатанин — заяви Барб и се изкиска. Понечих да възразя, да заема отбранителна позиция — тази жена на практика ме наричаше лъжкия в лицето и си беше вярно, нищо че ме вбеси, обаче тя продължи: — А алибито на баща ти? Онази негова приятелка? Това не би могло да издържи. Този човек нямаше истинско алиби и дължеше много пари на много хора.

— Майка ми нямаше пари.

— Имала е повече от баща ти, повярвай ми.

Вярвах ѝ. Веднъж баща ми ме изпрати в къщата на съседите за жалък безплатен обяд и ми поръча да надникна под възглавниците на дивана за изпаднали дребни и да му ги донеса.

— И онзи кървав отпечатък от официална мъжка обувка, който никой не проследи. Ама то цялото местопрестъпление беше замърсено — това е другото нещо, което пропуснах в книгата. През целия ден в къщата са влизали и излизали хора. Леля ти отишла и взела цял дрешник с вещи и дрехи за теб. Всичко било против полицейските правила и разпоредби. Обаче никой не давал и пет пари. Хората били уплашени. И трябвало да се справят със странен младеж, когото никой в града не харесвал особено, младеж, който нямал никакви пари и не умее да се грижи за себе си, просто харесвал хеви метъл. Било смущаващо. — Тя се овладя. — Ужасно е. Трагедия.

— Може ли нещо да извади Бен от затвора? — попитах със свит корем. Прилошаваше ми от факта, че тази категорична застъпница за вината на Бен е променила мнението си. И от поредната ми среща с човек, който беше сигурен, че съм лъжесвидетелствала.

— Е, ти опитваш, нали? Мисля, че след толкова години е почти невъзможно тези неща да се оправят — определеното му по закон време за обжалване е изтекло. Трябва да опита с хабеас корпус, а това... Ще е нужно сериозно ново доказателство, за да се задвижи

машината. Например страшно убедително ДНК свидетелство. За жалост близките ти са кремирани, така че...

— Да, добре, благодаря — прекъснах я, защото имах нужда веднага да се прибера у дома.

— Пак повтарям, че написах книгата след произнасянето на присъдата, но ако мога да направя нещо да ти помогна, само ми кажи, Либи. Имам известна вина и поемам отговорност за нея.

— Давали ли сте показания пред полицията, изразявали ли сте съмнения, че Бен не го е извършил?

— Ами не. Струва ми се, че повечето хора отдавна са стигнали до извода, че Бен не го е извършил — каза Барб пронизително. — Допускам, че ти официално си се отказала от показанията си? Мисля, че това би било от огромна полза.

Чакаше ме да кажа още нещо, да обясня защо идвам при нея сега. Да я уверя, че да, Бен наистина е невинен, но аз ще оправя нещата. Седеше и ме гледеше, хапваше обяда си и дъвчеше с прекомерно старание. Аз взех сандвича си — краставица и хумус, после го върнах в чинията и оставих отпечатък от палеца си върху влажния хляб. В стаята имаше многобройни лавици с книги, но на тях имаше само книги за самопомощ: „Открийте слънцето!“; „Давай, момиче!“; „Престанете да се наказвате“; „Стани, изпъчи гърди“; „Станете своя най-добър приятел“; „Напред и нагоре!“. И така нататък, колкото искаш такива безмилостни, бодри и нахъсващи заглавия. Колкото повече четях, толкова по-нещастна се чувствах. Билкови лекове, положително мислене, умение да си прощаваме, да приемаме грешките си. Тя имаше книга дори за това как да не закъсняваш. Нямам доверие на хората, които се ориентират към самопомощ. Преди години си тръгнах от един бар с приятел на приятеля — свестен, готин, нормален тип с пуловер с обло деколте и апартамент наблизо. Нравихме секс, той заспа, а аз започнах да разглеждам стаята му и установих, че бюрото му е покрито с лепящи се бележки:

Не се измъчвай за дреболии — всичко е дреболия.

Ако престанем да се стараем да бъдем щастливи, ще си прекарваме доста добре.

Радвай се на живота — никой не го напуска жив.

Не се тревожи, бъди щастлив.

Мен тази неистова обнадежденост ме изплаши повече, отколкото ако бях намерила купчина черепи все още с коса. Изхвърчах навън, обзета от паника, натъпкала бельото си в ръкава.

Не останах още дълго при Барб. Тръгнах си с обещанието скоро да ѝ звънна и със синьо преспапие с формата на сърце, което откраднах от масичката ѝ.

ПАТИ ДЕЙ

2 януари 1985 г.

Мивката беше осеяна с петна от пурпурна мътилка от боята за коса на Бен. Значи по някое време през нощта той се бе затворил в банята, беше седнал на спуснатата седалка на тоалетната и бе прочел указанията върху картонената кутия с боя за коса, която тя намери в кошчето. На кутията имаше снимка на жена със светлорозови устни и смолисточерна коса, подстригана на каре. Дали я беше откраднал? Не можеше да си представи Бен, който все ходеше с наведена глава, да оставя комплект за боядисване на коса пред касата. Сигурно го беше откраднал. Посред нощ синът ѝ съвсем сам беше отмервал, смесвал и разлепвал. Беше седял с намазана с химикали рижа коса и беше чакал.

Цялата представа неопишимо я натъжи. В пълна с жени къща нейното момче си беше боядисало косата сам-само нощем. Явно беше глупаво да очаква да я помоли за помощ, но ѝ се струваше самотно той да стори това без помощник. По-голямата сестра на Пати, Даян, беше пробила ушите на Пати в същата тази баня преди двайсет години. Пати нагря една безопасна игла с евтина запалка, а Даян разряза картоф и притисна влажната студена повърхност към ухото ѝ. Замразиха мекичкото на ухото ѝ с кубче лед, Даян нареди: „Стой мирно, не мърдаааай“, и забодя иглата в подобната на гума плът на Пати. Защо им беше картофът? За прицелване или нещо такова. Пати се уплаши след първото ухо и се свлече до ваната с все още щръкнала от ухото игла. Даян, сериозна и неотстъпчива с огромната си вълнена нощница, се приближи към нея с втора нагорещена игла.

— Ще свърши след секунди, не може да пробиеш само едното, Пи.

Дейната Даян. Не бива да си зарязваш работата — нито заради времето, нито от мързел, нито заради болно ухо, топенето на снега или уплашената си по-малка сестра.

Пати завъртя златните си малки обеци. Лявата не беше точно в средата — сама си беше виновна, че мръдна в последния момент. И все

пак ето ги, двете следи от младежка жар, а и Пати го направи заедно със сестра си точно както си сложи червило за пръв път или дамски превръзки с големината на памперси някъде през 1965 година. Някои неща не бива да правиш сам.

Сипа препарат в мивката и се зае да търка, а водата стана мастиленозелена. Даян сигурно скоро щеше да дойде. Винаги се отбиваше към средата на седмицата, ако е „в колата си“ — кажеше ли така, петдесетина километровото пътуване до фермата изглеждаше като най-обикновена дневна задача. Даян щеше да обърне най-новата драма с Бен на шега. Когато Пати се тревожеше за училището, учителите и фермата, за Бен, за брака си, за децата, за фермата (след 1980 година неизменно се тревожеше за фермата), копнееше за присъствието на Даян като за силно питие. Даян седеше на шезлонга в гаража ѝ, изпушваше няколко цигари, обявяваше Пати за глупачка и ѝ нареждаше да се развесели. Тревогите те намират лесно, дори без да ги каниш. За Даян тревогите бяха едва ли не материални същества, порести твари с куки вместо пръсти, които трябваше да бъдат унищожавани незабавно. Даян не се тревожеше, това оставяше на не толкова сърцатите жени.

Обаче на Пати не можеше да ѝ олекне. През последната година Бен беше толкова дистанциран, беше се превърнал в странно и напрегнато дете, което се затваряше в стаята си, куфееше на музика, от която стените се тресяха, а изпод вратата му изхвърчаха избълвани с крясък думи. Плашещи думи. Отначало тя не си правеше труда да слуша, защото самата музика беше толкова грозна, толкова неистова, но един ден се прибра от града по-рано, а Бен си мислеше, че е сам вкъщи, затова Пати застана пред вратата му и го чу да реве:

*Няма ме вече,
изчезнал съм,
дяволът облада душата ми,
сега съм син на Сатаната.*

Записът прескочи и отново се разнесе дрезгавият напев: „Няма ме вече, изчезнал съм, дяволът облада душата ми, сега съм син на Сатаната“.

И отново. И после пак. Пати разбра, че Бен се е привел над грамофона, вдига игличката и пуска думите отново и отново като молитва.

Искаше ѝ се Даян да е тук. Веднага. Даян се настаняваше на канапето като дружелюбна мецана, облечена с някоя от трите си стари фланелени ризи, сега вече дъвчеше никотинови дъвки и разказваше за онзи път, когато Пати се прибрала по минижуп и техните зяпнали, все едно тя е изгубена кауза.

— А ти не беше, нали така? Беше просто дете. Той също е дете. — После Даян щракваше с пръсти, като че ли беше толкова просто.

Момичетата висяха пред вратата на банята — щяха да са там и да я чакат, когато излезе. От търкането и мърморенето на Пати бяха разбрали, че нещо пак не е наред, и се опитваха да решат дали положението изисква сълзи или укори. Когато Пати плачеше, най-малко две от момичетата се разстройваха, а ако някой беше сгазил лука, обвиненията се понасяха из къщата като вихър. Жените Дей бяха самото въплъщение на психологията на тълпата. ЛА живееха във ферма с доста остри вили.

Тя изплакна ръце, напукани, зачервени и корави, и се погледна в огледалото, за да се увери, че очите ѝ не са зачервени. Беше на трийсет и две, но изглеждаше с десет години по-възрастна. Челото ѝ беше набърчено като детско ветрило, а от тгълчетата на очите ѝ се разперваха тънки бръчици. Косата ѝ беше къса, с тънки бели нишки, а тялото ѝ бе непривлекателно кльоцаво, отвсякъде стърчаха остри връхчета, все едно е погълнала цяла полица с инструменти: чукове, топчета нафталин и няколко стари бутилки. Нямахте вид на човек, когото да ти се прииска да прегърнеш, и всъщност децата ѝ рядко се гушваха в нея. Мишел обичаше да ѝ реше косата (нетърпеливо и агресивно, както обичаше да прави повечето неща), а Деби се накланяше към нея, когато и двете бяха прави (нехайно и разсеяно, както обикновено правеше). Клетата Либи изобщо избягваше да я докосва, освен ако не беше сериозно пострадала, и това също беше логично. Тялото на Пати беше толкова изхабено, че на двацет и няколко зърната на гърдите ѝ вече бяха станали много грапави и тя започна да храни Либи от шише почти веднага.

В тясната баня нямаше шкафче за лекарства (какво щеше да прави, когато момичетата станат гимназистки — една баня за четири

жени — а и как ще се оправя Бен? Представи си го за миг в някаква мотелска стая, сам-самичък наред разхвърляни по момчешки хавлиени кърпи и вкиснато мляко), затова тя държеше малък набор тоалетни принадлежности подредени върху мивката. Бен ги беше избутал в един ъгъл — аерозолен дезодорант и лак за коса, малка кутийка с бебешка пудра, която не помнеше кога е купила. Сега и те бяха опръскани със същите морави петна, с които беше изцапана и мивката. Пати ги избърса, като че ли са порцеланови фигурки. Не беше готова за ново посещение на магазина. Беше ходила в Салина преди месец в позитивно и ведро настроение, за да купи някаква разкрасяваща козметика: почистващ лосион, крем за лице, червило. Беше сгънала двайсет долара в джоба си само за пътуването. Същинско разточителство. Обаче ѝ се зави свят дори само от разнообразието на кремове за лице — хидратиращи, против бръчки, слънцезащитни. Можеш да купиш овлажнител, но после трябва да вземеш и подходящ почистващ лосион и нещо, наречено тонер, а още преди да стигнеш до нощния крем, вече си профукал петдесет долара. Тръгна си от магазина с празни ръце, чувствайки се глупаво, смирена.

— Имаш четири деца — никой не очаква от теб да изглеждаш като краставичка — гласеше реакцията на Даян.

Обаче на нея ѝ се искаше да изглежда свежа като краставичка от време на време. Преди месеци Ранър се върна — просто се изръси неочаквано със загоряло лице, сини очи и разкази за рибарски лодки в Аляска и пистата за състезания във Флорида. Застана на прага ѝ дългурест и с мръсни дънки, и нито дума за това, че от три години нямаха от него ни вест, ни кост, нито бяха получавали някакви пари. Попита дали може да поостане при тях, докато се установи — естествено, нямаше пукната пара, но подаде на Деби половин топла кока-кола, която пиеше, все едно е прелестен дар. Обеща да поправи каквото трябва във фермата, а нещата помежду им да си останат платонични, ако тя така иска. Тогава беше лято и Пати го пусна да спи на дивана, където момичетата го връхлитаха сутрин, докато лежеше проснат и усмърдян, със скъсани боксерки, от които топките му се подаваха наполовина.

Той очарова момичетата — наричаше ги Кукличке, Ангелско лице — и дори Бен го наблюдаваше внимателно, връхлиташе в разговорите и ги напускаше като акула. Не може да се каже, че Ранър

завладя Бен, обаче се постара да се шегува с него, да се държи приятелски. Включваше го като мъж и това беше добре, казваше неща като „Това е мъжка работа“ и му намигаше. След третата седмица Ранър се появи със старо разтегателно канапе в пикапа си, което беше намерил някъде, и предложи да се настани в гаража. Всичко изглеждаше наред. Помагаше ѝ със съдовете и ѝ отваряше вратите. Нарочно оставяше Пати да го усети, че зяпа задника ѝ, а после се преструваше на смутен. Една нощ си размениха цигарена целувка, докато тя му подаваше чисти чаршафи, и той тутакси ѝ налетя — пъкна ръце под ризата ѝ, притисна я към стената, дръпна назад косата ѝ. Тя го отблъсна, каза му, че не е готова, опита да се усмихне. Той се намуси и поклати глава, огледа я от глава до пети със стиснати устни. Докато се събличаше да си ляга, тя усети мириса на никотин там, където я беше наградил под гърдите.

Той остана още един месец, мятеше ѝ похотливи погледи, започваше да върши нещо и го зарязваше наполовина. Когато една сутрин на закуска тя го помоли да си върви, Ранър я нарече кучка, замери я с чаша и по тавана останаха петна от сок. След като той си тръгна, Пати установи, че ѝ е откраднал шейсет долара и кутийка за бижута, в която нямаше нищо, както той скоро щеше да установи. Ранър се премести в порутена хижа на около километър и половина от фермата — от комина непрекъснато се виеше пушек, единственото отопление. Понякога тя чуваше пушечна стрелба в далечината, куршуми, които се изстрелваха право във въздуха.

Това щеше да е последният ѝ романс с мъжа, който беше баща на децата ѝ. Вече беше време за действителността. Пати пъкна сухата си и непокорна коса зад ушите и отвори вратата. Мишел седеше на пода точно пред нея и се преструваше, че оглежда пода. Изгледа Пати иззад градуираните в сивкаво стъкла на очилата си.

— Бен загазил ли е? — попита. — Защо го е направил? Това с косата?

— Проблеми на растежа, струва ми се — отговори Пати точно докато Мишел си поемаше дълбоко въздух — тя винаги си поемаше въздух, преди да каже нещо, изреченията ѝ бяха напрегнати, бързи поредици от думи, които не спираха да се сипят, докато отново не се наложеше да си поеме дъх. Чуха по алеята да приближава кола. Алеята беше дълга, когато човек поемеше по нея, пристигаше след цяла

минута. Пати някак разбра, че не е сестра ѝ, макар че момичетата вече крещяха „Даян! Даян!“ и хукнаха към прозореца да погледнат. Чуха се кратки тъжни въздишки, когато в крайна сметка стана ясно, че не е Даян. Пати някак бе разбрала, че е Лен, банкерът, който обслужваше заема ѝ. Дори шофирането му звучеше някак собственически. Лен Стипцата. Бореше се с него още от 1981 година. Тогава Ранър вече ги беше напуснал, след като оповести, че този живот не е за него, и се озърна наоколо, като че ли това място е негово, а не на нейните родители, на баба ѝ и на дядо ѝ.

Единственото, което направи той, бе да се ожени за нея и да съсипе всичко. Горкият разочарован Ранър, с толкова възвишени мечти през седемдесетте, когато хората наистина вярваха, че могат да забогатеят от фермерство. („Ха! — изсумтя тя на глас в кухнята само при мисълта за това. — Представете си!“) Двамата с Ранър поеха фермата от родителите ѝ през седемдесет и четвърта година. Беше голяма работа — по-голяма дори от брака и от раждането на първото ѝ дете. Нито едно от двете събития не зарадва нейните кротки и мълчаливи родители — Ранър още тогава вещаеше проблеми, но слава на бога, те не продумаха и дума срещу него. Когато седемнайсетгодишна Пати им събщи, че е бременна и че двамата ще се женят, те казаха само: „О!“ И толкова. Това казваше всичко.

Пати имаше една размазана снимка от деня, в който двамата поеха фермата: родителите ѝ, сковани и горди, се усмихваха стеснително на камерата, а тя и Ранър се хилеха победоносно, с буйни коси, невероятно млади, с чаши шампанско в ръка. Родителите ѝ за пръв път пиеха шампанско, но отидоха в града и купиха бутилка специално за повода. Вдигнаха тост с бурканчета за желе.

Всичко бързо се обърка и Пати не можеше да вини единствено Ранър. Навремето всички смятаха, че цената на земята ще продължи да расте устремно — нима ще спрат дотук! — така че защо да не купуваме още, и то непрекъснато! Садете колове за огради — това беше призивът. Бъдете агресивни, бъдете дръзки. Ранър с неговите грандиозни мечти и нулеви познания я бе завел в банката — беше с вратовръзка с цвят на сорбе от лайм, дебела като юрган — и с нерешително мънкане беше успял да вземе заем. В крайна сметка им дадоха два пъти повече от онова, което поискаха. Може би не трябваше

да взимат парите, но банкерът ги увери да не се притесняват — било време на бум.

„Те просто раздават пари!“ изрева Ранър и изведнъж се сдобиха с нов трактор и сеялка с шест улея, като и четири им стигаха. След година имаха лъскав червен трактор „Краус Доминейтър“ и нов комбайн „Джон Диър“. Върн Евъли с неговите вдъхващи уважение петстотин акра малко по-надолу се стараеше да изтъква всяко ново нещо, което забележеше в имота им, с неизменно извиване на веждата. Ранър купи още земя и рибарска лодка, а когато Пати го попита: „Сигурен ли си, сигурен ли си?“, той се начумери и изръмжа колко наранен се чувства, че тя му няма доверие. После всичко изведнъж отиде по дяволите като на шега. Картър и руското зърнено ембарго (бори се с комунистите, забрави за фермерите), скочилите на осемнайсет процента лихви, пълзящата нагоре цена на горивото, която после направо хвъркна, фалиралите банки, държави, за които почти не си чувал — Аржентина например — изведнъж се появяват като конкуренти на пазара. Конкуренти на Пати от малкото градче Кинаки в Канзас. След няколко лоши години Ранър си тръгна. Той така и не преглътна Картър — не спираше да говори за Картър. Както си седеше с бира в ръка и гледаше лошите новини по телевизията, Ранър виждаше да проблясват онези огромни заешки зъби, очите му се оцъкляха и той толкова се озлобяваше, като че ли познаваше този тип.

Ранър обвиняваше Картър, а всички останали в скапаното градче обвиняваха нея. Върн Евъли си развързваше езика всеки път, щом я види, цъкаше отвратително. Фермерите, които не се провалят, никога не изпитват състрадание, гледат те, все едно си играл гол на снега, а после си понечил да си избършеш в тях сополивия нос. Миналото лято на някакъв фермер близо до Арк Сити му се развалил самосвалът. Изсипал отгоре му хиляда и осемстотин килограма жито. И този висок метър и осемдесет мъж се задушил, преди да успеят да го измъкнат, все едно да се задушиш с пясък. Всички в Кинаки се опечалиха, потресени от този смахнат инцидент, докато не разбраха, че фермата на мъжа е на път да фалира. И най-неочаквано стана това: ами да е внимавал повече. Държаха лекции как човек трябва да поддържа оборудването, да се грижи за безопасността. Бързо-бързо се обърнаха срещу него, срещу клетия мъртъв мъж с дробове, пълни със собствената му реколта.

Дрѣн, и ето ти го Лен, точно както се беше опасявала — подаваше вълнената си шапка на Мишел, обемното си палто на Деби, старателно изтупваше снега от чисто новите си мокасини. Пати си помисли, че Бен не би харесал обувките му. Бен часове наред разтѣпкваше новите си маратонки и разхождаше момичетата, стѣпили върху обувките му, когато още беше близък с тях. Либи изгледа злобно Лен от канапето и отново се обърна към телевизора. Либи обичаше Даян, а този тип не беше Даян, беше я измамил, влизайки през вратата, откъдето би трябвало да влезе Даян.

Лен никога не поздравяваше като хората, изричаше нещо като тиролски напев и Пати всеки път се сепваше — звучеше толкова налудничаво. И този път той изстреля поздрава си, докато тя вървеше по коридора, та ѝ се наложи да се шмугне в банята и да изругае, а после отново да си лепне усмивка на лицето. Лен винаги я прегръщаше, което със сигурност не правеше с другите фермери, които ползваха услугите му. Затова тя се остави да я обгърнат разперените му ръце и той я прегърна малко по-дългичко, отколкото беше уместно, обхванал лактите ѝ с ръце. Чу го да издава бърз шум като от всмукване, все едно я души. Целият вонеше на салам и на ментови бонбони. В даден момент наистина щеше да ѝ посегне и да я принуди да вземе истинско решение, а играта беше толкова жалка, че ѝ се доплакваше. Ловецът и жертвата, обаче като в лош научнопопулярен филм — той беше трикрак който завързак, а тя — изморено куцо зайче. Не беше величествена гледка.

— Как е моята фермерка? — попита Лен. Негласно се бяха договорили да възприемат като шега факта, че тя управлява фермата самостоятелно. В този момент май наистина беше.

— Ами караме някак — отговори тя. Деби и Мишел се оттеглиха в стаята си. Либи изсумтя от канапето. Няколко седмици след предишното посещение на Лен се наложи да проведат търг в къщата — семейство Дей надничаха от прозорците, докато съседите им купуваха от евтино по-евтино оборудването, от което Пати се нуждаеше, за да върти фермата. Мишел и Деби адски се засрамираха, като видяха, че техни съученички, дъщерите на семейство Бойлър, са дошли заедно с родителите си, все едно са на пикник, и обикалят фермата. „Защо не може да излезем?“, хленчеха те и се извиваха гневно и умолително, докато наблюдаваха как момичетата Бойлър се

люлеят на тяхната люлка от автомобилна гума. Да им бяха продали и нея! Пати непрекъснато им повтаряше: „Тези хора навън не са ни приятели“. Хора, които преди им изпращаха коледни картички, сега плъзгаха ръка по нейните редосеялки и разрохватели, по извитите и усукани очертания, и неохотно предлагаха два пъти по-малко от реалната стойност. Върн Евъли взе сеялката, срещу която бълваше огън и жупел преди време, и дори принуди водещия на търга да свали първоначално обявената цена. Безмилостно. Седмица по-късно Пати срещна Върн в бакалницата. Тилът му порозовя, когато се извърна от нея. Тя го последва и изцъка назидателно в ухото му точно както правеше той.

— Много хубаво мирише тук — отбеляза Лен едва ли не възмутено. — Изглежда някой добре си е хапнал на закуска.

— Палачинки.

Тя кимна. „Моля те, не ме карай да те питам защо си тук. Моля те, поне веднъж сам кажи защо идваш.“

— Нещо против да седна? — попита той и сковано се намести на канапето до Либи. — Тази коя е? — попита той, измервайки я с поглед. Лен беше виждал момичетата й поне десетина пъти, но изобщо не ги разпознаваше и не помнеше имената им. Веднъж нарече Мишел „Сюзън“.

— Това е Либи.

— Косата й е рижка като на майка й.

„Да, така е.“ Пати не успя да изрече думите любезно на глас. Ставаше й все по-зле, колкото повече отлагаше Лен, а неловкостта й постепенно прерасна в ужас. Гърбът на пуловера й вече беше мокър.

— Рижото е ирландско. Ирландци ли сте?

— Германци. Моминското име на майка ми беше Краузе.

— А, интересно. Защото Краузе означава „къдрав“, а не „риж“. Всъщност вие нямате къдриви коси. Чупливи може би. И аз съм германец.

И преди бяха водили този разговор и той винаги приключваше или така, или Лен отбелязваше: колко интересно, че се е казвала Краузе като компанията, производител на селскостопанска техника, и колко жалко, че не са роднини, нали? И двата варианта я изправяха на нокти.

— Е, нещо не е наред ли? — предаде се Пати най-накрая.

Лен изглеждаше разочарован, че тя прави разговора смислен. Намръщи се, като че ли я намираше за груба.

— Е, след като питаш, да. Опасявам се, че нещо никак не е наред. Искан да дойда лично да ти съобщя. Може ли да поговорим някъде на четири очи? — кимна той към Либи ококорено. — Да отидем в спалнята или някъде другаде?

Лен имаше коремче. Беше се окръгило под колана му като в началните месеци на бременност. Пати не искаше да ходи с него в спалнята.

— Либи, отиди да видиш какво правят сестрите ти. Трябва да поговоря с господин Вернер.

Либи въздъхна и бавно се изсули от канапето: първо стъпалата, после крачетата, дупето и гръбчето, като че ли беше от лепило. Тупна на пода, търкулна се няколко пъти, пролази и накрая стъпи на крака и се затътри по коридора.

Пати и Лен се спогледаха, после той издаде долната си устна и кимна.

— Ще обявят ипотеката за просрочена.

Коремът на Пати се сви. Нямаше да седне пред този човек. Нямаше да се разплаче.

— Ние какво можем да направим?

— Боя се, че ниииие нямаме много възможности. Удържах ги цели шест месеца и наистина рискувах работата си, фермерке — усмихна ѝ се той, стиснал ръце върху коленете си. Идеше ѝ да го издере. Матракът в съседната стая изскърца — Деби скачаше върху пружините, любимото ѝ забавление беше да скача от едно легло на друго в стаята на момичетата. — Пати, единственото решение са парите. Веднага. Ако искаш да запазиш фермата. Взemi назаем, моли се, кради. Не е моментът да си горда. Е, искаш ли си фермата? — Пружините на матрака заскърцаха още по-силно. Коремът на Пати се обърна. Усмивката не слизаше от устните на Лени.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

След като някой пръсна главата на майка ми с пушечен изстрел и тялото ѝ беше разсечено на две, хората в Кинаки започнаха да се чудят дали не е курва. Отначало се чудеха, после допускаха, а накрая това се превърна в свободно, уж фактологично твърдение. Хората говореха, че виждали коли пред къщата по необичайно време нощем. Че Пати гледала мъжете с поглед на уличница. В такива случаи Върн Евъли неизменно отбелязваше, че тя трябвало да продаде сеялката си още през осемдесет и трета, като че ли това беше доказателство, че Пати проституира.

Естествено, обвинявай жертвата. Обаче слуховете станаха много сериозни: оказа се, че всеки има приятел, който има братовчед, който има друг приятел, спал с майка ми. И всеки имаше някакво доказателство: говореха за бенка от вътрешната страна на бедрото ѝ, за белег отдясно на задника ѝ. Според мен историите не бяха верни, но не мога да бъда сигурна, както за много други неща в детството си. Какво си спомняте от времето, когато сте били на седем? На снимките мама не ми изглежда безпътна жена. Като момиче, с щръкнали от опашката ѝ кичури коса като фойерверки, тя определено е хубава, напомня на съседка или на бавачка, която винаги си харесвал. На двацет и няколко, с едно, две или четири деца край нея, усмивката ѝ беше поширока, но поизмъчена и мама постоянно се дърпаше от някоя от нас. Представям си я под постоянната обсада на децата си. Под нашето бреме. Нямам много нейни снимки след трийсетата ѝ година. На малкото, които имам, тя се усмихва покорно — усмивка, която казва „Хайде, направи проклетата снимка“, но се стопява веднага след светкавицата. От години не съм разглеждала снимките. Преди маниакално ровех сред тях, разглеждах дрехите ѝ, изражението ѝ, всичко на фона. Търсех следи: чия ръка е на рамото ѝ? Къде се намира тя? Какъв е поводът? Но още тринайсет-четиринайсетгодишна запечатах снимките при всичко останало и ги прибрах.

Сега стоях и гледах кашоните, струпани под стълбището ми, накриво, извинително. Приготвих се отново да се запозная със семейството си. Бях занесла бележката от Мишел в онзи клуб, защото всъщност не можех да се накарам да отворя кашоните, а само бръкнах в ъгълчето на единия, където тиксотото се бе разхлабило, и бележката беше първото, което измъкнах — жалък карнавал. Ако наистина се заема с това, ако щях отново да се замисля над убийствата след всички години, през които бях правила обратното, трябваше да мога да гледам основни домакински предмети, без да изпадам в паника: стара телена бъркалка за яйца, която издаваше звук като звънчета на шейна, когато я въртиш достатъчно бързо; извити ножове и вилици, които са влизали в устата на близките ми, няколко книжки за оцветяване с прецизно оцветени ръбчета, ако бяха на Мишел, и запълнени с отегчени хоризонтални драскулки, ако бяха мои. Погледни ги, възприемай ги просто като предмети.

И после реши какво да продадеш.

Най-желаните от смахнатите фенове на убийствата предмети от дома на семейство Дей бяха недостъпни. Десеткалибровата пушка, с която бе убита майка ми — пушката, с която тя стреляше по гъски — е напъхана в някое чекмедже за вещественни доказателства заедно с брадвата от бараката ни за инструменти. (Това е поредното основание да осъдят Бен: оръжията бяха от нашата къща. Външен убиец не би дошъл в заспала къща с празни ръце, просто надявайки се да намери удобно оръжие на убийството.) Понякога се опитвах да си представя всички тези предмети — брадвата, пушката, чаршафите, на които беше издъхнала Мишел. Дали всички тези окървавени, опушени и лепкави предмети бяха натъпкани в някой голям кашон? Бяха ли почистени? На какво ще мирише, ако отвориш кутията? Помня онази тежка землиста миризма на гнило броени часове след убийствата — дали беше още по-неприятна сега, след толкова много години гниене?

Веднъж в Чикаго ходих да видя свързаните със смъртта на Линкълн предмети в един музей: сплъстени кичури от косата му, късчета от куршуми, леглото с тънки вретеновидни пръчки, на което е починал, все още вдлъбнатия по средата дюшек, сякаш нарочно, за да запази последния отпечатък от тялото му. Хукнах към тоалетната, притиснах лице към студената врата на кабинката, за да не изгубя съзнание. Как ли ще изглежда къщата, в която умря семейство Дей, ако

съберем всички реликви, и кой щеше да ходи да я разглежда? Колко окървавени кичури коса на майка ми щяха да бъдат изложени във витрините? Какво беше станало със стените, изписани със злостни думи, след като къщата ни е била съборена? Може ли да наберем наръч от замръзналите тръстики, сред които прекарах толкова много часове? Или да изложим връхчето на измръзналия ми пръст? Или трите отрязани пръста на краката ми?

Обърнах гръб на кутиите — не бях готова за предизвикателството — и седнах на бюрото, което ми служеше и като маса за хранене. По пощата бе пристигнал налудничав сборотък от подаръци от Барб Айхел. Видеокасата от около 1984 година със заглавие „Заплаха за невинността: сатанизъмът в Америка“, изрязани от вестник и прихванати с кламер репортажи за убийствата, няколко полароидни снимки на Барб, застанала пред съда, където се провеждаше процесът на Бен, наръчник с орфани тгълчета на страниците, озаглавен „Имате близък в затвора — минете зад решетките!“

Махнах кламера и го сложих в чашката си с кламери в кухнята (никой не бива да купува кламери, писалки или каквото и да е от канцеларските принадлежности, достъпни свободно). След това пъхнах видеокасетата в плейъра си. Щрак, бррррърм, скрррръц. На екрана се заредиха пентаграми и сатанински козли с човешки тела, врещящи рок групи и мъртви хора. Мъж с красиво оформен с лак за коса перчем вървеше покрай някаква стена с графити и обясняваше: „Този филм ще ви помогне да разпознавате сатанистите и дори да откривате признаци, че хората, които обичате най-много, вероятно си играят с много опасен огън“. Той разговаряше със свещеници, с полицаи и с някои „истински сатанисти“. Двата най-могъщи от тях бяха с дебела очна линия, черни дрехи и пентаграми на шията, но си седяха в дневната на евтин плюшен диван, отдясно се виждаше кухнята им, в която жълт хладилник бръмчеше върху пъстър линолеум на пода. Представях си как след интервюто си вадят от хладилника салата от риба тон и кока-кола, а наметалата им пречат. Изключих филма точно когато домакинът предупреждаваше родителите да изхвърлят от стаите на децата си фигурките на Хи-Ман и дъските за викане на духове.

Изрезките бяха също толкова безполезни и няхах никаква представа какво иска Барб да правя с нейните снимки. Седях съсипана. И ленива. Можех да отида в библиотеката и да проуча нещата както трябва. Можех още преди три години да си уредя интернет достъп у дома, както възнамерявах. В момента нито една от двете възможности не ме привличаше — лесно се уморявах — затова звъннах на Лайл. Вдигна още след първото позвъняване.

— Здраврааасти, Либи. Канех се да ти се обадя. Искам да ти се извиня за миналата седмица. Сигурно си се почувствала нападната, а не биваше да става така. — Хубава реч.

— Да, наистина беше гадно.

— Явно не съм съзнавал, че всички имаме своите теории, обаче според всяка от тях Бен не е виновен. Не бях премислил нещата. Не си давах сметка. Не го взех предвид. Просто за теб това е съвсем реално. Искам да кажа, аз го знам... всички го знаем, но същевременно и не го знаем. И никога няма съвсем да разберем. Съмнявам се някога да разберем истински. След като си отделил толкова много време да го обмисляш и обсъждаш, то става... Но... Е, извинявай.

Не исках Лайл Уърт да ми харесва, защото вече бях решила, че е тъпак. Обаче ми допадна откритото му извинение, както на немузикален човек му харесва някакъв музикален откъс. Не можеш да го направиш, но можеш да аплодираш някой друг.

— Добре де... — казах.

— Някои от членовете ни все още биха искали да се сдобият със... сувенири, които си склонна да продадеш. Ако затова се обаждаш.

— О, не, просто се питах... Напоследък много мисля за случилото се... — Все едно изрекох и многоточието гласно.

* * *

Срещнахме се в един бар недалеч от къщата ми, който се казваше „При Сара“ — винаги ми се е струвало доста странно име за бар, обаче мястото беше приятно и доста просторно. Не обичам да се гъчкам сред хора. Когато влязох, Лайл вече беше седнал и се приведе да ме прегърне — действие, което предизвика голямо усукване и свиване на

високото му тяло. Рамката на очилата му ме бодна по бузата. Пак беше със сако в стил осемдесетте — този път дънково, покрито със значки с лозунги. Не карай пиан, практикувай доброта, гласувай с рок. Лайл издрънча, докато се настаняваше обратно. Допусках, че е с десетина години по-млад от мен, и не можех да преценя дали изглежда иронично ретро, или е просто шантав.

Той отново понечи да се извини, но не исках да го слушам повече. Беше ми дошло до гуша, благодаря.

— Виж, изобщо не твърдя, че подкрепям тезата за невинността на Бен, нито че съм дала грешни показания.

Той понечи да каже нещо, но после затвори уста.

— Но ако трябва да се поразровя повече, клубът ще бъде ли склонен да ме финансира? В известен смисъл да ми плати за отделеното време.

— Ау, Либи, страхотна новина е, че дори проявяваш интерес да проучиш случая — възкликна Лайл.

Не ми се понрави тонът му — все едно разговаряше с малко дете, все едно не съзнаваше, че съм по-голяма на години. Беше от онези, които в края на часа, докато другите деца вече нетърпеливо потропват с крак и учителката пита „Имате ли още въпроси?“, наистина има въпроси.

— Всички имаме теории за случая, но за теб ще бъдат отворени повече врати, отколкото пред когото и да било от нас — каза Лайл, а кракът му се тресеше под масата. — Искам да кажа, че хората наистина искат да говорят с теб.

— Добре. — Посочих халбата бира до Лайл и той ми отсипа малко в пластмасова чашка, предимно пяна. След това перна носа си с пръст и го пъкна в бирата, пяната спадна от мазното и той ми наля още бира. — Е, какво възнаграждение имаш предвид? — подаде ми чашата, а аз я оставих пред себе си, чудейки се дали да отпия.

— Мисля, че трябва да решаваме всеки път поотделно — отговорих, преструвайки се, че самата аз за пръв път се замислям над въпроса. — Зависи колко трудно е да бъде намерен човекът и какви въпроси искате да му задам.

— Ами мисля, че имаме дълъг списък с хора, с които бихме искали да разтваряш. Наистина ли нямаш връзка с Ранър? Защото той е начело в списъка ни.

Добрият стар смахнат Ранър. Обаждал ми се е веднъж през последните три години: дърдореше налудничаво по телефона, стенеше жалостиво и молеше да му изпратя пари. И оттогава нищо. По дяволите, то и преди това нямаше много. Той се появяваше спорадично на процеса на Бен, понякога със стара вратовръзка и сако, но най-вече с дрехите, с които беше спал, толкова пиян, че се килваше на една страна. Накрая адвокатът на Бен го помоли да престане да идва. Изглеждаше зле.

Сега изглеждаше още по-зле, след като всички следователи от клуба го мислеха за убиеца. Знаех, че е бил в затвора три пъти преди убийствата, но само за дреболии. Въпреки това той винаги имаше дългове от хазарт — Ранър залагаше на всичко: спортни срещи, кучешки надбягвания, бинго, прогнози за времето. И дължеше детска издръжка на майка ми. Ако ни убие, щеше удобно да се отърве от това задължение.

Обаче аз не можех да си представя как така на Ранър му се е разминало — той не беше достатъчно умен и определено не бе достатъчно амбициозен. Не можеше да бъде дори баща на единственото си оцеляло дете. Навърташе се из Кинаки няколко години след убийствата, изчезваше за месеци, изпращаше ми запечатани с тиксо кутии от Айдахо, Алабама или Уинър, Южна Дакота, в които намирах купени от крайпътните заведения фигурки на ококорени момиченца с чадърчета или с котета, които винаги получавах вече счупени. Разбирах, че се е върнал в града, не защото идваше да ме види, а защото запалваше вонливия огън в хижата на хребета. Даян запяваше „Горкичкият Джъд е мъртъв“, когато го видеше в града с очернено от пушека лице. У него имаше нещо едновременно плашещо и жалко.

Още по-добре, че беше решил да ме избягва. Когато се върна да живее с нас с мама онова последно лято преди края, само ме дразнеше. Отначало беше закачливо, все едно ме щипваше по носа, а после стана направо злобно. Един ден се върна от риба, затопурка из къщата с грамадните си мокри ботуши и задумка по вратата на банята, където се бях излегла във ваната, само за да ме дразни. „Хайде, отваряй, имам изненада за теб!“ Накрая отвори широко вратата и вонята на бира нахлу заедно с него. Носеше някакъв вързоп в ръце, после ги разтвори и хвърли във водата при мен половинметрова есетра. Уплаши ме

безсмислието на случилото се. Мъчех се да изляза от ваната, докато хлъзгавата кожа на рибата се плъзгаше по тялото ми, а мустакатата ѝ уста зееше праисторически. Ако пъхнех крак в муцуната ѝ, рибата сигурно щеше да се нахлузи нагоре стегнато като чорап.

Преметнах се през ръба на ваната и се стоварих на килимчето задъхана, а Ранър ми се разкреця да престана да рева като бебе. „Всичките ми деца са страхотни пъзльовци!“

Три дни не можехме да се къпем, понеже Ранър беше твърде изморен, за да убие рибата. Сигурно съм наследила мързела си от него.

— Никога не знам къде е Ранър. За последно чух, че е някъде в Арканзас. Обаче това беше преди година. Най-малко.

— Е, може би не е лоша идея да опитаме да го намерим. Някои хора определено биха искали да поговориш с него. Макар че според мен не го е направил той — каза Лайл. — Просто най-добре се връзва: дългове, прояви на насилие.

— Лудост.

— Лудост — усмихна се наперено Лайл. — Обаче не ми се струва достатъчно умен да спретне тази работа. Не се обиждай.

— Не се обиждам. Каква е твоята теория?

— Още не съм напълно готов да я споделя. — Той потупа една купчина папки до себе си. — Най-напред ще ти дам да прочетеш свързаните със случая факти.

— О, пресвети боже! — възкликнах и си дадох сметка, докато изговарях думите, че майка ми казваше така. „О, пресвети боже, да му се не знае, къде са ми скапандурските ключове?“

— Е, ако Бен наистина е невинен, защо не се опита да излезе? — попитах. Гласът ми стана пронизителен в края на изречението, настойчив като детско хленчене: „Ама защо не ми давате десерт?“ Дадох си сметка, че тайничко съм се надявала Бен да е невинен, да се върне при мен, но онзи Бен, когото познавах, преди да започна да се страхувам от него. Опасно допуснах да си го представя извън затвора, как крачи към къщата ми с ръце в джобовете (още един спомен, който се връщаше, когато си позволях да се замисля: Бен с неизменно пъхнатите дълбоко в джобовете ръце и неизменно сконфузен). Бен седи на масата ми за хранене, ако изобщо имах маса за хранене, щастлив, вече ми е простил, злината е забравена. Ако беше невинен.

Ако многобройните „но“ и „ако“ бяха ядки и сладкиши, всички щяхме да си изкараме много весела Коледа, набиваше ми в главата леля Даян. Тези думи бяха проклятието на детството ми, непрекъснато напомняне, че нещо не се е получило както трябва, и то не само за мен, а за всички, и че точно по тази причина някой е измислил такава поговорка. Та всички да знаем, че никога няма да имаме онова, от което се нуждаем.

Защото — помни, помни, помни, малка Дей — Бен си е бил у дома през онази нощ. Когато станах от леглото и отидох в стаята на мама, видях затворената врата на стаята му и светлината отдолу. Той мърмореше отвътре. Там беше.

— Може да го попиташ, отиди най-напред там — иди да видиш Бен.

Бен в затвора. През последните двайсет години все се мъчех да не си представям това място. А сега си представях брат си там, зад телената ограда, зад бетона, в стая със сиви плочи, вътре в килия. Дали имаше някакви семейни снимки? Изобщо беше ли му позволено подобно нещо? За пореден път си дадох сметка, че не знам нищо за живота на Бен. Дори не знаех как изглежда затворническата килия, ако не броим видяното по филмите.

— Не, не и Бен. Още не.

— С пари ли е свързано? Ние ще ти платим.

— Причините са много, струва ми се — промърморих.

— Дооообре. Значи искаш да потърсиш Ранър? Или...?

Поседяхме мълчаливо. И двамата не знаехме къде да си денем ръцете, не можехме и да се гледаме в очите. Като малка непрекъснато ме изпращаха да си играя у други деца — психолозите настояваха да общувам със свои връстници. Точно на това ми заприлича срещата с Лайл — на онези първи ужасни десет минути, след като възрастните излязат, нито едно дете не знае какво иска другото, затова просто си стоите близо до телевизора, до който са ви предупредили да не припарвате, и си играете с антената.

Бръкнах в купичката с безплатни фъстъци в черупките им, чупливи и кухи като обвивка на бръмбар. Пуснах няколко в бирата си да махна солта. Боднах с пръст. Те изплуваха на повърхността. Целият замисъл ми се стори страшно детински. Наистина ли щях да разговарям с хора, които може би са убили семейството ми? Наистина

ли щях да се опитам да разреша нещо? Невинността на Бен не беше ли чиста фантазмагория? А ако той се окажеше невинен, това не ме ли превръщаше в най-голямата гаднярка в историята? Завладя ме онова неудържимо чувство като всеки път, когато съм на крачка да се откажа от някакъв план, онзи силен приток на въздух, щом осъзная, че гениалният ми замисъл си има недостатъци, а аз не съм достатъчно умна и енергична да ги отстраня.

И дума не можеше да става да се върна в леглото и да забравя цялата история. Предстоеше да плащам наем и скоро щяха да ми трябват пари за храна. Можех да мина на социални помощи, обаче трябваше да разуча как става, а пък сигурно по-скоро щях да умра от глад, отколкото да се оправя с цялата бумащина.

— Ще отида да поговоря с Бен — изломотих. — Оттам ще започна. Но ми трябват триста долара.

Мислех, че всъщност няма да ми ги дадат, обаче Лайл бръкна в стар найлонов портфейл, затворен с лепяща лента, и отброи триста долара. Не изглеждаше недоволен.

— Откъде идват всички тези пари, Лайл?

Той понастръхна от тези думи и се поизправи на сгода си.

— Аз съм ковчезник на Клуба на следователя. Разполагам с известни средства, които отпускам по свое усмотрение. Сега решавам да ги похарча за този проект.

Малките уши на Лайл почервеняха като сърдити ембриончета.

— Злоупотребяваш значи. — И изведнъж го харесах повече.

БЕН ДЕЙ

2 януари 1985 г.

10:18 ч.

От фермата до град Кинаки с колело се стигаше за един час. Най-малко за един час, и то при добра скорост, когато дробовете ти не се нажежават от студ и по бузата ти не се стича кръв. Бен планираше работата си в училището тогава, когато сградата е най-празна — никога не би отишъл в събота, защото тогава тренираше отборът по борба. Тъпо беше да държиш парцал, докато всички онези мускулести и шумни типове обикалят тежко-тежко, плюят тютюн на пода, който току-що си почистил, и после те поглеждат наполовина виновно, наполовина предизвикателно — кажи нещо де!

Днес беше сряда, но пък беше коледната ваканция, така че щеше да е спокойно — е, в залата с тежестите винаги имаше хора и оттам винаги се носеше онзи звук като на туптящо стоманено сърце, обаче беше рано. А рано е най-добре. Обикновено той ходеше от осем до обяд, бършеше пода с мокър парцал, оправяше и лъскаше като маймуна, каквато си и беше, и се омиташе, преди да го е видял някой. Понякога Бен се чувстваше като елф от приказките, който се промъква и не оставя и петънце, без никой да го забележи. Децата не даваха пет пари за хигиената — хвърляха картонена кутия към кошчето, млякото се разтичаше по пода, а те просто свиваха рамене. Разсипваха кайма от сандвича си върху стола в столовата и просто я зарязваха там да се втвърди и някой друг да я почисти. И Бен го правеше само защото така постъпваха всички. Всъщност, като паднеше парченце риба тон от сандвича му на пода, той завърташе очи, като че ли какво толкова, а всъщност няколко дни по-късно тъкмо той трябваше да бърше. Това беше най-голямата тъпотия, защото всъщност унижаваше сам себе си.

Противно беше да се занимаваш с това във всеки един момент, най-вече пред други деца, които се опитваш да избегнеш, за да не те видят. Днес обаче щеше да рискува, да отиде и да си изкара смяната. Диондра щеше на сутринта да ходи в Салина на пазар. Тя имаше най-

малко двайсет чифта дънки, които на Бен му изглеждаха еднакви, обаче искаше още, някаква специална марка. Носеше ги свлечени, навиваше маншетите на глезените си и отдолу се показваха плътните чорапи. Бен винаги се стараеше да ѝ прави комплименти за новите джинси, а Диондра след това веднага питаше: „Ами чорааапите?“ Уж на шега, но не съвсем. Диондра носеше чорапи само на „Ралф Лорън“, които струваха около двайсет долара чифта — факт, от който на Бен му се свиваше стомахът. Тя имаше цяло чекмедже с чорапи — на ромбове, на точки, на райета, всички отгоре с фигурката на ездача, замахнал със стика. Бен беше пресметнал: в онова чекмедже сигурно имаше чорапи за четиристотин долара, подредени като плодове от Флорида — може би половината от парите, които майка му изкарваше месечно. Е, богатите трябва да си купуват разни неща, а чорапите са стока като всяка друга. Диондра беше странна, не беше точно спретната — беше твърде бляскава и буйна, за да се помества в тази група — обаче не беше съвсем метъл, макар да пускаше силно „Айрън Мейдън“, обичаше да носи кожа и пушеше тонове трева. Диондра не беше от никоя група, тя беше просто Новото момиче. Всички хем я познаваха, хем не я познаваха. Беше живяла къде ли не, най-вече в Тексас, и редовната ѝ реплика, когато направеше нещо, на което ти иде да се намръщиш, гласеше: „Така правят в Тексас“. Каквото и да направеше, нямаше проблем, защото така правели в Тексас.

Преди Диондра Бен просто се носеше по течението: беше бедно и мълчаливо фермерско момче, което стоеше с другите фермерски момчета в един незабележим ъгъл на училището. Не бяха точно смотаняци, че да ги ругаят, просто никой не ги избираше. Бяха фоновият шум в гимназията. За Бен това беше по-зле от унижение. Е, може би не, имаше едно момче с бифокални очила, което той познаваше още от детската градина и което открай време си беше странно. Момчето се насра в гащите още първата седмица в гимназията. Версиите се различаваха: според едната от шортите му се посипали лайна, докато се катерел по въже в гимнастическия салон, според друга се изсрал в занималнята, а имаше и трета, четвърта и пета версия. Основното беше, че завинаги му остана прякорът Насрани гащи. В междучасието той ходеше с наведена глава, обърнал към пода очилата си като месечини, но въпреки това някой здравеняк все ще го шляпне по главата — ей, Насрани гащи! А той продължаваше да върви

с мрачна усмивка на лице, преструвайки се, че всичко е просто шега. Така че, да, имаше и по-лоши неща от това да си незабележим, обаче на Бен не му харесваше, не му беше приятно да бъде святното мълчаливо риже момче, каквото си беше от първи клас. Скучно и без ташащи.

Затова огромно благодарско на Диондра, задето си го заплю, поне на четири очи. Всъщност тя го блъсна с колата си, така се запознаха. Беше лято — ориентиране за първокурсниците и за новите ученици. Бяха противни три часа, а след това, докато Бен пресичаше училищния паркинг, тя го блъсна. Метна го върху капака на колата си. Излезе и му се разкреця: „Какви ги вършиш, мамка му?“, устата ѝ миришеше на коктейл от безалкохолно с вино, а в краката ѝ в колата се търкаляха бутилки. Бен се извини — той се извини на нея — и когато Диондра разбра, че той няма да ѝ се ядоса, стана адски мила, предложи да го закара у тях, но вместо това излязоха извън града, паркираха и продължиха да пият коктейли. Диондра му каза, че името ѝ е Алексис, обаче след малко призна, че го е излъгала. Казвала се Диондра. Бен я предупреди да не лъже за такова хубаво име, което адски я зарадва, и след малко му каза: „Знаеш ли, лицето ти е много хубаво“, а след още няколко секунди додаде: „Искаш ли да се натискаме?“, после веднага се нагребиха и на него не му беше за пръв път, а за втори. След около час Диондра трябваше да тръгва, но му каза, че се целува страхотно и че умее да изслушва, което било много готино. След това нямаше време да го откара у дома. Остави го обратно там, където го беше блъснала.

Така започнаха да излизат. Бен всъщност не познаваше приятелите ѝ и не се мотаеше с нея в училище. Диондра се стрелкаше из училищната седмица като колибри — понякога се появяваше, друг път не. Стигаше му да я вижда през уикендите, на тяхното си място, където училището нямаше значение. Приятелството с нея му се отразяваше — вече присъстваше по-осезаемо.

Когато Бен влезе с колелото си в Кинаки, на паркинга на училището се бяха събрали пикапи и очукани спортни коли. Значи не само борците, но и баскетболистите. Бен знаеше кой кара всяка кола. Зачуди се дали да не се изсули, обаче Диондра щеше да се върне след часове, а той нямаше достатъчно пари, за да се мотае в кафенето за хамбургери — собственикът откачаше, когато хлапетата се мотаеха

там, без да си купуват нищо. Освен това да седиш сам в заведение по време на коледната ваканция си беше по-зле и от това да работиш. Да върви по дяволите майка му, че е такава досадница. Родителите на Диондра не даваха пет пари къде ходи тя — през половината време не бяха в града, а в къщата си в Тексас. Дори когато миналия месец наказаха Диондра, че не се е вясвала в училище две седмици, майка ѝ само се засмя. „Значи, като я няма котката... Така ли, миличка? Поне напиши някоя домашна“.

Задният вход на училището беше затворен с верига и катинар, така че на Бен му се налагаше да мине през съблекалните. На влизане го лъхна мирисът на плът и на дезодорант за обувки. Поне съдейки от топуркането по баскетболното игрище над главата му и подрънкването в залата за вдигане на тежести, съблекалнята, изглежда, щеше да бъде празна. В коридора чу един-единствен протяжен вик — „Куууупър! Дръъж!“ — който отекна върху мраморния под като боен призив. Надолу по коридора скърцаха гуменки, метална врата се отвори с трясък, после всичко стана относително тихо. Чуваха се само шумовете от спортната зала и от тежестите: туп-туп, дрън — тряс.

Училищните спортисти никога не слагаха катинари на шкафчетата като проява на доверие, на отборен дух. Вместо това провираха дебели връзки за обувки през отворите, където обикновено мушваш катинара. По шкафчетата висяха поне двацет бели връзки и Бен както обикновено се поколеба дали да не надникне в някое шкафче. Какво толкова им трябваше на тези типове? След като имаш шкафче за учебниците, какво слагат в тези шкафчета в салона? Дезодоранти и лосиони, някакво белъо ли? Всичките еднакви бандажи ли носеха? Туп-туп, дрън — тряс. Една от връзките висеше свободно, без да е вързана — едно бързо дръпване и шкафчето щеше да се отвори. Преди сам да се разубеди, Бен дръпна леко връзката и тихо повдигна металното резе. Вътре нямаше нищо интересно: някакви спортни гащета, намачкани в дъното, навито на руло спортно списание, повесен на закачалката сак. В сака като че ли имаше някакви неща, затова Бен се приведе и дръпна ципа.

— Ей!

Той се завъртя, сакът се залюля бясно на закачалката и тупна на дъното на шкафчето. Господин Гругър, треньорът на борците, стоеше с вестник в ръка, а грубото му лице на петна беше разкривено.

— Какво търсиш в шкафчето, по дяволите?

— Ами... беше отворено.

— Моля?

— Наистина беше отворено, видях го — каза Бен. Затвори вратичката съвсем тихо. Моля те, *мамкамумамкаму*, само да не влезе някой от отбора, мислеше си Бен. Представяше си сърдитите физиономии насреща си, прякорите, които щяха да последват.

— Отворено беше значи? А ти какво търсеше вътре? — Въпросът на Гругър увисна във въздуха, а самият той не помръдваше, с нищо не издаваше какво смята да прави, доколко е за газил Бен, който просто забодя поглед в пода в очакване да го скастрият. — Попитах защо се беше наврял в шкафчето? — тупна вестника Гругър в дебелията си ръка.

— Не знам.

Възрастният мъж просто стоеше, а Бен не спираше да си повтаря: „Хайде, развикай се и да се свърши“.

— Щеше ли да вземеш нещо?

— Не.

— Тогава защо се беше наврял в шкафчето?

— Аз само... — отново млъкна Бен. — Стори ми се, че видях нещо.

— Сторило ти се е, че си видял нещо значи? Какво?

В съзнанието на Бен изникнаха всякакви забранени неща: домашни любимци, наркотици, мръсни списания. Представи си фойерверки и за миг се зачуди дали да не каже, че шкафчето е горяло, да се направи на герой.

— Ами... кибрит.

— Сторило ти се е, че си видял кибрит, така ли? — Лицето на Гругър пламна чак до корена на късата му къдрава коса.

— Искях една цигара.

— Ти си чистачът, нали? Дей някой си?

От устата на Гругър името прозвуча глупаво, момичешки. Очите на треньора огледаха порязаното място на челото му, после красноречиво се насочиха към косата му.

— Боядисал си си косата.

Бен стоеше под черното си кече и усещаше как бива категоризиран и отхвърлен, поставен в групата на загубенците,

наркоманите, лигльовците, педалите. Сигурен беше, че е чул тази дума да прелита през съзнанието на тренъора — горната устна на Гругър потръпна.

— Изчезвай оттук. Върви да чистиш другаде. И да не си припарил тук, преди всички да сме си тръгнали. Не си желан тук, ясно?

Бен кимна.

— Я го кажи на глас, та да сме наясно!

— Не съм желан тук — промърмори Бен.

— Сега се махай. — Каза го така, все едно Бен е момченце, петгодишно хлапе, което изпращат обратно при майка му. Бен излезе.

Качи се по стълбите до килера на чистачите, а по гърба му се стичаше струйка пот. Не дишаше. Когато се ядосаше, забравяше да диша. Взе една огромна кофа, пхна я с дрънчене в мивката, напълни я с гореща вода, изсипа почистващия препарат с цвят на пикня и амониевите изпарения опариха очите му. След това сложи кофата върху количката. Беше препълнил кофата и тя се наклони, докато той се опитваше да я вдигне от мивката, и върху му се изляха два литра вода. Слабините и краката му хубавичко се намокриха. Все едно чистачът Дей се бе напикал. Дънките залепнаха за краката му и се вкоравиха. Предстояха му три часа скапана работа с мокър чатал и дънки като от картон.

— Майната ти, скапаняк! — тихо изруга той. Ритна стената с работните си обувки, разхвърча се мазилка, после стовари и дланта си в стената. — Маааайна ти! — изрева той и в края гласът му прозвуча пронизително. Почака в килера като страхливец, да не би Гругър да чуе вика и да реши да го подразни още малко.

Нищо не се случи. Никой не прояви достатъчно интерес да провери какво става в килера на чистачите.

* * *

Трябваше да почисти седмица по-рано, обаче Диондра се размърнка, че е коледната ваканция, така че да зареже. Затова сега кафенето беше пълно с разтекли се стари кутийки от сода, опаковки от сандвичи с пилешка салата и плесенявали порции от специалния обяд

по случай края на 1984 година — пържени кюфтета със сладникав доматиен сос. Всичко се беше развалило. По панталона и по дънките му полепна по малко от всичко, така че освен вонята на амоняк и собствената му телесна миризма, вече миришеше и на стара храна. Не можеше да отиде у Диондра в такъв вид, идиотски беше изобщо да го планира по този начин. Трябваше да отиде с колелото у дома, да се оправи с майка си — поне половинчасова лекция — да си вземе душ и да се върне в къщата на Диондра. Ако майка му не го накажеше. Майната ѝ, въпреки това щеше да излезе. Това си беше неговото тяло, неговата коса. Неговата скапандурска черна педалска коса.

Избърса подовете, после прибра в торби боклука от учителските стаи — любимото му задължение, защото звучеше тежко, но всъщност трябваше само да събира намачкани листове, леки като перца. Последното му задължение беше да измие коридора, който свързваше гимназията с началното училище (което пък си имаше свой засрамен чистач ученик). Коридорът от страната на гимназията беше осеян с гръмки съобщения за футболни мачове, походи и сбирки на драмсъстава, а после постепенно се превръщаше в детска територия, стените се покриваха с букви от азбуката и с есета за книги, посветени на Джордж Вашингтон. Яркосините врати отбелязваха входа на началното училище, но бяха просто за показ, нямаха дори ключалки. Той избута парцала от гимназиалната към хлапешката територия, после го пусна в кофата и я изрита далеч от себе си. Тя се хлъзна плавно по бетонния под, удари се в стената и от нея се разля съвсем мъничко.

От детската градина до осми клас Бен беше учил в началното училище в Кинаки и беше по-свързан с онази половина на сградата, отколкото с гимназиалната, където стоеше сега с полепнала по него смет.

Поколеба се дали да не отвори вратата и да не се залута в тишината от отсрещната страна и точно това направи. Просто да каже „здрасти“ на предишното си училище. Бен чу вратата да се затваря зад гърба му и се почувства по-спокоен. Стените бяха лимоненожълти и пред класните стаи имаше повече украса. Кинаки беше малко градче, така че във всеки клас имаше само по една паралелка. В гимназията беше различно, беше два пъти по-голяма, защото идваха и ученици от другите градове. Обаче в началното училище беше приятно и уютно.

На едната стена забеляза усмихнато слънчице и отстрани пишеше „Мишел Д., 10 год.“. Имаше и рисунка на котка с жилетка и обувки с катарамии — или пък бяха на високо токче — както и да е, котката се усмихваше и подаваше подарък на една мишка, която държеше торта за рожден ден. Либи Д., първи клас. Озърна се, но не забеляза нищо от Деби — сега, като се замисли, не беше сигурен, че това хлапе изобщо може да рисува. Веднъж се опита да помогне на майка им да изпекат сладки, дишаше шумно и обърка рецептата, а после изяде повече тесто, отколкото омеси. Деби не беше дете, чиито рисунки висят по стените.

По целия коридор имаше редици жълти шкафчета, в които учениците държаха личните си вещи, а името на всяко дете беше изписано върху хартиено тиксо. Надникна в шкафчето на Либи и намери ментов бонбон, наполовина изсмукан, и кламер. В шкафчето на Деби имаше кафяв плик за обяд, който миришеше гадно, а в това на Мишел — пликче изсъхнали флумастери. Надникна просто ей така в няколко други шкафчета и забеляза колко много повече неща има там. Кутии с по шейсет и четири пастела, механични колички и кукли, дебели топове картон, ключодържатели, книжки за стикери и пликчета с бонбони. Тъжно. Така се получава, като имаш повече деца, отколкото можеш да гледаш, помисли си той. Диондра все го повтаряше, когато той споменаваше колко им е трудно у дома: „Ами майка ти не е трябвало да ражда толкова бебета тогава“. Диондра беше единствено дете.

Бен се запъти обратно към гимназиалната страна на сградата и усети, че се заглежда към шкафчетата на петите класове. Ето я малката Криси, която си падаше по него. Беше написала името си с яркозелени букви и бе нарисувала маргаритка до него. Симпатично. Момиченцето беше голяма сладурана, като дете от реклама на зърнена закуска — с руса коса, сини очи и добре гледано. За разлика от сестрите му джинсите винаги ѝ бяха по мярка, чисти и изгладени, блузките ѝ бяха в тон с чорапите, с баретите или с нещо там. Дъхът ѝ не миришеше на храна като на Деби, нито пък ръцете ѝ бяха издрани като ръцете на Либи. Като ръцете на всички тях. Ноктите ѝ винаги бяха лакирани в яркорозово — личеше си, че майка ѝ ги е лакирала. Сигурно шкафчето ѝ беше пълно с хубави кукли и с други играчки, които миришеха приятно.

Дори името ѝ беше каквото трябва — Криси Кейтс си беше едно наистина хубаво име. В гимназията щеше да стане мажоретка, разпуснала дългата си руса коса на гърба, а после сигурно съвсем щеше да забрави, че е била луда по онова по-голямо момче на име Бен. Тогава той щеше да е на колко... на двайсет? Може с Диондра да дойдат от Уичита за някой мач, а тя, както си подскача, щеше да го забележи, да се усмихне с широката си бяла усмивка, да му махне въодушевено, пък Диондра щеше да се ухили и да каже: „Не стига ли, че половината жени в Уичита са влюбени в теб, ами се закачаш и с горките гимназистки?“.

Бен никога не се беше срещал с Криси — тя беше една година по-голяма от Мишел — обаче един ден в началото на учебната година го повикаха. Госпожа Найджъл, която открай време го харесваше, го придърпа да ѝ помогне със занятията по рисуване в занималнята. Само за деня. Възпитателката, която ползвала обикновено, не се появила. Чакаха го у дома, обаче майка му нямаше да се ядоса, задето е помагал на малките — пък и беше много по-приятно да смесва боички, отколкото да разнася зор. Криси беше едно от поверените му деца, обаче не се интересуваше много от рисуването. Само движеше четката си, докато целия ѝ лист не стана мръснокафяв.

— Нали знаеш на какво прилича? — попита той.

— На ако — отговори тя и се засмя.

Флиртуваше още от мъничка, но си личеше, че е родена сладурана, която просто приема, че хората я харесват. Е, Бен я харесваше. Разговаряха между дългите мълчаливи паузи.

— Къде живееш?

Налива, взема боя, размазва. Топи четката във водата и повтаря.

— Близко до Салина.

— И идваш чак тук за училище?

— Моето училище още не е готово. Догодина ще уча по-близо до вкъщи.

— Дълго пътуваш.

Проскърцване на стола, отпускане на рамото.

— Аха, гадно е. С часове чакам след училище татко да ме вземе.

— Е, рисуването е приятно.

— Сигурно. Повече ми харесва да ходя на балет, това правя през почивните дни.

Балет през почивните дни — това говореше много. Сигурно беше от децата, които имат басейн в задния двор или поне батут. Дали да не ѝ каже, че у дома имат крави, да провери дали тя харесва животни, но реши, че вече бездруго се държи прекалено сериозно с нея. Криси беше дете, би трябвало тя да се старее да го впечатли.

Бен помага доброволно в часовете по рисуване до края на месеца, подкачаше Криси за лошите ѝ рисунки („Какво трябва да е това, костенурка ли?“) и я заставяше да разказва за балета („Не, глупчо, ходя с беемвето на татко!“) Един ден, смело момиче, тя се примъкна до гимназиалната половина на сградата и го причака до шкафчето, облечена с дънки с пеперуди от пайети на джоба и розова ризка, с две издутини като от желирани бонбончета там, където би трябвало да са гърдите ѝ. Никой не я закачаше, освен загриженото момиче, което се опитваше да я отведе обратно в другата половина на сградата.

— Добре съм — уверяваше Криси момичето, отметна косата си и се извърна към Бен. — Исках само да ти дам това.

Подаде му бележка, сгъната на триъгълник, на която с балонести букви беше изписано името му. След това се отдалечи с подскоци, два пъти по-дребна от децата край нея, но тя явно не забелязваше.

В час по рисуване се запознах с момче на име
Бен.
С рижа коса и бяло лице.
Аз сърцето му реших да спечеля...
за мен.

А отдолу се мъдреше едно голямо „П“, до което пишеше: *-о-дълго -исмо -о-късно*. Беше виждал приятели на свои приятели да получават такива бележки, но самият той никога не бе получавал. Миналият февруари получи три валентинки: една по задължение от учителката, втората от добро момиче, което пишеше на всички, и третата от едно сериозно дебело момиче, което сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

Сега Диондра му пишеше понякога, но бележките ѝ не бяха сладки, а мръснишки или гневни, неща, които му пишеше, докато не я

пускат да излиза. Никое момиче не му беше писало стихотворение, а най-сладкото от всичко беше, че Криси явно няма представа колко по-голям от нея е той. Беше любовно стихотворение от момиче, което нямаше никаква представа какво е да правиш секс или да се натискаш. (Или пък имаше? Кога нормалните деца започват да се натискат?)

На следващия ден тя го чакаше на стълбите и го попита дали иска да поседят заедно там, а той се съгласи, но само за мъничко, а после цял час си подмятаха шеги на сенчестите стъпала. В един момент тя хвана ръката му и се притисна към него, а Бен съзнаваше, че трябва да ѝ каже да не го прави, обаче му стана толкова приятно, изобщо не се почувства странно, а само хубаво, не беше като жадното за секс драскане и вряскане на Диондра, нито като ръчканото и боричкането със сестрите му, а нежно, както трябва да е с момиче. Тя носеше гланц за устни, който ухаеше на дъвка, и понеже Бен никога не бе имал пари да си купи дъвка — не е ли извратено, а? — устата му винаги се пълнеше със слюнка от тази миризма.

Продължиха така няколко месеца — седяха на стълбите и чакаха баща ѝ. Никога не говореха за уикендите, а понякога тя дори забравяше да го изчака и той стърчеше на стълбите като кретен и с плик топли фруктови дъвчащи бонбони, които беше намерил в кафенето. Криси обожаваше сладко. Сестрите му бяха същите — тършуваха за сладко като бръмбарчета, веднъж, като се прибра у дома, завари Либи да яде желе направо от буркана.

Диондра така и не разбра за Криси. Когато тя все пак идваше на училище, в три и шестнайсет се прибираще право у дома, за да си гледа сапунките и „Шоуто на Донахю“. (Обикновено през цялото време ядеше тесто за сладки направо от купата — каква беше тази работа с момичетата и захарта?) Дори Диондра да знаеше, всъщност не се случваше нищо нередно. По-голямо момче, което съветва по-малко момиче за домашните и гимназията. Дали да не запише психология, или да стане учител? Всъщност баща му беше *пет* години по-голям от майка му.

Единственото непозволено нещо между него и Криси се случи точно преди Коледа и нямаше да се повтори. Седяха си на стълбите, смучеха бонбони „Джоли Ранчър“ с вкус на зелена ябълка и се побутваха един друг, когато тя изведнъж се озова по-близо от обикновено и той усети зърното ѝ с дланта си. Топлото ухание на

ябълка погали бузата му и тя просто се притисна към него, не каза нищо, само дишаше и той усети как сърчицето ѝ тупти като на коте до бицепса му, как пръстите ѝ се плъзват близо до мишниците му и неочаквано устните ѝ се озоваха върху ухото му, което се овлажни от дъха ѝ, вените му изтръпнаха от стипчивия бонбон, а после устните се плъзнаха по бузата му и изпратиха тръпки надолу по ръцете им, без нито един от двамата да регистрира случващото се, сетне лицето ѝ се озова срещу неговото, неподвижно, и двамата просто си стояха с разтуптени сърца, като цялото ѝ тяло се беше намърдало между краката му, ръцете му сковано висяха отпуснати, целите потни, после устните му леко помръднаха, съвсем леко се раздалечиха, и езикът ѝ се плъзна между тях, лепкав и ближещ, двамата имаха вкус на зелена ябълка, а членът му беше толкова твърд в панталона, сякаш щеше да се пръсне. Бен обхвана кръста ѝ с ръце и я задържа за секунда, после я отблъсна и хукна надолу по стълбите към мъжката тоалетна — „Извинявай, извинявай“, викаше тя подире му — където стигна тъкмо навреме, за да си го разклати два пъти и да свърши върху ръцете си.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

Значи щях да се срещна с брат си, вече пораснала. След като пих бира с Лайл, се прибрах у дома и наистина прегледах книгата за близките в затвора, която ми беше изпратила Барб Айхел! Прочетох няколко объркващи глави за управлението на държавните затвори във Флорида и разлистих назад покритите с кафеникави петна страници до титулната: 1985 година. Абсолютно непотребна книга. Притеснявах се, да не би да получа още безполезни колеги от Барб: брошури за вече несъществуващи крайбрежни паркове в Алабама, за разрушени хотели в Лас Вегас и предупреждения за проблема 2000.

В крайна сметка оставих Лайл да направи всички приготовления. Казах му, че не мога да се свържа, с когото трябва, че това ужасно ми тежи, но истината е, че просто не исках. Не притежавах нужното упорство: да набирам някакви номера, да изчаквам на телефона, да говоря, пак да изчаквам, после да се държа мило с някаква ядосана жена с три деца, която все си обещава да се върне в колежа, жена, която се гърчи от надежда само да й дадеш основание да ти затвори. Тя си е кучка, но ти не можеш да й го кажеш и изведнъж ето те там, лабиринтът те е върнал обратно в началото. Би трябвало това да те научи да си по-любезен, когато звънеш следващия път. Лайл да се оправя.

Затворът на Бен е непосредствено до Кинаки и е построен през 1997 година след поредното окрупняване на фермите. Кинаки е почти в средата на Тексас, недалеч от границата с Небраска, и някога е бил географският център на четирийсет и осемте Съединени щати. Сърцето на Америка. През осемдесетте години, когато всички бяхме патриотично настроени, беше голяма работа. Други градове в Канзас се опитаха да отмъкнат титлата, обаче жителите на Кинаки ги пренебрегнаха упорито и гордо. Това беше единственото интересно нещо тук. Търговската камара продаваше плакати и фланелки с името на града, изписано в курсив в сърце. Всяка година Даян купуваше на

нас, децата, по една нова фланелка, отчасти защото харесвахме всяко нещо с формата на сърце, отчасти защото Кинаки е стара индианска дума, която означава Вълшебна малка жена. Даян винаги се е опитвала да ни направи феминистки. Мама се шегуваше, че не се бръсне много, и това поставяше началото. Не я помня да го казва действително, но помня Даян, гневна и цинична, каквото беше постоянно след убийствата, пуши цигара в караваната си, лис леден чай от пластмасова чашка, на която от едната страна пише името ѝ с недодялани букви, и ми разказва историята.

Оказа се, че в крайна сметка всички сме грешали. Лебанон в Канзас е официалният център на Съединените щати. Кинаки е действал въз основа на неправилна информация.

* * *

Мислех, че ще минат месеци, преди да получа разрешение да видя Бен, обаче явно държавният затвор в Кинаки, Канзас, бързичко издава пропуски за посетителите. („Убедени сме, че общуването с приятели и членове на семейството е благотворна дейност за затворниците, която им помага да се социализират и да създават връзки“.) Документи и боклуци, а после прекарах няколко междинни дни, разглеждайки папките на Лайл, четейки протоколите от съдебните заседания на процеса на Бен, което не бях имала смелостта да направя дотогава.

Изби ме пот. Показанията ми бяха същински лабиринт от объркващи детски спомени („Мисля, че Бен е довел къщи вещица, която ни е убила“ казвах аз, на което прокурорът отговаряше само: „Мммм, сега да поговорим какво се е случило наистина“) Адвокатът на Бен пък все едно ме беше увил с памук и поставил върху пухена постеля, толкова деликатно се бе държал с мен („Възможно ли е да си малко обърквана относно това, което си видяла, Либи? Съвсем сигурна ли си, че е бил брат ти, Либи? Възможно ли е да ни разказваш каквото мислиш, че искаме да чуем?“ На което аз съм отговорила: „Не. Да. Не“) В края на деня съм отговаряла със „Сигурно“ на всеки въпрос, с което съм показвала, че съм приключила.

Защитникът на Бен постоянно изтъкваше кървавото петно на чаршафите на Мишел и загадъчната мъжка официална обувка, оставила следа в кръвта на семейството ми, обаче не успяваше да изгради убедителна алтернативна теория. Може да е имало и някой друг, но нямаше следи от стъпки, нямаше никакви следи от гуми пред къщата, за да го докаже. Сутринта на 3 януари температурата се покачи с петнайсет градуса, снегът се разтопи и всички отпечатъци се превърнаха в пролетна кал.

Освен моите показания срещу Бен имаше много неща: драскотини от нокти по лицето му, които не можеше да обясни, разказът за чорлавия мъж, който според първоначалните му твърдения избил всички — история, която той бързо смени с „бях навън цялата нощ, не знам нищо“ — голям кичур коса на Мишел, намерен на пода в неговата стая, и налудничавото му поведение през целия онзи ден. Беше боядисал косата си черна, което всички намираха за подозрително. Бяха го забелязали да се „прокрадва“ из училището — няколко учители свидетелстваха. Чудеха се дали не се е опитвал да измъкне някакви животински останки, които е държал в шкафчето си (животински останки?), или не е събирал други лични вещи на ученици за някой сатанински ритуал. По-късно през деня той явно бе отишъл на някакъв купон с напушване, където се хвалел с дяволските си ритуали.

Самият Бен не си помогна: нямаше алиби за убийствата; имаше ключ за къщата, в която не беше проникнато с взлом; и се беше скарал с мама същата сутрин. И се държа малко гадно. Когато прокурорите оповестиха, че той е поклонник на сатаната и убиец, Бен реагира с въодушевено обяснение на сатанинските ритуали, на конкретни песни, които харесва, защото му напомнят за преизподнята, и за огромната сила на сатанизма. („Той насърчава човек да прави онова, което му е приятно, защото всички ние в основата си сме животни“) В даден момент прокурорът помолил Бен да престане да си играе с косата си и да се държи сериозно, не „проумяваш ли колко сериозни са нещата?“

— Проумявам, че според вас са сериозни — отговорил Бен.

Не ми звучаха като думи на Бен, какъвто го помнех — моя мълчалив и затворен брат. Лайл беше сложил в папката и няколко снимки от процеса: Бен с черната му коса, хваната на опашка (защо адвокатите му не го бяха накарали да я подстриже?), напъхан в

раздърпан костюм, неизменно ухилен подигравателно или напълно апатичен.

Е, Бен не си беше помогнал, обаче протоколите от процеса ме накараха да се изчервя. Но пък и се почувствах малко по-добре. Не аз бях виновна Бен да се озове в затвора (ако беше наистина невинен, ако наистина беше). Не, вината беше по малко на всички.

* * *

Седмица след като се съгласих да се срещна с Бен, предстоеше наистина да се видя с него. Карах към родния си град, където не бях стъпвала през последните дванайсет години, град, който, без да иска позволениято ми, се беше превърнал в затворнически. Всичко стана много бързо и ме разтърси емоционално. Единственият начин да се кача в колата беше да не спирам да се уверявам, че няма да влизам в Кинаки, няма да минавам по дългия черен път, който ще ме отведе у дома, няма и няма. Не че домът ми още беше там, някой беше купил имота още преди години, незабавно беше съборил къщата, беше срутил стените, които майка ми разкрасяваше с евтини плакати с цветя, беше разбил прозорците, пред които бяхме дишали, докато чакаме да видим кой се задава по алеята, беше нацепил рамката на вратата, на която мама с молив отбелязваше с колко са пораснали Бен и сестрите ми, но за мен вече беше твърде изморена (само веднъж ме беше премерила: Либи — 96 см).

Шофирах три часа из Канзас, катерех се и се спусках по Флинт Хилс, после стигнах равнината, табелите, които ме канеха в залата на славата на „Грейхаунд“, в Музея на телефонията, да видя най-голямото кълбо от връв. И отново прилив на лоялност: би трябвало да ги посетя всичките, дори и само като плесница по лицето на ироничните пътешественици. Най-накрая се отклоних от магистралата, потеглих на север, на запад, на север и на запад по плетеницата от черни пътища, покрай които нивите представляваха точки от зелено, жълто и кафяво, пасторален поантилизъм. Приведох се над волана, засменях станции със сълзливи кънтри парчета и християнски рок и фъз. Анемичното мартенско слънце успя да сгрее колата и огря нелепо рижите корени на косата ми. Топлината и цветът отново насочиха мислите ми към

кръвта. На предната седалка до мен имаше половинлитрово шише с водка, което смятах да изгълтам, когато стигна до затвора — самопредписана доза вцепенение. Нужно ми беше необикновено голямо усилие на волята, за да не изпия шишето още докато карам, с една ръка на волана и навела глава назад.

И като по силата на някакво вълшебство, точно когато си помислих: ето, вече съм наблизо, на широкия равен хоризонт се появи табела. Знаех точно какво ще пише: „Добре дошли в Кинаки: сърцето на Америка!“ с характерните за петдесетте години наклонени букви. И точно така стана, а аз забелязах откос в долния ляв ъгъл, където Ранър стреля от пикапа си преди десетилетия. Когато се приближих, установих, че дупките от куршуми са само в представите ми. Табелата беше спретната и нова, но със същия стар шрифт: „Добре дошли в Кинаки: сърцето на Америка!“ Не отстъпвах от лъжата, хареса ми. Тъкмо подминах табелата, ето ти следващата: „Държавен затвор в Кинаки, следващата отбивка вляво“. Подчиних се на инструкцията, като поех на запад през земите, където преди се намираше фермата на Евъли. Ха, така ви се пада, Евъли, помислих си, обаче не можех точно да си спомня защо Евъли бяха лоши. Помнех само, че са.

Забавих съвсем ход и запълзах по този нов път далеч извън града. Кинаки никога не е бил благоденстващо място — състоеше се предимно от кретащи ферми и оптимистични къщи от шперплат от времето на скандално краткия петролен бум. Сега беше още по-зле. Затворническият бизнес не беше спасил града. От двете страни на улицата имаше зложни къщи и паянтови домове, едва на десетина години, но вече разкривени. Слисани деца стърчаха наред мърляви дворове. Навсякъде се беше натрупала смет: опаковки от храна, сламки за пиене, цигарени фасове. На един тротоар, изоставен от някого, забелязах цял обяд — кутия от стиропор, пластмасова вилица, стиропорена чашка. В канавката наблизо се бяха разсипали пържени картопки с кетчуп. Дори дърветата бяха жалки: хилави, недоразвити и упорито отказващи да растат. В края на пресечката тантурест младеж и момиче седяха на пейка пред „Деъри Куин“ и зяпаха движението, все едно гледат телевизия.

На телефонния стълб наблизо вятърът ветрееше залепена зърниста снимка на сериозна тийнейджърка, изчезнала през октомври 2007 година. През още две пресечки се натъкнах на съвсем същия

стълб със съобщение за изчезнало момиче през юни 2008 година. И двете момичета бяха размъкнати и намръщени, което обясняваше защо не бяха получили същото отношение като Лизет Стивънс. Мислено си отбелязах да си направя хубава усмихната снимка, в случай че някога изчезна.

След още няколко минути се появи затворът в една широка, огряна от слънцето просека.

Не беше толкова внушителен, колкото си представях — няколкото пъти, когато си го представях. Изглеждаше като просторна постройка от предградията и човек можеше да го обърка с местен филиал на компания за хладилници, може би дори с телекомуникационна централа, ако не беше бодливата тел върху зидовете. Кълбетата тел ми напомниха за телефонния кабел, заради който мама и Бен постоянно се караха към края, онзи, в който все се спъвахме. Деби беше кремирана с малък звездовиден белег на китката заради проклетия телефонен кабел. Изкашлях се силно само за да чуя някакъв звук.

Влязох в паркинга и усетих асфалтираната повърхност прелестно гладка, след като часове наред бях карала сред дупки. Паркирах и останах седнала — просто гледах, а колата ми цялата шумеше след пътуването. Вътре, между стените, се чуваха говор и викове на мъже, които бяха в почивка. Преглътнах водката, която ми запари лековито. Сдъвках веднъж два пъти парченце ментова дъвка, после го изплюх в опаковката от един сандвич и усетих как ушите ми се стоплят от алкохола. Бръкнах под пуловера и си разкопчах сутиена, усетих как гърдите ми провисват едри и надиплени на фона на звуците на убийците, които вкарваха кошове. Това беше един от съветите, които ми даде Лайл, заеквайки и внимателно подбирайки думите: „Ще имаш само един шанс да минеш през детектора за метал. Не е като на летището — не стават чудеса. Затова трябва да оставиш всичко метално в колата. Хммм, включително, хммм, жените... казват се банели, струва ми се... в сутиените. Те могат да се окажат проблем“.

Добре де. Напъхах сутиена в жабката и оставих гърдите си да се поклащат на воля.

Вътре надзирателите се държаха любезно, сякаш бяха гледали много учебни филми по вежливост: да, госпожо, насам, госпожо. В погледите им нямаше дълбочина, собственото ми отражение отскачаше

от очите им обратно към мен като горещ картоф. Обиски, въпроси, да, госпожо, и много чакане. Врати се отваряха и затваряха, отваряха и затваряха, докато минавах през цяла поредица от тях, всяка с различна големина като метална Страна на чудесата. Подовете воняха на белина, а във въздуха миришеше на влага и на месо. Сигурно столовата беше наблизко. Заля ме противна вълна от носталгия, като си представих децата Дей и нашите субсидирани училищни хранения: едрогърдите разгорещени жени, които се провикваха „Безплатен обяд!“ към касата, докато ние минавахме с порция „Строганоф“ и мляко със стайна температура.

Помислих си, че Бен е избрал подходящ момент: ту отменяното, ту отново връщаното смъртно наказание в Канзас беше в мораториум по време на убийствата (стъписах се от смайващата си нова изразност „по времето на убийствата“ за разлика от „когато Бен уби всички“). Беше осъден на доживотен затвор. Поне не го убих. Вече стоях пред гладката като в подводница врата на залата за свиждания и чаках. „Няма какво друго, трябва да се направи“, това гласеше мантрата на Даян. Трябваше да престана да мисля за семейството. Надзирателят до мен, скован рус мъж, който ми спести празните приказки, изпълни увертюрата „след вас“.

Бутнах вратата и влязох вътре. Имаше редица от пет кабинки, в една, от които седеше набита индианка и разговаряше със своя син затворник. Черната коса на жената се спускаше по раменете ѝ и ѝ придаваше буен вид. Жената мърмореше нещо глухо на младия тип, който кимаше отривисто, притиснал слушалката към ухото си, свел очи.

Седнах през две кабинки и тъкмо се настаних и си поех дъх, когато Бен влетя през вратата като коте, залетяло се да избяга навън. Беше нисък, може би метър и седемдесет, а косата му беше станала тъмнорижава. Носеше я дълга до раменете, пъхната по момичешки зад ушите. С очилата си с телени рамки и оранжевия си гащеризон приличаше на усърден механик. Грейнал в усмивка. Седна, долепи едната си длан до стъклото и ми кимна да направя същото. Не можех, не можех да притисна длан към неговата, влажна като шунка до стъклото. Вместо това му се усмихнах леко и посегнах към слушалката.

От другата страна на стъклото той взе слушалката, прокашля се, после сведе поглед, понечи да каже нещо и млъкна. Близо минута гледах темето му. Когато Бен вдигна поглед, видях, че плаче — две сълзи се стичаха от очите му по бузите. Изтри ги с опакото на ръката си, после се усмихна с треперещи устни.

— Боже, изглеждаш точно като мама — избъбри на един дъх, изстреля думите, после се закашля и изтри още сълзи. — Не го знаех. — Очите му се стрелкаха между лицето ми и ръцете му. — О, боже, Либи, как си?

Прочистих гърлото си и отговорих:

— Добре, струва ми се. Реших, че е време да дойда да те посетя. — Наистина приличам на мама донякъде, помислих си. Наистина. И после си помислих: големият ми брат, и изпитах същата гордост в гърдите си, която изпитвах и като дете. Той изглеждаше почти като преди, същото бледо лице, чипият нос на семейство Дей. Дори не беше пораснал много след убийствата. Като че ли през онази нощ растежът му беше прекъснал. Като че ли растежът и на двама ни беше секнал. Той умее да те разиграва, предупредих се мислено. После прогоних тази мисъл.

— Радвам се, радвам се — каза Бен, все още забол поглед отстрани в ръката си. — Много си мислех за теб през годините, чудех се как си. Така прави човек тук... мисли и се чуди. От време на време някой ми пишеше за теб. Обаче не е същото.

— Не е — съгласих се. — Добре ли се отнасят с теб? — попитах глупаво, с изцъклени очи, и неочаквано се разплаках, а единственото, което исках да кажа, беше *съжбявамсъжбявамсъжбявам...* обаче не казах нищо, а се вгледах в съзвездието от пъпчици до ъгъла на устните на Бен.

— Добре съм, Либи, Либи, погледни ме. — Очите ми срещнаха неговите. — Добре съм. Наистина. Тук завърших гимназия, а това е повече, отколкото сигурно щях да постигна навън, и сега следвам в колеж. Английски. Чета Шекспир, мамка му. — Издаде гърления звук, който открай време се опитваше да пробута за смях. — Воистина, мръсно мъниче.

Не знаех какво означава последната фраза, обаче се усмигнах, защото това се очакваше от мен.

— Боже, Либи, мога да те изпия с поглед. Представа нямаш колко се радвам да те видя. Боже, съжалявам. Толкова приличаш на мама, сигурно непрекъснато ти го казват?

— Кой ще ми го казва? Няма никого. Ранър замина, не знам къде е, с Даян не си говорим. — Искаше ми се да му стане мъчно за мен, да поплавам малко в огромния си басейн на съжалението. Ето ни, последните двама Дей. Ако ме съжалеше, щеше да му е по-трудно да ме обвинява. Сълзите продължиха да напират и вече ги оставих на воля. През два стола индианката се сбогуваше със сина си, а плачът ѝ беше толкова дълбок, колкото гласа.

— Самичка си, така ли? Не е хубаво. Трябваше да се погрижат по-добре за теб.

— Ти да не си се преродил? — избъбрих с мокро лице. Бен се намръщи неразбиращо. — Какво? Прощаваш ли ми? Не би трябвало да се държиш мило с мен.

Обаче копнеех за това, изпитвах нужда от облекчение, все едно оставях гореща чиния.

— Нее, не съм чак толкова добър — отговори той. — Изпитвам много гняв към много хора, просто не към теб.

— Но... — преглътнах аз риданието си като дете. — Показанията ми. Мисля, че сигурно... не знам, не знам... — Би трябвало да е той, напомних си.

— А, това ли? — Каза го, като че ли е дребно неудобство, някаква пречка за лятната отпуска, която е най-добре да забравим. — Не си чела писмата ми, нали?

Опитах се да му обясня с нелепо свиване на рамене.

— Ами показанията ти... Учудих се само, че някои хора ти повярваха. Аз не се убедих. Ти беше поставена в напълно откачена ситуация. А и винаги си била малка лъжкиня. — Той отново се засмя, аз също се засмях — кратко и еднакво, сякаш и двамата ни мъчеше една и съща кашлица. — Не, сериозно, как така ти повярваха? Искаха да ме вкарат в затвора на всяка цена и този факт само го доказва. Проклетата дребна седемгодишна. Боже, толкова беше мъничка... — Очите му се отклониха надясно унесено. След това Бен се овладя. — Знаеш ли какво си мислех онзи ден, и аз не знам защо? Мислех си за скапаното порцеланово зайче, което мама ни караше да слагаме върху тоалетната.

Поклатих глава — нямах представа за какво говори.

— Не помниш ли зайчето? Защото тоалетната не работеше добре, ако я използвахме два пъти за един час, казанчето не пускаше вода. Затова, ако някой беше ходил по голяма нужда, докато казанчето не работи, трябваше да затвори капака и да сложи отгоре зайчето, за да не би друг да го вдигне и да се натъкне на тоалетна чиния, пълна с лайна. Защото вие щяхте да се разпищете. Не мога да повярвам, че не си го спомняш. Беше толкова глупаво, толкова се дразнех. Лудост беше да ползвам обща баня с всички вас и ми беше дошло до гуша да живея в къща с неработеща тоалетна, затова бях бесен на зайчето. Зайчето — засмя се той със сдържания си смях, — имах чувството, че това зайче ме унижава по някакъв начин. Лишава ме от мъжественост. Приемах го много лично. Като че ли мама трябваше да намери за мен фигурка на кола или някакво оръжие. Боже, така се вбесях от зайчето. Стоях до тоалетната и си мислех: „Няма да сложа зайчето“, а после на излизане си казвах: „По дяволите, трябва да сложа зайчето, иначе някоя от тях ще влезе и ще се различи...“ — ама колко пронизително пищяхте само, Аааууууу! — а на мен не ми се разправя с това, така че ето го проклетото зайче върху проклетата тоалетна! — Той отново се засмя, обаче споменът му струваше скъпо, защото лицето му беше почервеняло, а носът му целият се изпоти. — За такива неща си мислиш тук. Странни работи.

Прерових паметта си за това зайче, мислено прехвърлих предметите в банята, но нищо не се получи, само шепа вода.

— Извинявай, Либи, това е странен спомен, не биваше да ти го сервирам така.

Опрях върха на единия си пръст в основата на стъклото и казах:

— Няма нищо.

* * *

Помълчахме малко, преструвайки се, че слушаме несъществуващ шум. Тъкмо започвахме, а времето за посещението почти изтече.

— Бен, може ли да те попитам нещо?

— Да, струва ми се. — Лицето му стана безизразно, подготви се.

— Не искаш ли да излезеш от тук?

— Разбира се.

— Тогава защо не кажеш на полицията алибито си за онази нощ? Няма начин да си спал в плевнята.

— Просто нямам добро алиби, Либи. Нямам. Случва се.

— Защото навън беше много под нулата. Помня. — Пъхнах останалия наполовина пръст под плота, размърдах пръстите на дясното си стъпало.

— Знам, знам, не можеш да си представиш — извърна лицето си той. — Не можеш да си представиш колко седмици, години съм прекарал тук, мечтаейки да бях направил всичко различно. Сигурно мама, Мишел и Деби нямаше да са мъртви, само ако бях... мъж. А не глупаво дете. Да се крия в плевнята, сърдит на мама. — Една сълза капна върху телефонната слушалка, сякаш я чух: туп! — Нямам против да бъда наказан за онази нощ... Чувствам се... добре.

— Но... не разбирам. Защо си се държал толкова... неотзивчиво към полицията?

Бен сви рамене и после лицето му отново се превърна в посмъртна маска.

— О, боже, аз само... бях толкова неуверено дете. Бях на петнайсет, Либи, на петнайсет. Още не знаех какво означава да си мъж. Ранър със сигурност не ми помогна да го разбере. Бях хлапе, на което никой не обръщаше много внимание, а изведнъж хората започнаха да се държат с мен така, все едно ги плаша. Просто ей така, за нула време, се превърнах в зрял мъж.

— В зрял мъж, обвинен, че е избил семейството си.

— Наречи ме глупак, ако искаш, Либи, моля те, направи го. За мен нещата бяха прости — твърдых, че не съм го направил, знаех, че не съм го направил — не знам, защитен механизъм? — просто не го приемах толкова сериозно, колкото би трябвало. Ако реагирах така, както всички очакваха от мен, сигурно нямаше да съм тук. Нощем плачех във възглавницата, обаче гледаше ли ме някой, се правех на силен. Откачено е, разбирам го, повярвай. Обаче никога не бива да изправяш петнайсетгодишен младеж на свидетелското място в съдебна зала, пълна с хора, които той познава, и да очакваш от него да се облива в сълзи. Разбира се, бях убеден, че ще ме оправдаят, а после в училище ще ме приемат като голяма работа. Представи си, мечтаех си за такава тъпотия. Нито за миг не съм допускал, че има опасност...

всичко да приключи по този начин. — Той отново се разплака и отново изтри бузата си. — Явно вече не ми пука дали някой ме вижда да плача.

— Трябва да оправим това — казах накрая.

— Няма да се оправи. Либи, не и ако не намерят кой го е извършил.

— Трябват ти нови адвокати, които да поемат случая — разсъдих. — Сега толкова неща могат да се направят с ДНК... — ДНК, звучеше ми като някакъв вълшебен химически елемент, като някаква светеща глезотия, която неизменно измъква хората от затвора.

Бен се засмя през стиснати устни, както правеше, като бяхме деца, за да ти развали удоволствието.

— Говориш като Ранър — каза Бен. — Почти през две години получавам писмо от него: ДНК! Трябва да вземем от онова ДНК... Като че ли имам цяло шкафче с ДНК и просто не искам да го дяля с никого! ДНК! — провикна се отново той и изимитира налудничавото ококорено клатене на глава на Ранър.

— Знаеш ли къде е сега?

— Последното му писмо беше от пансиона за мъже на Бърт Нолан някъде в Оклахома. Помоли ме да му изпратя петстотин долара, за да продължи да рови за моето благо. Който и да е Бърт Нолан, ще проклина деня, в който е позволил на Ранър да се настани в дома за стари хора. — Почеса се по ръката и вдигна ръкава си само колкото да видя татуировката на женско име. Завършваше на *-оли* или на *-или*. Постарах се да му дам да разбере, че съм забелязала.

— А това ли? Стара тръпка. Започнахме да си пишем. Внуших си, че я обичам, че ще се ожения за нея, обаче огънят поугасна и се оказа, че тя не иска да си има вземане-даване с тип от затвора до края на живота си. Да ми беше казала, преди да си направя татуировката.

— Сигурно е боляло.

— Е, не сърбеше.

— Имах предвид раздялата.

— О, и това беше гадно.

Надзирателят ни даде сигнал, че остават три минути, и Бен завъртя очи:

— Трудно ми е да реша какво да кажа за три минути. Ако са две минути, започваш да кроиш план за следващото посещение. Пет

минути ти дават възможност да довършиш разговора. Три минути? — Той издаде напред устните си и издаде малинов звук. — Наистина се надявам да дойдеш пак, Либи. Забравил бях колко съм носталгичен. Ти изглеждаш досущ като нея.

ПАТИ ДЕЙ

2 януари 1985 г.

11:31 ч.

Тя се оттегли в банята, след като Лен излезе, а угодническата му усмивка продължаваше да ѝ въздейства противно, предлагаше ѝ помощ, която тя знаеше, че не иска. Момичетата се изсипаха от спалнята си веднага щом чуха вратата да се затваря, и след кратко съвещание пред вратата на банята решиха да я оставят на мира и да се върнат пред телевизора.

Пати притискаше мазния си корем, потта ѝ беше станала студена. Фермата на родителите ѝ вече я нямаше. Усети виновното свиване на корема, защото открай време си беше добро момиче и постоянно се страхуваше да не разочарова родителите си — моля те, господи, не допускай те да разберат! Бяха ѝ поверили това място, а тя не се беше справила. Представи си ги горе, на небето, баща ѝ е прегърнал майка ѝ, докато двамата я гледат и клатят глави: „Как изобщо ти хрумна такава нещо?“. Любимата забележка на майка ѝ.

Щеше да се наложи да се преместят в друг град. В Кинаки нямаше апартаменти, а щеше да се наложи да се натъпчат в апартамент, докато тя си намери работа в някой офис, ако изобщо успее. Открай време изпитваше съжаление към хората, които живеят в апартаменти и са принудени да слушат препирните и крясъците на съседите си. Краката ѝ омекнаха и Пати изведнъж се озова на пода. Нямаше сили да напусне фермата, никога. Изразходва ги всичките през последните няколко години. Понякога сутрин не можеше дори да стане от леглото, физически не бе в състояние да измъкне крака изпод завивката и момичетата трябваше да я издърпват, да я бутат с пети, затова, докато им даде да закусят и ги приготви за училище, тя вече копнееше да умре. От бърза смърт, от инфаркт някоя нощ или от внезапно пътно произшествие. Майка на четири деца, прегазена от автобус. А децата, осиновени от Даян, която няма да им позволява по цял ден да се излежават по пижами, ще ги води на лекар, когато са

болни, и няма да ги оставя на мира, докато не изпълнят домашните се задължения. Пати беше дребничка жена, нерешителна и слаба, бързо се въодушевяваше и още по-бързо се обезсърчаваше. Даян трябваше да наследи фермата. Обаче тя не искаше, осемнайсетгодишна замина и описа весела кръгова траектория, в края на която стана рецепционистка в лекарски кабинет в Шийбъртън, само на петдесетина километра от дома, но все пак на разстояние.

Родителите им приеха стоически заминаването на Даян, като че открай време е било част от плана. Пати помнеше как, докато учеха в гимназията, всички отидоха да я гледат като мажоретка през една дъждовна октомврийска вечер. Пътуваха с колата три часа навътре в Канзас, почти в Колорадо, освен това ръмеше упорито през целия мач. Когато мачът приключи (Кинаки изгуби), на игрището бяха останали двамата ѝ родители с прошарени коси и сестра ѝ, три плътни силуета, увити в груби вълнени палта, които се втурнаха към нея усмихнати и толкова горди и признателни, все едно Даян бе излекувала някого от рак, присвили очи зад трите си чифта мокри от дъжда очила.

Ед и Ан Дей вече бяха покойници, бяха починали рано, но не неочаквано, Даян беше управител на същия онзи лекарски кабинет и живееше в къща на колела в спретнат паркинг за каравани с цветя отстранени.

— Животът ми е достатъчно хубав — казваше тя. — Не си представям да поискам нещо различно.

Такава си беше Даян. Способна. Помнеше дребните лакомства, които са харесали на момичетата, никога не забравяше всяка година да им купи фланелките с лозунга на Кинаки: „Кинаки! Сърцето на Америка!“ Тъкмо Даян съчини пред момичетата, че името означава Малка вълшебница на индиански, а те толкова се възторгнаха, че Пати така и не им каза, че то означава скала, гарван или нещо подобно.

* * *

Клаксонът на колата на Даян нахлу в мислите ѝ с обичайното си празнично ту-ту-ту.

— Даян! — изписка Деби и Пати чу как трите момичета хукнаха към предната врата, представи си опашлетата им и долницата на

пижамките, а после си представи, че те продължават да тичат право към колата, Даян заминава с тях и Пати остава сама в къщата, където ще накара всичко да притихне.

Надигна се от пода и изтри лице с плесенясала кърпа. Лицето ѝ винаги беше червено, очите ѝ винаги бяха розови, така че не личеше да е плакала — единственото предимство на това да изглеждаш като одран плъх. Когато отвори вратата, сестра ѝ разопаковаше три хартиени плика с консервирана храна и беше изпратила момичетата да донесат останалото от колата ѝ. Пати вече свързваше миризмата на кафявите хартиени пликове с Даян — от толкова отдавна им носеше храна сестра ѝ. Идеалният пример за проваления живот на Пати: живееше във ферма, но никога нямаше достатъчно храна.

— Взех им и една книжка със стикери — каза Даян и я тупна върху масата.

— О, глезиш ги, Ди.

— Е, взела съм им само една, така ще трябва да си я разменят. Така става, нали? — засмя се тя и се зае да прави кафе. — Нещо против?

— Не, разбира се, трябваше аз да се сетя. — Пати се приближи до бюфета, за да намери чашата на Даян — тя обичаше една тежка чаша, голяма колкото главата ѝ, която беше на баща им. Пати чу очакваното съскане, завъртя се и удари веднъж проклетата кафеварка — винаги ставаше така след третата доза кафе.

Момичетата се върнаха вътре, сложиха торбите върху кухненската маса и след известно подканяне от страна на Даян започнаха да изваждат покупките.

— Къде е Бен? — попита Даян.

— Ммммм — гласеше отговорът на Пати, която сложи три лъжички захар в чашата на Даян. Махна на децата, които бяха забавили темпото на подреждане на консервите и надничаха към тях с различна степен на престорено нехайство.

— Той е загазил — злорадо избухна Мишел. — Пак.

— Кажи ѝ за неговата... знаеш какво — подкани Деби сестра си.

Даян се извърна към Пати намръщено, все едно очакваше разказ за злополука с гениталиите на Бен или за осакатяване.

— Момичета, леля Даян ви е донесла книжка за стикери...

— Вървете да си поиграте в стаята си, докато аз поговоря с майка ви. — Даян винаги говореше по-рязко на момичетата от Пати, държеше се като уж сърдития Ед Дей, който ги хокаше и мърмореше с толкова преувеличена умора, че те още като деца знаеха, че по-скоро ги дразни. Пати добави умолителен поглед към Мишел.

— О, книжка със стикери! — оповести Мишел със смътно преувеличен ентузиазъм. Тя винаги с удоволствие участваше в заговорите на възрастните. А след като Мишел се преструваше, че иска нещо, Либи веднага започваше да скърца със зъби и да иска да граби с ръчички. Либи беше родена по Коледа, така че никога не получаваше колкото трябва подаръци. Пати криеше отстрани един допълнителен подарък — и хоп, честит рожден ден, Либи! — обаче всички знаеха истината, Либи беше ограбена. Либи рядко не се чувстваше ограбена.

Пати знаеше тези неща за момичетата си, но все забравяше. Какво и ставаше, защо тези дребни особености на характера на децата ѝ все я изненадваха?

— Да отидем ли в гаража? — попита Даян и потупа цигарите в джоба на ризата си.

— О! — отговори само Пати.

До трийсетата си година Даян най-малко два пъти годишно отказваше цигарите и после пак започваше да пуши. Вече беше на трийсет и седем (и изглеждаше много по-зле от Пати, кожата на лицето ѝ беше на ромбчета като змийска), а Пати отдавна беше разбрала, че най-добрата подкрепа е да си мълчи и да я накара да седи в гаража. Точно както правеше майка им с баща им. Разбира се, той почина от рак на белия дроб скоро след като навърши петдесет.

Пати последва сестра си и си пое дълбоко въздух, защото ѝ предстоеше да каже на Даян, че е изгубила фермата. Очакваше да види дали тя ще се разкреши за безразсъдното пилеене на пари на Ранър и за това, че Пати му позволява да харчи безразсъдно, или ще реагира само с онова кимване.

— Е, какво става с... знаеш какво на Бен? — попита Даян, настани се на скърцащия градински стол — две от трите му ленти бяха скъсани и провиснали към пода. Запали цигара и веднага замаха с ръка, за да прогони дима далеч от Пати.

— О, не е това, не е нищо откачено. Откачено е донякъде, но... боядисал си е косата черна. Какво означава това?

Изчака Даян да започне да бръцзолеви, но тя просто седеше и мълчеше.

— Как се справя Бен, Пати? Най-общо, как ти се струва?

— О, ами не знам. На настроения е.

— Открай време си е такъв. Още като бебе беше същинско коте. Както се гушка, в следващия момент те гледа така, все едно представа си няма кой си.

Вярно беше, на две години Бен беше смайващо създание. Настояваше директно да получи проява на обич, стисваше я за ръката или за гърдата, но щом се наситеше, което ставаше бързо, съвсем се отпускате и се преструваше на умрял, докато не го оставиш на мира. Беше го водила на лекар, а Бен седя като истукан и със стиснати устни, момче стоик с поло блузка и с тревожна способност да се затваря в себе си. Дори лекарят се поуплаши, предложи му евтина близалка и й каза да го доведе отново след шест месеца, ако състоянието му е същото.

— Е, не е престъпление да си на настроения — отбеляза Пати. — И Ранър беше такъв.

— Ранър е задник, не е същото. А Бен открай време си е такъв затворен.

— Е, на петнайсет е — поде Пати, но замълча. Забеляза буркан със стари пирони на полицата, който сигурно не беше местен от там още от времето на баща й. На етикета пишеше „пирони“ с издължения изправен почерк на Ед Дей върху парче хартиено тиксо.

Гаражът имаше мазен бетонен под, който беше по-студен и от въздуха. В единия ъгъл водата в стара четирилитрова бутилка се бе заледила и беше пръснала пластмасовите й ръбове. Цигареният дим на Даян сгъстяваше парата от устите им. Въпреки това Пати се чувстваше странно спокойна тук, сред тези стари инструменти, които си представяше в ръцете на баща си: гребла с извити зъбци, брадви с всякаква големина, полици с буркани, пълни с болтове, гайки и шайби. Дори стар метален хладилен шкаф с осеяно с ръжда дъно, където баща им си изстудяваше бирата, докато слушаше мачове по радиото.

Притесняваше я лаконичността на Даян, защото обикновено тя винаги даваше мнение, дори когато нямаше такова. Още повече се притесняваше, че Даян почти не помръдва, че не е намерила с какво да

се занимава, нещо, което да изправя или да подрежда, защото тя обичаше да върши нещо, не само да седи и да говори.

— Пати, трябва да ти кажа нещо, което чух. Отначало инстинктът ми подсказваше да не ти казвам, защото, естествено, не е вярно. Обаче ти си майка, трябва да знаеш, и... по дяволите, не знам, просто трябва да знаеш.

— Добре.

— Бен играл ли си е с момичетата по начин, който би могъл да озадачи човек?

Пати само я гледаше.

— По начин, който някои хора може да изтълкуват превратно... в сексуален смисъл?

Пати едва не се задави.

— Бен мрази момичетата! — Учуди се на облекчението, което я заля. — Гледа да има колкото може по-малко вземане-даване с тях.

Даян запали още една цигара и кимна напрегнато с глава.

— Ами добре, ясно. Обаче има и още нещо. Моя приятелка ми каза за слух, че в училището е подадено оплакване срещу Бен, защото няколко по-малки момичета, може би на възрастта на Мишел, разказвали, че са го целували и че той ги е докосвал или нещо такова. Може би дори по-зле. Това, което чух, е по-лошо.

— Бен? Нали разбираш, че това е напълно откачено? — Пати се изправи, не знаеше какво да прави с краката и с ръцете си. Обърна се надясно, после много бързо наляво, като разсеяно куче, и отново седна. Една платнена лента на стола ѝ се скъса.

— Знам, че е налудничаво. Или е някакво недоразумение.

Най-неподходящата дума, която Даян можеше да използва. Веднага щом я изрече, Пати осъзна, че тъкмо от това се е страхувала. От тази вероятност — недоразумение — която може да превърне целия случай в нещо по-съществено. Потупване по главата може да се окаже погалване по гърба, което може да се окаже целувка по устните, което може да се окаже покривът, който се срутва върху главите им.

— Недоразумение ли? Бен не би допуснал недоразумение с целувка. Или с докосване. Не и с малко момиченце. Той не е перверзник. Странно момче е, но не е болен. Не е луд. — Пати цял живот се кълнеше, че Бен не е странен, че е дете като всяко друго.

Проблясъкът я връхлетя внезапно, бурно, все едно вятърът духва косата в лицето ти, както шофираш.

— Ще им кажеш ли, че той не би направил такова нещо? — попита тя и в очите ѝ внезапно бликнаха сълзи и бузите ѝ се намокриха.

— Мога да кажа на всички в Кинаки, на всички в щата Канзас, че той не би го направил, но това едва ли ще е краят. Не знам. Не знам. Просто го чух вчера следобед, но ми се струва, че историята... се разраства. За малко да дойда веднага тук. После цяла нощ се убеждавах, че не е нищо сериозно. А когато се събудих днес сутринта, осъзнах, че всъщност е.

Пати познаваше чувството, нещо като проточил се сън, както когато се събуждаше паникьосана в два през нощта и се опитваше да се убеди, че всичко с фермата е наред, че тази година ще се оправят, а после ѝ ставаше още по-зле, когато будилникът я събудеше няколко часа по-късно виновна и измамена. Удивително е как може да прекараш часове посред нощ и да се преструваш, че нещата са наред, обаче след трийсет секунди на дневна светлина да проумееш, че изобщо не е така.

— Значи пристигна тук с покупките и с книжката за стикери, а през цялото време си искала да ми разкажеш това за Бен?

— Както ти казах... — Даян сви рамене съчувствено и разпери пръсти, освен двата, с които държеше цигарата.

— Е, и сега какво? Знаеш ли имената на момичетата? Някой ще ми се обади ли да говори с мен или с Бен? Трябва да намеря Бен.

— Къде е той?

— Не знам. Скарахме се. За косата му. Излезе с колелото.

— Каква е тази работа с косата му?

— Не знам, Даян! Какво значение има сега, за бога?

Разбира се, Пати съзнаваше, че има значение. Сега всичко щеше да бъде пресявано и гледано под лупа в търсене на подтекст.

— Е, според мен не е толкова спешно — тихо каза Даян. — Не мисля, че трябва веднага да го приберем у дома, освен ако ти не го искаш тук веднага.

— Искам веднага да се прибере.

— Добре, тогава да започнем да звъним. Дай ми списък на приятелите му и се заемам да ги прозвъня.

— Вече дори не познавам приятелите му — каза Пати. — Днес сутринта говореше с някого, обаче не ми каза с кого.

— Да опитаме с копчето за повторно набиране.

Сестра ѝ изсумтя, стъпка пакета от цигарите с ботуша си, вдигна Пати от стола и я заведе вътре. Даян нареди на момичетата да останат в стаята си, когато видя вратата на стаята им да се открява, запъти се към телефона и решително натисна кончето с пръст като наденичка. От слушалката се разнесоха мелодичните звуци на набрания номер — *бибийпбийпбибийп* — и още преди края Даян затвори.

— Моят номер.

— О, да, звъннах след закуска да проверя кога ще дойдеш.

Двете сестри седнаха на масата и Даян наля по още една чаша кафе. Снегът осветяваше кухнята ослепително като прожектор.

— Трябва да приберем Бен у дома — каза Пати.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

Заплесната като ученичка, потеглих към вкъщи, мислейки за Бен. Още от седемгодишна ме връхлитат едни и същи картини от зловещата къща: Бен с черната си коса и гладкото си лице, стиснал в ръцете си брадва, се втурва по коридора към Деби, а от стиснатите му устни се чува някакво мънкане. Лицето на Бен, опръскано с кръв, крещящо, пушката, която се повдига към рамото му.

Бях забравила, че някога той си беше просто Бен, стеснителен и сериозен, със странните му изблици на смях. Просто Бен, брат ми, който не би могъл да извърти онова, което казваха. Което аз казах.

На един светофар с кипнала кръв се пресегнах зад седалката си и грабнах някакъв плик от стара сметка. Над целофаненото прозорче написах: „Заподозрени“. После написах: „Ранър“. После спрях. Написах: „Някой, който има зъб на Ранър? Някой, на когото Ранър дължи пари?“ *Ранърранърранър*. Всичко водеше към Ранър. Онзи мъжки глас, който крещеше в къщата ни през онази нощ, можеше да е на Ранър или на враг на Ранър, точно както можеше да е и на Бен. Имах нужда това да е истина и да е доказуемо. Обзе ме паника: не мога да живея така — Бен да лежи в затвора, а аз да изпитвам безкрайна вина. Имах нужда всичко да свърши. Трябваше да разбера. Аз, аз. Още съм толкова предсказуемо себична.

Докато подминавах отклонението към нашата ферма, отказах да погледна.

Спах на една бензиностанция извън Канзас Сити, заредих с бензин, купих си една пръчка сирене „Велвита“, кока-кола, бял хляб и гранулки за старата ми гладуваща котка. После се прибрах у дома в Ей там някъде, спрях горе на склона, излязох от колата и изгледах двете възрастни жени от срещната страна на улицата, които никога не ме поглеждаха. Седяха на верандата и се люлееха както винаги, макар да беше студено, сковано обърнали глави напред, да не би случайно да им попреча на гледката. Застанах с ръце на хълбоците на върха на

възвишението и зачаках някоя от тях най-сетне да не издържи. После магнах величествено — както махат пастирите от стария Див запад. Сбръчканото бабе ми кимна, аз влязох вътре и нахраних горкия Бък, усещайки в себе си триумфално мехурче.

Докато още имах сили, намазах яркожълта горчица върху белия хляб, отгоре сложих дебели кашкави парчета сирене и изгълтах сандвича, а едновременно преговарях с три различни, но еднакво отегчени телефонистки да ме свържат с пансиона на Бърт Нолан за мъже. Трябва да добавя и това към списъка с евентуални свои професии за стария Джим Джефрис: телефонистка. Помня, че когато бях малка, другите момиченца искаха да станат точно такива, телефонистки, обаче не помня защо.

Тънък слой хляб бе залепнал за небцето ми, когато най-накрая се свързах с нечий глас от пансиона на Бърт Нолан и с учудване установих, че е самият Бърт Нолан. Допусках, че щом домът носи неговото име, човекът вече е мъртъв. Осведомих го, че се опитвам да намеря Ранър Дей, и той млъкна.

— Ами той ту идва, ту заминава, през последния месец повечето време го няма, но ще се радвам да му предам съобщение — каза Бърт Нолан с глас като стар автомобилен клаксон. Казах му името си — явно изобщо не ме позна — и започнах да му диктувам номера си, когато той ме прекъсна:

— О, той няма да може да води междуградски разговор, още отсега ви казвам. Мъжете тук много обичат да пишат писма. По пощата, нали разбирате? Марката струва по-малко от петдесет цента и не се налага да чакаш на опашка за телефона. Искате ли да оставите адрес?

Не исках. Потръпнах при мисълта как Ранър се качва с трополене по стълбите ми с твърде големите си официални боти, вдигнал мръсните си ръце на кръста и ухилен, все едно ме е победил в някаква игра.

— Ако искате, мога да запиша съобщението ви, а да дадете адреса си само на мен — разумно предложи Бърт Нолан. — А щом Ранър ви напише писмо, аз мога да го изпратя вместо него и той изобщо няма да разбере пощенския код. Много роднини постъпват така. Печално, но необходимо. — Някъде отзад автомат за безалкохолно с дрънчене изплю някаква кутийка, някой попита Нолан

дали иска и той отговори: „Не, благодаря, опитвам се да ги намаля“ с внимателния тон на градски лекар. — Искате ли да постъпим така, госпожице? Иначе трудно ще се свържете с него. Както ви казах, той няма да стои до телефона и да чака да го потърсите отново.

— И не ползва имейл.

— Не, опасявам се, че няма имейл — изсумтя Нолан.

Не знам Ранър да си е паднал по писането на писма, обаче винаги повече пишеше, отколкото се обаждаше по телефона, затова роших, че ще е най-добре да отида до Оклахома и да почакам на някое от леглата на Бърт Нолан.

— Ще му предадете ли, че искам да поговорим за Бен и за онази нощ? Мога да дойда да се срещна с него, ако ми даде един ден.

— Добре... значи казвате: за Бен и за онази нощ?

— Точно така.

* * *

Знаех си, че Лайл ще се отнесе твърде самодоволно към обрата в отношението ми към Бен — полувъзможен евентуален обрат. Представях си го как се обръща към феновете от Клуба на следователя, облечен с някое от нелепите си тесни сака, и им обяснява как ме е убедил да отида да се срещна Бен. „Отначало тя отказваше, мисля, че се страхуваше от онова, което може да открие за Бен... и за себе си“. И всички онези лица, които се извърщат към него, толкова щастливи от стореното. Това ме дразнеше.

Всъщност исках да разговарям с леля Даян. Даян, която се грижеше за мен от седмата до единайсетата ми година като малолетно сираче. Тя първа ме прибра в дома си, прие ме в мобилния си дом с куфарите с вещите ми. Дрехи, любима книжка, но никакви играчки. Мишел прибираше всички кукли при себе си нощем — наричаше го пижамено парти — и ги беше опикала, докато я бяха душили. Още помня книжката за стикери, която Даян ни подари в деня на убийствата — цветя, еднорози и котенца — и винаги съм се питала дали и тя е била в онази съсипана купчина.

Даян не можеше да си позволи нов дом. А парите от застраховката живот на мама отидоха за приличен адвокат на Бен.

Даян каза, че мама би искала така, но го каза с изопнато лице, като че ли хубавко би си поговорила с мама, ако можеше. Така че за нас не останаха никакви пари. Понеже бях дребничка, можех да спя и в килер за перална машина или за сушилня. Даян дори го боядиса за мен. Тя работеше извънредно, водеше ме в Топека на терапия, стараше се да бъде нежна с мен, макар да си личеше, че за нея е мъчително да ме прегръща, защото съм жалко напомняне за убитата ѝ сестра. Ръцете ѝ ме обгръщаха като обръч, като че ли просто на игра се опитваше да ме обгърне, но се стремеше почти да не ме докосва. Обаче всяка сутрин ми казваше, че ме обича.

През следващите десет години аз два пъти съсипах колата ѝ, два пъти ѝ чупих носа, крадах и продавах кредитните ѝ карти и убих кучето ѝ. Това с кучето в крайна сметка я съсипа. Беше взела Грейси, рошав пес, малко след убийствата. Кучето джафкаше, беше голямо колкото ръката на Даян от лакътя до китката и леля ми го обичаше повече от мен, или поне аз така го чувствах. Години наред ревнувах от кучето, наблюдавах как Даян реше Грейси, как големите ѝ мъжки ръце стискат розовия пластмасов гребен, гледах я как разплита сплъстената козина, как вади от портфейла си снимка на Грейси, а не моя. Кучето се беше вменичило по стъпалото ми — онова, дето е само с два пръста, втория и кутрето, тънички и изкривени. Грейси постоянно ги душеше, сякаш знаеше, че нещо не е наред. И от това не ми ставаше по-симпатична.

Бях наказана за нещо през лятото между втората и третата ми година в гимназията и докато Даян беше на работа, седях в горещата каравана и гневът ми към кучето растеше все повече и повече, а самото животно ставаше все по-раздражително. Отказвах да го разхождам, затова то обикаляше като лудо от канапето до кухнята, после до килера, през цялото време джафкаше и ми гризеше крака. Свих се на кълбо, кипяща от ярост, и се престорих, че гледам някаква сапунка, но вместо да ме остави на гнева ми, Грейси спря след едно кръгче и ме ухапа по кутрето на осакатения крак — просто го стисна със зъбите си и го разклати. Помня, че си помислих: „Ако това куче отхапе един от последните ми пръсти...“ После се вбесих на нелепия си вид; на лявата си ръка имах чукачче, на което мъж никога нямаше да сложи брачна халка, а заради осакатеното си дясно стъпало постоянно се клатушках като моряк на сушата. Момичетата в училище наричаха

пръста ми „бучка“. Това беше още по-зле, звучеше едновременно чудато и гротескно, нещо, на което да се изкискаш и бързо да отместиш поглед. Неотдавна един лекар ми каза, че вероятно ампутациите изобщо не са били необходими, „... просто някой прекалено амбициозен провинциален лекар“. Стиснах Грейси през корема и усетих гърдния ѝ кош под пръстите си — хладно, потръпващо, малко нещо. Треперенето само ме разгневи още повече и изведнъж рязко я дръпнах от пръста си — заедно с плътта — и я запокитих с всичка сила към кухнята. Тя се удари в острия ръб на плота, свлече се на тръпнеща купчинка и кръвта ѝ рухна по линолеума.

Не исках да я убия, но тя умря — не толкова бързо, колкото ми се искаше, но след около десет минути, докато крачех около караваната и се мъчех да реша какво да правя. Когато Даян се прибра с голям плик пържено пиле, Грейси още лежеше на пода, а единственото, което можах да кажа, беше: „Тя ме ухапа“.

Опитах да кажа още нещо, да обясня, че вината не е моя, обаче Даян само изпъна предупредително пръст: „Да не си посмяла“. Обади се на най-добрата си приятелка Валери — деликатна и блага жена, колкото Даян беше едра и безцеремонна. Даян стоеше наведена над мивката и гледаше през прозореца, докато Валери увиваше Грейси със специално одеяло. След това двете се затвориха в спалнята, а когато излязоха, Валери просто застана мълчаливо до Даян, която със сълзи на очи и кършейки пръсти ми каза да си събирам нещата. Сега като си помисля, Валери може и да е била гадже на Даян — леля ми всяка вечер се настаняваше в леглото и си говореше с нея, преди да заспи. Двете се съветваха за всичко и дори имаха еднакви небрежни прически. По онова време не ме интересуваше какво представлява тази жена за Даян.

През последните си две години в гимназията живях при учтиво семейство в Абилин, някакви роднини от второ коляно, които тероризирах умерено. От този момент нататък Даян се обаждаше през няколко месеца. Седях и разговарях с нея и в слушалката чувах пращенето по линията и пушаческото ѝ дишане. Представях си как долната половина на устата ѝ е провиснала, прасковения мъх по брадичката ѝ и онази бенка близо до долната ѝ устна, месесто дискче, за което веднъж ми каза, че изпълнявало желаниа, ако го потъркаш. Чувах скърцане някъде зад нея и знаех, че Даян отваря средното

шкафче в кухнята на караваната. Познавах мястото по-добре от фермата. Двете с нея вдигахме ненужен шум, преструвахме се, че кихаме или кашляме, а после Даян казваше, „Един момент, Либи“, което беше безсмислено, защото никоя от нас не говореше. Валери обикновено беше при нея и двете си бърбореха тихичко: Валери я придумваше нежно, а Даян ръмжеше, после Даян разговаряше с мен още двадесетина секунди и си измисляше извинение да затвори.

Престана да ми се обажда след излизането на книгата „Нов ден за Дей“. Единственият ѝ коментар гласеше: „Откъде ти хрумна да направиш такова нещо?“, което беше прекалено превзето за Даян, но прозвуча по-измъчено от три дузини ругатни.

Знаех, че номерът на Даян е същият, тя никога нямаше да се премести — караваната беше закачена за нея като черупка. Двадесетина минути ровичках из папките в къщата си, търсейки старото си тефтерче с адресите, което бях започнала да си водя още от началното училище — онова с момичето с опашки на корицата, което някои биха решили, че прилича на мен. С изключение на усмивката. Номерът на Даян беше на буквата „Л“, „леля Даян“ а името ѝ бе изписано с пурпурен маркер с моя почерк с букви като животинчета от извити и усукани тънки балони.

С какъв тон да говоря и как да обясня обаждането си? Отчасти само ми се искаше да я чуя как диша хрипливо в слушалката и как гласът ѝ като на футболен треньор прогърмява в ухото ми: „Е, защо не се обаждаш толкова време?“ Отчасти ми се искаше да разбере какво всъщност мисли за Бен. Тя никога не беше бесняла против брат ми, винаги внимаваше как говори за него — още едно нещо, за което ѝ дължах благодарност в ретроспекция.

Набрах номера, вдигнала рамене чак до ушите, със стегнато гърло, притаила дъх, но без да си давам сметка чак до третото позвъняване, когато обаждането беше прехвърлено на телефонен секретар и аз изпуснах въздуха.

На секретаря беше записан гласът на Валери, която молеше да оставя съобщение за нея или за Даян.

— Ами здравейте. Обажда се Либи. Само да ви кажа здрасти и че още съм жива, и...

И затворих. Набрах отново.

— Моля ви, не обръщайте внимание на последното съобщение. Аз съм Либи. Обаждам се да се извиня за... о, за много неща. И бих искала да поговорим... — Позабавих се, в случай че някой всъщност слуша съобщението ми, после оставих номера си, затворих и седнах на ръба на леглото си, готова да се изправа, но без да имам причина да го направя.

Станах. През този ден бях направила повече, отколкото през цялата минала година. Все още с телефона в ръка, се заставих да звънна на Лайл с надеждата да попадна на гласова поща, но както обикновено той вдигна лично. Преди да успее да ме издразни, му казах, че срещата с Бен е минала добре и че съм готова да чуя кой според него е убиецът. Изрекох всичко това с много премерен тон, все едно отмервах информацията с мерителна лъжица.

— Знаех си, че ще ти хареса, само веднъж да се решиш — изграчи той и аз отново останах доволна от себе си, че не затворих.

— Не съм казала това, Лайл, казах само, че съм готова за нова задача, ако искаш.

Отново се срещнахме в „Тим Кларкс Грил“ — заведението с облаци от мазнина. Друга възрастна келнерка, или пък същата онази с червената перука, скърцаше из ресторанта с порестите си спортни обувки, къса пола и вид на одъртяла професионална тенисистка. Вместо дебелака, който се любуваше на новата си ваза, на една маса седяха хипстъри, които си предаваха карти с голи жени в стил от седемдесетте и се смееха на голямото окосмение на жените. Лайл седеше сковано на съседната маса, неловко извърнал стола си от тях. Настаних се до него и си сипах бира от халбата му.

— Е, такъв ли очакваше да бъде Бен? Какво ти каза? — попита той, тресейки крака си под масата.

Разказах му всичко, освен за порцелановото зайче.

— Разбра ли обаче какво имаше предвид Магда, като каза, че той е безнадежден случай?

Да, бях разбрала.

— Мисля, че се е примирил с присъдата си — отговорих, но споделих това прозрение само защото този тип ми беше дал триста долара и защото исках още пари. — Възприема го като наказание, че не е бил там да ни защити или нещо подобно. Не знам. Мислех, че като

му кажа за показанията си, за това, че са... преувеличени, той ще се хване за това, обаче... нищо.

— От правна гледна точка може и да не е много полезно след толкова време — отбеляза Лайл. — Според Магда, ако искаш да помогнеш на Бен, трябва да съберем повече доказателства, а ти може да оттеглиш показанията си, когато започнем процедура по хабеас корпус — въздействието е още по-силно. На този етап нещата са по-скоро политически, отколкото правни. Много хора са направили страхотна кариера с това дело.

— Магда явно знае много.

— Тя оглавява групата „Освободете Дей“ — целта им е да измъкнат Бен от затвора. Понякога и аз ходя, но ми се струва най-вече за... хмм, фенове. За жени.

— Чувал ли си Бен да е имал сериозно гадже? Някоя от тази група „Освободете Бен“, която да се казва Моли, Сали или Поли. Той имаше татуировка.

— Няма Сали. Поли ми звучи като име на домашен любимец — братовчед ми имаше куче Поли. Има една Моли, но тя е към седемдесетте.

Пред него се появи чиния с пържени картофки, а келнерката определено беше друга, също толкова стара, но много по-дружелюбна. Харесва ми келнерките да ми казват „сладурче“, а тази го направи.

Лайл яде картофките си известно време, като изстискваше пакетчета с кетчуп отстрани на чинията, а после ръсеше отгоре сол и черен пипер, а накрая топваше всяко картофче поотделно и го лапваше по момичешки старателно.

— Е, кажи кой го е направил според теб — подканих го най-накрая.

— Кой какво?

Завъртях очи и обхванах главата си с ръце, като че ли това вече ми идва прекалено, и почти си беше така.

— А, да, според мен е Лу Кейтс, бащата на Криси Кейтс. — Той се облегна доволно на стола си, все едно току-що е спечелил детска детективска игра.

Криси Кейтс, името ѝ звучеше познато. Опитах се да заблудя Лайл, обаче не се получи.

— Знаеш коя е Криси Кейтс, нали? — Не отговорих, а той продължи покровителствено и мазно: — Криси Кейтс е била в пети клас на вашето училище, училището на Бен. В деня, когато е убито семейството ти, от полицията искали да разпитат Бен — бил обвинен в сексуално насилие над нея.

— Моля?

— Аха.

Двамата се измервахме с поглед, който казваше „ти си ненормален“.

Лайл поклати глава.

— Наистина не се шегуваш, като твърдиш, че хората не разговарят с теб за тези неща.

— Тя не е свидетелствала срещу Бен... — подех.

— Не, не. Това е единственият умен ход на защитата на Бен — твърдението, че двата случая, насилието и убийствата, не са свързани. Обаче съдебните заседатели със сигурност са били настроени против него. Всички в областта били чули, че Бен е насиллил това сладко момиченце от добро семейство и че вероятно точно това го е тласнало да извърши „сатанинските убийства“. Знаеш какви са слуховете.

— Случаят с Криси Кейтс изобщо влизал ли е в съда? — попитах. — Някой доказал ли е, че Бен ѝ е направил нещо нередно?

— Случаят не се е придвижвал напред — полицията не е повдигала обвинения — отговори Лайл. — Семейство Кейтс се споразумели бързо с училищната управа и после се преместили. Обаче знаеш ли какво мисля аз? Мисля, че през онази нощ Лу Кейтс е отишъл в къщата ви, за да разпита Бен. Мисля, че Лу Кейтс, който бил доста як тип, отишъл в къщата да потърси отговори и после...

— Толкова се вбесил, че решил да избие цялото семейство? В това няма никакъв смисъл.

— Този тип е лежал три години за убийство като по-млад, ето това открих — с всичка сила замерил с топка за бiliarд някакъв тип и го убил. Бил доста избухлив. Ако Лу Кейтс е смятал, че дъщеря му е била насилена, сигурен съм, че се е разярил. А после е изрисувал пентаграмите и другите неща, за да отклони подозрението от себе си.

— Мммм, няма логика. — А наистина ми се искаше да има.

— Няма логика извършителят да е брат ти. Това е налудничаво, много налудничаво престъпление, в него много неща нямат логика.

Затова хората са толкова обсебени от тези убийства. Ако имат логика, няма да са загадка, нали?

Не отговорих. Така беше. Заиграх се със солницата и пиперницата, които бяха учудващо хубави за закусвалия.

— Не мислиш ли, че поне си струва да проверим? — притисна ме Лайл. — Това огромно и ужасно обвинение избухва в същия ден, в който с убито семейството ти?

— Да, струва ми се. Ти си шефът.

— Тогава, докато успееш да откриеш Ранър, виж дали няма да придумаш някого от семейство Кейтс да говори с теб. Петстотин долара, ако са Криси или Лу. Искам да проверя дали разказват същата история за Бен. Дали не ги мъчи съвестта, нали разбираш? Искам да кажа, това със сигурност е лъжа, нали?

Отново се почувствах несигурна. Точно в този момент нямаше нужда увереността ми да бъде поставяна на изпитание. Въпреки това се вкопчих в едно странно успокоение — Бен никога не беше насилвал сексуално мен. Ако е насилвал деца, нима нямаше да започне с момиченцето у дома?

— Добре.

— Добре — повтори Лайл.

— Обаче не съм сигурна, че ще ми провърви повече, отколкото на теб. Искам да кажа — аз съм сестрата на младежа, за когото твърдят, че я е насиллил.

— Е, аз опитах и не стигнах до никъде — сви рамене Лайл. — Не ме бива в тези неща.

— Какви неща?

— Тънките работи.

— О, мен определено ме бива.

— Отлично. Ако успееш да уговориш среща, бих искал да дойда.

Мълчаливо вдигнах рамене, изправих се с намерението да го оставя да плати сметката, но той извика името ми, преди да съм направила и три стъпки:

— Либи, знаеш ли, че солниците са в джоба ти?

Спрях за секунда, чудейки се дали да не се престоря на учудена — о, божичко, толкова съм разсеяна. Вместо това само кимнах и се измъкнах през вратата. Трябвах ми.

* * *

Лайл беше открил майката на Криси Кейтс в Емпория, Канзас, където тя живееше с втория си съпруг, от когото имаше втора дъщеря почти двацет години след първата. Лайл ѝ беше оставил няколко съобщения през предишната година, но тя не му беше отговорила. Само толкова беше успял да постигне.

Никога не оставяй съобщение на човек, с когото наистина искаш да се свържеш. Не, продължавай да звъниш и да звъниш, докато някой не ти вдигне — от гняв, от любопитство или от страх — и тогава изстреляй нещо, което да задържи човека на телефона.

Звъних на майката на Криси дванайсет пъти, преди тя да вдигне, а после на един дъх изрекох:

— Обажда се Либи Дей, малката сестра на Бен Дей, помните ли Бен Дей?

После чух как влажни устни се отлепват една от друга и тънко гласче промърмори:

— Да, помня Бен Дей. За какво става дума, моля? — Като че ли бях продавачка от телемаркет.

— Бих искала да поговоря с вас или с някого от семейството ви за обвиненията, които дъщеря ви Криси е отправила към Бен.

— Ние не обсъждаме това... как се казвахте... Лизи? Омъжена съм повторно и нямам почти никаква връзка с предишното си семейство.

— Знаете ли как мога да се свържа с Лу или с Криси Кейтс?

Тя изпусна въздишка като кльбце дим.

— Лу сигурно е в някой бар някъде в щата Канзас. А Криси? Тръгнете на запад по И-70, малко след Кълъмбия. Завийте наляво към някой от стриптийз клубовете. И не ми се обаждайте повече.

БЕН ДЕЙ

2 януари 1985 г.

12:51 ч.

Той взе парче розов картон от легенчето на Криси, сгъна го на две и написа: „Коледната ваканция е и аз мисля за теб — познай кой е?“. И отдолу се подписа като Б. Тя адски щеше да се зарадва. Позачуди се дали да не вземе нещо от легенчето на Криси и да го прехвърли в това на Либи, но се отказа. Щеше да е подозрително, ако Либи се появи с нещо хубаво. Колко ли се подиграваха в училище на него и на сестрите му? Трите момичета си поделиха гардероб и половина, Мишел носеше старите му пуловери, Деби обличаше каквото успее да откъдне от Мишел, а Либи носеше останалото: закърпи сини момчешки джинси, лекъосани бейзболни пуловери, евтини плетени рокли, разтегнати от корема на Деби. Това беше разликата с Криси. Всички дрехи ѝ бяха по мярка. И тези на Диондра, с нейните безупречни джинси. Ако панталоните ѝ бяха изсветлели или на бели петна, това се дължеше на факта, че такава е последната мода — те така си бяха купени. Диондра имаше голяма издръжка — няколко пъти го беше водила на пазар, вдигаше дрехи пред тялото му, като че ли е бебе, и му нареждаше да се усмихне. Щял да си ги изработи после, и му намигваше. Той не беше сигурен дали мъжът трябва да позволява на жената да му купува дрехи, не беше сигурен дали е гот. Господин О’Мали от заниманията постоянно се шегуваше за новите дрехи, които съпругата му го карала да носи, обаче господин О’Мали беше женен. Както и да е. Диондра го харесваше в черно, а Бен нямаше пари да си купи нищо. Проклетата Диондра пак му се беше наложила.

Това беше друга причина да му е приятно да се мотае с Криси: тя автоматично заключаваше, че той е готин, защото е на петнайсет, а на нея петнайсетгодишните ѝ изглеждаха много зрели. Не беше като Диондра, която му се присмиваше за всяко нещо. Питаше я „Какво смешно има?“, а тя се кискаше със затворена уста и изломотваше: „Нищо. Сладък си“. Първия път, когато се опитаха да правят секс, той

беше толкова несръчен с презерватива, че тя се разкиска и ерекцията му спадна. Втория път Диондра дръпна презерватива от ръцете му и го хвърли в другия край на стаята, каза „майната му“ и го пъкна в себе си.

Сега му ставаше само като си помисли за това. Тъкмо оставяше бележката в легенчето на Криси с твърд като камък член, и влезе госпожа Дарксилвър, учителката на петокласниците.

— Здравей, Бен, какво търсиш тук? — усмихна се тя. Беше по джинси, пуловер и евтини мокасини и се заклатушка към него, понесла дъска за обяви и сплетена панделка.

Той се извърна с гръб към нея и тръгна към входа на гимназията.

— Ами нищо, исках само да оставя нещо в легенчето на сестра си.

— Не бягай де, поне ела и ме прегърни. Вече не се виждаме, откакто отиде в училището за големи мъже.

Тя продължаваше да се приближава към него с онази широка розова усмивка и подстригания на черта бретон, мокасините ѝ тихо пристъпваха по бетона. Като малък си падаше по нея с този прав бретон от черна коса. Бен целият се извърна с гръб към учителката и се помъчи да се изсули към вратата с все още издут от члена крачол на панталона. Обаче докато се обръщаше, усети, че тя разбра какво се случва. Усмивката ѝ изчезна и лицето ѝ се сгърчи в отвратена и смутена гримаса. Не каза нищо повече, така Бен разбра, че е видяла. Гледаше легенчето пред него — не беше на сестра му, а на Криси Кейтс.

Той се почувства като ранено животно, което се отдалечава, накуцвайки, като ранен елен, който трябва да бъде убит. Просто застрелян. Понякога си представяше оръжия, опряно в слепоочието си дуло. В една от тетрадки те си беше записал цитат от Ницше, на който се натъкна един ден, докато разлистваше цитатите в „Бартлетс“ и чакаше футболистите да напуснат сградата, за да може да почисти:

Мисълта за самоубийство е огромна утеха: помага ти да преживееш много тъмни нощи.

Всъщност той никога не беше мислил да се самоубива. Не искаше да се превръща в трагична откачалка от новините, която

разплаква момичета, макар че в реалния живот те не му говореха. Кой знае защо, това му изглеждаше по-жалко, отколкото бе животът му в действителност. Все пак нощем, когато положението беше наистина лошо и той най-силно се чувстваше в капан и безсилен, се наслаждаваше на тази мисъл: как ще отвори шкафчето е пушките на майка си (комбинацията беше 5-12-69, годишнината на родителите му, голям майтап), ще усети в ръцете си металната тежест, ще пъхне няколко патрона в патронника с лекота, все едно изстиска паста за зъби, ще притисне дулото към слепоочието си и веднага ще стреля. Трябва да стреляш веднага, опрял цевта в слепоочието си, с пръст на спусъка, иначе може да се откажеш. Трябва да стане с едно движение — и после се свличаш на земята като дрехи от закачалка. Просто... буууф. На пода и вече за разнообразие, си проблем на някой друг.

Не възнамеряваше да върши такива неща, обаче, когато имаше нужда от облекчение, а не можеше да лъсне бастуна или пък вече го беше сторил и се нуждаеше от допълнителна утеха, обикновено си мислеше за това. На пода, странично, като че ли тялото е просто купчина дрехи за пране, които чакат да ги вдигнеш.

Влетя през вратата и членът му се отпусна, като че ли дори самото влизане в гимназията го скопи. Грабна кофата и я повлече обратно към килера, където изми ръце с твърдия сапун.

Докато слизаше по стълбите към задната врата, група момчета от горните класове профучаха покрай него към паркинга, а главата му пламна под черната коса, защото си представяше какво си мислят те — откачалка, точно както си беше казал треньорът — обаче те не казаха нищо, всъщност дори не го погледнаха. Трийсетина секунди след тях той блъсна вратите и отразеното от снега слънце беше ослепително бяло. Ако се случваше на филм, тук щеше да прозвучи китарното соло, воят на акорда... Ияуууу!

Навън момчетата се бяха накачулили в един пикап и описваха широки демонстративни кръгове из паркинга. Докато Бен развързваше колелото си с пулсираща глава, на кормилото капна кръв. Размаза я с върха на показалеца си, плъзна пръст по струйката на челото си и без да се замисля, пъкна пръст в устата си, като че ли е топче желе.

Нуждаеше се от някакво облекчение. Бира и може би един джойнт, за да се поотпусне. Единственото място беше при Трей. Всъщност това не беше домът му, Трей никога не беше казал къде

живее, обаче, когато не беше у Диондра, най-вероятно беше в „Къмпаунд“ по дългия черен път, който се отбива от шосе 41, с маклури от двете страни, после се стигаше до голяма окосена просека със склад от твърда ламарина. Цялата постройка дрънчеше на вятъра. През зимата вътре бръмчеше генератор само колкото да захрани няколко духалки и телевизор с лош сигнал. Върху пръстения под бяха метнати десетина килима като ярки вонящи петна, имаше и няколко подарени стари и грозни канапета. Хората се събираха да пушат край духалките, като че ли са огромни огънове. Всички пиеха бира — държаха кутийките навън на студено — и всички пушеха джойнт. Обикновено по някое време някой източваше до супера и в изблик на щедрост домъкваше няколко дузини буритос — някои претоплени, други още замразени. Ако им останеха, ги пъхваха в снега до бирите.

Бен не беше ходил там без Диондра, това беше нейната компания, обаче какво друго да прави? Ако се появи с разцепено чело, със сигурност щеше да получи поне неохотно кимване и кутийка бира. Може и да не бяха дружелюбни — Трей никога не се държеше с него приятелски — но по правило никого не отпращаха. Бен със сигурност щеше да бъде най-младият, макар че бяха имали и по-млади: веднъж се появи двойка с момченце, което беше голо, само по джинси. Докато всички се дрогираха, момченцето седеше мълчаливо на канапето, смучеше си палеца и зяпаше Бен. Повечето хора обаче бяха на дваайсет, дваайсет и една-две, на възраст, на която щяха да отидат в колеж, ако не бяха отпаднали в гимназията. Щеше да се отбие, току-виж го харесали и Диондра престане да му казва Примък (защото все се примъква) всеки път, когато го заведе там. Поне щяха да го пуснат да седи в ъгъла и да пие бира няколко часа.

Може би беше по-разумно да се прибере у дома, обаче майната му.

* * *

Складът целият се тресеше, когато Бен най-накрая пристигна с колелото си, вибрираше от китарен рефрен отвътре. Някой беше донесъл усилвател и свиреше оглушителния такт, докато ушите на всички не се свиха до иглени уши. Каквото и да свиреше, беше адски

добро — някаква песен на „Венъм“, идеална за настроението на Бен. *ДумтаратакаДУМ!* Беше като тътен от приближаващи се конници, грабители и мародери. Звукът на хаоса.

Остави колелото си навън на снега, разтърси ръце и раздвижи врата си. Главата вече го болеше, някаква кънтяща болка, която не можеш да пренебрегнеш като обикновено главоболие. И беше адски гладен. Беше сновал по шосето, опитвайки да се убеди да завие към склада. Трябваше му убедителна история за раните по лицето, нещо, което нямаше да предизвика гадости като *ауууу, бебчето паднало от колелото*. Мечтаеше си Трей или Диондра да се появят тъкмо навреме, за да го вкарат вътре, голяма работа, всички ще се усмихват и ще му подават пиячка, когато влезе през вратата.

Обаче трябваше да го направи сам. Виждаше на километри заснежената равнина — не идваха никакви коли. Бутна вратичката с ботуша си и се вмъкна вътре, а китарата продължаваше да се блъска в стените като затворено в клетка животно. Бен и друг път беше виждал типа, които свиреше. Твърдеше, че навремето пътувал с турнето на „Ван Хален“, обаче не разкриваше много подробности за живота на пътя. Плъзна поглед покрай Бен, без да го забележи, и очите му се зареяха към въображаема публика. Имаше четирима типове и едно момиче, всички с прегорени странни коси, всичките по-възрастни, подаваха си един джойнт, отпуснати върху квадратите на килимите. Почти не го погледнаха. Най-грозният тип беше сложил ръка върху хълбока на момичето, а тя се беше изтегнала в скута му като котка. Имаше обеща на носа, а лицето ѝ беше червено от акне и беше адски друсана.

Бен обиколи помещението — имаше просторно празно място между вратата и квадратите с килими — и седна на тънка зелена постелка на малко повече от метър от групата, като ги гледаше с кос поглед, за да може да кимне. Никой не ядеше, нямаше храна. Ако беше Трей, щеше да поклати глава и да каже: „Я ме уредете с малко от това!“, поне щеше да попуши с тях.

Китаристът Алекс всъщност беше доста свестен. Другото, което искаше Бен, беше китара, „Фloyd Роуз Тремоло“. Беше се полигавил с една в Канзас Сити, когато с Диондра влязоха в магазин за китари, и му стана приятно, това можеше да го научи. Поне достатъчно добре, за да свири няколко адски готини парчета, да дойде тук и да разтърси

склада. Всичките му познати ги биваше в нещо, дори това нещо да беше пилеенето на пари, както правеше Диондра. Когато ѝ разказваше за нещо, които иска да научи, които иска да направи, тя се смееше и казваше, че от него се очаква единствено да взема прилична заплата.

„Храната струва пари, електричеството струва пари, представа си нямаш“ — казваше тя. Понеже родителите ѝ често отсъстваха, Диондра плащаше много от сметките в къщата, обаче ги плащаше с проклетите пари на родителите си. Бен не беше сигурен, че да пишеш чек е чак толкова прекрасно нещо. Зачуди се колко ли е часът и му се прииска просто да беше отишъл у тях да я изчака. Сега трябваше да остане тук около час, за да не си помислят, че си тръгва, понеже никой не говори с него. Панталонът му още беше мокър от кофата, а от предницата на блузата си усещаше да се носи миризмата на стара риба тон.

— Ей, хлапе — повика го момичето.

Той вдигна поглед към нея, а черната му коса беше паднала върху едното око.

— Не трябва ли да си на училище? — попита тя, редейки отнесено думите. — Какво търсиш тук?

— Във ваканция сме.

— Бил във ваканция — обясни тя на гаджето си. А типът, мръсен и с хлътнали бузи, с едва наболи мустачки, вдигна поглед при тези думи.

— Познаваш ли някого тук? — попита го гаджето.

— Познавам него — посочи Бен към Алекс.

— Ей, Алекс, познаваш ли това хлапе?

Алекс престана да свири, разкрачи се широко като рокер и изгледа Бен, приведен на пода. Поклати глава.

— Не, човече. Не се мотая със средношколци.

Винаги му пробутваха същите гадости. Бен си мислеше, че новата черна коса ще му помогне, че с нея няма да изглежда толкова млад, обаче на момчетата им беше приятно да го поднасят или да го пренебрегват. Дължеше се на нещо у самия него, на походката му или на нещо в кръвта му. Винаги го избираха предпоследен за всяка отборна игра — невзрачното момче, което привикваш точно преди истинските скапанияци. Момчетата веднага го надушваха — флиртуваха с Диондра пред очите му през цялото време. Сякаш знаеха, че пишката

му се спаружва малко след като прекрачи прага. Е, майната им, беше му писнало от тях.

— Да го духаш! — изруга Бен.

— Аууу! Хлапенцето е ядосано!

— Май се е бил — отбеляза момичето.

— Пич, пич, бил ли си се? — Музиката вече съвсем спря. Алекс беше облегнал китарата си на ледената стена и пушеше заедно с останалите, ухилен и клатейки глава. Гласовете им кънтяха до тавана и отекваха като фойерверки.

Бен кимна.

— А с кого се би?

— Не го познаваш.

— Аз познавам почти всички. Пробвай се. С кого се би, с малкото си братче ли? Оставяш ли малкото ти братче да те ступа?

— С Трей Типано.

— Лъжеш — отсече Алекс. — Трей ще ти срита задника.

— Бил си се с този откачен индианец? Трей нали е наполовина индианец? — попита гаджето на момичето, без да обръща внимание на Алекс.

— Какво общо има това, Майк? — попита един от техните приятели. Дръпна си малко трева, стиснал филтъра на цигарата с щипка, чието яркорозово перо потрепваше на студа. Момичето допуши цигарата, угаси я и отново заципа щипката в косата си. Една кестенява къдрица щръкна накриво от главата ѝ.

— Доколкото чувам, той се е захванал с някакви страхотии — каза Майк. — Сериозно призовава Сатаната.

Според Бен, Трей беше позьор. Той разказваше за специални среднощни срещи в Уичита, където по време на различни ритуали се проливал кръв. Една нощ през октомври се появи у Диондра като обезумял, без риза и целият изцапан с кръв. Кълнеше се, че с приятелите му убили някакъв добитък близо до Лорънс. Каза, че се готвели да влязат в кампуса на университета, да отвлекат някое колежанче и да принесат в жертва и него, обаче вместо това се напили. За това поне сигурно казваше истината — на следващия ден по новините съобщиха за четири крави, насечени с мачете и изкормени. Бен видя снимките: животните лежаха на една страна, огромни като могили тела и жалки крака с изпъкнали стави. Адски трудно е да

убиеш крава, точно затова кожата им беше хубава. Разбира се, Трей по няколко часа на ден вдигаше тежести, помпаше, стискаше и ругаше, Бен го беше виждал как се упражнява. Трей беше наперен и загорял на слънцето вързоп с мускули и сигурно бе способен да убие крава с мачете, а освен това беше и достатъчно откачен да го направи просто за кеф. Обаче сатанинството? Според Бен на Сатаната му трябваше нещо по-полезно от кравешки вътрешности. Злато. Може би дете. За да се докаже лоялност, както когато бандите карат новия си член да застреля някого.

— Така е — потвърди Бен. — Двамата сме. Вършим някои доста черни работи.

— Нали каза, че си се бил с него — каза Майк и най-накрая, най-накрая се пресегна зад себе си към стиропорения охладител и подаде на Бен леденостудена „Олимпия Голд“. Бен я пресуши, протегна ръка за още една и се учуди, когато наистина получи втора бира, а не една торба лайна.

— Караме се. Когато човек се занимава с такива неща, често се стига до бой. — Звучеше смътно, точно като историите на Алекс за турнето.

— Ти да не си от ония, дето убиха кравите? — попита момичето.

Бен кимна.

— Трябваше. Беше заповед.

— Странна заповед, човече — обади се мълчаливият тип в ъгъла. — Това ми беше хамбургерът.

Засмяха се всички, а Бен се опита да изглежда спокоен, но твърд. Тръсна косата си пред очите и усети как бирата го разхлажда. Две бързи кутийки с бира на празен корем и главата му се завърта, обаче не искаше да го помислят за лека категория.

— Защо убихте кравите? — попита момичето.

— Приятно е, изпълнява някои изисквания. Не може просто да си в клуба, трябва наистина да правиш някои неща.

Бен често беше ходил на лов, веднъж го заведе баща му, а после майка му настояваше да ходи с нея. За да общуват. Изобщо не проумяваше колко срамно е да ходиш на лов с майка си. Обаче тъкмо майка му го научи да стреля добре, да се справя с отката, след като дръпне спусъка, да чака и да бъде търпелив часове наред на сляпо. Бен беше застрелял десетки животни — от зайци до сърни.

Сега си спомни за мишките, как котката в плевнята на майка му беше изровила мише леговище и бе излапала две-три лепкави новородени мишки, преди да стовари останалите на задните стълби. Ранър тъкмо си беше заминал за втори път, така че Бен трябваше да ги избави от мъките им. Те се гърчеха беззвучно, извиваха се като розови змиорки със затворени очички и докато той два пъти притича до плевнята и обратно, мравките вече ги бяха налазили. Най-накрая беше взел лопата и ги беше размазал върху пръстта, а късчета плът изпръскаха ръцете му, което го разгневи още повече, яростта му се разпалваше с всеки широк замах на лопатата. Мислиш ме за голям пъзльо, Ранър, мислиш ме за голям пъзльо! Когато всичко приключи, на земята беше останало само лепкаво петно. Бен беше плувнал в пот, а когато вдигна поглед, майка му го наблюдаваше иззад мрежестата врата. На вечеря тя мълчеше, извърнала към него тревожното си лице, тъжните си очи. Искаше му се да се обърне към нея и да ѝ каже: „Понякога е приятно да скапеш нещо, вместо само теб да те скапват“.

— Какви например? — настоя момичето.

— Например... ами някои неща трябва да умрат. Трябва да ги убием. Както Исус изисква жертви, така изисква и Сатаната.

Как само го каза — Сатаната, все едно е име на някой приятел. Не му прозвуча фалшиво, само страшно. Чувстваше се нормално, все едно знае за какво говори. Сатаната. Почти си го представяше — някакъв тип с мрачно изражение и рога, с онези тесни като цепки кози очички.

— Наистина ли вярваш в тези простотии... как ти беше името?

— Бен. Дей.

— Бен Гей?

— Да, това не бях го чувал. — Бен си взе още една бира от хладилника, без дори да попита, беше се поприблизил, откакто се бяха заговорили, и след като алкохолът го разхлади, всичко, което каза, глупостите, които се изливаха от устата му, звучаха безспорно. Самият той може да стане безспорен, вече го виждаше въпреки последното подмятане — онзи знаеше, че шегата му ще отшуми и толкова.

Запали още един джойнт, момичето отново свали щипката от косата си, глупавият ѝ мек кичур коса падна обратно и без щипката тя вече не изглеждаше толкова хубава. Бен си дръпна доста сериозно, но — „не кашляй, не кашляй“ — недостатъчно, за да усети семенцата

дълбоко в гърлото си. Беше долнопробна трева, от която се напушваш гадно. Ставаш параноичен и бърлив, вместо да се размекнеш. Бен имаше теория, че всички химически отпадъци от фермите се събират в почвата, а тези подли и ненаситни растения ги изсмукват. Заразяват се с химикали, всички инсектициди и яркозелените торове нахлуват в гънките на дробовете и на мозъка му.

Момичето го наблюдаваше с онзи отнесен поглед, който имаше и Деби, след като твърде дълго е стояла пред телевизора, като че ли искаше да каже нещо, но я мързеше да си размърда устата. На Бен му се прииска да хапне.

Дяволът никога не е гладен. Това си помисли най-неочаквано, думите изникнаха в съзнанието му като молитва.

Алекс отново дърпаше струните на китарата си, нещо на „Ван Хален“, нещо на Ей Си Ди Си, песен на „Бийтълс“, после изведнъж засвири „О, малкият Витлеем“, а от звучните акорди Бен усети как главата го заболява още по-силно.

— Ей, без коледни песни, на Бен не му харесва — провикна се Майк.

— Мамка му, той кърви! — съобщи момичето.

Раната на челото му се беше отворила и кръвта се стичаше по лицето му върху панталоните. Момичето му подаде салфетка от някаква закусвалня, обаче той отблъсна ръката ѝ и размаза кръвта по лицето си като бойна окраска.

Алекс беше престанал да свири, всички бяха вперили очи в Бен с неловки усмивки и напрегнати рамене и леко се отдръпнаха от него. Майк му подаде цигарата като жертвен дар, с връхчетата на пръстите си, за да не го докосва. Бен не я искаше, обаче отново си дръпна силно и киселият дим обгори още малко тъкан в дробовете му.

В този момент платницето на вратата се нагъна и изплющя и влезе Трей. Със скръстени ръце, здраво стъпил на земята, с леко приведени рамене, огледа помещението и после отметна глава назад, все едно Бен е вмирисана развалена риба.

— Какво търсиш тук? Диондра с теб ли е?

— Тя е в Салина. Реших да намина, да убия времето. Те ме забавляват.

— Чухме, че сте се сбили — каза момичето с лукава усмивка на извитите си като тънки полумесеци устни. — И разни други лоши

работи.

С лъскавата си дълга черна коса и изсеченото си лице Трей беше неразгадаем. Огледа групата на пода, после Бен, седнал заедно с тях, и май този път не беше сигурен как да отиграе положението.

— Дааа, какво ви разказа? — Забоде поглед в Бен и взе една бира от момичето, без дори да го поглежда. Бен се запита дали беше спал с нея, защото го беше виждал да се държи със същото презрение към едно от бившите си гаджета: „Нито се сърдя, нито ми е тъжно, нито се радвам да те видя. Пет нари не давам. Хич не ме интересуваш“.

— Някакви простотии за дявола и какво правите вие... за да му помагате — каза тя.

Тогавя вече Трей се ухили и седна срещу Бен, който се мъчеше да не го поглежда в очите.

— Ей, Трей? Ти индианец ли си? — попита Алекс.

— Аха, искаш ли да те скалпирам?

— Ама не изцяло, нали? — изломоти момичето.

— Майка ми е бяла. Не излизам с индианки.

— Защо? — попита тя, като слагаше и махаше щипката в косата си, а металните зъбци се заплитаха в чупливите кичури.

— Защото Сатаната харесва бели катерички. — Той се ухили и наклони глава към нея, а момичето се разкиска, но понеже изражението му не се промени, то млъкна, а грозното му гадже отново сложи ръката си на бедрото му.

Харесало им беше дърдоренето на Бен, обаче Трей беше пострашен. Седеше с почти кръстосани крака, оглеждаше ги привидно приятелски, обаче без никаква топлота. И макар че позата на тялото му беше небрежна, всъщност крайниците му стърчаха под остри, напрегнати ъгли. У него имаше нещо адски жестоко. Никой не понечи отново да пусне джойнта.

Поседяха мълчаливо няколко минути — настроението на Трей засегна всички. Обикновено той беше шумен умник, налитащ на бой бираджия, обаче като се ядосаше, сякаш протягаше стотици невидими и настойчиви пръсти, с които буташе всички по раменете и ги поваляше. Потапяше всички.

— Е, искаш ли да ходим? — внезапно попита той Бен. — Пикапът ми е отвън. Ключовете на Диондра са у мен. Може да я почакаме у тях да се прибере. По-добре, отколкото в тази ледена дупка.

Бен кимна, махна колебливо на другите, последва Трей, който вече беше излязъл, и изхвърли кутийката от бирата си в снега. Определено се беше дрогирал. Думите заседнаха в гърлото му, докато се качваше в пикапа и се мъчеше да изломоти някакво извинение на Трей, който, неизвестно защо, току-що му беше спасил задника. Защо ключовете на Диондра бяха у него? Сигурно ги беше поискал. Бен не се реши да попита.

— Дано да подкрепиш с дела глупостите, които си издрънкал вътре — каза Трей и даде на заден. Пикапът му беше като танк и мина направо през полето, подскачаше по стари царевични стебла и напоителни канали, принуждавайки Бен да се вкопчи в ръкохватката, за да не си отхапе езика. Трей изглежда многозначително ръката му, стиснала ръчката.

— Да, разбира се.

— Може пък довечера да станеш мъж. Може би.

Пусна касетофона. „Айрън Мейдън“, по средата на песента, да, мамка му, думите просъскаха срещу Бен: „666... Сатана... жертва“.

Бен превърташе музиката в главата си, мозъкът му се пържеше, чувстваше се обезумял и яростен, както винаги му въздействаше хеви метълът, а китарата не го пускаше, продължаваше да го напряга все повече и повече, блъскаше в главата му, думканото на барабаните се стрелна нагоре по гръбнака му и той изпадна в някакво опиянение, което не му позволяваше да мисли трезво, а само да се тресе напрегнато. Усещаше цялото си тяло като стегнат юмрук, готов да се изстреля всеки момент.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

Шосе И-70 между Канзас Сити и Сейнт Луис изискваше часове наред неприятно шофиране. Равен, матовожълт, с многобройни билбордове от двете страни: зародиш, сгушен като котенце („Абортът убива едно туптящо сърце“); дневна, цялата червена от светлините на линейка („Тейк Кеър“ — специалист по почистване на местопрестъпления); невероятно невзрачна жена, която гледаше прелъстително прелитащите мотористи (мъжки клуб „Хот Джимис“). Билбордовете, които заплашително осведомяваха за Христовата любов, бяха правопрпорционални по брой на онези, които рекламираха евтино порно, а табелите за местните ресторанти до една използваха неправилно кавичките: Хърбс Хайуей Дайнър — „най-хубавата“ храна в града; Джолийнс Риб Хаус — елате да опитате нашите „вкусни“ млади ребърца.

Лайл седеше на предната седалка. Беше претеглил всички „за“ и „против“ това да ме придружи (може би аз съм щяла да постигна голям успех с Криси самичка, понеже и двете сме жени, обаче, от друга страна, той познавал тази част от случая по-добре; но пък можел да се превъзбуди, да й зададе твърде много въпроси и да развали всичко, защото понякога се увличал — ако имал някакъв недостатък, той бил, че понякога се увлича; но пък петстотин долара били много пари и той чувствал, че има право, без да ме обижда, да дойде с мен). Накрая отсякох по телефона, че ще намина покрай „При Сара“ след трийсет минути и ако е отвън, ще го взема с мен. И затворих. Затова сега мърдаше на седалката до мен, натискаше и издърпваше копчето на ключалката, четеше на глас всяка табела, сякаш се опитваше сам да се убеди в нещо. Минахме покрай един склад за фойерверки, голям колкото катедрала, и поне три групи знаци за фатални инциденти: малки бели кръстове и пластмасови цветя, които събираха прах отстрани на пътя. Бензиностанциите се оповестяваха със знаци, които

бяха по-тънки и по-високи от оклюмалите ветропоказатели на съседните ферми.

На хребета имаше билборд с позната физиономия: Лизет Стивънс с нейната весела усмивка и телефонен номер, на който човек може да се обади с информация, свързана с изчезването ѝ. Чудех се кога ли ще свалят билборда, останали без надежда и без пари.

— О, боже, пак тя! — възкликна Лайл, докато минавахме покрай Лизет. Настръхнах, но и аз се чувствах по подобен начин. Мине ли известно време, е направо грубо да напояваш хората да се тревожат за някой, който очевидно е мъртъв. Освен ако не е от моето семейство.

— Лайл, може ли да те попитам нещо? Защо си толкова обсебен от... този случай? — Докато задавах въпроса, небето притъмня достатъчно, за да се включи крайпътното осветление — редицата лампи, чак до хоризонта, примигнаха с бяла светлина, като че ли въпросът ми ги е заинтригувал.

Лайл беше забол очи в крака си и ме слушаше, извърнат настрани, както правеше обикновено. Имаше навик да обръща едното си ухо към човека, който говори, после изчакваше няколко секунди, сякаш превеждаше казаното на друг език.

— Това е просто класически криминален случай. Има много основателни теории, затова е интересно да се обсъжда — каза той, като продължаваше да не ме поглежда. — Освен това ти. И Криси. Деца, които... са причинили нещо. Това ме интересува.

— Деца, които са причинили нещо?

— Станали са причина нещо да се случи, нещо по-голямо от самите тях, нещо с неволно възникнали огромни последици. Като вълни. Това ме интересува.

— Защо?

— Просто ме интересува — отговори след кратко мълчание.

Ние двамата бяхме последните хора, които биха успели да очароват някого и да му измъкнат информация. Осакатени човешки същества, които се смущават всеки път, когато се опитат да се изразят. Всъщност не ме интересуваше дали ще научим много от Криси, обаче колкото повече се замислях за теорията на Лайл, толкова по-глупава ми се струваше.

След като пътувахме още четирийсет минути, започнаха да се появяват стриптийз клубовете: отблъскващи ниски циментови

постройки, повечето без имена, само с неоновы знаци, които крещяха „Живи момичета! Живи момичета!“. Което сигурно беше по-комерсиално от „Мъртви момичета“. Представях си как Криси Кейтс спира на покрития с чакъл паркинг, как се приготвя да съблече дрехите си в стриптийз клуб, който дори няма име. Смущаващо е да не си направиш труда дори да се кръстиш. Когато чета новините за деца, убити от родителите си, се питам: но как е възможно? Проявили са достатъчно загриженост да дадат име на детето, имало е един миг — поне един миг — когато са пресявали всякакви възможности и са избрали име за детето си, решили са как ще нарекат рожбата си. Как е възможно да убиеш нещо, което си обичал достатъчно, за да му дадеш име?

— За пръв път влизам в стриптийз бар — каза Лайл с характерната си игрива усмивка.

Отклоних се от шосето вляво, както ме беше посъветвала майката на Криси — когато се обадох в единствения клуб с телефонен номер в указателя, някакъв противен мъж ми каза, че Криси май „се навъртала“ там — и затрополихме по един голям колкото пасище паркинг на три стриптийз бара, подредени в редица. В далечния край се мъдреше бензиностанция и паркинг за камиони — на ярката бяла светлина видях силуети на жени, които се прокрадваха като котки между кабините, отваряха се и се затваряха врати, показваха се голи крака, докато жените се навеждаха вътре за следващия си номер. Сигурно стриптийзърките в крайна сметка започваха да работят на паркинга за автомобили, след като стриптийз клубовете ги изгонят.

Излязох от колата и се замотах с бележките, които ми беше дал Лайл: спретнато номериран списък с въпроси, които да задам на Криси, ако я открием. (Първо: Продължавате ли да твърдите, че Бен Дей ви е насилвал сексуално като дете? Ако е така, обяснете моля.) Преглеждах следващите въпроси, когато движение отляво привлече вниманието ми. На паркинга за камиони дребна сянка се отлепи от кабината на един тир и тръгна към мен по абсолютно права линия, както ходиш, когато си пиан, но се стараеш да го прикриеш. Различавах приведените доста по-напред от тялото рамене, сякаш момичето нямаше друг избор, освен да продължи да върви към мен, след като веднъж вече е поело. Наистина беше момиче — установих го, когато стигна до колата ми. Имаше широко кукленско лице,

осветено от уличната лампа, светлокестенява коса, приборана на опашка от облото чело.

— Ей, да имаш цигара? — попита тя, а главата ѝ се тресеше като на болна от паркинсон.

— Добре ли си? — попитах, мъчейки се да я огледам по-добре, да отгатна възрастта ѝ. Петнайсет-шестнайсет. Цялата трепереше, облечена с тънко горнище на анцуг, минижуп и ботуши, които би трябвало да са секси, но на нея изглеждаха детински — като на момиченце от детската градина, което се прави на каубойка.

— Имаш ли цигара? — повтори тя оживено, с влажни очи. Леко подскочи на пети и отмести поглед от мен към Лайл, който беше забол очи в земята.

Имах един пакет някъде отзад в колата, наведох се и зарових сред стари опаковки от заведенията за бързо хранене, различни пакетчета с чай, които бях задигнала от някой ресторант (още нещо, което човек никога не бива да купува: пакетчета чай), и купчина евтини метални лъжички (същото и за тях). В пакета бяха останали три цигари, едната счупена. Измъкнах ѝ другите две, щракнах със запалката, момичето се приведе накриво, а когато най-накрая улучи огънчето, каза: „Съжалявам, но нищичко не виждам без очилата си“. Запалих си цигарата и изчаках главата ми да изпълни замаяния си танц след първия приток на никотин.

— Аз съм Колийн — представи се момичето и всмукна от цигарата. Температурата беше спаднала бързо след залез-слънце и двете лекичко подскачахме една срещу друга, за да се стоплим.

Колийн. Сладко име за проститутка. Явно някой някога беше имал други планове за това момиче.

— На колко години си, Колийн?

Тя погледна към паркинга за камиони и се усмихна, привела рамене.

— О, не се тревожи, не работя тук. Работя ей там — посочи тя със средния си пръст към стриптийз клуба по средата. — Законно. Не се налага да... — кимна тя отново към редицата камиони, напълно неподвижни въпреки случващото се вътре. — Просто гледаме да държим под око някои момичета, които работят там. Грижим се като сестри. Ти нова ли си?

Бях се облякла с изрязано горнище, защото си мислех, че така ще предразположа Криси, когато я открия — като ѝ покажа, че не съм някаква моралистка. В момента Колийн оглеждаше деколтето ми с очите на бижутер — преценяваше кой клуб е подходящ за големината на циците ми.

— О, не, търсим една приятелка. Криси Кейтс. Познаваш ли я?

— Може да си е сменила фамилията — обади се Лайл, после отмести поглед към шосето.

— Познавам една Криси. По-голяма.

— На около трийсет пет.

Цялото тяло на Колийн трепереше. Сигурно вземаше наркотици или просто зъзнеше.

— Точно така — каза тя и допуши цигарата си едно силно дръпване. — Понякога кара дневни смени в „Майкс“ — посочи ти най-отдалечения клуб, където светеха само няколко букви от неоновия надпис.

— Не звучи добре.

— Не е. В даден момент се налага да се оттеглиш, нали така? За нея сигурно е гадно, понеже сигурно е похарчила доста пари за циците си, обаче Майк въпреки това не я смята за първокласна стока. Но поне операциите ти се вадят от данъците.

Колийн изрече думите с дръзката безмилостност на младо момиче, което знае, че има десетилетия, преди да се сблъска с подобни унижения.

— Значи трябва да се върнем по време на дневната смяна, така ли? — попита Лайл.

— Ммм. Може да почакаете тук — каза тя с бебешко гласче. — Би трябвало скоро да свърши. — После махна с ръка към редицата камиони. — Трябва да се приготвям за работа. Благодаря за цигарата.

Отново притича, привела рамене силно напред, към средната тъмна сграда, отвори широко вратата и хлътна вътре.

— Мисля, че трябва да си тръгваме. Това ми се струва задънена улица — каза Лайл. Тъкмо се канех да го срежа, че е голям пъзльо и по-добре да чака в колата, когато друг силует излезе от един камион далеч назад в редицата и се запъти към паркинга. Тук всички жени вървяха така, все едно ги блъска силен вятър. Коремът ми се сви, като си представих себе си сам-самичка, попаднала без избор тук или на

друго подобно място. Беше доста вероятно за жена без семейство, без пари и без умения. За жена, лишена от здрав прагматизъм. Разтварях крака за свестни мъже, които ставах за няколко месеца безплатна храна. Правила го бях и никога не се чувствах виновна, така че колко му е да се озова и тук? Усетих как за секунда гърлото ми се стяга и после се опомних. Сега печелех пари.

Фигурата беше цялата в сянка: различавах ореол от съсипана коса, щръкналите ръбове на оскъдни шорти, голяма чанта и дебели мускулести крака. От тъмното се показва загоряло лице с леко приближени очи. Симпатично, но котешко. Лайл ме побутна и ме погледна изпитателно дали я познавам. Не я познавах, но въпреки това махнах леко с ръка и тя рязко се закова на място. Попитах я дали е Криси Кейтс.

— Да — отговори тя с учудващо нетърпеливо изражение на лисичето си лице, услужливо, като че ли очакваше да се случи нещо хубаво. Странно изражение, като се има предвид от къде идваше.

— Надявах се да поговоря с теб.

— Добре — сви рамене тя. — За какво? — Не разбираше що за птица съм: не съм ченге, не съм социална работничка, не съм учителката на детето ѝ, ако изобщо имаше дете. Лайл измери само с бегъл поглед, защото той или я зяпаше открито, или се извърщаше почти с гръб към нас. — За работата тук ли? Репортерка ли си?

— Е, ще бъда откровена с теб, става дума за Бен Дей.

— А. Добре. Може да влезем в „Майкс“ и да ме почерпите нещо за пиене?

— Омъжена ли си? Още ли се казваш Кейтс? — изломоти Лайл.

Криси го изгледа намръщено, после погледна към мен за обяснение. Аз се ококорих и направих гримаса: както се споглеждат жени, които се срамуват от мъжете, с които са.

— Бях омъжена — отговори тя. — Сега се казвам Куанто. Но само защото ме домързя да си върна моминското име. Знаете ли какво главоболие е?

Усмихнах се като че ли знаех, после, неусетно как, вече прекосявах подире ѝ паркинга, като се опитвах да стоя далеч от голямата ѝ кожена чанта, която отскачаше от хълбока ѝ, и се опитвах да подсказва на Лайл с поглед да се стегне. Точно преди да стигнем до вратата, тя се шмугна отстрани на сградата на клуба, промърмори

„Нали нямате нищо против?“ и смръкна нещо увито във фолио, което извади от задния си джоб. След това ми обърна гръб и издаде гъргорене, което звучеше болезнено.

Криси пак се обърна към нас с широка усмивка.

— За да изкарам нощта — пропя тя като обяснение, размахвайки пакетчето от фолио, обаче по средата на изречението сякаш забрави думите. Смръкна, но носът ѝ беше толкова малък и стегнат, че ми напомни за издутия пъп на бременните. — Майк ни гони като фашист за тези неща — поясни тя и отвори вратата.

И друг път бях ходила в стриптийз клубове — през деветдесетте години, когато се смяташе за нахакано, когато жените бяха достатъчно глупави да смятат, че е секси да стоят и да се преструват, че се възбуждат от жени само защото мъжете смятат това за възбуждащо. Обаче май никога не бях стъпвала на толкова долнопробно място. Беше малко и мръсно, подът и стените като че ли бяха покрити с допълнителен восъчен слой. На сцената без никакво изящество танцуваше момиче. Всъщност тя просто се разхождаше, талията ѝ преливаше над прашки с два номера по-малки, с някакви секси капачета върху щръкналите зърна, с немигащи очи. През няколко такта се обръщаше с гръб към мъжете, навеждаше се, поглеждаше ги между разкрачените си крака, а лицето ѝ бързо почервяваше от притока на кръв към главата. Мъжете — само трима, облечени с фланелени ризи и приведени над бирите си на отделни маси — кимаха или изръмжаваха нещо. Едър бияч се гледаше с досада в огледалото. Седнахме тримата в редица на бара, аз по средата. Лайл кръстоса ръце, пъкна длани под мишниците си, опитвайки се да не докосва нищо и да изглежда като човек, който гледа танцорката, всъщност без да я гледа. Обърнах се с гръб към сцената и набърчих нос.

— Да, нали? — каза Криси. — Отвратително място. Питието е от вас, ясно? Понеже нямам пари. — Още преди да кимна, тя си поръча водка със сок от червени боровинки и аз поисках същото. На Лайл му поискаха документ за самоличност и докато показваше личната си карта на бармана, той разигра някаква неловка сцена, гласът му стана още по-писклив, а на лицето му се появи странна усмивка. Не поглеждаше никого в очите и с нищо не показваше, че изпълнява роля. Барманът впери поглед в него, а Лайл каза: „Абсолвентът“, не сте ли го гледали?". А онзи тип просто се извърна.

Аз също.

— Е, какво ви интересува? — Криси се усмихна и се приведе към мен. Поколебах се дали да ѝ се представя, но тя изглеждаше толкова незаинтересувана, че реших да си спестя усилието. Тази жена просто се нуждаеше от компания. Не откъсвах поглед от гърдите ѝ, които бяха по-големи дори от моите, пристегнати и прибрани, за да стърчат право напред. Представих си ги там вътре, лъскави и заоблени като пилета в целофан.

— Харесват ли ти? — изчурулика Криси и ги побутна нагоре. — Почти нови са. Е, вече на около година. Трябва да им отбележа рождения ден. Не че са ми от помощ тук. Скапаният Майк постоянно ме прекарва със смените. Обаче няма нищо, винаги съм искала по-големи цици. И вече си имам. Само да можех да се отърва от това — стисна тя ивица тлъстина на корема си, преструвайки се, че положението е много по-лошо, отколкото беше наистина. Точно под нея се показва белезникав белег от цезарово сечение.

— И така, Бен Дей — продължи тя. — Рижото копеле. Той наистина ми прецака живота.

— Значи продължаваш да твърдиш, че те е насиллил сексуално? — попита Лайл и надникна иззад мен като катерица.

Завъртях се и го измерих с гневен поглед, но Криси, изглежда, нямаше нищо против въпроса. Беше я обзела наркотична апатия. Продължи да говори само на мен:

— Да, да. Беше част от онази сатанинска история. Мисля, че той щеше да ме принесе в жертва. Изглежда такъв беше планът. Щеше да ме убие, ако не го бяха хванали заради... сецате се, каквото причини на семейството си.

Хората винаги искат своя дял от убийствата. Точно както в Кинаки се оказа, че всеки познава някой, който е спал с майка ми, и че всеки се е разминал на косъм, след като е бил застрашен от Бен. Или заплашил да убие човека, или ритнал кучето му, или веднъж го погледнал адски страшно. Прокървил, когато чул коледна песен. Показал на някого сатанински знак, скрит зад ухото, и го поканил да се присъедини към култа. Криси беше обзета от същото нетърпение, по същия начин си пое въздух, когато заговори.

— Какво точно се случи? — попитах.

— Кратката или дългата версия? — Тя си поръча още една водка със сок от червена боровинка, после се провикна за три шота „Хлъзгаво зърно“. Барманът ги наля от пластмасова кана, погледна с извити вежди и попита дали искаме да си отворим сметка.

— Всичко е наред, Кевин, приятелката ми ще плати — каза Криси и се засмя. — Всъщност как се казваш?

Заобиколих въпроса, като попитах бармана колко му дължа и платих от ветрило двайсетачки, за да покажа на Криси, че имам още пари. Като си сред вълци, ще виеш по вълчи.

— Много ще ти харесат, като течни бисквитки са — каза Криси. — Наздраве! — вдигна тя шота си с неприличен жест към дъното на клуба, където сигурно седеше Майк. Изпихме си шотовете, моят сякаш ми заседна на гърлото, а Лайл се провикна „Уха!“ все едно пие уиски.

След малко Криси намести едната си гърда и отново си пое голяма глътка въздух.

— Дааа, бях на единайсет, а Бен на петнайсет. Започна да се навърта край мен след часовете, само ме гледаше. Често ми се случва, открай време. Бях сладко дете, не че се хваля, но така си беше. И имахме много пари. Баща ми... — тук долових болезнена тръпка, устата ѝ за миг се сгърчи и оголи един от зъбите ѝ — се беше издигнал със собствени сили. Още отначало се беше включил в производството на видеокасети и беше най-големият търговец на едро в Средния запад.

— Касети с филми ли?

— Не, празни касети, на които хората да си записват разни неща. Помниш ли? Е, сигурно си била твърде малка.

Не бях.

— Както и да е, сигурно съм била лесна мишена. Не че съм била дете без надзор, но явно майка ми не ме е държала под око през цялото време. — Този път горчивината ѝ беше още по-явна. — Чакай, защо каза, че си тук?

— Разследвам един случай.

Устните ѝ провиснаха в ъгълчетата.

— А! За секунда си помислих, че майка ми те праща. Знам, че тя знае, че съм тук.

Затрака с дългите си коралови нокти по плота, а аз скрих лявата си ръка с отрязания пръст под чашката от шота си. Знам, че би трябвало животът на Криси у дома да ме интересува, но всъщност не

беше така. Е, интересувахте ме достатъчно, за да не ѝ кажа, че майка ѝ никога няма да се загрижи за нея.

Един от клиентите на пластмасовите маси непрекъснато ни мятеше погледи, поглеждаше през рамо с пиянско раздражение. Искаше ми се да се махна отгук и да зарежа Криси и проблемите ѝ.

— Та — поде отново тя — Бен наистина се държа подло с мен. Той, ами... искаш ли малко чипс? Чипсът тук наистина е хубав.

Чипсът висеше в евтини пакетчета зад бара. „Чипсът тук наистина е хубав“. Тази жена ми допадаше, задето ме муфти така. Кимнах в знак на съгласие и Криси лакомо разкъса едно пликче, а от вонята на сметана и лук устата ми се напълни със слюнка въпреки здравия разум. Жълти пращинки полепнаха по розовия като дъвка гланц за устни на Криси.

— Както и да е, Бен спечели доверието ми и после започна да ме насилва.

— Как спечели доверието ти?

— Ами нали се сещаш, с дъвки, бонбони, с хубави думи.

— А как те насилваше?

— Водеше ме в килера, където държаха нещата си чистачите — той беше чистач в училище, помня, че винаги вонеше ужасно, като на мръсна белина. Водеше ме там след училище и ме принуждаваше да правя орален секс с него, после той правеше орален секс с мен и ме караше да се закълна, че ще почитам Сатаната. Беше адски страшно. Заплашваше ме, че ще направи нещо на родителите ми, ако им кажа.

— Как те принуждаваше да влезеш в килера? — попита Лайл. — Нали е било в училище?

Криси проточи шия при тези негови думи — същият гневен жест, който правех самата аз, когато някой оспорваше показанията ми за Бен.

— Ами просто ме заплашваше. Имаше някакъв олтар там — изваждаше го, беше някакъв обърнат кръст. Мисля, че имаше и някакви мъртви животни, които беше убил вътре. Нещо като жертвоприношение. Затова подозирам, че се готвеше да убие и мен. Само че вместо това уби семейството си. Цялото семейство били сатанисти, така съм чувала. Че всички от семейството почитали дявола и такива неща. — Тя облиза трохичките от чипса от дебелите си пластмасови нокти.

— Съмнявам се — измърморих.

— Ти пък откъде знаеш? — сопна ми се Криси. — Аз лично съм го преживяла.

Все още я чаках да се досети коя съм, да пусне лицето ми — не много по-различно от лицето на Бен — да изплува в паметта ѝ, да забележи червените корени на косата ми.

— Колко пъти те насили Бен?

— Безброй. Безброй — кимна мрачно тя.

— Как реагира баща ти, когато му каза какво ти е направил Бен? — попита Лайл.

— О, боже, той толкова се стараеше да ме закриля, направо откачи. През онзи ден, деня на убийствата, обикаляше с колата из града и търсеше Бен. Все си мисля, че ако го беше намерил, щеше да го убие и тогава семейството на Бен още щеше да е живо. Не е ли тъжно?

Коремът ми се сви от тези думи, а после гневът ми отново се разгоря.

— Семейството на Бен... тези ужасни сатанисти?

— Е, може малко да преувеличавам. — Криси наклони глава, както правят възрастните, когато се опитват да успокоят дете. — Сигурна съм, че са били почтени християни. Просто си мисля, че ако баща ми беше намерил Бен...

Само си помисли какво би било, ако баща ти не беше намерил Бен, а семейството ми. Ако е намерил пушка и брадва и е изтрепал всички. Почти всички.

— Баща ти прибра ли се у дома онази нощ? — попита Лайл. — Ти видя ли го след полунощ?

Криси отново наведе брадичка, погледна ме с извити вежди и аз попитах по-успокоително:

— Интересува ни откъде си сигурна, че не се е срещнал с никого от семейство Дей?

— Защото, сериозно ви казвам, щеше да направи големи поразии. Аз бях зеницата на очите му. Случилото се с мен го съсипа. Съсипа го.

— Той наблизко ли живее? — Лайл адски я плашеше, настойчивостта му режеше като лазер.

— Амиии не поддържаеме връзка — отговори тя и взе да поглежда към бара за ново питие. — Мисля, че всичко това му дойде в

повече.

— Семейството ти е съдило училището, нали? — попита Лайл и се приведе жадно напред. Преместих столчето си, за да го закрия малко с надеждата той да схване посланието.

— Ами да. Трябваше да ги съди, след като са допуснали такъв човек да работи там и едно момиченце да бъде насилвано под носа им. Аз съм от наистина добро семейство...

Лайл я прекъсна:

— Имаш ли нещо против да те попитам как след споразумението... си се озовала тук?

Клиентът от онази маса вече целият се извърна към нас войнствено.

— Семейството ми преживя някои трудности с бизнеса. Парите отдавна са похарчени. Работата тук не е лоша. Хората все това си мислят. Не е лошо, създава нови възможности, забавно е, доставя радост на хората. Колко хора могат да кажат същото за работата си? Аз не съм курва.

Не успях да се овладеея и се намръщих, погледнах към паркинга за камиони.

— А това ли? — престорено прошепна Криси. — Само си купувах нещо за довечера. Нямах да... о, боже. Някои момичета го правят, но аз не. Има едно клето шестнайсетгодишно момиче, което работи с майка си. Гледам да се грижа за нея. Колийн. Все се чудя дали не трябва да извикам социалните? На кого се обажда човек за такова нещо?

Зададе въпроса със същата загриженост, с която би разпитвала за нов гинеколог.

— Ще ни дадеш ли адреса на баща си? — попита Лайл.

Криси се изправи двадесетина минути по-късно, отколкото бих го направила аз.

— Вече ви казах, не поддържаеме връзка.

Лайл понечи да каже нещо, но аз се извърнах към него, боднах го с пръст в гърдите и наредих само с устни: *млъкни*. Той отвори уста, затвори я, погледна момичето на сцената, което разиграваше чукане на пода, и излезе през вратата.

Обаче бях закъсняла, защото Криси оповести, че има среща с някого. Докато плащах на бармана, тя ме попита мога ли да ѝ заема

двайсет долара.

— Ще купя на Колийн нещо за вечеря — излъга. После бързо промени исканата сума на петдесет. — Просто още не съм си осребрила чека. Ще ти ги върна, обещавам. — Изнесе цяло представление, като взе лист и писалка и ме помоли да си напиша адреса, за да ми изпрати парите по пощата.

Мислено добавих парите към сметката на Лайл, дадох ги на Криси, която ги преброи пред мен, като че ли щях да я излъжа. Отвори грамадната си чанта и отвътре изпадна детска чашка с чучурче.

— Остави — махна ми тя с ръка, когато се наведох да я вдигна, и аз я оставих.

После написах името и адреса си на мръсния лист. Либи Дей. Казвам се Либи Дей, лъжлива курво.

ПАТИ ДЕЙ

2 януари 1985 г.

13:50 ч.

Пати се чудеше колко ли часа двете с Даян са обикаляли заедно с кола — хиляда, две хиляди? Може би, ако ги сумираш, ще се получат общо две години, както правят компаниите за продажба на матраци: една трета от живота си прекарвате в сън, така че защо да не е на „Камфърт Куш“. Осем години стоим по опашки, така се говори. Шест години пикаем. Така погледнато, животът е гаден. Две години чака по лекарски кабинети, обаче само три часа общо гледа как Деби се смее на закуска, докато млякото не се разтече по брадичката ѝ. Две седмици яде клисавите палачинки с още влажно тесто по средата, които са ѝ приготвили момичетата. Само един час гледа смаяно как Бен несъзнателно пъха бейзболната си шапка зад ушите с жест досущ като този на дядо му, обаче дядо му почина, когато Бен беше още бебе. Шест години разнася тор, три години избягва разговорите с хората, които събират пари за просрочените сметки. Може би един месец прави секс, а един ден — хубав секс. Беше спала с трима мъже през живота си. С милото си гадже от гимназията, с Ранър, готиния тип, който я открадна от милото ѝ гадже от гимназията и я заряза с четири (прекрасни) деца; и с един тип, с когото излиза няколко месеца през годините, след като Ранър я напусна. Спаха три пъти с децата у дома. И това винаги свършваше неловко. Бен, начумерен и обсебващ единайсетгодишен малчуган, се изтъпанчваше в кухнята, за да ги гледа злобно, когато излязат от спалнята ѝ на сутринта, а Пати се притесняваше, че спермата на този тип е по тялото ѝ и мирише гадно и смущаващо на децата ѝ, които са още по пижами. Още от самото начало беше ясно, че няма да се получи, дори ако тя беше събрала смелост да опита отново. Либи щеше да завърши гимназия след единайсет години, може би десет. Тогава тя щеше да е на четирийсет и три, което си беше сексуалният връх за жените. Или нещо подобно. Може би това беше менопаузата.

— Към училището ли? — попита Даян и Пати излезе от трисекундния транс и си спомни страховитата им мисия, тежката им задача — да намерят сина ѝ, и после какво? Да го скрият някъде, докато всичко се размине? Да го закара в къщата на момиченцето и да изяснят всичко? В семейните филми майката винаги хващаше сина си да краде и го изпращаше обратно в магазина да върне десертчето с трепереща длан и да помоли за прошка. Тя знаеше, че и Бен е крал от магазина. Преди той да започне да си заключва вратата, понякога намираще в стаята му странни предмети, които се побират в джоб. Свещ, батерии, найлонов плик с войничета играчки. Никога нищо не казваше и това беше ужасно. Част от нея просто не искаше да се занимава с проблема — да ходи с колата чак до града и да разговаря с някакво хлапе, което взема минимална заплата и бездруго не му пука. А и другата страна (много по-лошата), мисълта „защо пък не“? Момчето имаше толкова малко, защо да не продължат да се преструват, че въпросната вещ му е подарена от приятел? Нека да задържи откраднатата дреболия, нищожна простъпка в общата картина на нещата.

— Не, няма да е в училището. Не работи в неделя.

— Тогава къде?

Спряха на светофар, който се полюшваше на един кабел като пране. Пътят се задънваше в пасището на богато семейство фермери, което живееше в Колорадо. Завиеха ли надясно, отиваха към град Кинаки — към града, към училището. Завиеха ли наляво, щяха да навлязат по-навътре в Канзас, целия във фермерски земи, където живееха двамата приятели на Бен, онези стеснителни деца от „Млади фермери“, които дори не смееха да кажат, че търсят Бен, когато тя вдигнеше телефона.

— Завий наляво, ще отидем у семейство Мюлер.

— Той продължава ли да дружи с тях? Хубаво. Никой не би допуснал, че тези момчета ще направят нещо... странно.

— А Бен би направил, така ли?

Даян въздъхна и зави наляво.

— На твоя страна съм, Пи.

Братята Мюлер се костюмираха като фермери всяка година за Все светии, откакто се бяха родили; родителите им ги караха в Кинаки с все същия огромен пикап, сваляха децата да тръгнат на обиколката си

„пакост или лакомство“, докато те пиеха кафе в заведението за бързо хранене. Братята Мюлер, точно като своите родители, говореха за люцерна, за жито и за времето, ходеха на църква в неделя, където сигурно се молеха за неща, свързани с реколтата. Семейство Мюлер бяха свестни хора, лишени от въображение, толкова силно обвързани със земята, че дори кожата им сякаш беше добила гънките на щата Канзас.

— Да, знам — пресегна се Пати и сложи длан върху тази на Даян точно когато тя сменяше скоростите, затова ръката ѝ застина върху ръката на сестра ѝ и после се върна в скута ѝ.

— О, тъпанар нещастен! — изруга Даян автомобила отпред, който се движеше с трийсетина километра в час и нарочно намали, когато Даян се приближи до бронята му. Даян рязко зави, за да го изпревари, а Пати впери поглед право напред, макар да усещаше лицето на другия шофьор, извърнато към нея — неясна месечина в периферията на зрението ѝ. Кой беше този човек? Дали беше научил новината? Затова ли ги зяпаха и може би дори ги сочеха? „Ето я жената, отгледала онова момче. Дей“. Днес сутринта сигурно по стотици телефони се дърдореше точно това, след като Даян го беше чула снощи. У дома трите ѝ момичета сигурно седяха пред телевизора, обръщаха се от анимационните филмчета към звънящия телефон, който им беше наредено да вдигат, в случай че се обади Бен. Едва ли щяха да изпълнят това нареждане: бяха целите сковани от страх още от сутринта. Ако някой отидеше в къщата, щеше да завари три зарязани и разплакани момиченца пол десет години, сгушени на пода в дневната, които се плашат от всеки шум.

— Може би трябваше да си останем у дома... в случай че... — каза Пати.

— Никъде няма да ходиш сама, докато тази история не приключи. Така трябва. Мишел е голямо момиче. Аз те гледах, когато бях по-малка от нея.

Обаче това беше тогава, когато хората още го правеха, помисли си Пати. Когато хората не се прибираха по цели нощи и оставяха децата си сами и на никого не му правеше впечатление. През петдесетте и шейсетте години, в спокойната кротка прерия, където никога нищо не се случваше. А сега момиченцата не биваше да карат колела сами, нито да ходят някъде, ако не са най-малко по три. Пати

беше ходила на таперуер парти, организирано от колежка на Даян — обаче вместо безобидните пластмасови кутии представиха сигнални свирки за изнасилване и сълзотворен газ. Беше се пошегувала кой ненормалник би пропътувал чак до Кинаки, за да нападне някого. Една руса жена, с която току-що се беше запознала, вдигна поглед от верижката си, на която висеше лютив спрей, и каза: „Моя приятелка беше изнасилена преди време“. Пати купи няколко флакона лютив спрей от чувство за вина.

— Хората мислят, че съм лоша майка, затова се случва всичко.

— Никой не мисли, че си лоша майка. Мен ако питаш, ти си супержена — поддържаш фермата, всеки ден изпращаш четири деца на училище и всичко това, без да изпиваш четири литра бърбън дневно.

Пати тутакси си помисли за мразовитата сутрин преди две седмици, когато за малко да се разплаче от изтощение. Всъщност ѝ се струваше напълно невъзможно да се облече и да откара момичетата до училище. Затова им позволи да си останат у дома и десет часа да гледат сапунки и телевизионни игри заедно с нея. Принуди горкия Бен да отиде с колелото си, изрита го с обещанието, че пак ще помоли училищният автобус да минава да го взима следващата година.

— Не съм добра майка.

— Тихо.

Домът на семейство Мюлер се намираше на прилично голямо парче земя — сто и шейсет хектара. Къщата беше мъничка и приличаше на лютиче — жълто петно на фона на километри зелена зимна пшеница и сняг. Духаше още по-силно от преди, според прогнозата през нощта щеше да вали сняг, а после изведнъж температурите щяха да станат пролетни. Обещанието се беше загнездило в съзнанието ѝ — внезапни пролетни температури.

Поеха по тесния недружелюбен път към къщата, минаха покрай един разрохвател, който си стоеше в плевнята като животно. Кривите му остриета хвърляха остри като нокти сенки върху земята. Даян издаде носов звук, какъвто винаги издаваше, когато ѝ е неудобно, престорено прочистване на гърлото, за да запълни тишината. Двете не се погледнаха, докато излизаха от колата. По дърветата бяха накацали бдителни черни птици — грачеха неспирно, злонамерено и шумно. Една от тях прелетя край тях и от човката ѝ се проточи сребриста

коледна украса. Нищо друго не помръдваше, нямаше никакво движение, не дрънчеше порта, вътре не се чуваше телевизор, само тишината на покрита със сняг земя.

— Не виждам колелото на Бен — каза само Даян, докато чукаха на вратата.

— Може да е отзад.

Вратата отвори Ед. Джим, Ед и Бен бяха в един и същи клас, обаче братята не бяха близнаци, просто един от тях беше повтарял веднъж, а може би и два пъти класа. Май беше Ед. Той огледа Пат за секунда, нисичко момче, само около метър и шейсет и пет или там някъде, но с атлетична мъжка фигура. Напъха ръцете си в джобовете и се озърна назад.

— Ами здравейте, госпожо Дей.

— Здравей, Ед. Извинявай, че те притеснявам по време на коледната ваканция.

— Не, няма проблем.

— Търся Бен, той тук ли е? Виждал ли си го?

— Бе-ен ли? — произнесе той името на две срички, сякаш мисълта за това го погъделичка. — Ами не, не сме виждали Бен... май не сме го виждали цяла година. Освен в училище. Сега се движи с друга група.

— Каква група? — попита Даян и Ед за пръв път я погледна.

— Ами...

Виждаше как силуетът на Джим се приближава към вратата, осветен отзад от прозореца в кухнята. Пристъпваше тежко към тях, по-едър и по-висок от брат си.

— Можем ли да ви помогнем с нещо, госпожо Дей? — пъкна той лицето, а после и торса си напред и бавно избута брат си. Двамата на практика запушиха входа. Наложих се Пати да проточи шия, за да надникне вътре.

— Тъкмо питах Ед дали сте виждали Бен днес и той каза, че не сте го виждали почти през цялата учебна година.

— Амиии не. Ако се бяхте обадили по телефона, щяхте да спестите време и да не идвате.

— Трябва бързо да го намерим — да имате представа къде е, имаме семеен проблем? — прекъсна ги Даян.

— Ами не — отговори Джим отново. — Иска ми се да можем да помогнем.

— Не можете ли дори да ни дадете името на някой, с когото прекарва времето си Бен? Сигурно знаете.

Ед вече се беше върнал вътре, затова се провикна от тъмната дневна:

— Кажй й телефон 1-800-дяволски-изчадия — изкикоти се той.

— Моля?

— Нищо. — Джим сведе поглед към топката на вратата в ръката си и се поколеба дали вече да не затваря.

— Джим, помогни ни, моля те — промърмори Пати. — Моля те!

Момчето се намръщи, почука с върха на каубойския си ботуш по пода като балерина, но без да вдига поглед.

— Ами той се навърта край дяволската група.

— Какво означава това?

— Начело е някакъв по-голям тип, не му знам името. Вземат наркотици, пейот или каквото е там, убиват крави и такива неща. Така съм чувал. Хлапетата от бандата не са от нашето училище. С изключение на Бен.

— Е, сигурно знаеш поне едно име — примоли се Пати.

— Наистина не знам, госпожо Дей. Ние страним от тези неща. Съжалявам, опитахме да си останем приятели с Бен, обаче... Ние тук ходим на църква, нашите ни държат строго. Аз... наистина съжалявам.

Той забодя поглед в пода и Пати не можа да се сети какво да каже.

— Добре, Джим, благодаря ти.

Той затвори вратата и преди още Даян и Пати да се обърнат, вътре в къщата някой кресна: „Тъпак, защо ти грабваше да го казваш?“, последвано от силен удар в стената.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

Когато се върнахме в колата, Лайл каза само две думи:

— Какъв кошмар!

Аз само промърморих в отговор. Криси ми напомняше за самата мен. Лакома и напрегната, непрекъснато заделяща разни неща за бъдеща употреба, онова пакетче с чипс. Ние, дребните крадци, обичаме малките пакети с храна, защото хората се разделят с тях съвсем безболезнено.

С Лайл пътувахме двайсетина минути почти в мълчание, докато накрая той каза с обобщаващ тон като телевизионен водещ:

— Е, явно е излъгала, че Бен я е насиллил. Според мен е излъгала и баща си. Мисля, че Лу Кейтс е откачил, избил е семейството ти, а по-късно е разбрал, че тя е излъгала. Избил е невинно семейство без причина. Впоследствие и собственото му семейство се разпаднало. Лу Кейтс изчезнал и се пропил.

— Впоследствие, а? — заядох го.

— Теорията ми е солидна. Не си ли съгласна?

— Мисля, че не бива да идваш на повече мои разговори. Смущаващо е.

— Либи, аз финансирам всичко.

— Е, не ми помагаш.

— Съжалявам — извини се той и после млъкнахме. Когато светлините на Канзас Сити направиха небето противно оранжево в далечината, Лайл каза, без да ме поглежда: — Обаче теорията ми е солидна, нали?

— Всичко е само теория, затова е криминална загадка! — изимитирах го. — Великата загадка: кой уби семейство Дей — заявих бодро. Няколко минути по-късно добавих неохотно: — Според мен теорията ти я бива, обаче трябва да проверим и Ранър.

— Нямам нищо против. Но въпреки това ще издиря Лу Кейтс.

— Щом искаш.

Върнах го отново пред „При Сара“, без да предлагам да го откарам у дома, а Лайл остана да стърчи на тротоара като дете, което не може да повярва, че родителите му наистина са го оставили на лагер. Прибрах се вкъщи късно, ядосана и нетърпелива да си преброя парите. Досега бях спечелила хиляда долара от Клуба на следователя, а Лайл ми дължеше още петстотин за Криси, макар че тя явно би говорила пред всеки. Обаче още докато си го мислех, си дадох сметка, че не е вярно. Никой от загубеняците в Клуба на следователя нямаше да успее да развърже езика на Криси. Тя се отпусна пред мен, защото кръвта във вените ни беше примесена с едно и също: срам, гняв, алчност. Необяснима носталгия.

Помислих си, че съм си заслужила парите, но кой знае защо, ме изпълваше негодувание. Лайл явно нямаше нищо против да ми плаща. Обаче аз това правех — провеждах гневни и отбранителни разговори мислено, гневях се на неща, които дори не се бяха случили. Все още.

Бях си спечелила парите (и вече се чувствах по-спокойна), а ако получех новини от Ранър, ако говорех с Ранър, щях да спечеля много повече пари и да съм се подsigурила поне за четири месеца. Ако живея съвсем скромно.

Нека са пет месеца: когато се прибрах у дома, Лайл вече беше оставил съобщение, че някакви местни манияци по убийствата искали да се срещнем, за да купят някои от семейните ми „сувенири“. Магда щяла да бъде домакин, ако проявя интерес. Магда, онова пещерно джудже, дето ми беше нарисувало дяволски рога на снимката. Да, Магда, ще се радвам да гостувам в дома ти. Къде каза, че си държиш сребърните прибори?

Изключих телефонния секретар, който бях откраднала от съквартирантка преди две премествания. Замислих се за Криси — сигурно и нейната къща беше пълна с вещи на други хора. Аз бях откраднала телефонен секретар, почти пълен комплект ресторантски прибори и половин дузина солници и пиперници, включително новия комплект от „Тим Кларкс“, който не сварвах да отнеса от масичката в хола до кухнята. В единия ъгъл на дневната ми, до стария телевизор, имам кашон с повече от сто откраднати шишенца с лосион. Пазя си ги, защото обичам да гледам всички лосиони заедно, розови, пурпурни и зелени. Съзнавам, че това би се сторило налудничаво на всеки гост в дома ми, обаче аз нямам гости, а лосионите ми харесват твърде много,

за да ги изхвърля. Ръцете на майка ми постоянно бяха груби и сухи и тя постоянно ги мажеше с олио, но полза никаква. Това беше една от любимите ни закачки с нея: „О, мамо, не ме пипай, като алигатор си!“ В женската тоалетна на църквата, в която ходехме от време на време, имаше лосион, който според мама миришеше на рози — редувахме се да го изстискваме и размазваме по ръцете си, като си правехме комплименти една на друга колко женствено ухаем.

Даян не се беше обаждала. Би трябвало вече да е чула обаждането ми, но не ми звънеше. Странно. Тя винаги ме улесняваше, когато опитвах да се извиня. Дори и след последното дълго мълчание помежду ни — шест години. Сигурно трябваше да ѝ изпратя книга с автограф.

Обърнах се към няколко други кашона, кашоните под стълбите, които бяха станали още по-зловещи, откакто си бях позволила да мисля за убийствата. Това са просто вещи, напомних си. Не могат да ти навредят.

Когато бях на четиринайсет, често мислех за самоубийство — днес това ми е хоби, но на четиринайсет беше призвание. Една септемврийска сутрин, след началото на учебната година, взех магнума четирийсет и четвърти калибър на Даян и часове наред го гушках в скута си като бебе. Какво блаженство би било просто да си пръсна черепа и всичките ми зли демони да се разхвърчат, както когато духваш глухарче. Обаче си помислих за Даян — как се прибира у дома и намира малкото ми трупче и червената стена, и просто не можах да го направя. Сигурно затова толкова ѝ се сърдя — защото ми попречи да сторя онова, което исках най-много. Просто не можех да ѝ го причиня, затова склучих сделка със себе си: ако все още се чувствам толкова зле на 1 февруари, ще се самоубия. На първи февруари се чувствах също толкова зле, обаче отново склучих сделка: ако е толкова зле и на първи май, тогава ще го направя. И така нататък. А още съм жива.

Погледнах към кашоните и си обещах нещо по-кротичко: ако след двайсет минути още не съм в състояние да го направя, ще изгоря всичко.

Първият кашон се разпадна лесно — едната му стена се разпра още щом дръпнах тиксото. Вътре, най-отгоре на купчината, беше

фланелката на мама от концерта на „Полис“ — с петна от храна и невероятно мека.

Осемнайсет минути.

Отдолу имаше прихваната с ластиче тетрадка на Деби. Разлистих я напосоки:

Хари С. Труман е трийсет и третият американски президент и е от Мисури.

Сърцето е помпата на тялото, която разнася кръвта до всички негови части.

Отдолу имаше бележки на Мишел до мен, от мен до Деби, от Деби до Мишел. Прегледах ги и извадих една картичка за рожден ден с плодov сладолед на корицата, чиято черешка беше от червени пайети.

Скъпа Деби — пишеше мама с тесния си почерк, — всички много се радваме, че в семейството ни има такова мило, добро и услужливо момиче. Ти си моята черешка на върха на сладолед! Мама

Никога не пишеше „майчето“ или нещо подобно, си казах, и ние никога не сме я наричали така като деца. Искам си майчето, помислих си. Никога не сме ѝ го казвали. Искам си мама. Усетих как в мен се отприщва нещо, което не би трябвало да се отприщва. Някакъв шев се разпори.

Четиринайсет минути.

Продължих да ровя из бележките, като отделях настрана скучните и безсъдържателните за Клуба на следователя, тъгувах по сестрите си, смеех се на някои бележки, на невероятните ни тревоги, на кодираните послания, на примитивните рисунки, на списъците с хора, които харесваме и не харесваме. Бях забравила колко задружни бяхме ние, момичетата Дей. Навремето не бих го казала, но сега, докато проучвах всичките ни бележки като стара мома антроположка, осъзнах, че е точно така.

Единайсет минути. Ето ги дневниците на Мишел, всички пристегнати с гумен ластик в папка от изкуствена кожа. Всяка година тя получаваше по два за Коледа — а като всяко момиче се нуждае от два пъти повече. Винаги започваше да пише в новия си дневник веднага, докато ние още седяхме скупчени край елхата, описваше всички подаръци, които бяхме получили, документираше всичко.

Разлистих дневника ѝ от 1993 година и си припомних каква проклета досадница беше Мишел дори деветгодишна. Текстът от този ден разказваше как чула любимата си учителка, госпожа Бърдол, да казва на някакъв мъж неприлични неща по телефона в учителската стая, а госпожа Бърдол дори не била омъжена. Мишел се чудеше дали да не ѝ каже, че я е чула, защото тогава току-виж госпожа Бърдол ѝ донесе нещо хубаво за обяд. (Оказа се, че госпожа Бърдол веднъж дала на Мишел половин поничка с желе, което предизвикало неувяхващата обич на Мишел към нея и към кафявите ѝ хартиени пликове. Обикновено човек можеше да разчита на половин сандвич или на парче ябълка от някой учител, ако го зяпа достатъчно дълго. Просто не бива да го правиш твърде често, иначе ще изпратят бележка у дома и мама ще се разплаче.) Дневниците на Мишел бяха пълни с драматизъм и намеци на средношколско ниво: по време на междучасията госпожа Макнейни пушела точно пред момчешката съблекалня, а после използвала спрей за уста (спрей за уста беше подчертано няколко пъти), та никой да не разбере. Госпожа Джоукип от църквата пиела в колата си... а когато Мишел я попитала дали не е болна от грип, понеже пиела от шишето, тя се засмяла и ѝ дала двацет долара за бисквитките на момчетата скаути, макар че Мишел не била скаут.

По дяволите, тя пишеше неща дори за мен: знаеше например че съм излъгала мама за Джесика О'Донъл. Вярно беше, че бушонирах окото на горкото момиче, обаче се кълнях пред мама, че е паднала от люлката. „Либи ми каза, че дяволът я накарал да го направи — пишеше Мишел. — Да кажа ли на мама?“

Затворих дневника за 1983 година, разлистих 1982 и 1984 година. Прочетох внимателно дневника от втората половина на 1984 година, в случай че Мишел споменава нещо съществено за Бен. Немного, освен чести твърдения, че той е кретен и че никой не го харесва. Запитах се дали и ченгетата са останали със същото впечатление. Представих си

горкия новобранец, който яде китайска храна посред нощ и чете как на най-добрата приятелка на Мишел ѝ дошло за пръв път.

Девет минути. Още картички за рождени дни и писма, а после попаднах на бележка, сгъната по-прилежно от останалите, почти като оригами, което приличаше на фалически символ, и вероятно точно това беше намерението, защото отгоре пишеше „Жребец“.

11.05.84 г.

Скъпи Жребецо,

В час по биология съм и се пипам под чина, толкова горещо те желая. Представяш ли си катеричката ми? Още е хубава и зачервена от теб. Ела вкъщи след училище днес, става ли? Искам да ти скоча. Адски съм възбудена, дори сега. Искан ми се да живееш с мен, когато родителите ми ги няма. Майка ти няма да разбере, толкова е отнесена! Защо да стоиш у вас, като можеш да си с мен? Стегни се малко и кажи на майка ти да върви по дяволите. Мразя да идваш да ме видиш, а мен да ме няма и да се забавлявам другаде. Мили боже! О, толкова искам да свърша! Да се видим в колата ми след училище, паркирала съм на Ръсел стрийт. Доскоро,

Диондра

Бен нямаше гадже, със сигурност. Никой, включително той, не бе споменавал подобно нещо. Името дори не ми звучеше познато. На дъното на кутията имаше стари училищни годишници още от 1975 година, когато Бен беше тръгнал на училище, до 1990 година, когато Даян за пръв път ме отпрати.

Отворих годишника за учебната 1984–85 година и разгледах класа на Бен. Нямаше Диондра, но имаше снимка на Бен, от която ме заболя: прегърбени рамене, дълга коса и риза с копчета на яката, която той обличаше по специален повод. Представих си го у дома, как се издокарва в деня на снимката, как се упражнява да се усмихва пред огледалото. През септември 1984 година все още носеше ризите, които мама му купуваше, а през януари вече беше гневно чернокосо момче, обвинено в убийство. Прегледах класовете на по-големите от Бен и от

време на време се сепвах, щом попадних на някоя Даяна или Дайна, но Диондра нямаше. После погледнах и по-горния клас и точно щях да се откажа, когато я намерих, Диондра Уърцингър. Отвратително име и аз плъзнах пръст по редицата с очакването да попадна на някоя бъдеща домакиня, грубовата и мустаката девойка. Обаче вместо това се натъкнах на хубаво момиче с окръглени бузи и водопад от тъмни къдрици. Имаше дребни черти, които пресилваше с тежък грим, но дори на снимката се открояваше от останалите. Имаше нещо в тъмните ѝ хлътнали очи, някакво предизвикателство, а устните ѝ бяха леко разтворени и разкриваха острите ѝ кучешки зъбки.

Измъкнах годишника от предишната година — там я нямаше. Измъкнах годишника от следващата година — там също я нямаше.

БЕН ДЕЙ

2 януари 1985 г.

15:10 ч.

Пикапът на Треј миришеше на трева, на потни чорапи и на сладникав коктейл с вино, вероятно разлят от Диондра. Тя често заспиваше с бутилка в ръка — обичаше да пие направо от шишето, докато алкохолът я събори, а последната глътка да ѝ бъде подръка за всеки случай. В пикапа бяха разпилени стари опаковки от храни, кукички за риболов, един брой на „Пентхаус“, а върху постелката в краката на Бен щайга с картонени опаковки, на всяка от които пишеше „Мексикански скачащи бобчета“ и имаше рисунка на бобче със сомбреро, в чиито нозе — знаци като на „Найки“, за да изглежда, че скача.

— Опитай — подкани го със знак Треј.

— Не, това не са ли някакви буболечки?

— Аха, ларви на бръмбар — отговори Треј и пусна режещия си смях.

— Страхотно, не, благодаря.

— О, мамка му, човече, само те поднасям. Дай по-весело!

Спряха пред един супермаркет, Треј махна на мексиканеца на касата — „имам бобче за теб“ — натовари Бен с цял куп „Бийст“, начоси за микровълнова, за които Диондра вечно мрънкаше, и взе пакети с телешка пастърма, които разпери в ръка като букет.

Типът се усмихна на Треј, издаде нещо като индиански боен вик. Треј скръсти ръце пред гърдите си и се престори, че изпълнява мексикански танц.

— Само ми звъни, Хосе.

Типът не каза нищо повече, а Треј му остави рестото, което си беше цели три долара. Бен не спираше да мисли за тези пари, докато пътуваха към къщата на Диондра. Че светът е пълен с хора като Треј, които просто оставят три долара бакшиш, без да се замислят. Като Диондра. Преди няколко месеца, в самия край на горещия септември,

се наложи Диондра да гледа двама свои братовчеди или нещо такова, затова двамата с Бен ги закараха на воден парк близо до границата с Небраска. Тя от един месец караше мустанга на майка си (нейната кола ѝ била омръзнала) и задната седалка беше пълна с неща, които бяха купили, неща, които на Бен никога не би му хрумнало да притежава: три различни вида слънцезащитен крем, плажни кърпи, бутилки сода с лимон, дюшеци, надуваеми пояси, плажни топки, кофички. Децата бяха малки, на шест-седем години, и бяха натъпкани отзад с всички тези боклуци, надуваемите дюшеци проскърцваха при всяко движение, а близо до Лебанон те отвориха прозореца, разкикотиха се, дюшеците заскърцаха още по-силно, все едно достигаха до кулминацията на някакъв полов акт между надуваеми дюшеци, и Бен най-сетне разбра защо се кискат децата. Събираха дребните, които Диондра беше зарязала на задната седалка — тя винаги хвърляше там дребните монети — а хлапетата ги изхвърляха с шепи през прозореца, за да се пръснат като искри. Не само пенита, имаше и монети от по двайсет и пет цента.

Бен си помисли, че по това се различават хората. Не по това дали обичат котки или кучета, дали са фенове на „Шефс“ или на „Бронкос“. А по отношението към монетите от двайсет и пет цента. За него те се равняваха на един долар. Няколко такива монети бяха обядът му. Монетите, които тези малки нищожества изхвърляха през прозореца, бяха половината цена на едни дънки. Той на няколко пъти помоли хлапетата да престанат, обясняваше им, че е опасно, незаконно, че ще ги глобят, че трябва да седнат с лице напред. Децата се кикотеха, Диондра изрева: „Бен няма да получи издръжката си за седмицата, ако му вземете дребните“ — и той разбра, че е разкрит. Не беше толкова сръчен, колкото си мислеше: Диондра бе забелязала, че той обира дребните ѝ. Почувства се като момиче, чиято пола вятърът току-що е вдигнал високо. И се запита какво говори това за нея — да забележи, че гаджето ѝ обира дребните, и нищо да не каже. Добра ли беше или гадна?

Пристигнаха на пълна скорост пред къщата на Диондра, огромна бежова кутия, заобиколена от мрежеста ограда, та питбулите да не разкъсат пощальона. Диондра имаше три питбула, единият от които беше бяла торба мускули, огромни топки и безумни очи. Бен го мразеше дори повече от другите два песа. Тя пускаше кучетата в

къщата, когато родителите ѝ ги нямаше, и те се катереха по масите и осираха пода. Диондра не чистеше, само пръскаше освежител за въздух върху просмуканите с лайна килими. Красивият син килим в хола — пепел от виолетки, така го наричаше Диондра — беше направо миниран с втрити между нишките лайна. Бен се мъчеше да не обръща внимание. Не беше негова работа, както обичаше да му напомня Диондра.

Задната врата беше отворена въпреки студа и питбулите притичваха навътре-навън като в някакъв фокус — няма питбул, един питбул, два питбула в двора! Три! Три питбула на двора, обикалят в кръг, после отново се стрелват вътре. Приличаха на птици в ято, които се кълват и се дразнят в полет.

— Мразя тези проклети кучета — изстена Трей и спря колата.

— Тя ги глези.

Кучетата залаяха нападателно, когато Бен и Трей поеха към къщата, и ги последваха като обезумели покрай оградата, навираха муцуни и лапи през отворите на мрежата и лаеха, лаеха, лаеха.

Предната врата беше отворена и навън струеше топлина. Минаха през вестибюла с розови тапети — Бен не устоя и затвори вратата, за да пести топлина — и тръгнаха надолу, към етажа на Диондра. Тя беше в хола и танцуваше полугола, само по огромни розови чорапи, без панталони и с пуловер като за двама човека с огромни плетеници, който приличаше на Бен на рибарска, не на момичешка дреха. Но пък всички момичета от училище носеха широки ризи. Казваха им „ризи от гаджето“ или „ризи от татко“. Разбира се, и Диондра носеше супершироки дрехи с нещо отдолу: провиснала фланелка, после някакъв потник и отгоре ярка раирана риза. Веднъж Бен ѝ предложи един от големите си черни пуловери, за да ѝ стане пуловер от гаджето, понеже нали ѝ беше гадже, а тя сбърчи нос и заяви: „Не е какъвто трябва. И има дупка“. Като че ли дупката в дрехата му беше нещо по-гадно от кучешките лайна по целия килим. Бен така и не беше сигурен дали Диондра знае всякакви тайни и скрити правила, или просто си ги измисля, за да го държи в подчинение.

Тя подскачаше под звуците на „Път за ада“, зад нея в камината бумтеше огън, а цигарата ѝ беше протегната далеч от новите ѝ дрехи. Беше си купила дванайсет неща в торбички, на закачалки или в лъскави хартиени пликосе с тънка хартия, която искреше отгоре като

огън. Освен това имаше няколко кутии за обувки и пакетчета, в които Бен знаеше, че има бижута. Когато Диондра вдигна поглед и видя черната му коса, го удостои с широка щастлива усмивка и одобрителен знак с вирнати палци:

— Страхотно! — И Бен се почувства малко по-добре, не толкова глупаво. — Казах ти, че ще изглежда добре, Бенджи. — И толкова.

— Какво си купи, Дио? — попита Трей и зарови в торбите. Дръпна си от цигарата, която тя държеше, както си беше без панталони. Диондра улови погледа на Бен и повдигна пуловера, под който се показаха боксерки, ама не негови.

— Всичко е наред, глупчо. — Тя се приближи да го целуне, а гроздовото ухание на лака ѝ за коса и мирисът на цигари го успокоиха. Прегърна я нежно, както правеше напоследък, с отпуснати ръце, и потръпна, когато усети езика ѝ да притиска неговия.

— О, божичко, преодолей тази фаза с недосегаемата Диондра — срыза го тя. — Освен ако не съм твърде стара за теб.

— Ти си на седемнайсет — засмя се Бен.

— Само да чуваше каквото чувам аз — мелодично пропя Диондра, но звучеше ядосано, адски вбесено.

— Какво означава това?

— Палавите седемнайсет май са твърде много за твоя вкус.

Бен не знаеше какво да отговори. Да спориш с Диондра, когато е в това откачено настроение, само водеше до безкрайни „Не, няма нищо“ и „По-късно ще ти кажа“ или „Не се тревожи, ще се оправя“. Тя дръпна назад твърдата си коса и им потанцува, а зад една кутия с обувки се появи и питието ѝ. Шията ѝ беше осеяна със смучките, които ѝ беше оставил в неделя, когато я хапеше като Дракула, а тя настояваше за още: „По-силно, по-силно, няма да остане белег, ако го правиш така, не си стягай устните, без език, по-силно... Направи го! По-силно! И смучка ли не знаеш как да оставиш?“. После с бясно и напрегнато лице стисна главата му, извърна я настрани и се впи в шията му като умираща риба, всмуквайки плътта му навън-навътре в бесен ритъм. Накрая се дръпна и каза: „Ето така“, и го накара да се погледне в огледалото. „А сега ми го направи на мен“.

В резултат по шията ѝ сякаш плъзнаха пиявици, кафяви, синкави и смущаващи за Бен, докато не забеляза, че Трей ги гледа.

— О, не, миличък, ти си ранен — престорено се засуети Диондра, когато най-сетне забеляза раната на главата му. Навлажни пръста си и се зае да трие кръвта. — Нападнаха ли те?

— Миличкият е паднал от колелото — ухили се Трей. Бен не му беше казал, че е паднал от колелото, затова усети прилив на гняв, че онзи се опитва да му се подиграва и всъщност казва истината.

— Майната ти, Трей.

— Хеееей — вдигна ръце Трей и очите му станаха тъмносиви.

— Някой те бутна от колелото ли, миличък? Някой се опита да те нарани ли? — галеше го Диондра.

— Купи ли нещо на малкия Бени, че да не носи тия скапани работни дънки още един месец? — попита Трей.

— Разбира се — ухили се тя и забрави за раната на Бен, която той се беше надявал да я ангажира повечко време. Изприпка до огромна червена торба и измъкна отвътре черен, кожен панталон, дебел като кравешка кожа, раирана фланелка и черно дънково яке с лъскави капси.

— Уха, кожен панталон, да не мислиш, че излизаш с Дейвид Лий Рот? — изсмя се Трей.

— Ще му стоят добре. Хайде, пробвай ги. — Тя набърчи нос, когато той се опита да я придърпа към себе си. — Да си чувал за душ, Бен? Миришеш на кафене. — Натъпка дрехите в ръцете му и го избута в спалнята. — Това е подарък, Бен — провикна се тя подпре му. — Може да кажеш едно „благодаря“.

— Благодаря! — провикна се той в отговор.

— Вземи си душ, преди да ги облечеш, за бога!

Значи тя наистина мислеше, че той смърди. Бен знаеше, че вони, но се надяваше никой друг да не го усеща. Влезе в банята срещу спалнята на Диондра — тя си имаше собствена баня, за бога, а родителите си имаха тяхна, огромна, с две мивки — и пусна мръсните си дрехи на топка върху яркорозовото килимче. Чаталът му още беше мокър от кофата, която бе разлял върху себе си, а членът му беше влажен и съвсем мъничък. Почувства се приятно под душа, отпусна се. С Диондра често бяха правили секс под този душ, топли и покрити с пяна. Винаги имаше сапун, не се налагаше да се миеш с бебешки шампоан, защото майка ти все не смогва да отскочи до магазина.

Бен се избърза и obu боксерките си. И тях му беше купила Диондра. Първия път, когато правиха секс, тя толкова се смя на белите му слипове, че се задави с плюнката си. Той се помъчи да натъпче боксерките в тясната кожа — цялата в ципове, каишки и куки, и се заусуква, за да ги вдигне на задника си, който според Диондра беше най-хубавото у него. Проблемът бяха боксерките, нагъваха се, вдигаха се към кръста му, когато дръпнеше панталоните нагоре, издуваха кожата не където трябва. Смъкна панталоните, изрита и боксерките в купчината стари дрехи, целият настръхнал, докато Диондра и Трей си шепнеха и се кискаха в другата стая. Нахлузи отново панталона на голо и той прилепна към тялото му като водолазен костюм. Стана му топло. Задникът му вече се потеше.

— Ела да ни се покажеш, жребецо — провикна се Диондра.

Бен облече фланелката и отиде в спалнята ѝ да се огледа. Рокерите метъли, които Диондра обичаше, го гледаха от плакатите по стените, дори от тавана над леглото, с дълги щръкнали коси, облечени с кожени дрехи с катарамии и колани като извънземни работи. Май не изглеждаше зле. Вписваше се доста добре в картинката. Когато се върна в дневната, Диондра изписка, хукна към него и се хвърли в ръцете му.

— Знаех си, знаех си, ти си жребец. — Тя отметна назад косата му, която беше нелепо чорлава и дълга до брадичката. — Трябва да продължиш да си пускаш косата, обаче иначе си жребец.

Бен погледна към Трей, който сви рамене:

— Няма аз да те чукам довечера, не ме гледай.

На пода имаше купчина отпадъци, дълги и тесни като пръсти опаковки от пастърмата и найлонов плик с няколко парчета сирене и трохи от начоси.

— Всичко ли изядохте? — попита Бен.

— Сега е твой ред, Тийп-бийп — разлигави се Диондра и дръпна ръка от косата на Бен.

Трей вдигна осеяната с метални капси риза, която тя му беше купила (защо изобщо Трей получаваше нещо, зачуди се Бен), и се запъти към спалнята за своето участие в модното ревю. В коридора се възцари тишина, после се чу отварянето на бира и накрая смях — смях до сълзи, такъв смях, че ти иде да се търкаляш по пода.

— Диондра, ела тук!

Диондра вече се смееше, когато хукна към Трей и заряза Бен да се поти в тесните си нови кожени панталони. След малко и тя виеше от смях, а после двамата се върнаха грейнали от щастие — Трей без риза и понесъл боксерките на Трей.

— Пич, да не си облякъл тези скубалки гол? — попита той, задъхан от смях и с ококорени очи. — Имаш ли представа колко типове са си пъхали гадостите в тези панталони преди теб? В момента по топките ти е полепнала потта на поне осем човека. Дупката на задника е притисната плътно към дупката на нечий друг задник. — Дватама отново се разкикотиха, а Диондра простена, както обикновено *ооохааа* — „клетият Бен“, това означаваше.

— Мисля, че по тези има и петна от лайна, Диондра — надникна Трей в боксерките. — Погрижи се, женичке.

Диондра хвана боксерките с два пръста, прекоси дневната и ги хвърли в огъня, където те изпращяха, но не се запалиха.

— Дори огън не ги гори — изхили се Трей. — От какво са, Бен, от полиестер?

Диондра и Трей се плъснаха на канапето, където тя се катурна настрана, за да се посмее още малко, а Трей положи глава на хълбока ѝ. Тя продължи да се кикоти, стиснала очи и полегнала настрана, после отвори едното си синьо око и го огледа. Бен вече се канеше да се върне в банята и да си обуе дънките, когато Диондра скокна и го хвана за ръката.

— О, миличък, не се сърди. Изглеждаш страхотно. Наистина. Не ни обръщай внимание.

— Готини са, пич. Може пък да трябва да се подържиш в соковете на друг мъжага, че и ти да станеш мъж, а? — Трей отново се разхили, обаче Диондра не се присъедини, затова той отиде да си вземе още една бира от хладилника. Още не беше облякъл новата си риза, явно му харесваше да се размотава гол, с черни косми по гърдите и зърна колкото монети от пет цента, с издути мускули и ивичка косми надолу към корема, каквато Бен никога нямаше да има. Погледна към Трей — искаше му се дългичко да го огледа, но знаеше, че не е добра идея.

— Хайде, Бен, да не се караме — помоли го Диондра и го дръпна надолу към канапето. — След всички глупости, на които се наслушах днес за теб, би трябвало аз да съм бясна.

— Моля? Какво означава това? — попита Бен. — Все едно говориш кодирано. Имах отвратителен ден и не съм в настроение.

Така правеше Диондра — подмамваше те, подмяташе ти по малко стръв, докато не откачиш, а после започваше: „Ама защо се ядосваш?“.

— Ауууу — прошепна тя в ухото му, — хайде да не се караме. Заедно сме, нека да не се дърлим. Ела в стаята ми да се сдобрим. — Дъхът ѝ миришеше на бира, дългите ѝ нокти бяха върху слабините му. Дръпна го.

— Трей е тук.

— Трей няма да има нищо против — каза тя, после додаде по-силно: — Погледай малко кабелна, Трей.

Трей измърмори нещо, без дори да ги поглежда, и се метна с главата напред на дивана, а бирата му се разля като фонтан.

Бен вече беше бесен, а Диондра явно го харесваше точно такъв. Искаше той да прониква в нея със сила, това я караше да стене. Веднага щом затвори вратата — тънката врата от шперплат, през която Трей със сигурност ги чуваше... ясно — Бен изпъна ръце към нея, а Диондра рязко се завъртя и издра лицето му силно до кръв.

— Диондра, какво, по дяволите!... — Вече имаше нова драскотина на лицето и не даваше пет пари. „Раздери тези бебешки бузи, направи го.“ Диондра се отдръпна за секунда, отвори уста, после просто го притегли към себе си и двамата се строполиха върху леглото ѝ, а от двете страни към безличната си смърт изпадаха плюшени животни. Тя отново го одра, този път по гърба, и на него вече наистина му се искаше здравата да я изчука, стана бясно червен, както казват по анимационните филмчета, а тя му помогна да смъкне панталоните, които се отлепиха като изгоряла кожа, а членът му щръкна напред, потвърд от всякога. Диондра свали пуловера си и разголи големите си млечносини и меки гърди, а той разкъса боксерките ѝ. Когато се вторачи в корема ѝ, тя се завъртя с гръб към него и го насочи да проникне в нея отзад, крещейки: „Това ли е? Само толкова ли имаш? Чукай ме по-силно“, а той продължи с мощните тласъци, докато не го заболяха топките, докато не престана да вижда, а после всичко свърши, той лежеше по гръб и се чудеше дали не е получил инфаркт. Едва дишаше и се опитваше да прогони депресията, в която неизменно потъваше след секс, тъгата заради края.

Бен беше правил секс вече двайсет и два пъти — броеше ги — винаги с Диондра, и беше гледал достатъчно телевизия, за да знае, че би трябвало мъжете спокойно да заспиват след това. Той никога не заспиваше. Всъщност се чувстваше още по-възбуден, сякаш е погълнал прекалено много кофеин, ставаше зъл и рязък. Нали уж сексът би трябвало да успокоява — докато го правеше, наистина беше гот, кулминацията също беше гот. Обаче след това за около десет минути му идеше да се разплаче. „Това ли беше?“ — ето така се чувстваше, най-великото нещо в живота, заради което хората се избиваха, приключваше за няколко минути и те захвърляше изкормен и потиснат. Никога не разбираше дали на Диондра ѝ е харесало или не, дали е свършила или не. Тя сумтеше и пищеше, но накрая никога не изглеждаше щастлива. И сега лежеше до него с корема нагоре, без да го докосва, и сякаш почти не дишаше.

— Днес в мола видях едни момичета — обади се Диондра до него. — Разправят, че чукаш малки момиченца в училище. Десетгодишни.

— Какви ги дрънкаш? — попита Бен, още замаян.

— Познаваш ли някоя си Криси Кейтс?

Бен едва се сдържа да не скочи. Скръсти ръце под главата си, после ги смъкна отстрани на тялото и ги скръсти върху гърдите.

— Да, струва ми се. Тя е в курса по рисуване, където помагам след часовете.

— Не си ми казвал за никакъв курс по рисуване — каза Диондра.

— Няма нищо за казване, беше само няколко пъти.

— Само няколко пъти какво?

— Курсът по рисуване — каза Бен. — Помагах на децата. Една от предишните ми учителки ме помоли.

— Казват, че полицията иска да те разпита. Че си вършил нередни неща с някои момиченца... с деца на възрастта на сестрите ти. Че си ги пипал, където не трябва. Всички те наричат перверзник.

Той се надигна и седна в леглото, представи си как баскетболистите от отбора се подиграват на косата му, на перверзността му, заключен в съблекалнята, а когато им омръзне да го тормозят, се качват на огромните си пикапи и потеглят.

— Ти мислиш ли, че съм перверзник?

— Не знам.

— Не знаеш ли? Защо току-що нрави секс с мен, ако ми мислиш за перверзник?

— Исках да проверя дали още го вдигаш с мен. Дали лесно свършваш. — Тя се завъртя с гръб към него и сви крака към гърдите си.

— Е, това е адски откачено, Диондра. — Тя мълчеше. — Искаш да го кажа ли? Не правя секс с момиченца. Не съм правил нищо с никоя, освен с теб, откакто започнахме да излизаме. Обичам те. Не искам да правя секс с малки момиченца. Ясно? — Мълчание. — Ясно?

Диондра полуизвърна лицето си към него, вперила без никаква емоция едното си синьо око в Бен.

— Шшшт, бебето рита.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

Лайл седеше скован и мълчалив, докато пътувахме за срещата си с Магда. Дали ме осъждаше — мен и пакетите с бележки, които възнамерявах да продам? Нищо от нещата, с които бях решила да се разделя, не представляваше особен интерес: пет поздравителни картички за рожден ден, които мама беше писала на Мишел и на Деби през годините, весели, надраскани набързо отдолу послания, една картичка, която беше написала на Бен и която очаквах да ми донесе прилична сума. Чувствах се виновна заради всичко това, не ми беше никак приятно, обаче се боях да не остана без пари, наистина се страхувах от това и то беше по-важно от чувствата ми. Бележката за Бен. Посланието до Бен от вътрешната страна на картичката за дванайсетия му рожден ден гласеше: „Растеш пред очите ми, след нула време вече ще шофираш!“ След като го прочетох, обърнах картичката и се отдръпнах, защото мама умря, преди Бен да стане на възраст да шофира. Освен това той беше в затвора и никога нямаше да се научи да шофира.

Както и да е.

Пресякохме река Мисури — водата дори не си правеше труда да проблясва на следобедното слънце. Не исках да гледам как хората четат тези бележки, в тях имаше нещо съкровено. Може би щях да успея да изляза, докато ги разглеждат, докато ги преценяват като стари свещници на гаражна разпродажба.

Лайл ме направлява до къщата на Магда през типичен за средната класа квартал, където през няколко къщи висяха знамена по случай деня на свети Патрик — ярки детелини и леприкони, сложени преди няколко дни. Усещах, че Лайл мърда неспокойно до мен, както обикновено не го свърташе на едно място, а после се обърна към мен и коленете му за малко да изкъртят скоростния лост.

— Е... — каза той.

— Еее...

— Тази среща, както често се случва с Магда, се е превърнала в нещо малко по-различно от планираното.

— В какъв смисъл?

— Ами нали знаеш, че тя е в онази група, „Освободете Дей“. Дето искат да измъкнат Бен от затвора. Поканила е и няколко от онези жени.

— О, не — възкликнах. И спрях до тротоара.

— Чуй ме, чуй ме, нали каза, че искаш да се поразровиш около Ранър. Е, за това става дума. Те ще ни платят — на теб — да го намериш и да го разпитаеш, между баща и дъщеря.

— Между баща и дъщеря?

— Точно така. Разбери, парите ми свършват, а отгук може да дойде следващото ни финансиране.

— Значи трябва да седя и да им търпя грубостите, така ли? Като последния път?

— Не, не, те ще те запознаят докъде са стигнали с проучването на Ранър. Ще ти кажат последните новини. Вече и ти смяташ, че Бен е невинен, нали?

Представих си как Бен гледа телевизия, мама разрошва косата му с една ръка, докато минава покрай него с кош с пране на хълбок, а той се усмихва, но не се обръща. Изчаква я да излезе от стаята и оправя косата си с пръсти, каквато е била преди.

— Не съм стигнала чак дотам.

Ключовете ми висяха от стартера — завъртях ги точно когато по радиото пуснаха песен на Били Джоел. Превключих на друга станция.

— Добре, да вървим — казах.

Минахме още няколко пресечки. Магда също като мен живееше в евтин квартал, но нейният беше по-хубав от моя. Къщите бяха немарливо построени, но собствениците въпреки това се гордееха с тях достатъчно, за да ги боядисват от време на време, да окачат по някое знаме, да засадят цветя. Къщите ми напомняха за изпълнени с надежда невзрачни момичета в петък през нощта, които обикалят по баровете с лъскави горнища, цели групи, от които очакваш поне една да е хубава, но такава няма. Ето я и къщата на Магда, най-грозното момиче, но най-накиченото, неистово натруфено. Предният ѝ двор беше изпъстрен с украшения — градински джуджета, които подскачаха на телени крака, фламинги на пружини и патки с пластмасови криле, които се въртяха

зад тях, когато духне вятър. Един забравен картонен коледен елен стърчеше подгизнал в предната градина, която беше предимно кал, само тук-таме имаше участъци с трева като бебешки пух. Угасих двигателя и двамата се загледахме към двора и неговите подскачащи обитатели.

Лайл се извърна към мен с изпънат пръст като треньор, който наставлява играчите си в труден мач:

— И така, не се тревожи. Просто внимавай как говориш за Бен. Тези хора много се нахъсват, когато става дума за него.

— В какъв смисъл се нахъсват?

— Ами например ти ходиш ли на църква?

— Като дете.

— Представи си как някой влиза в твоята църква и заявява, че мрази бог.

* * *

Наистина беше като в църква. Или може би като на бдение. Много кафе, десетки хора, които разговарят тихичко, облечени с тъмни вълнени дрехи, печално усмихнати. Въздухът беше син от цигарен дим и аз си помислих колко рядко виждам това напоследък, след като отраснах в задимената каравана на Даян. Вдишах дълбоко.

Потропахме няколко пъти на отворената врата и понеже никой не ни чу, просто влязохме. Двамата с Лайл стърчахме в стил американски готик поне пет секунди, докато разговорът не заглъхна и няколко човека не насочиха поглед към нас. Възрастна жена с коса като тел за миене на съдове и барета примигваше срещу мен толкова силно, все едно предаваше кодиран сигнал, а на лицето ѝ бе застинала усмивка. Брюнетка на двайсет и няколко години, смайващо красива, вдигна поглед от малкото дете, на което даваше праскови, и също се усмихна очаквателно. Едра възрастна жена стисна устни и докосна кръстчето на шията си, но явно всички в стаята изпълняваха нареждането да се държат мило.

Всички бяха жени, над дузина, и всички бяха бели. Повечето изглеждаха угрижени, но няколко имаха свеж вид като представителки на висшата класа, прекарали цял час пред огледалото. Така ги

разпознаваш, не по дрехите или колите, а по допълнителните детайли: старинна брошка (богатите жени винаги носят старинни брошки) или по молива за устни, положен точно толкова ярко, колкото трябва. Вероятно идваха с колите си от Мисури Хилс и се чувстваха великодушни, защото кракът им изобщо стъпва северно от реката.

Нямаше нито един мъж — Даян би нарекла събирането кокоше парти (и после би издала неодобрителен носов звук). Чудех се как ли са се добрали до Бен в затвора и с какво ги привлича той. Дали седят в разхвърляните си легла нощем до своите разплути хъркащи съпрузи и си мечтаят да живеят с Бен, след като бъде освободен? Или пък си го представяха като бедно момче, което се нуждае от техния алтруизъм, кауза, която да подкрепят между две партии тенис?

От кухнята тежко се показва Магда, висока метър и осемдесет, а къдравата ѝ коса беше почти толкова широка. Нямаше да мога да я позная от нощната среща в Клуба на следователя, защото лицата на всички от Клуба се бяха размазали в съзнанието ми като на полароидна снимка, изскочила твърде рано. Магда носеше дънков гащеризон с пола, поло и еkleктични бижута: висящи златни обеци, дебела златна верижка и пръстени на почти всеки пръст, освен на безимения. Пръстените ме смутиха, приличаха ми на рачета и раковинки, полепнали не където трябва. Въпреки това стиснах протегнатата ръка на Магда. Топла и суха. Тя изпусна нещо като *мммаааххх!* и ме придърпа в прегръдка, а едрите ѝ гърди се разделиха и после ме обгърнаха като вълна. Застинах, после се дръпнах, но Магда задържа ръцете ми.

— Каквото било, било. Добре дошла в дома ми — каза тя.

— Добре дошла — обадиха се и жените зад нея почти в хор.

— Наистина си желана тук — увери ме Магда.

Искаше ми се да кажа: „Е, явно, след като съм поканена“.

— Представям ви Либи Дей, най-малката сестра на Бен.

— Единствената сестра на Бен — уточних.

Жените кимнаха мрачно.

— Това е една от причините за днешното събиране — обърна се Магда към стаята. — За да се опитаме да успокоим положението. И да помогнем. Да доведем Бен у дома.

Погледнах към Лайл, който почти незабележимо сбърчи нос. В дъното на дневната по стълбите слезе момче на около петнайсет

години, пълничко, но внушително като майка си. Беше си облякло панталон с цвят каки и риза специално за случая, обиколи с поглед присъстващите, без да поглежда никого в очите, траейки си с палец с горния ръб на колана.

Магда погледна хлапето, но не го представи. Вместо това каза:

— Нед, иди в кухнята да направиш още кафе. — Момчето прекоси кръга жени, без да помръдва рамене, вторачено в някакво петно на стената, което никой друг не виждаше.

Магда ме дръпна в стаята, а аз се престорих, че се закашлям, за да си дръпна ръката. Настани ме по средата на канапето между две жени. Не обичам да седя по средата, където чужди ръце и колене се опират в моите ръце и колене. Помъчих се да запазя равновесие на едната половина на задника си, после на другата, за да не потъна във възглавницата на дивана, но съм толкова дребна, че въпреки това приличах на дете от анимационно филмче, хлътнало в твърде голям фотьойл.

— Либи, аз съм Катърин. Много съжалявам за загубата ти — каза една от богатите жени до мен, вперила поглед надолу към лицето ми и задушавайки ме с парфюма си.

— Здравей, Катрин. — Запитах се кога ли изтича уместното време да изказваш съболезнования за нечия смърт. Май никога.

— Катърин — поправи ме жената мило и златната ѝ брошка цвете се поклати на щипката си. Това е другият белег да разпознаеш богата жена: веднага те поправят как се произнася името им: Алиса, а не Алиша, Дебора, а не Дебра. Не отговорих. Лайл разговаряше напрегнато с някаква по-възрастна жена в отсрещния край на стаята, извърнал се към нея в профил. Представих си как топлият ѝ дъх се промушва като в тунел в малката раковина на ухото му. Всички говореха и ме гледаха, шептяха и ме гледаха.

— Е, да започваме ли? — обадох се и плеснах веднъж с ръце. Грубо беше, но нямах нужда от това напрежение.

— Ами, Либи... Нед, ще донесеш ли кафето най-накрая? — провикна се Магда. — Тук сме, за да поговорим с теб за баща ти като главен заподозрян за убийствата, в които неправилно е обвинен и осъден брат ти.

— Добре. Убийствата на моите близки.

Магда нетърпеливо си пое въздух, ядосана от факта, че предявявам права над семейството си.

— Но преди да поразработим над това — продължи тя, — искаме да споделим с теб някои свързани с брат ти истории, които всички обичаме.

Изправи се слабичка жена на петдесет и няколко години с чиновническа прическа.

— Казвам се Гладис и се запознах с Бен преди три години чрез благотворителната си дейност — каза тя. — Той промени живота ми. Кореспондирам си с много затворници — на което аз наистина се подсмяхнах и тя го забеляза, — пиша си с много затворници, защото за мен това е върховно християнско дело, да обичаш необичаните. Сигурна съм, че всички тук са гледали „Осъденият на смърт идва“. Когато започнах да си пиша с Бен, неговата чистота просто засия от страниците на писмата му. Той е несправедливо поругана божа благодат и аз много се радвам, че ме размива — мен, след като би трябвало аз да помагам на него — с разказите си за ужасните условия, които търпи всекидневно.

Всички добавиха по нещо: „Той е толкова забавен... вярно е... невероятен е“. Нед се появи с кафеварката и се зае да долива в десетината протегнати към него пластмасови чашки, дамите му даваха знак с ръка да престане да налива, без дори да го погледнат.

Една по-млада жена, приблизително на възрастта на Лайл, се изправи разтреперана:

— Аз съм Алисън. Запознах се с Бен чрез майка си, която не може да дойде днес...

— На химиотерапия е, има рак на яйчниците — прошепна ми Катърин.

— ... но и двете сме на мнение, че няма да е изпълнила мисията си на тази земя, докато Бен не бъде освободен. — Разнесоха се откъслечни ръкопляскания. — Просто, просто — сега вече треперещият глас на момичето се превърна в ридание — ... той е толкова добър! И всичко това е толкова нередно. Просто не мога да повярвам, че живеем в свят, в който свестен човек като Бен е... в клетка без никаква основателна причина.

Стиснах заби. Вече усещах накъде отиват нещата.

— Смятам, че трябва да оправиш нещата — ядно тръсна жената с кръстчето, която изглеждаше най-недружелюбна. Дори не си направи труда да се изправи, просто се наведе между няколко човека. — Трябва да поправиш грешките си като всички останали. Много съжалявам, че си изгубила близките си, и наистина съжалявам за всичко, което си преживяла, но е време да пораснеш и да оправиш нещата.

Не видях никой да кима на тази кратка реч, обаче в стаята цареше толкова осезаемо единомислие, сякаш издаваше звук — *ммм-хммм* — който не можех да проследя. Като жуженето на железопътните релси, когато влакът е още на километри, но се носи към теб. Вдигнах поглед към Лайл, който дискретно завъртя очи.

Магда застана в рамката на вратата и се наду като оратор със зачервен нос на трибуна.

— Либи, ние сме ти простили твоето участие в това фиаско. Убедени сме, че баща ти е извършил ужасното престъпление. Имаме мотив, имаме възможност, имаме... много важни факти — каза тя, неспособна да използва още правен жаргон. — Мотивът: две седмици преди убийствата майка ти Патриша Дей е подала оплакване срещу баща ти във връзка с детската издръжка. За пръв път Роналд Дей — Ранър, щял да бъде погнат от съда заради семейството си. Освен това дължал и няколко хиляди долара от хазарт. Отстраняването на семейството ти от уравнението щяло значително да подпомогне финансите му — когато отишъл във фермата онази вечер, допуснал, че още фигурира в завещанието на майка ти. Оказало се обаче, че Бен не си у дома, когато пристигнал Ранър, а ти си избягала. Затова убил останалите.

Представих си как Ранър диша учестено, как крачи из къщата с оръжието, килнал назад мръсната си каубойска шапка, докато се прицелва в майка ми с пушката десети калибър. Слушах мислено крясъците, които чувах винаги когато си спомнях онази нощ, и се помъчих да си ги представя от устата на Ранър.

— Нишки от дома ви са намерени в хижата на Ранър, макар че тази улика постоянно се отхвърля, защото през онова лято той ту се нанасял, ту напускал дома ви, но въпреки това фактът е достоверен. По Бен не е намерена кръв или тъкан от жертвите, макар обвинението да подчерта силно факта, че в къщата е открита негова кръв.

— Ехооо? Като че ли човек не може да се пореже, докато се бръсне — прекъсна я сърдитата жена с кръстчето.

Жените се засмяха в един глас, като подучени.

— И накрая, Либи, най-силно ме вълнува моментът с възможността. Както знаеш, баща ти има алиби, осигурено му от приятелката му по онова време, госпожица Пеги Баниън. За да се убедиш, че няма нищо срамно в това да поправиш сторената злина, искам да знаеш, че в момента Пеги оттегля показанията си за алибито му. Нищо че може да получи до петгодишна присъда.

— Е, няма — бодро оповести Катърин. — Няма да го допуснем.

Другите аплодираха, а една източена жена с еластични джинси се изправи. Косата ѝ беше къса, връхчетата ѝ бяха изрусени и матирани, а очите ѝ бяха мънички и безизразни като излъскани пенита, престояли дълго в нечий бележник. Тя ме погледна, после отмести очи. Повъртя между пръстите си възголемичкия син камък, който носеше на верижка и който беше в тон със сините райета на пуловера ѝ. Представих си я как у дома пред опръсканото с вода огледало се радва на щастливата случайност, че е успяла да съчетае верижката с горнището на анцуга си.

Вперих поглед в гаджето на баща си, специалната гостенка на Магда, и си наредих да не мигам.

— Искам само да благодаря на всички ви за подкрепата през последните няколко месеца — започна тя с дрезгав глас. — Ранър Дей ме използва, както използва всички. Сигурна съм, че го знаеш. — Нужни ми бяха няколко секунди, за да разбера, че говори на мен. Кимнах, а после ми се прииска да не го бях правила.

— Сподели историята си с нас, Пеги — подкани я Магда. Личеше си, че често гледа шоуто на Опра. Притежаваше интонацията, но не и топлотата.

— Истината е следната. Вечерта на втори януари сготвих вечеря на Ранър в хижата му. Китайско „Чоп суй“ с ориз и разбира се, много бира за Ранър. Пиеше онези бири, „Микис Биг Маут“, на които, като им дръпнеш капачето, то се откъсваше назъбено, щръкваха парчета като рачешки щипки и Ранър винаги се порязваше. Помниш ли, Либи? Все кървеше от тези ранички.

— Какво стана после? — прекъсна я Лайл. Искаше ми се да погледне към мен, за да му се усмихна признателно, но той не го

стори.

— Ние... имахме акт. После на Ранър му свърши бирата и той излезе да си купи още. Мисля, че беше към осем вечерта, защото гледах „Ловецът на глави“, но се оказа повторение и се разочаровах.

— Гледала „Ловецът на глави“ — повтори Магда. — Каква ирония!

Пати я погледна неразбиращо.

— Както и да е, Ранър излезе и не се върна, а беше зима, нали разбирате, и аз съм заспала рано. Събудих се, когато той се прибра, но нямаше часовник, затова не знам по кое време. Определено беше посред нощ, много късно, защото останах будна, накрая станах до тоалетната и слънцето вече изгряваше, което не може да е било повече от един-два часа след това.

Докато тази жена е пишкала, търсела е тоалетна хартия и вероятно не е намирала, а после се е запътила обратно към леглото между двигателите, перките и вътрешностите от телевизори, над които Ранър постоянно се преструваше, че работи, и вероятно си е убола пръста на крака и се е нацупила, аз съм пълзяла в снега към окървавения си дом с избитото си семейство. Обвинявах я за това.

— Бог да ми е на помощ, на сутринта дойде полиция и започна да разпитва Ранър къде е бил между дванайсет и пет сутринта, и мен ме разпитваха. И той през цялото време твърдеше: прибрах се рано, прибрах се преди полунощ. А според мен не беше така, но потвърдих думите му. Просто ги потвърдих.

— Е, това вече приключи, момиче! — обади се брюнетката с бебето.

— Вече цяла година нямам вест от него.

— Е, значи по-дълго от мен — казах и веднага съжалих. Запитах се дали тази жена щеше да запази тайната, ако Ранър бе продължил да поддържа връзка с нея още мъничко. Ако ѝ се обаждаше през три месеца вместо през осем.

— Както ви казах — продължи Пеги, — целият беше издран, обаче не съм сигурна дали не беше от бирените кутийки. Просто не помня дали се поряза, преди да излезе, или някой го е порязал.

— Само една жертва, Мишел Дей, има кожа под ноктите, което е логично, защото е била удушена и е била физически близо до убиеца — намеси се Лайл. Смълчахме се за кратко, а гукането на бебето

започна да се извисява до писък. — За съжаление късчето кожа се изгубило някъде, преди да стигне до лабораторията.

Представих си как Ранър с неговия ококорен лукав поглед стиска Мишел, как тежестта на тялото му я приковава към матрака и тя се мъчи да диша, опитва се да избута ръцете му, да го издере поне веднъж, да направи поне една драскотина по меките му изцапани с масло ръце, които я стискат още по-силно за шията...

— Това е моята история — каза Пеги, разпери ръце и сви рамене — като комедиен жест: какво да се прави.

— Нед, готови сме за десерта! — провикна се Магда към кухнята и Нед се дотътри веднага, вдигнал рамене до ушите си и с трохи по долната устна, и поднесе поизпразнена чиния с твърди бисквити с желе в средата.

— Боже, Нед, престани да ми ядеш нещата! — срязва го Магда, вперила гневен поглед в чинията.

— Само две си взех.

— Глупости, само две. — Магда запали цигара от полупразен пакет. — Върви в магазина да ми купиш цигари. И още бисквити.

— Джена взе колата.

— Ами тогава иди пеша, ще ти се отрази добре.

Жените явно смятаха да останат тук цяла нощ, обаче не и аз. Застанах близо до вратата и огледах една пъстра емайлирана чинийка за сладкиши, която изглеждаше твърде хубава за Магда. Пъхнах я в джоба си и наблюдавах как Лайл уговаря сделката, а Магда казва: „Тя ще го направи ли? Свързала ли се с него? Наистина ли вярва?“, докато отваряше чековата си книжка. После примигнах — Пеги се примъкваше по-близо до мен като в гротескна партия шах. Преди да успея да избягам в тоалетната, тя застана до мен.

— Изобщо не приличаш на Ранър — присви очи тя. — Може би малко в носа.

— Приличам на майка си.

Пеги изглеждаше покрусена.

— Отдавна ли си с него? — попитах.

— Да, с прекъсвания. Имала съм и други гаджета междувременно. Обаче той все се връщаше и ме караше да се чувствам така, все едно всичко е част от плана. Все едно сме се уговорили, че той ще изчезне, но после ще се върне и ще бъде същото като преди. Не

знам, иска ми се да се бях запознала със счетоводител или нещо
такова. Не знам къде да отида, за да се срещам със свестни мъже. Цял
живот. Къде ходи човек?

Като че ли питаше за конкретно географско място, сякаш има
специален град, където се намират всички счетоводители и
деловодители.

— Още ли живееш в Кинаки?

Тя кимна.

— На твое място първо бих си тръгнала оттам.

ПАТИ ДЕЙ

2 януари 1985 г.

15:10 ч.

Пати се метна на шофьорското място в колата на Даян, вперила поглед в ключовете, които висяха от стартера: *махай се оттук, махай се веднага*. Даян успя да се вмъкне на другата предна седалка тъкмо когато Пати палеше двигателя. Гумите наистина изсвириха, докато тя потегляше на скорост от къщата на семейство Мюлер, а задницата на колата се завъртя зад гърба им. Всички боклуци в багажника на Даян — бейзболни топки, градински инструменти и куклите на момичетата — се търкулнаха и се удариха един в друг като пътници от обърната блъсната кола. Колата заподскача по покрития с чакъл път напред облак от прах, поднесе към дърветата отляво, после се отклони към канавка отдясно. Най-накрая силната ръка на Даян внимателно стисна волана.

— Спокойно.

Пати продължи да кара, докато не излязоха извън имота на семейство Мюлер, направи широк завой наляво, спря отстрани на пътя и се разрида, стиснала волана, а главата ѝ клюмна в средата и неволно натисна клаксона.

— Какво става, по дяволите! — кресна тя. Беше детински писък през сълзи, влажен, вбесен и озадачен.

— Някакви странни неща — потупа я Даян по гърба. — Хайде да те приберем у дома.

— Не искам да се прибирам. Трябва да намеря сина си.

Като каза „сина“, тя отново се разплака невъздържано: задавени ридания и мисли я пронизваха като игли. Той щеше да се нуждае от адвокат, а нямаха пари за адвокат. Щяха да му назначат някой отегчен провинциалист. И щеше да загуби. Бен щеше да влезе в затвора. Какво ще каже на момичетата? За колко време изчезва човек в такива случаи? Пет години? Десет? Представи си голям затворнически паркинг, вратите се отварят и нейният Бен колебливо излиза на двайсет и пет

години, уплашен от откритото пространство, присвил очи на светлината. Приближава се към нея, тя го чака с отворени обятия, и я заплюва, задето не го е спасила. „Как живееш с вината, че не си успяла да спасиш сина си?“ Можеше ли да му каже да бяга, да стане беглец? Колко пари можеше да му даде? През декември, скована от изтощение, беше продала четирийсет и петкалибровия армейски пистолет на баща си на Линда Бойлър. Представяше си как Дейв Бойлър, когото никога не бе харесвала, отваря пакета с пистолета сутринта на Коледа, пистолет, който той не заслужаваше. Затова в момента Пати имаше най-малко триста долара, скрити в къщата. Дължеше ги на други хора до последното пени и смяташе по-късно днес да направи обиколката си на първо число, обаче сега това нямаше да стане. Пък и триста щяха да стигнат на Бен само за месец.

— Бен ще се прибере у дома, щом изпусне парата — опита се да я убеди Даян. — Колко далеч може да отиде с колело през януари?

— Ами ако те го пипнат преди това?

— Скъпа, не го гони мафията. Нали чу, синовете на Мюлер дори не бяха чували за... обвиненията. Говореха за други глупави слухове. Трябва да поговорим с Бен, за да изясним случая, а той вече може и да се е прибрал.

— Кое семейство го обвинява, че е извършил такова нещо?

— Никой не казва.

— Обаче ти можеш да разбереш. Не може просто да дрънкат такива неща и да очакват ние да си траем и да търпим, нали? Ти можеш да разбереш. Имаме право да знаем кой твърди подобни работи. Бен има правото да се изправи лице в лице с обвинителя си. Аз имам това право.

— Добре, да се върнем в къщата, да проверим как са момичетата и да позвъним тук-там. Сега ще ми дадеш ли да карам?

* * *

Вкъщи ги посрещна оглушителна врява. Мишел се опитваше да изпържи нарязан на ивички салам в тигана и крещеше на Деби да се махне. По едната ръка и по бузата на Либи имаше розови следи от изгорено там, където я беше опръскала мазнината, и тя беше седнала

на пода и ревеше със зейнала уста точно както Пати беше плакала преди малко в колата: сякаш нямаше никаква надежда, а дори да имаше, тя не беше готова да приеме предизвикателството.

Пати и Даян се задействаха като навити на пружина, като един от онези германски часовници с елегантно облечени мъже и жени, които се показват и скриват, танцувайки. Даян се озова в кухнята с три големи крачки и дръпна Мишел от печката, стисна я за ръката, замъкна я като парцалена кукла в хола и я настани на дивана, след като я плесна силно по дупето. Пати пресече пътя им, грабна Либи, която обгърна с крачета и ръчички майка си като маймунка и продължи да плаче в шията ѝ.

Пати се обърна към Мишел, която лееше тихи едри сълзи.

— Предупредих те: на печката може само да претопляш супа. Ами ако запалиш цялата къща?

Мишел гледаше занемарената кухня и дневна, сякаш се чудеше каква пък толкова ще бъде загубата.

— Бяхме гладни — изломоти тя. — Нямаше те цяла вечност.

— И това означава, че трябва да си направите сандвич с пържен салам, което майка ви изрично ви е забранила да правите? — срязва я Даян, приключи с пърженето и ядосано сложи месото в чиния. — В момента трябва просто да бъдете много послушни.

— Тя винаги иска да сме много послушни — измрънка Деби. Беше заровила нос в една розова плюшена панда, която Бен бе спечелил преди много години по време на окръжния панаир в Клауд. Беше улучил няколко бутилки от мляко точно когато се оформяха младежките му мускули. Момичетата го хвалеха, все едно е спечелил почетен орден. Семейство Дей никога нищо не печелеха. Винаги го повтаряха удивено, когато им провървеше дори мъничко в нещо: „Ние никога нищо не печелим!“. Това беше семейният девиз.

— Толкова ли е трудно да бъдете добри деца? — Даян потупа лекичко Деби под брадичката и Деби сведе поглед още по-ниско, когато започна да се усмихва.

— Май не.

Даян заяви, че ще започне да звъни по телефона, грабна апарата от кухнята и го издърпа надолу по коридора, докъдето стигаше. Докато се отдалечаваше, каза на Пати да нахрани децата, за бога — и думите ѝ засегнаха сестра ѝ, като че ли беше толкова немарлива, че забравя да

им дава да ядат. Да, правеше доматиена супа от кетчуп и им даваше мляко на прах. Препичаше стар хляб, намазваше го с горчица и наричаше това сандвич, да. В най-лошите дни. Обаче никога не забравяше. Децата получаваха безплатен обяд в училище, така че поне там винаги хапваха нещо. Но още докато тази мисъл минаваше през главата ѝ, тя се почувства по-зле. Защото Пати беше учила в същото училище като дете, но не се бе налагало да получава безплатен обяд и дори сега коремът ѝ се свиваше, щом си спомнеше децата на безплатен обяд и собствената си покровителствена усмивка към тях, докато подаваха ухабените си карти и потните жени от столовата се провикваха: „Безплатен обяд!“ А момчето до нея, къдрокосо и самоуверено, прошепваше нелепо: „Няма безплатен обяд“. И на нея ѝ домъчняваше за децата, но не така, че да ѝ се прииска да помогне, а само я изпълваше нежелание да ги гледа повече.

Либи продължаваше да ридае в ръцете ѝ и шията на Пати беше потна от топлия дъх на момиченцето. След като два пъти помоли дъщеря си да я погледне, тя най-накрая примигна и извърна лице към лицето на майка си.

— Изгоррих се — каза и отново се разплака.

— Миличка, миличка, само няколко мехурчета. Няма да останат белези, ако за това се притесняваш. Само няколко розови мехурчета — другата седмица ще си забравила.

— Ще се случи нещо лошо!

Либи винаги се притесняваше. Роди се притеснена и такава си остана. Все сънуваше кошмари, все се тормозеше. Пати забременя с нея изненадващо и нито тя, нита Ранър се зарадваха. Дори не си направиха труда да организират празненство — на семействата им до такава степен им бе дошло до гуша от това двамата да се размножават, че през цялата бременност Пати се срамува. Либи сигурно се беше Мариновала девет месеца във вкисналите се от тревога околоплодни води, беше попила всички тревоги. Направо невероятно беше как я научиха да ходи в гърне — тя пишцеше, когато виждаше какво излиза от нея, и хукваше гола и обезумяла. Когато я оставяше на училище, все едно я зарязваше — огромните насълзени очи на дъщеря ѝ и притиснатото към стъклото лице, докато някоя учителка от детската градина я усмиряваше. Миналото лято бе отказала да се храни цяла седмица, стана бледа и налудничава, а накрая, най-после, (най-после)

показа на Пати няколко брадавички, които се бяха появили на коляното ѝ. Със сведен поглед и бавни изречения, които Пати изтръгва от нея цял час, Либи обясни, че е смятала брадавичките за нещо като отровен бръшлян, че в крайна сметка ще покрият цялото ѝ тяло (хлипане!) и вече никой няма да вижда лицето ѝ. А когато Пати попита защо, защо, за бога, не е споделила тревогите си по-рано, момиченцето само я изгледа, все едно е луда.

Либи предричаше бедствие при всяка възможност. Пати го знаеше, но въпреки това от думите стисваше здраво зъби. Нещо лошо вече се беше случило. Обаче щеше да става още по-зле.

Тя поседя с Либи на канапето, галейки косата ѝ, потупвайки гръбчето ѝ. Деби и Мишел се навъртаха наблизко, подаваха кърпички на Либи и се суетяха край нея така, както би трябвало да го направят още преди един час. Деби се опита да изиграе сценка, уж че пандата говори на Либи и я убеждава, че всичко ще се нареди, обаче Либи я избута и извърна глава. Мишел попита дали може да направи супа за всички. Ядяха супа цяла зима, Пати държеше огромни тенджери със супа във фризера в гаража. Обикновено им свършваше към края на февруари, февруари беше най-трудният месец.

Мишел тъкмо слагаше голямо замразено парче телешко и зеленчуци в тенджерата и разбиваше леда, преструвайки се, че не забелязва чинията със салама, когато Даян се върна с изопнато в гримаса лице. Запали цигара — „повярвай ми, имам нужда“ — и седна на канапето, а тежестта ѝ изстреля Пати и Либи нагоре като на клатушка. Тя изпрати децата в кухнята и те се подчиниха — тревогата ги беше направила покорни.

— Така. Всичко тръгва от семейство Кейтс — живеят някъде по средата между нашата ферма и Салина и изпращат детето си да учи в Кинаки, защото училището в тяхното предградие още не е готово. Началото на историята е, когато Бен започнал доброволно да помага на момиченцето им след училище. Ти знаеше ли, че помага доброволно?

Пати поклати глава.

— Доброволно ли!

Даян издаде устните си напред: и на нея не ѝ се връзваше.

— Е, по някаква причина е помагал на доброволни начала на децата от началното училище и родителите на момиченцето твърдят, че

между Бен и детето е ставало нещо нередно. Същото твърдят и родителите на други деца. Семейство Хинкъл, Пъч и Кейхил.

— Моля?

— Все едно са се наговорили и всички са се оплакали в училището. Доколкото разбрах, полицията вече се е намесила, така че можеш да очакваш някой полицай да намине днес и да поговори с теб и с Бен. Дотам се е стигнало. Не всички в училището знаят — добре, че е коледната ваканция — обаче според мен след днес вече няма да е така. Училището сигурно ще говори с родителите на всяко дете, на което Бен е помагал след часовете. Така че става дума за десетина семейства.

— Какво да правя? — наведе глава Пати между коленете си. Усети в корема ѝ да се надига смях, толкова налудничаво беше. „Сигурно получавам нервен срив — помисли си тя. — Сигурно ако получа нервен срив, вече няма да се налага да говоря с никого“. Сигурна бяла стая, водят Пати като дете на закуска, на обяд и на вечеря, насочват я хора, които шепнат тихичко, а тя тътрузи крака като смъртник.

— Сигурно всички са се събрали у Кейтс и обсъждат случая — каза Даян. — Имам адреса.

Пати просто седеше с втренчен поглед.

— Мисля, че трябва да отидем там — каза Даян.

— Къде да отидем? Нали каза, че ще идва някой?

— Телефонът звъни на пожар — съобщи Мишел, която се оказа в кухнята, а не би трябвало да чуе тези неща.

Пати и Даян се извърнаха към телефона и зачакаха да престане да звъни.

— Ами защо не вдигна, Мишел, както сме те помолили? — попита Даян.

Мишел сви рамене:

— Забравих дали трябва или не.

— Може би трябва да изчакаме тук — отбеляза Пати.

— Пати, тези семейства са се събрали и говорят... мамка му, обсъждат сина ти. Никой не знае дали има някакво зрънце истина в цялата история, не искаш ли да го защитиш? Не искаш ли да чуеш какво говорят, да ги принудиш да ти го кажат в лицето?

Не, не искаше. Искаше просто слуховете да престанат, всичко да стане тихо и кротко и историята да се забрави. Не искаше да слуша какво говорят за Бен хората от града — Маги Хинкъл ѝ беше съученичка от гимназията, за бога! И се опасяваше, че ще рухне пред всички онези вбесени лица отпред. Щеше да се разплаче и да моли за прошка. Бездруго тя вече искаше единствено прошка, а дори не бяха направили нищо нередно.

— Нека да облека нещо по-своято.

* * *

Намери някакъв пуловер, който не е скъсан под мишниците, и чифт панталони в цвят каки. Прокара гребен през косата си и замени златните си топчета с обеци, които имитираха перли, и със същото колие. Наистина не си личеше, че са фалшиви, дори бяха тежки.

Докато двете с Даян вървяха към входната врата — след допълнителни предупреждения да не включват печката, молби да изключат телевизора и в даден момент да си изпълнят домашните задължения — Либи отново ревна и хукна към тях, размахвайки ръчички. Мишел скръсти ръце пред изцапаната си фланелка и тропна с крак.

— Не мога да се оправям с нея, когато е такава — каза тя, имитирайки идеално Пати. — Идва ми в повече. Наистина ми е в повече.

Пати пое въздух, зачуди се дали да не опита да обясни на Мишел, после се поколеба дали напрано да не я заплаши, обаче Либи ревна още по-силно, зави като животно *искалдадойдаскаскамдадойдаскас* и Мишел изви вежда. Пати си представи как полицаи идва в къщата в нейно отсъствие и заварва на пода да лежи дете с изгорено лице, което реве безутешно. Не трябваше ли да вземат със себе си и трите момичета? Все пак някой трябваше да остане да вдига телефона, затова може би е по-добре да остави Мишел и Деби тук, отколкото да...

— Либи, отиди да си обуеш ботушите — нареди Даян. — Мишел, ти отговаряш. Вдигаш телефона, не отваряш вратата. Ако е Бен, той ще си има ключ, ако е някой друг, не се притеснявай. Мишел?

— Какво става?

— Мишел, сериозно ти говоря. Мишел?

— Добре.

— Хубаво — каза Даян и това буквално беше последната дума.

Пати стърчеше безполезна в коридора и наблюдаваше как Либи си обува ботушите и слага две ръкавички, корави от мръсотия. Тя стисна едната вълнена ръчичка и я поведе към колата. Може би не беше зле да напомнят на хората, че Бен има малки сестри, които го обичат.

Либи не говореше много — Мишел и Деби като че ли изопачаваха всичките ѝ думи. Затова тя правеше твърдения: обичам попита. Мразя спагети. Мразя те. И тя като майка си не умееше да се преструва. Веднага всичко изваждаше на показ. Когато беше сърдита или тъжна, просто не говореше много. А сега, завързана с колана отзад, поела с тях на път, тя седеше мълчаливо, извърнала осеяното си с розови мехурчета лице към прозореца, допряла пръст до стъклото, и следеше върховете на дърветата навън.

Даян и Либи също не говореха, не бяха пуснали и радиото. Пати се помъчи да си представи посещението (Посещение ли? Нима можеш да наречеш нещо толкова противно посещение?), но се виждаше само как крещи: „Оставете сина ми на мира!“. Двете с Маги Хинкъл не бяха приятелки, но винаги се разменяха по няколко думи в магазина, а семейство Пъч познаваше от църквата. Не бяха нелюбезни хора, не биха се държали зле с нея. А що се отнася до родителите на първото момиче, Криси Кейтс, тях Пати изобщо не ги познаваше. Представяше си семейство Кейтс като руси и спретнати хора, облечени в тон, с безупречно чиста къща, ухаеща на цветни потури. Зачуди се дали господин Кейтс ще забележи фалшивите перли.

Даян слезе от шосето и навлезе в квартала, мина покрай голямата синя табела, която гордо оповестяваше модели на бъдещите постройки в Елкуд Парк. Засега имаше само улици с дървени скелети, всеки от които представляваше силует на къща, всеки ти позволяваше да видиш силуета на съседната и на по-следващата. Някакво момиче на петнайсетина години седеше и пушеше на втория етаж на една от недовършените къщи и изглеждаше като Уандър Уман в невидимия си самолет, както си седеше наред очертанята на някаква спалня. Щом угаси цигарата си, пепелта се разлетя надолу към трапезарията.

Недовършените къщи ужасяваха Пати. Бяха разпознаваеми, обаче съвсем чужди, всекидневен свят, който изведнъж се оказва, че не можеш да си спомниш дори с цената на живота си.

— Красота, а? — отбеляза Даян и посочи с пръст квартала.

След още два завоя пристигнаха — уличка със спретнати къщи, истински къщи, пред една, от които имаше няколко коли.

— Май има парти — изсумтя Даян. Свали прозореца си и плю навън.

В колата беше тихо за няколко секунди, ако не броим гърлените звуци на Даян.

— Солидарност — отбеляза тя. — Не се тревожи, най-лошото, което могат да направят, е да се разкрещят.

— Може би трябва да останеш тук с Либи — каза Пати. — Не искам да крещят пред нея.

— Неее — възрази Даян. — Никой няма да остава в колата. Ще се справим. Нали, Либи? Ти си кораво момиче, нали? — извърна се Даян назад към Либи, шушляковото ѝ палто прошумоли, а после тя пак се обърна към Пати. — Добре ще е те да я видят, да разберат, че той има малка сестра, която го обича. — Пати се почувства по-уверена, когато се замисли за същото.

Даян излезе от колата, после заобиколи от другата страна, отвори широко вратата на Либи и я измъкна навън. Трите тръгнаха по пътеката, а на Пати тутакси ѝ прилоша. Язвата ѝ беше кротувала известно време, обаче сега стомахът ѝ гореше. Наложиха се да престане да стиска зъби и да отпусне челюстите си. Застанаха на прага, Пати и Даян отпред, а Либи точно зад майка си, извърната назад. Пати си представи, че отзад минава някой непознат и си мисли, че са приятели, които отиват на празненството. На вратата още се мъдреше коледен венец. Пати си каза: „Прекарали са хубава и щастлива Коледа, а сега се страхуват и са уплашени, и не спират да си мислят: ама ние тъкмо прекарахме толкова хубава Коледа“. Къщата беше като извадена от каталог, на алеята имаше две беembeта — явно това не бяха хора, свикнали да им се случват лоши неща.

— Не искам да го правя, не мисля, че трябва да го правим — избъбри тя.

Даян натисна звънеца и я изгледа точно като баща им: със спокойния и категоричен поглед, с който той измерваше ревлите.

После каза точно това, което баща им казваше, когато ги поглеждаше така: „Няма какво друго, трябва просто да се направи“.

Госпожа Кейтс отвори вратата — руса и с прерийно лице. Очите ѝ бяха зачервени от плач, тя още стискаше в ръката си кърпичка.

— Здравейте, мога ли да ви помогна?

— Аз... Вие ли сте... майката на Криси Кейтс? — попита Пати и се разплака.

— Аз съм — отговори жената, опипвайки перлите си и местейки поглед от Пати към Даян, после към Либи.

— О, вашето момиченце... и него ли е наранил?

— Не — каза Пати. — Аз съм майката на Бен. Аз съм майката на Бен Дей. — Тя изтри сълзите с opakото на ръката си, после с ръкава на пуловера си.

— О, боже, о, боже, Луууу, ела тук. Побързай. — Гласът на госпожа Кейтс прозвуча пронизително и треперливо като самолет, който се снижава. Няколко непознати за Пати лица надникнаха от дневната. От кухнята се зададе мъж с поднос безалкохолни напитки. В коридора се показва момиченце, красиво русо дете с дънки на цветчета.

— Кой е? — изчурулика момиченцето.

— Извикай баща си. — Госпожа Кейтс се премести и запречи вратата, почти ги избута от входа. — Лууу! — провикна се тя към къщата. Зад нея се появи мъж, едър, поне метър деветдесет и пет, як, с вирната брадичка, както се държат хората, свикнали да получават каквото искат.

— Това е тя, майката на Бен Дей — каза жената с отвращение, от което Пати усети как утробата ѝ се свива.

— По-добре влезте — каза мъжът, а когато Пати и Даян се спогледаха, ги срязва: — Влизайте де! — като че ли бяха непокорни домашни любимци.

Те влязоха в къщата, в разположения по-ниско хол, и попаднаха на сцена като от детски рожден ден. Четири момиченца си играеха. По ръцете и лицата им имаше звезди от фолио — стикери, с каквито учителите отбелязват хубавите оценки. Няколко деца седяха с родителите си и ядяха торта — момиченцата изглеждаха лакоми, а родителите явно бяха в паника, макар да се стремяха да изглеждат храбри. Криси Кейтс се беше разположила наред пода и си играеше с кукли заедно с някакъв едър и тъмнокос младеж, който седеше пред

нея с кръстосани крака и се опитваше да спечели благоразположението ѝ. Бяха онези груби и грозни кукли, които Пати беше виждала във „филми на седмицата“ — с Мередит Бакстър Бърни или Пати Дюк Остин в ролята на решителни майки или адвокатки. На такива кукли децата показват как са били насилвани. Криси беше съблякла дрехите и на двете кукли и поставяше мъжката кукла върху женската. Започна да я тласка нагоре-надолу и да нарежда безсмислици. Чернокосо момиче я наблюдаваше от скута на майка си и смучеше глазурата под ноктите си. Изглеждаше твърде голяма да седи в скута на майка си.

— Ето така — каза в заключение Криси ядосана или отегчена и избута куклите настрани. Младежът — терапевт, социален работник ли просто някой, който носеше вълнен пуловер и риза под него, някой, който беше учил в колеж — отново вдигна куклата и се опита да привлече вниманието на Криси.

— Криси, хайде да... — поде той, като внимателно вдигна мъжката кукла от коляното си и пенисът ѝ провисна към пода.

— Коя е тази? — попита Криси и посочи Пати.

Пати прекоси стаята, без да обръща внимание на родителите, които наскачаха от местата си и се разтрепериха като дръпната струна.

— Криси? — попита Пати и клекна на пода. — Казвам се Пати. Аз съм майката на Бен Дей.

Очите на Криси се разшириха, устните ѝ потръпнаха и тя се дръпна от Пати. Последва кратко мълчание, после като на забавен каданс двете с Пати впериха поглед една в друга. После Криси отметна глава назад и изпищя:

— Не я искам тук! — Гласът ѝ отекна от високото кръгло прозорче. — Не я искам тук! Ти каза! Ти каза, че няма да трябва!

Хвърли се на пода и започна да се скубе. Кестенявото момиче се спусна да ѝ помага, обгърна Криси с ръце и се разкрещя:

— Не се чувствам в безопасност!

Пати се изправи, завъртя се в стаята, видя родителите с уплашени и отвратени лица, видя Даян, която зад нея побутваше Либи към вратата.

— Чували сме за вас — каза майката на Криси Кейтс с изопнато красиво и бледо лице. Посочи към Маги Хинкъл, някогашната съученичка на Пати, която се изчерви. — Имате четири деца — продължи жената с напрегнат глас и влажни очи. — Не можете да си

позволите да се грижите дори за едно. Баща им е пияница. Живеете на социални помощи. Оставете момичетата си сами с този... чакал. Допускате сина ви да насилва момичета. Мили боже, вие сте позволили на сина си да направи това! Един бог знае какво се случва там!

В този момент дъщерята на семейство Пъч се изправи и запищя, а покрай ярките звезди на бузите ѝ се затъркаляха сълзи. Тя се присъедини към групата по средата, където младият мъж мърмореше успокоително и се стараше да ги гледа в очите.

— Не ги искам тук! — отново изкрещя Криси.

— Къде е Бен, Пати? — попита Маги Хинкъл, а широколиката ѝ дъщеря седеше до нея с безизразно лице. — Полицията трябва да разпита Бен. Надявам се, че не го криеш.

— Аз ли? Опитвам се да го намеря. Опитвам се да изясня всичко. Моля те. Моля те, помогни ми, моля те, прости ми, моля те, престани да пициш.

Дъщерята на Маги Хинкъл мълчеше, после дръпна ръкава на майка си:

— Мамо, искам да си тръгваме.

Другите момичета продължаваха да вият, гледайки се едно друго. Пати се изправи, погледна към Криси и терапевта, все още прегърнал голата кукла, която би трябвало да бъде Бен. Стомахът ѝ се сви и изпълни гърлото ѝ с киселина.

— Мисля, че трябва да си вървите — остро каза госпожа Кейтс, вдигна дъщеря си, все едно е пеленаче, и крачетата на момиченцето провиснаха до пода, а госпожа Кейтс се залюля от тежестта му.

Младият терапевт се изправи и застана между Пати и госпожа Кейтс. За малко да положи ръка върху рамото на Пати, но после я премести върху госпожа Кейтс. Даян я викаше от вратата, викаше Пати по име, обаче Пати не можеше да помръдне. Чакаше ги да я нападнат от всички страни, да ѝ издерат очите.

— Съжалявам, съжалявам — провикна се тя към стаята, замаяна и обезумяла. — Това е грешка и аз съжалявам.

В този момент Лу Кейтс се озова пред нея, стисна я за ръката, все едно преди малко не я беше поканил да влезе, и я съпроводи до вратата, сподирян от воя на четирите момичета. Майките и бащите се пръснаха навсякъде, родители, които се грижат за децата си, и Пати се

почувства глупаво. Не просто глупаво, не смутено. Непростимо глупаво. Чуваше как родителите нареждат нежно на дъщерите си: „Добро момиче, всичко е наред, тя си тръгва, в безопасност си, всичко ще се оправи, тихо, тихо“.

Точно преди Лу Кейтс да я изхвърли от стаята, Пати се извърна и видя Криси Кейтс в прегръдките на майка си, а русата ѝ коса беше паднала върху едното око. Момичето я изгледа и заяви протичко:

— Бен ще отиде в ада.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

Поръчаха ми да намеря Ранър, обаче трескавите ми и амбициозни действия от предишната седмица се бяха стоварили на пода до леглото ми като мръсна нощница. Не можех да се изправя дори когато чувах как децата сънливо минават покрай къщата ми. Представях си ги как жвакат с големите си гумени ботуши, как оставят обли следи в мартенската кал, но въпреки това не можех да помръдна.

Събудих се след неприятен сън, от онези, за които обикновено си повтаряш, че не означават нищо, защото са сън, само сън. Започваше във фермата, обаче не беше точно ферма, понеже беше светло, твърде светло и твърде подредено, за да е ферма, а беше и в далечината; на фона на оранжевия хоризонт Ранър препускаше към фермата и надаваше възгласи като каубой от Дивия запад. Когато се приближи — надолу по склона и през вратата — видях, че галопът му всъщност е паянтово подрусване, защото конят му имаше колела. Горната му половина беше от плът, а долната беше метална, издължена като болнична носилка. Конят изцвили срещу мен уплашено, а мускулестият му врат сякаш щеше да се откъсне от метала долу. Ранър се метна напред и съществото се отскубна, а едното му колело се счупи — дразнеца каручка, не животно. Спря близо до един пън, забели очи, но продължи да се мъчи да се отскубне.

— Не се тревожи — ухили се Ранър към коня. — Платил съм го.

— Лоша сделка — отбелязах.

Челюстта му се стегна и той се изтъпанчи близо до мен.

— Майка ти няма нищо против — процеди той.

„Точно така! — помислих си. — Майка ми е жива.“ Тази мисъл ми се стори осезаема и сигурна като камъче в джоба ми. Майка ми беше жива, а аз години наред бях имала глупостта да си мисля друго.

— Най-добре първо си оправи ръката — каза Ранър и посочи към отрязания ми пръст. — Виж какво съм ти донесъл. Дано да ти харесат

повече от коня. — Вдигна някаква плюшена торбичка като от „Скрабъл“ и я разклати.

— О, конят много ми хареса — казах и прогоних злонамереността си. Конят беше откъснал задницата си от метала и от него на земята се стичаше червено като плът масло.

Ранър изсипа осем-девет пръста от чантата си. Всеки път, когато хващах някой, който прилича на моя, установявах, че е просто розов пръст, пръст на мъж с неподходяща големина и цвят.

Ранър стисна устни срещу мен.

— Просто вземи някой, а? Не е бог знае какво.

Избрах си един, който смътно приличаше на моя отрязан, и Ранър ми го приши към ръката, разкъсаният кон виеше зад нас с женски писък — смъртно уплашен и гневен. Ранър запрати една лопата към него, конят се разпадна на две и се строполи треперещ на земята, неспособен да помръдне.

— Ето — облиза устни Ранър. — Като нов е.

Между двата ми момичешки пръста се мъдреше заоблен палец от крак, прикачен с мързеливи дебели шевове, изневиделица изникна и гаджето на баща ми Пеги и каза:

— Скъпа, майка ти не е тук, нали помниш? Ние я убихме.

Ранър се плесна по главата като човек, забравил да донесе мляко у дома, и каза:

— Точно така. Точно така. Убих всички момичета, освен Либи.

Тримата стояхме и примигвахме един срещу друг и въздухът стана противен. Ранър отново яхна коня и взе лопатата, която се беше превърнала в брадва.

Аз се събудих рязко — едната ми ръка притискаше нощната лампа към пода. Едва се зазоряваше, когато се извърнах и погледнах към катурнатата на една страна светната лампа, и се запитах дали крушката няма да протри целия килим. Вече беше сутрин, а аз още не можех да помръдна.

Обаче в стаята на Бен светеше. Първата ми реална мисъл: през онази нощ в стаята на Бен светеше и някой говореше. Искаше ми се да престана да мисля за това, обаче все там се връщах. Защо някакъв маниак убиец ще ходи в стаята на Бен, ще затваря вратата, ще светва лампата и ще си говори с него?

В стаята на Бен светеше. Оставете всичко друго — отмъстителния Лу Кейтс, затъналия в дългове Ранър, неколцина палячовци, които искат да натрият носа на Ранър, като избият семейството му. Забравете кресливия глас, който бях чула и който — добре де, предполагам — може и да не беше на Бен. Обаче той не си беше у дома, когато си легнахме, а когато се събудих, лампата светеше. Помня, че изпитах облекчение, защото Бен си беше у дома, в стаята му светеше, защото двамата с мама нямаше да се карат повече поне днес, защото зад вратата той говореше, може би по новия си телефон, или си говореше сам, обаче лампата светеше.

И коя беше Диондра?

Приготвих се да стана от леглото, отметнах завивките — влажни и посивели от тялото ми. Откога ли не ги бях сменяла? После се запитах колко често човек трябва да сменя завивките си. Има неща, които просто не научаваш. Сменях чаршафите след секс, най-сетне, но и това бях научила от телевизията преди няколко години: Глен Клоуз в някакъв трилър току-що беше правила секс и сменяше чаршафите, а останалото не помнех, защото си мислех само: „А, явно хората сменят чаршафите, след като правят секс“. Имаше логика, но не се бях замисляла по въпроса. Бях отгледана дива и сигурно до края щях да си остана такава.

Станах от леглото, най-накрая върнах обратно нощната лампа върху шкафчето си, отидох в хола и се прокраднах до телефонния секретар, за да не се издам, че ме интересува дали имам съобщение. Може би дори съм си подсвирквала, а краката са ме теглили напред — нищо необичайно, просто отивам на разходка. Нищичко от Даян. Вече четири дни, а нищичко от Даян.

Е, няма проблем, имах и други близки.

* * *

Този път, когато влязох, Бен ме чакаше — появи се пред погледа ми, преди да съм готова. Седеше скован на мястото си зад стъклото и погледът му се рееше — манекен с гащеризон. Искаше ми се да му кажа да не се държи така с мен, защото направо ме побиват тръпки,

обаче нищо не казах, понеже защо да ме побиват тръпки, освен ако още не съм напълно убедена, че той е невинен.

А явно не бях.

Седнах на все още влажния от друг човек стол, а на това място топлината на пластмасата ми се стори противно интимна. Размърдах задника си напред-назад, за да завладея стола, стараяйки се да не изглеждам отвратена, но когато вдигнах телефона, слушалката още беше потна от предишния посетител, а изражението ми накара Бен да се намръщи.

— Добре ли си? — попита той и аз кимнах. Да, разбира се, съвсем добре съм.

— Е, върна се значи — каза той. Лицето му застина в усмивка. Предпазлива, каквото си беше Бен открай време. На семейното тържество в последния учебен ден той изглеждаше точно по същия начин, като дете, което непрекъснато живее в библиотеката и все очаква да му изшъткат.

— Върнах се.

Лицето му беше мило, не беше хубаво, но беше мило, лице на добър човек. Хвана ме, че го преценявам, и очите му се стрелнаха към ръцете. Вече бяха станали големи, по-големи от дребното му тяло, ръце на пианист, макар че никога не беше свирил на пиано. Бяха целите в белези, нищо впечатляващо, тъмнорозови конфети от порязвания и пробождания. Проследи погледа ми, вдигна едната си ръка и посочи с пръст дълбока рана:

— Нараних се, докато играх поло.

Засмях се, защото виждах, че вече съжалява за шегата.

— Не, всъщност знаеш ли какво е това? — попита Бен. — Това е онзи бик, Жълт 5, помниш ли копелето?

Фермата ни беше малка, но въпреки това никога не давахме имена на добичетата — не беше добра идея, дори като дете не ми се искаше да се привържа към някой Боси, Ханк или Сладката Бал, защото щяха да бъдат заклани, когато пораснат достатъчно. Шестнайсет месеца, това звучеше в главата ми. Станеха ли на година, започваш да ги обикаляш на пръсти, мяташ им коси отвратени погледи и се чувстваш неловко, като гост в дома ти, който е пръднал. Затова предпочитахме всяка година, когато се отелят, да свързваме кравите с телетата: Зелен 1, Червен 3, Син 2, които се изхлузват от телата им

върху пръстения под на обора и веднага започват да ритат и да се опитват да стъпят здраво на крака. Хората си мислят, че кравите са покорни и глупави, обаче телетата? Те са предпазливи като котета, игриви са и по тази причина не ми беше позволено да влизам при тях, а само да ги гледам между летвите. Спомням си обаче как Бен, обут с гумени ботуши, се промъкваше бавно и целеустремено като астронавт, а когато успееше, все едно се опитваше да улови риба. Помня Жълт 5, поне името, прочутото теле, което не позволи да бъде кастрирано — горките Бен и мама, ден след ден се опитваха да го хванат, за да му клъцнат топките, и всеки ден сядаха да вечерят неуспели, защото Жълт 5 ги беше надхитрил. Първата вечер се шегувахме, всеки говореше на пържолата си, все едно е Жълт 5: „Ще има да съжالياваш, Жълт 5“. Втората вечер случилото се, се превърна в извор на раздражен смях, на петата вечер всички се усмихвахме мрачно и мълчахме, все едно напомняхме на мама и на Бен, че не ги бива достатъчно — че са слаби, дребни, бавни, неумели.

Никога нямаше да се сетя за Жълт 5, ако Бен не ми беше напомнил. Искях да му кажа да направи списък на неща, които трябва да си спомня, които да изтръгна от мозъка си сама.

— Какво стана? То ухапа ли те?

— Не, не беше толкова драматично, бутна ме в оградата точно когато си мислех, че съм го хванал. Просто ме избута с хълбок настрани и аз паднах и си набодох опакото на дланта на един пирон. Беше на ограда, която мама ме бе помолила да поправа сигурно пет пъти. Така че, нали разбираш, грешката е моя.

Опитах се да измисля какво да кажа — нещо умно, съчувствено, все още не разбирах какви реакции иска Бен — но той ме прекъсна:

— Не, зарежи това, Жълт 5 беше виновен. — Бърза усмивка премина през устните му, после раменете му отново увиснаха. — Помня, че Деби превърза раната, сложи лепенка, а отгоре един от стикерите си, онези лъскавите със сърчица и разни други неща.

— Тя обичаше стикери — казах.

— Лепеше ги навсякъде, няма спор.

Поех си дъх и се зачудих дали да не минем на по-безопасна тема, за времето или нещо такова.

— Ей, Бен, може ли да те попитам нещо?

Очите му станаха бдителни, целият се напрегна и пред мен отново седеше престъпникът, човекът отсреща, който беше свикнал да му задават въпрос след въпрос и да му правят фасони, когато той попита нещо. Разбрах колко е унизително — да откажеш да отговориш на въпрос. Не, благодаря, не ми се говори за това, а най-лошата ответна реакция е, че някой те мисли за груб.

— Сещаш ли се за онази нощ?

Той се ококори. Разбира се, че знаеше за онази нощ.

— Може би съм объркана какво точно се случи...

Той се наклони към мен със сковани ръце, приведен над слушалката, сякаш прави спешно обаждане посред нощ.

— Обаче едно нещо помня толкова ясно, сякаш животът ми зависи от него... в стаята ти светеше. Видях под вратата. И някой говореше. В твоята стая.

Замълчах с надеждата Бен да ме спаси. Той ме остави да се нося няколко секунди в свободно падане, както когато се подхлъзнеш на леда и имаш време само да си помислиш: „О, ще падна!“.

— Това е нещо ново — каза той.

— Кое?

— Нов въпрос. Не мислех, че ще има нови въпроси. Поздравления.

Забелязах, че и двамата седим в една и съща поза, едната ни длан е на ръба на масата, сякаш ей сега ще се изправим, след като сме хапнали каквото е останало от преди. Позата на Ранър, помня я от последния път, когато го видях: аз бях на двайсет и пет — двайсет и шест, той искаше пари, отначало молеше много мило и ласкателно — „дали ще можеш да помогнеш на стария си баща, скъпа Либи?“ — а аз му отказах директно, като рязък удар с бухалка по топката, шокиращо, унизително. „Ама защо не?“ остро попита той и раменете му изведнъж се изпънаха, ръцете му се вдигнаха, дланите се появиха върху масата ми, а аз си помислих: „Защо изобщо му позволих да седне?“ и вече пресмятах колко време ще ми е нужно, за да го накарам да се изправи.

— Онази нощ излязох тайно — отговори Бен. — Прибрах се у дома и с мама пак се скарахме.

— За Криси Кейтс ли?

Той се вторачи в мен при тези думи и ги остави да се плъзнат по него.

— За Криси Кейтс. Обаче тя ми повярва и беше изцяло на моя страна: дори когато ти е бясна, е на твоя страна и ти го знаеш. С мозъка на костите си го усещаш. Тя ми повярва. Но беше ядосана и уплашена. Дълго ме беше чакала, не знам колко, може би шестнайсет часа без никаква вест — дори не знаех какво се случва, тогава нямаше мобилни телефони, можеше цял ден да не говориш с някого, не е като днес. Доколкото чувам.

— Така е, но...

— Да, просто се скарахме, не помня точно дали беше заради Криси Кейтс, или само оттам се тръгна, но ми се иска да можем да си спомня. Както и да е, тя ме наказва, изпрати ме в стаята ми, аз отидох, обаче след един час ми писна, излязох от къщата, но оставих радиото да работи и лампата светната, та ако погледне към стаята ми, да си помисли, че съм там. Нали знаеш как спеше тя, надали щеше да отиде чак до стаята ми, за да ме провери. Заспи ли веднъж, спеше като пън.

От устата на Бен прозвуча като невероятно дълго пътешествие — онези трийсетина стъпки, обаче беше вярно, заспеше ли мама веднъж, с топ не можеше да я вдигнеш. Не помръдваше. Помня, че бдях тревожно над тялото ѝ, убедена, че е умряла, взирах се, докато очите ми се насълзят, опитвах се да я накарам да диша, дори да простене. Побутвах я, а тя отново се отпускате в предишната поза. Всички можем да разкажем как понякога сме я засичали в банята нощем — завиваш зад ъгъла и я заварваш да пишка в тоалетната, вдигнала нощницата над краката си и гледа през теб, все едно си от стъкло. „Просто не съм сигурна за просото — казваше, или пък — семената поникнаха ли вече?“ А после те подминава и се връща в спалнята си.

— Каза ли това на полицията?

— О, Либи, я стига, стига. Не искам да става така.

— Каза ли им?

— Не, не им казах. Какво щеше да се промени? Те вече знаеха, че сме се карали. Да им кажа, че сме се скарали два пъти? Нямаше смисъл. Бях там около час и нищо друго не се случи. Няма връзка. Никаква.

Вторачихме се един в друг.

— Коя е Диондра? — попитах. Видях как той се опита да застине още по-неподвижно. Усещах го как мисли. Историята с тайното измъкване навън може и да беше вярна, а може и да не беше, обаче

усещах, че сега ще ме излъже. Името на Диондра предизвика отзвук у него, представих си как костите му вибрират. Бен наклони глава надясно съвсем мъничко, сякаш ми казваше „Странно, че питаш“, и се овладя.

— Диондра ли? — Увърташе, опитваше се да разбере колко точно знам. Отвърнах с каменно лице. — Ами Диондра беше едно момиче от училище. Откъде ти хрумна да питаш за нея?

— Намерих едно писмо, което ти е писала. Май не е била просто „момиче от училище“.

— Хм. Ами беше луда глава, това го помня. Все пишеше такива бележки, нали разбираш, искаше хората да я мислят за луда глава.

— Мислех, че нямаш гадже.

— Нямах. Боже, Либи, как от една бележка стигна чак до гадже?

— Не каква да е бележка. — Напрегнах се с ясното съзнание, че предстои да бъда разочарована.

— Ами не знам какво да ти кажа. Искан ми се да можех да кажа, че ми е гадже. Тя изобщо не беше от моята категория. Дори не помня да съм получавал бележка от нея. Сигурна ли си, че пише моето име? И как изобщо е попаднала у теб?

— Няма значение — казах и дръпнах слушалката от ухото си, за да разбере, че си тръгвам.

— Чакай, Либи, чакай.

— Не, ако ще ме мотаеш като някакъв... престъпник, не виждам смисъл.

— Либи, почакай, по дяволите. Съжалявам, че не мога да ти дам отговора, който сигурно искаш.

— Искан само истината.

— И аз искам да ти кажа истината, обаче ти, изглежда, очакваш... някаква история. Боже, след толкова години идва малката ми сестра и аз си казвам: „Е, може би най-сетне нещо хубаво. Едно-едничко хубаво нещо. Тя със сигурност не ми помогна през проклетите двайсет и четири години, обаче аз съм го преодолял до такава степен, че когато я виждам за пръв път, съм просто щастлив“. Кисна тук, в тази кошара, и чакам да те видя толкова неспокоен, все едно ще ходя на среща, после те виждам и си казвам, боже, може би това поне ще бъде наред. Може би е възможно в живота ми все пак да се върне поне един човек от семейството ми и да не бъда толкова ужасно самотен,

защото... знам, че си говорила с Магда, разбрах всичко за това, така че, да, посещават ме някакви хора, които са загрижени за мен, обаче те не са ти, те не ме познават, освен като човека, който... Мислех си, адски е хубаво, че мога да поговоря с малката си сестричка, която ме познава, познава семейството ни, знае, че бяхме съвсем нормални, знае как се шегувахме с проклетите крави. Това е, само за едно те моля сега, за ето такава дреболия. И толкова ми се иска да можех да ти кажа нещо, от което няма да ме... намразиш отново. — Той сведе очи, загледан в отражението на торса си в стъклото. — Обаче не мога.

БЕН ДЕЙ

2 януари 1985 г.

17:58 ч.

Диондра имаше малко коремче, от което Бен се ужасяваше, и вече седмици наред говореше за „движението“. Беше се случило, бебето се беше размърдало, а това беше много специален момент, затова Бен трябваше постоянно да полага длан върху корема ѝ и да усеща как бебето ритва. Той се гордееше, че е направил този корем, че е направил бебето, гордееше се поне от представата за това, обаче всъщност не му харесваше да я докосва по корема или да го гледа. Плътта беше странна, едновременно твърда и мека, като развалена шунка, и му беше неловко да я пипа. Седмици наред тя хващаше ръката му и я притискаше там, взираше се в лицето му да види как ще реагира, а после му се разкрещяваше, когато той не усещаше нищо. Всъщност известно време той си мислеше, че бременността на Диондра е поредната ѝ шега, за да го накара да се почувства тъп — седеше с потни длани върху тази противна издутина от плът и си мислеше: „Това куркане, за него ли става въпрос, това ли е бебето или просто червата ѝ?“ Притесняваше се. Притесняваше се, че ако не усети нищо — е, през първите седмици от раздвижването наистина не усещаше — Диондра ще му се развика: „Ето там е, все едно оръдие стреля в корема ми, как така не го усещаш?“. Притесняваше се също, че когато най-сетне го усети, Диондра ще го залее със смеха си, с онзи свой кикот, който я караше да се прегъва в кръста като простреляна, да обгръща коленете си ръце, а намазаната ѝ с гел коса се разтрисаше като дърво по време на виелица, защото, разбира се, тя не беше бременна, просто го баламосваше, толкова ли не можеше да проумее?

Всъщност той дори търсеше признаци, че тя го лъже: онези големи окървавени превръзки, които майка му винаги хвърляше увити в боклука, обаче в края на деня те вече се бяха развили. Не беше сигурен за какво друго да се оглежда, не беше сигурен и дали трябва

да попита негово ли е бебето. От думите ѝ излизаше, че е негово, и Бен надали щеше да научи нещо повече.

Както и да е, през последния месец определено стана ясно, че тя е бременна, поне като я видиш гола. Ходеше на училище облечена с огромни провиснали пуловери, с разкопчани джинси с наполовина вдигнат цип, а издутината растеше, Диондра я опипваше и търкаше с ръце, като че ли е кристална топка, по която гадае скапаното си бъдеще, а един път тя дръпна ръката му и той наистина усети, нямаше съмнение — нещо риташе, и Бен светкавично зърна как едно малко краче се раздвижва под кожата на Диондра бързо и гладко.

„Какво ти става, по дяволите? Нали израждаш крави във фермата? Това е просто едно бебе“, гласеше реакцията на Диондра, когато той си дръпна ръката. Тя я дръпна обратно и я задържа върху корема си, притисна дланта му към това помръдващо нещо в себе си, а той си помисли: „С телетата е по-различно, отколкото със собственото ти бебе“, а после си помисли: „Пусни ме, пусни ме, пусни ме“, като че ли онова нещо щеше да го сграбчи като във филм на ужасите и да го издърпа в тялото ѝ. Така си го представяше — като нещо. Не като бебе.

Може би нямаше да е зле да разговарят повече. След като бебето се размърда, тя няколко дни изобщо не му продума, а после се оказа, че е трябвало да ѝ даде нещо за раздвижването, че на бременните жени се правят подаръци, за да се отпразнува този момент, че родителите ѝ подарили златна гривна, когато получила първия си цикъл, такива неща. Затова вместо подарък тя го накара да я целува там, долу, десет пъти, такава беше уговорката, и вероятно беше избрала това наказание, защото всъщност не му харесваше да го прави, гадеше му се от миризмата, особено сега, когато цялото място изглеждаше захабено. На нея, изглежда, също не ѝ харесваше, затова му се струваше като наказание, докато тя му крещеше за пръстите, за натиска, по-нагоре, по-нагоре, а накрая въздъхваше, стисваше по-силно главата му за ушите, издърпваше го към мястото, където го искаше, а той си мислеше: „Проклетата кучка“ и триеше устата си, след като приключи. „Още осем пъти, проклета кучко, искаш ли чаша вода, миличка?“ „Аз не — отговори му тя — обаче ти сигурно искаш, защото миришеш на путка“ — и се хилеше.

Бременните жени са на настроения. Той го знаеше. Обаче иначе Диондра не се държеше като бременна. Продължаваше да пие и да

пуши, което една бременна жена не бива да прави, но тя твърдеше, че само маниачките се отказват от всичко. Още нещо не правеше — не планираше. Дори не говореше често какво ще правят, когато то се роди — когато тя се роди. Не беше ходила на лекар, но беше сигурна, че е момиче, защото на бременните с момиче им прилошава повече, а на нея ѝ беше много зле през първия месец. Но не каза нищо друго, свързано с конкретни планове, само си представяше бебето като момиче, което ще излезе от тялото ѝ. Отначало Бен се чудеше дали тя няма да направи аборт. Казваше „ако родиш бебето“, а не „когато“, и Диондра съвсем откачаше, а той не искаше да вижда Диондра, когато е съвсем откачила. Трудно се оправяше с нея и когато е спокойна, а вбеси ли се, все едно се разразяваше буря — нокти, рев, удари, а крясъците ѝ, че това е най-лошото нещо, което ѝ е казвал някой, че бебето било и негова плът и кръв, какво ти става, скапаняк такъв?

Обаче не правеха никакви планове или по-скоро не можеха да правят планове, защото бащата на Диондра буквално щеше да я убие, ако научи, че е бременна с незаконно дете. Щеше да я убие дори ако изобщо научеше, че е спала с някого, без да е омъжена. Родителите на Диондра ѝ бяха поставили едно условие, едно-единствено условие, и то гласеше, че за нищо на света не бива да позволява на момче да я докосва там, ако не е съпругът ѝ. Когато Диондра навърши шестнайсет, баща ѝ ѝ подари пръстен в знак на нейното обещание — златен пръстен с голям червен камък, който приличаше на венчален и тя го носеше точно на този пръст. Пръстенът беше символ на обещанието ѝ към него и към самата нея, че ще остане девствена до сватбата. Цялата история отвърщаваше Бен — „все едно си омъжена за баща си, не мислиш ли?“ Диондра отговаряше, че в основни линии става дума за контрол. Това беше единственото нещо, на което баща ѝ държеше, така че по-добре да му се подчини, мамка му. Така бил по-спокоен, когато я оставя самичка месеци наред, без надзор и без защита, само с кучетата. Това беше единствената му родителска мярка: дъщеря ми може да пие и да взема наркотици, обаче ще остане девствена, така че не съм толкова смахнат, колкото изглеждам.

Диондра му го каза със сълзи на очи. Каза му го, почти припаднала от пианство. Баща ѝ я бил предупредил, че ако разбере, че е нарушила обещанието си, ще я изведе от къщата и ще я застреля в главата. Баща ѝ бил във Виетнам, затова говорел така, обаче Диондра

го приемаше сериозно, затова не планираше нищо за бебето. Бен правеше списъци на неща, от които сигурно ще имат нужда, и към Коледа купи бебешки дрешки втора ръка от битпазара в Делфос. Срамуваше се, затова просто купи всичко от една жена за осем долара. Оказа се, че са гащички и камизолки за различна възраст, с много къдрички — жената все им казваше ританки — което не беше лошо, децата се нуждаят от бельо. Бен ги скри под леглото си и се зарадва, че стаята му се заключва — представи си как момичетата ги намират и откриват каквото им е по мярка. Така че, да, не мислеше често за детето и какво ще се случи, обаче Диондра явно мислеше още по-малко и от него.

* * *

— Мисля, че трябва да напуснем града — каза Диондра изненадващо, косата ѝ все още закриваше половината лице, ръката на Бен още беше притисната към корема ѝ, а бебето се щуреше вътре, все едно си беше прокарало тунели. Диондра леко се извърна към него и едната ѝ гърда лениво провисна върху ръката му.

— Не мога да се крия още дълго. Майка ми и баща ми ще пристигнат скоро. Сигурен ли си, че Мишел не знае?

Бен беше запазил бележката от Диондра, в която му описваше колко е възбудена и колко иска да правят секс дори сега, а Мишел, дете все си вреше носа, я беше намерила, ровейки в джобовете на якето му. Малката проклетница го изнудваше — поиска му десет долара, за да не каже на майка им, а когато Бен се оплака на Диондра, тя се разфуча. „Скапаната ти малка сестричка може да ни издаде всеки момент, а ти си спокоен? Ти си виновен, Бен. Ти обърка всичко“. Диондра се ужасяваше, че Мишел ще се досети, че тя е бременна, от онези две думи — дори сега — и че ще ги прецака едно проклето десетгодишно хлапе, идеално.

— Не, повече нищо не е казвала.

Но беше лъжа, защото предния ден Мишел улови погледа му, завъртя ханша си и каза дразнещо: „Ей, Бееен, как върви със секса?“. Беше проклето дете. Изнудваше го и за други неща — за неизпълнени задължения, за допълнителна храна, която беше изял от хладилника.

Дреболии. Винаги бяха малки гадости, като че ли основната ѝ цел беше да напомня на Бен колко е скапан животът му. Похарчила беше парите за понички с желиран пълнеж.

Трей издаде силен шум в съседната стая и после се чу едно *плюк!*, когато се изплю. Бен си представи как жълтата плюнка се стича по стъклената плъзгаща се врата и кучетата я ближат. Така правеха Трей и Диондра: плюеха по разни неща. Понякога Трей изстрелваше плюнката във въздуха, а кучетата я улавяха с лигавите си муцуни. („Просто телесна течност, която отива от едно тяло в друго — казваше Диондра. — Изхвърлял си свои телесни течности върху моето тяло и не забелязах да те притеснява“.)

Звукът от телевизора в съседната стая се усили — „хайде приключвайте, вие двамата, адски ми е скучно“ — а Бен се напъна да измисли подходящ отговор. Понякога си мислеше, че с Диондра никога не водят нормален разговор, само се сръчкват с думи, той се опитва да отблъсне постоянното ѝ раздражение и да каже онова, което тя иска да чуе. Обаче я обичаше, наистина я обичаше, а така постъпват мъжете с любимите си жени — казват им какаото искат да чуят и си траят. Диондра беше забременяла от него и сега го притежаваше, а той трябваше да постъпи правилно. Може би щеше да се наложи да прекъсне училище и да се хване на пълен работен ден, но нямаше нищо против, един негов познат напусна гимназията миналата година, работеше някъде до Абилин, в тухларна, и печелеше по дванайсет хиляди долара годишно — пари, които Бен дори не можеше да си представи как да похарчи. Така че щеше да напусне училище, и толкова по-добре, като се имат предвид щуротиите, които Диондра беше чула за Криси Кейтс.

Странно, отначало адски се тревожеше, че слуховете ще се разчуют, но после започна да изпитва известна гордост. Тя беше още дете, обаче беше от готините хлапета. Дори някои от гимназистите я познаваха, другите момичета проявяваха интерес към нея, към това хубаво и възпитано момиченце, затова донякъде беше готино, че тя си пада по него, макар да е още дете, и Бен беше сигурен, че каквото и да му беше казала току-що по въпроса Диондра, както обикновено, преувеличаваше. Каквато е истерична понякога.

— Ей, ехо? Не се отнасяй. Мисля, че трябва да напуснем града.

— Тогава ще го напуснем. — Той се опита да я целуне, а тя го отблъсна.

— Наистина ли, просто така? Къде ще отидем, как ще се издържаме? Вече няма да има издръжка, нали се сещаш? Ще трябва да си намериш работа.

— Ами ще си намеря. А чичо ти, братовчед ти или който беше там в Уичита?

Тя го изгледа, все едно е луд.

— С магазина за спортни стоки? — напомни той.

— Не можеш да работиш там, ти си на петнайсет. Не можеш да шофираш. Всъщност май не можеш да си намериш работа без разрешението на майка си. Кога каза, че навършваш шестнайсет?

— На трийсети юли — отговори той и се почувства така, все едно току-що ѝ е признал, че се е напикал.

И тогава тя се разплака:

— О, боже, о, боже, какво ще правим?

— Братовчед ти не може ли да ни помогне?

— Чичо ми ще каже на нашите, как ще помогне това?

Тя стана и тръгна гола, коремът ѝ стърчеше, опасно щръкнал без опора, на Бен му се прииска да подложи ръка отдолу и се запита колко ли още ще наедрее. Диондра не се облече, за да прекоси коридора към банята, въпреки че Трей можеше да я види, ако още седеше на канапето. Бен чу гъргоренето на душа — край на разговора. Той се избърса с някаква влажна кърпа близо до коша за дрехи на Диондра, после се напъха отново в кожения си панталон и раираната фланелка, седна на ръба на леглото и се помъчи да отгатне какво остроумие ще подметне Трей, когато се върнат в хола.

След няколко минути Диондра влезе в спалнята, загърната с червена хавлия и с мокра коса, и седна пред тоалетката си с огледалото, без да го поглежда. Изстиска мус върху дланите си като огромна купчина кучешки лайна и започна да го втрива в косата си, насочвайки всеки път струята на сешоара — изцъркваш, размазваш, сушиш, изцъркваш, размазваш, сушиш.

Бен не беше сигурен дали трябва да остане, или да излезе, затова остана, седнал на леглото, мъчейки се да не я гледа. Тя изсипа в дланта си тъмен фон дьо тен, както сигурно художниците изсипват боя, и го размаза по лицето си. Някои момичета ѝ се присмиваха и я наричаха

„мулатка“ беше ги чувал, но на него му харесваше как изглежда, гладко и тъмно, макар че шията ѝ оставаше по-светла като ванилов сладолед под карамелена заливка. Сложи си три пласта спирала — твърдеше, че трябвало да са три, един за потъмняване, един за уплътняване и един за драматичен ефект. После се зае с червилото: основа, цвят, блясък. Забеляза, че Бен я наблюдава, и спря, после попи устните си с малки порести триъгълничета, по които остави лепкави пурпурни следи като от целувка.

— Трябва да поискаш пари от Ранър — каза Диондра, гледайки го в огледалото.

— От баща ми?

— Да, той има пари, нали? Трей винаги купува трева от него. — Тя свали кърпата, приближи се до чекмеджето с бельото си, където цареше хаос от дантела и сатен, порови вътре и накрая измъкна яркорозови бикини и сутиен с черна дантела, каквито носят момичетата в баровете по уестърните.

— Сигурна ли си, че говорим за същия човек? — попита Бен. — Баща ми... ремонтира някакви неща. Момче за всичко. Работи по ферми, такива неща.

Диондра завъртя очи срещу него и подръпна сутиена си отзад, а гърдите ѝ преливаха отвсякъде — от чашките, изпод презрамките, неконтролируеми и издължени като яйце. Накрая смъкна сутиена, хвърли го в другия край на стаята — „Мамка му, трябва да си купя сутиен, който да ми става!“. Изправи се и впери в него гневен поглед, а бикините ѝ се навиха надолу, смъкнаха се от корема ѝ и се впиха в цепката на дупето ѝ. Сексапилното бельо вече не ѝ ставаше. Първата мисъл на Бен беше — пълничка, но после се поправи: бременна.

— Сериозно ли говориш? Наистина ли не знаеш, че баща ти продава трева? С Трей купихме от него миналата седмица. — Диондра свали бикините, после си сложи друг сутиен, грозен и обикновен, и други джинси, начумерена, че е дебела.

Бен никога досега не си беше купувал наркотици. Пушеше много с Трей и с Диондра и с всеки от онази група, който имаше трева, понякога даваше един-два долара, обаче представата му за дилър беше някой със загладена назад коса и с бижута, а не баща му със старото си бейзболно кепе, каубойските ботуши е високи токове и ризите, които изглеждаха като спаружени. Не и баща му, определено не баща му.

Освен това дилърите не трябваше ли да имат пари? Баща му със сигурност нямаше пари, така че целият този разговор беше глупав. Ако беше дилър и имаше пари, нямаше да даде на Бен. Щеше да му се подиграе, че му иска, може би щеше да извади двайсетачка, но да не му позволи да я докосне, както хулиганите в училище отмъкват тетрадката на смотаняка и му я показват от разстояние, а после се изхилват и я пъхат в джоба на панталона му. Ранър нямаше портфейл, държеше смачкани банкноти в предните джобове на дънките си, а това не беше ли достатъчен показател, че няма пари?

— Трей! — провикна се Диондра по коридора. Навлече нов пуловер с фигури, които приличаха на някакъв геометричен експеримент. Скъса етикетите и ги хвърли на пода, после изхвърча от стаята. Бен остана да седи, вперил поглед в плакатите с рокаджии и с астрологически карти (Диондра беше Скорпион и гледаше на това много сериозно), в кристалите и книгите по нумерология. Навсякъде край огледалото бяха закрепени букетчета за корсаж от танци, на които не я беше водил Бен, най-вече от онзи гимназист от горните класове. Гари, в Хаяуота, когото дори Трей смяташе за кретен. Разбира се, Трей го познаваше.

Букетчетата разстройваха Бен, приличаха му на органи с гънките си, с извивките си, с розовите си и пурпурни цветчета. Напомняха му на вонящите късове месо, които в момента се намираха в шкафчето му, отвратителен подарък от Диондра — изненада! — женските органи на някакво животно, но Диондра отказваше да му обясни как се е сдобила с тях. Намекна, че са от кърваво жертвоприношение, което извършили с Трей, а Бен подозираше, че са остатъците от някакъв опит в час по биология. Тя обичаше да го шашка. Когато в час бяха правили дисекция на прасета сукалчета, му донесе една завита като спирала опашка и смяташе, че е адски смешно. Не беше, беше противно. Той стана и отиде в хола.

— Нещастник такъв! — провикна се Трей от канапето, където току-що беше запалил един джойнт, без да откъсва очи от някакъв музикален клип. — Не знаеше ли за баща си? Мама му, пич. — Голият корем на Трей беше почти вдлъбнат, но на вълни от мускули, идеален, загорял на слънцето. Пълна противоположност на белия мек корем на Бен. Трей беше навил ризата, която му подари Диондра, под главата си като възглавница.

— На, вземи, куцо куче такова — подаде той на Бен цигарата, а той си дръпна силно и усети как тилът му изтръпва. — Ей, Бен, колко бебета стигат да боядисаш една къща?

Унищожение.

Ето, отново тази дума. Бен си представи варварски орди, които изхвърчат от голямата каменна камина и отсичат главата на Трей със секира точно наред някоя от скапаните му шеги за умрели бебета, главата се търкулва през кучешките изпражнения и спира до една от обувките с черни катарамии на Диондра. Може би след това умира Диондра. Майната му на всичко. Бен си дръпна отново от цигарата, мозъкът му се размекна весело и той върна цигарата на Трей. Най-едрото куче на Диондра, бялото, се приближи и впери в него безмилостния си поглед.

— Зависи колко силно ги хвърляш — каза Трей. — Защо пъхаш бебето в блендера с краката напред?

— Сериозно ти казвам, Трей — продължи Диондра разговор, на който Бен не беше присъствал. — Според него баща му не продава.

— За да го видиш как ще реагира. Ей, Бен? Пушиш стоката на баща си, приятел — осведоми го Трей и най-накрая се извърна към него. — Гадна е. Силна, но гадна. Затова знаем, че баща ти има мангизи. Взема по-скъпо, обаче в момента никой друг няма трева. Май я е купил от Тексас. Да е ходил там скоро?

Ранър беше изчезнал от живота на Бен, след като Пати го изрита. Може и да беше ходил в Тексас за известно време. Мамка му, ако караш бързо, може да отидеш до Тексас и да се върнеш за един ден, защо не?

— Тази свърши — задавено оповести той. — Както и да е, той ми дължи пари, както дължи на всички в града. Обичат да залагат, ама не плащат.

— Ей, аз изобщо не си дръпнах — нацупи се Диондра. Обърна се и започна да рови из шкафовете — в хола на приземния етаж имаше и кухненски бокс, представяте ли се, да имаш цяла стая за гнусната си вредна храна — после отвори хладилника, взе си бира, но не попита Бен дали иска. Бен видя вътрешността на хладилника, претърпан с храна предния месец, но сега вътре беше останала една бира и голям буркан от туршия, в който плуваше само едно нещо, досущ като лайно.

— Ще ми дадеш ли една бира, Диондра? — ядосано попита той.

Тя наклони глава към него, после му подаде своята бира и се върна до хладилника за още една.

— Отиди да намериш Ранър, за да имаме малко трева и пари — нареди му Диондра и се настани на стола до него. — А после можем да се омитаме оттук.

Бен погледна това синьо око, това синьо око — Диондра като че ли постоянно го гледаше косо, защото никога не виждаше и двете ѝ очи едновременно — и за пръв път се уплаши до мозъка на костите си. Дори не можеше да напусне училище без позволение на майка си, преди да навърши шестнайсет. Още по-малко да започне работа във фабриката за тухли или където и да било, за да изкарва достатъчно пари, та Диондра да не го мрази, да не въздиша, когато се прибира у дома посред нощ, а сега точно това си представяше — дори не мъничкия апартамент в Уичита, а някаква фабрика близо до границата, близо до Оклахома, където наемат евтина работна ръка, където той щеше да работи по шестнайсет часа на ден, дори през уикендите, а Диондра щеше да гледа бебето и да се вбесява. Тя нямаше майчински инстинкт, щеше да спи, докато бебето плаче, щеше да забравя да го храни, щеше да излиза да пие с познати — винаги срещаше по някой познат, в мола, на бензиностанцията, в киното — и да оставя детето само. „Какво може да му стане, то е бебе, никъде не може да отиде!“ Вече ясно си представяше как все той е лошият. Бедният зъл кретен, неспособен да я издържа.

— Добре — съгласи се Бен, защото си мислеше, че излязат ли от къщата, ще забравят. Той самият почти беше забравил. Мозъкът му се беше размекнал. Искеше да се прибере вкъщи.

Трей веднага скокна, дрънчейки с ключовете от пикапа си — „знам къде да го намерим“ — и внезапно се озоваха навън, на студа, газеха през снега и леда, Диондра посегна да се хване за ръката на Бен, за да не падне, а той си мислеше: „Ами ако падне? Ако падне и умре, и изгуби бебето?“. Беше чувал момичета в училището да разправят, че ако изяждаш по един лимон дневно, ще пометнеш, затова се чудеше дали тайно да не излива лимонов сок в диетичната кока-кола на Диондра, но после осъзна, че не е редно да го прави без нейното знание. Обаче пък ако падне? Е, тя не падна, тримата са качиха в пикапа на Трей, парното забълва топла струя срещу тях. Бен на задната седалка, както винаги — всъщност беше само половин задна седалка,

дори дете не се побираше, затова коленете му бяха извити настрани и притиснати към гърдите, — а когато забеляза на седалката до себе си едно сгърчено картофче, той го лапна и вместо да се озърне дали не го е видял някой, просто потърси още, което означаваше, че е много гладен и много дрогиран.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

В прогимназията психолозите се опитаха да насочат лошотията ми към нещо конструктивно, затова започнах да режа някакви неща с ножица. Тежки и евтини платове, които Даян купуваше с топове. Разрязвах ги целите със стари метални ножици: *мразятемразятемразяте*. Тихото порене на материята, която разрязвах, и онзи съвършен последен миг, когато палецът те боли и раменете те болят от привеждането напред, ти режеш, режеш, режеш... и освобождаваш, а платът вече се полюшва на две парчета в ръцете ти като дръпната на две страни завеса. И после какво? Точно така се чувствах и сега, все едно бях рязала нещо и бях стигнала до края, където отново си бях аз, в малката си къща, без работа, без семейство, държах двете парчета плат и не знаех какво да правя сега.

Бен лъжеше. Не ми се искаше да е истина, обаче беше безспорно. Защо ще лъже за такава глупост като гаджето си от гимназията? Мислите ми се гонеха като птици, попаднали в капана на някой таван. Може би той казваше истината и бележката от Диондра наистина не беше за него, а просто част от случайния поток подобни неща, неизбежен за пълна с ученици къща. Мишел можеше да го е извадила от боклука, след като някое по-голямо момче го е хвърлило — боклук, полезен за дребнавото ѝ изнудване.

Или пък Бен е познавал Диондра, обичал е Диондра и се опитваше да го пази в тайна, защото Диондра е мъртва.

Може би я беше убил същата нощ, след като бе избил семейството ни, като част от сатанинските му жертвоприношения, и я беше заровил някъде в обширната фермерска равнина на Канзас. Някъде дълбоко в съзнанието ми стоеше образът на онзи Бен, който ме плашеше: представях си огън на открито, алкохол, който се клати в някакво шише, Диондра от училищния годишник със спираловидни къдрици, които се люшкат, докато тя се смее със затворени очи или пее

с оранжево от пламъците лице, а Бен стои зад нея и внимателно вдига лопатата, вперил поглед в темето й...

Къде бяха другите хлапета от култа, другите почитатели на Сатаната? Ако е имало кръг от бледи и тъмнооки тийнейджъри, които са подмамили Бен на своя страна, къде бяха те? Вече бях прочела всяко късче информация от процеса. Полицията не беше открила никого, свързан със сатанински ритуали заедно с Бен. Всички чорлави наркоманчета, поклонници на дявола от Кинаки, отново си бяха станали розовобузестите провинциални фермерчета от дните непосредствено след ареста на Бен. Колко удобно за тях. Двама „редовни наркомани“ на двацет и няколко години бяха свидетелствали, че Бен се появил в някакъв склад, където се събирали такива като тях, в деня на убийството. Твърдяха, че се развращавал като демон, когато някой засвирил коледна песен. Кълнях се, че според собствените му думи се канел да извърши жертвоприношение. Тръгнал си с някой си Трей Типано, който уж колел добитък и почитал Сатаната. Типано беше дал показания, че познава Бен съвсем смътно. Имаше алиби за времето на убийствата: баща му Грег Типано свидетелствал, че Трей си бил вкъщи заедно с него в Уамиго, на около стотина километра оттам.

Така че Бен може и да беше полудял от самота. Или пък беше невинен. Отново чух блъскането на птиците на тавана. Дум, тряс, прас. Сигурно от часове седях на канапето и се питах какво да правя, чувствах се напълно безпомощна, когато чух тежките стъпки на пощаджията да се качват по стълбите ми. Мама винаги ни караше да печем коледни курабийки за пощаджията. Обаче моят тук се сменяше през няколко седмици. Никакви сладки.

Имаше три плика с предложения за кредитни карти, сметка на някой си Мат, който живееше на улица, каквато близо до мен нямаше, и един плик, който приличаше на мръсно бельо, толкова мек и набръчкан беше. Използван. Името и адресът на друг човек бяха зачертани с маркер и на тясното местенце долу беше написано моето име и адрес. Госпожа Либи Дей.

Беше от Ранър.

Качих се горе да прочета писмото, приседнах в крайчеца на леглото си. После, както правя винаги, когато съм напрегната, се сгуших на тясно, в конкретния случай между леглото и тоалетката,

седнала на пода и с гръб към стената. Отворих мръсния плик и извадих мръсен лист женска хартия за писма е бордюр от рози. Върху листа се точеше почеркът на баща ми: ситен, френетичен, изострен, все едно по листа пълзяха стотина паяка.

Скъпа Либи,

Е, Либи, оказваме се в странно положение след толкова много години, няма спор. Поне аз. Никога не съм си представял, че ще съм толкова стар, изморен и сам. Имам рак. Казват, че ми остават още няколко месеца. Нямам против, бездруго живях по-дълго, отколкото ми се полагаше. Развълнувах се, че си ме търсила. Виж, знам, че никога не сме били близки. Бях много млад, когато ти се роди, и не бях най-добрият баща, обаче се стараех да те издържам и да се сближа с теб, когато можех. Майка ти ме затрудняваше. Аз бях незрял, а тя още повече. После убийствата много ме измъчиха. Та така. Искам да го знаеш — и моля те, не ми чети лекции, че е трябвало да го направя много по-рано. Знам, че е трябвало. Обаче аз съм комарджия и алкохолик, освен това трудно се боря с демоните си. Знам кой е истинският убиец от онази нощ и знам, че не е Бен. Ще кажа истината, преди да умра. Ако можеш да ми изпратиш малко пари, ще се радвам да те посетя и да ти кажа повече. Петстотин долара ще стигнат.

Очаквам с нетърпение да ми се обадиш.

Ранър Дей, татко

Донеран Роуд 12

Пансион за мъже на Бърт Нолан

Лингъруб, Оклахома

П. П. Питай някой за пощенския код, не го знам.

Сграбчих тънкото гърло на нощната си лампа и я запратих към другия край на стаята, а тя прелетя около метър, преди кабелът да я спре и да я събори на пода. Метнах се към нея, изключих и от контакта и отново я хвърлих. Удари се в стената, абажурът отскочи и се

търкулна пиянски на пода, а строшената крушка щръкна отгоре като счупен зъб.

— Майната ти! — изкрещях. Беше насочено колкото към мен, толкова и към баща ми. Дори на тази възраст да очаквам от Ранър да постъпи както трябва беше такава проява на глупост от моя страна, че направо се вбесих. Писмото беше просто дълга поднесена за просия ръка, протегнала се от километри и прицелена в мен като в мишена. Платя ли тези петстотин долара, повече никога нямаше да видя Ранър, докато не ми потрябваше отново помощ или отговори, а тогава той щеше отново да ме изработи. Мен, собствената си дъщеря.

Щях да отида в Оклахома. Ритнах два пъти стената, прозорците се раздрънчаха и тъкмо се канех да я изритам още веднъж, някой звънна на вратата долу. Механично погледнах навън, но от втория етаж виждах само върха на чинара и прашното небе. Замръзнах на място и зачаках посетителя да си тръгне, обаче отново се звънна, пет поредни пъти, защото благодарение на гневния ми изблик човекът на верандата беше разбрал, че съм си у дома.

Бях облечена, както се обличаше мама през зимата: с широк безформен пуловер, с евтин провиснал клин и с дебели бодливи чорапи. Извърнах се към дрешника за миг и тъкмо реших, че не давам пет пари, когато отново се звънна.

Вратата ми няма прозорче, така че не можех да видя кой е. Сложих веригата, открегнах и видях нечий тил, сплъстена светлокестенява коса, после Криси Кейтс се обърна с лице към мен.

— Онези възрастни жени са доста груби — каза тя и им махна театрално, както бях направила аз миналата седмица: широк жест в смисъл на „майната ви“. — Така де, някой да им е казал, че не е учтиво да зяпат?

Продължих да я гледам през открегнатата врата и самата аз се чувствах като старица.

— Взех адреса ти от... когато беше в клуба — каза тя и се наведе на нивото на очите ми. — Всъщност още не мога да ти върна парите. Обаче се надявах да поговорим. Не мога да повярвам, че не те познах онази нощ. Твърде много пия — призна тя смутено, както човек си признава за някоя алергия. — Не е лесно да те намери човек. А не съм пила. Обаче открай време не се ориентирам добре. Като съм на кръстовище и трябва да избирам наляво или надясно, все избирам

погрешната посока. Май трябва да се доверя на инстинкта си и после да направя точно обратното. Ама не знам защо е така.

Тя продължи да говори, да ниже изречение след изречение, без да моли да я пусна вътре, и вероятно затова реших да я поканя.

Влезе почтително със склучени ръце като възпитано момиче, помъчи се да намери нещо в скапаната ми къща, за което да ми направи комплимент, и погледът ѝ се спря на кашона с лосионите до телевизора.

— О, и аз страхотно си падам по лосиони — в момента ползвам един, който мирише на праскова и наистина адски ми харесва, обаче опитвала ли си крема за виме? Едно време мажели с него млечните крави. По вимето. Много е гладък, купува се от аптеката.

Поклатих леко глава и ѝ предложих кафе, макар да знаех, че имам съвсем малко нескафе.

— Ммм, малко ми е неудобно, ама нямаш ли нищо за пиене? Много дълго карах.

И двете се престорихме, че е заради дългия път, като че ли може да ти се допие алкохол от двучасово шофиране. Отидох в кухнята с надеждата да намеря кутийка „Спрайт“ в дъното на хладилника.

— Имам джин, обаче нямам разремител — провикнах се.

— Няма нищо — отговори тя. — Ще го пием чист.

Нямах и лед — не мога да се накарам да напълня формичките — затова налях в две чаши джин със стайна температура, а когато се върнах, тя се навърташе край кашона ми с лосионите. Можех да се обзаложа, че е пъхнала в джобовете си няколко шишенца. Носеше черен костюм с панталон и бледорозово поло, много се беше постарала за стриптийзборка. Да задържи лосиона тогава.

Подадох ѝ чашата и забелязах, че си е лакирала ноктите в същия цвят като полото, и тогава видях, че тя пък забеля за липсващия ми пръст.

— Това от...? — поде тя и за пръв път замълча смутено. Кимнах.

— Е? — подканих я възможно най-любезно. Криси си пое въздух и се настани на канапето с деликатни движения като на дама, поканена на чай. Седнах до нея, усуках крака, после отново ги раздалечих.

— Дори не знам как да го кажа — поде тя и гаврътна малко джин.

— Просто го кажи.

— Ами когато разбрах коя си... Имам предвид, когато дойде у дома онзи ден...

— Не съм идвала в дома ти — обърках се. — Дори не знам къде живееш.

— Не, не, навремето. В деня, когато беше убито семейството ти — ти и майка ти дойдохте у дома.

— Ммм — присвих очи, опитвайки се да си спомня. Онзи ден всъщност не беше нищо особено — знаех, че Бен е пострадал, обаче не знаех защо, нито колко е сериозно. Мама предпазваше всички ни от растящата паника. Онзи ден. Помня, че заедно с мама и Даян тръгнахме да търсим Бен. Той беше загазил, затова отидохме да го търсим, аз седях сама на задната седалка, нашироко и доволна от себе си. Помня, че лицето ми изгоря от салама, който пържеше Мишел. Помня, че ходехме в пълни с хора къщи, на някакво парти по случай рожден ден, на който мама мислеше, че ще открие Бен. Или нещо такова. Помня, че ядох поничка. Обаче не намерихме Бен.

— Няма значение — прекъсна ме Криси. — Просто... случиха се толкова много неща, че бях забравила. За теб. Може ли още? — протегна ми тя чашата си рязко, като че ли е празна от много време. — Напълних я догоре, за да не спира да разказва.

Тя отпи и потрепери.

— Искаш ли да отидем някъде? — попита.

— Не, не, кажи ми какво става.

— Излъгах те — изломоти тя.

— За кое?

— Бен никога не ме е насилвал.

— И аз така мисля — отговорих, стараейки се да не прозвуча грубо.

— И със сигурност не е насилвал другите момичета.

— Не, всички са се отказали от историите си, освен теб.

Тя се размърда на канапето, завъртя очи надясно и аз разбрах, че си припомня дома си, живота си от онова време.

— Другото е вярно — продължи тя. — Бях красиво момиче, имахме пари, учех сее добре и ходех на балет... Все си мисля, че ако не бях изгърсила тази глупава лъжа... Онази проклета лъжа, ако изобщо не я бях изговаряла, целият ми живот щеше да бъде съвсем различен. Щях да съм нечия съпруга и да си имам собствено балетно

студио или нещо такова. — Тя плъзна пръст по корема си, където знаех, че има белег от цезарово сечение.

— Имаш деца, нали? — попитах.

— Нещо такова — отговори и отмести поглед. Не продължих да разпитвам.

— Какво стана? Как започна всичко? — попитах. Не разбирах колко съществена е лъжата на Криси, какво ни е причинила през онзи ден. Обаче ми се струваше огромна, значима... предизвикваща отзвук, да цитирам Лайл. Ако през онзи ден полицията е искала да разговаря с Бен заради казаното от Криси, значи имаше значение. Така би трябвало.

— Е, бях влюбена. Много. Мисля, че и Бен ме харесваше. Мотаехме се заедно — и ти го казвам напълно сериозно — което сигурно не беше редно. Той също беше дете, но беше достатъчно голям да... не ме насърчава. Един ден се целунахме и това промени всичко...

— Ти си го целунала.

— Целунахме се.

— Как точно?

— Неуместно, като възрастни. Така, както категорично не бих желала дъщеря ми в пети клас да се целува с тийнейджър.

Не ѝ вярвах.

— Продължавай — подканих я.

— След около седмица отидох на гости с преспиване по време на коледната ваканция и разказах на момичетата, че имам гадже от гимназията. Много бях горда. Измислях си какво сме правили — сексуални неща. Една от тях каза на майка си, която пък звънна на моята майка. Още помня онова обаждане. Помня как майка ми говореше по телефона, а аз чаках да дойде и да ми се разкреци. Винаги беше ядосана за нещо. А когато дойде при мен, майка ми се държа благо: „миличка, скъпа моя“... и ме държеше за ръката, нали ме разбираш — „Можеш да ми имаш доверие, заедно ще се справим“ — и ме разпитваше дали Бен ме е докосвал на неприлични места.

— И ти какво каза?

— Ами започнах от целувката и щях да спра дотам. Да ѝ кажа само истината. А тя се отдръпна, все едно искаше да каже: „Добре, това е дреболия. Не е проблем“. Помня, че ме попита: „Това ли е? Само

това ли се случи?“. Прозвуча едва ли не разочаровано и изведнъж, помня, че вече се беше изправила, аз изстрелях: „Той ме пипаше там. Караше ме да правя разни неща“. И тя се върна.

— И после какво?

— Историята се разрасна. Мама каза на татко, когато той се прибра, и той започна: „О, мъничката ми, горкото ми малко момиченце“, обадиха се в училището да изпрати детски психолог. Помня, че беше някакъв колежанин, на когото просто не можех да кажа истината. Той просто беше решил да вярва, че съм насилвана.

Погледнах я смръщено.

— Сериозно говоря. Помня, че се канех да му призная истината и да го накарам да убеди нашите, обаче... той ме попита дали Бен ме е карал да правя разни неща, сексуални неща, аз отговорих, че не е, а той... сякаш се за инати. „Струваш ми се умно и смело момиче, разчитам да ми разкажеш какво се случи. А, нищо ли? Боже, мислех, че си по-смела. Наистина се надявах да си по-смела и да ми помогнеш. Може би дори да си спомниш дали Бен те е докосвал там и ти е говорил еди-какви си неща? Помниш ли да сте играли на някаква игра, можеш ли да ми кажеш дали поне си спомняш това? А. така е добре. Знаех си, че можеш да го направиш, какво умно и добро момиче!“. Не знам, когато си дете на тази възраст и група възрастни ти внушават нещо или те насърчават, ти просто... започна да ми се струва реално. Че Бен ме е насилвал — защо иначе всички тези възрасти ще ме карат да твърдя, че го е направил? А родителите ми повтаряха строго: „Всичко е наред, просто кажи истината. Всичко е наред, кажи истината“. И така изричаш лъжа, която те приемат за истина.

Спомних си моя психолог, след убийствата. Доктор Брунър, който винаги се обличаше в синьо — любимия ми цвят — по време на сеансите ни и който ме черпеше, когато му казвах каквото иска да чуе. „Разкажи ми как си видяла Бен с онази пушка да застрелва майка ти. Знам, че ти е трудно, Либи, но ако го изречеш, ако го изречеш гласно, ще помогнеш на майка си и на сестрите си и собствената ти рана ще започне да зараства. Не го трупей в себе си, Либи, не потискай истината. Можеш да ни помогнеш Бен да бъде наказан за онова, което е причинил на семейството ти“. И аз се държах като смело момиченце и казвах, че съм видяла как Бен кълца сестра ми и как убива майка ми. А после той ми даваше фъстъчено масло с кайсиево желе, любимото

ми, доктор Брунър винаги ме черпеше с това. Сигурно искрено вярваше, че помага.

— Опитвали са се да те предразположат, смятали са, че колкото повече ти вярват, толкова по-лесно ще ти бъде — отговорих. — Искали са да ти помогнат и ти си се опитвала да помогнеш на тях.

Доктор Брунър ми даде значка с формата на звезда, на която пишеше „Суперумна Суперзвезда“, след като съсипах Бен с показанията си.

— Дааа! — каза Криси и се ококори. — Терапевтът ми помогна да визуализирам цялата сцена. Разиграхме я с кукли. А когато започна да говори с други момичета, които никога не бяха целували Бен, разбираш ли, само за няколко дни създадохме цял въображаем свят, в който Бен стана поклонник на Сатаната, който убива зайци и ни кара да им ядем вътрешностите, докато ни насилва. Чиста лудост. Обаче... беше забавно. Знам, че е ужасно, обаче ние, момичетата, се събирахме, една нощ отново бяхме на гости на някого с преспиване, седяхме в спалнята в кръг, насъсквахме се една друга, съчинявахме си истории, все по-големи и по-сочни и... някога играла ли си на дъска за духове?

— Като малка.

— Добре! Нали знаеш, на всички им се иска да е истина, затова някой побутва стрелката мъничко и ти прекрасно знаеш, че някой я побутва, обаче част от теб си мисли, че може би всичко е реално, може би наистина има призрак, затова никой нищо не казва, просто всички сякаш са се наговорили да вярват.

— Но ти така и не си казала истината.

— Казах я на родителите си. Онзи ден, когато вие дойдохте, бяха повикали полиция, всички момичета бяха у дома — дадоха ни торта! Какво ще кажеш, не е ли откачено? Нашите дори обещаха да ми купят куче, за да ми стане по-добре. После полицаите си тръгнаха, момичетата и психологът също си тръгнаха, а аз се качих в стаята си и се разплаках — едва тогава проумях. Едва тогава се замислих.

— Но ти каза, че баща ти е тръгнал да търси Бен.

— Неее, това си го измислих — отговори тя и после отново погледна към срещната страна на стаята. — Кога му казах ли? Баща ми ме разтърси толкова силно, че главата ми щеше да се откачи. След убийствата всички момичета изпаднаха в паника и казаха истината. Всички имахме чувството, че наистина сме призовали дявола.

Съчинили бяхме неприятна история за Бен и част от нея се беше оказала истина.

— Но семейството ти е получило огромно обезщетение от училището.

— Не беше чак толкова голямо. — Тя погледна дъното на чашата си.

— Обаче, след като си признала истината пред родителите си, те са продължили да държат на своето.

— Баща ми беше бизнесмен. Смяташе, че можем да получим някаква компенсация.

— Но баща ти е знаел със сигурност през онзи ден, че Бен не те е насиллил.

— Дааа, знаеше — отговори тя и отново отбранително и уплашено кимна с глава към мен. Бък се приближи и се отърка в крачола ѝ, а тя изглеждаше спокойна, плъзна нокти през козината му. — През онази година се преместихме. Баща ми каза, че мястото е опетнено. Обаче парите всъщност не ни помогнаха. Помня, че той ми купи куче, но всеки път, когато се опитвах да говоря за кучето, татко само вдигаше ръка, като ли му идва в повече. А майка ми така и не ми прости. Прибирах се вкъщи и ѝ разказвах нещо за училище, а тя казваше само: „Така ли?“ Като че ли лъжех каквото и да ѝ кажех. А после просто престана да ми говори, поглеждаше ме, когато се приберях от училище, после отиваше в кухнята да отвори бутилка вино и постоянно си наливаше в чашата, обикаляше къщата и не ми продумваше. Само клатеше глава. Помня как веднъж ѝ казах, че ми се иска да не я бях натъжила толкова, а тя каза само: „Е, натъжи ме“. — Криси вече плачеше и ритмично галеше котката. — Това е. В края на годината майка ми си тръгна. Един ден се прибрах от училище, а тя беше опразнила стаята си. — После Криси наведе глава към скута си — детински и театрален жест, а косата ѝ се спусна напред. Знаех, че от мен се очаква да я погая, да я утеша, но вместо това аз просто чаках и накрая тя вдигна поглед към мен.

— Никой никога не ми прощава нищо — простена тя с трепереща брадичка. Искаше ми се да ѝ кажа, че аз ѝ прощавам, но не беше вярно. Вместо това само си налях още едно.

ПАТИ ДЕЙ

2 януари 1985 г.

18:11 ч.

Пати продължаваше да ломоти извинения, докато Лу Кейтс я тикаше към вратата, и внезапно се озова навън на стълбите, на мразовития въздух, а очите ѝ запремигнаха бързо-бързо. Между две примигвания и преди да успее да размърда уста, да изрече някаква дума, вратата отново се отвори и навън излезе мъж на петдесетина години. Затвори вратата зад гърба си и всички се озоваха прави на малката предна веранда: Пати, Даян, Либи и мъжът с торбички като на басет под воднистите очи, с пригладена назад прошарена коса. Прокара пръсти през напомадените си коси, докато измерваше с поглед Пати, а традиционният му ирландски пръстен проблесна.

— Госпожа Пати Дей? — Кафеният му дъх увисна в студения въздух леко обезцветен.

— Аз съм Пати Дей, майката на Бен Дей.

— Дойдохме да проверим какви са тези истории — прекъсна я Даян. — Чуваме всякакви слухове, но никой не си прави труда да поговори открито с нас.

Мъжът вдигна ръце на хълбоците си, сведе поглед към Пати и после бързо отмести очи.

— Аз съм детектив Джим Колинс. Водя разследването. Днес се отбих тук да поговоря с тези хора, а след това, разбира се, щях да дойда у вас. Спестявайте ми пътуването. Искате ли да поговорим другаде? Тук е доста студено.

Отидоха в „Дънкин Донътс“ от отсрещната страна на шосето, всеки със своята кола, а Даян промърмори някаква шега за полицаите и поничките и после прокле госпожа Кейтс — „Дори един ден не ни даде. Кучка“. Обикновено Пати би казала нещо в защита на госпожа Кейтс: такива бяха отдавна установените роли на двете сестри, едната говореше направо, другата се извиняваше. Обаче семейство Кейтс не се нуждаеше от защита.

Детектив Колинс ги чакаше с три хартиени чашки с кафе и кутия мляко за Либи.

— Не знаех дали ще ѝ позволите да яде сладко — каза той и Пати се запита дали ще се прояви като лоша майка, ако купи на Либи поничка. Особено след като сутринта са яли палачинки. „Ето такъв ще е животът ми отсега нататък — помисли си тя, — все ще трябва да се съобразявам с хорското мнение.“ Либи обаче вече беше залепила лице на витрината със сладкишите и пристъпваше от крак на крак, затова Пати бръкна в джоба си за дребни, купи поничка с розова глазура и я поднесе на Либи върху салфетка. Не искаше да отказва на детето и то да се взира печално във всички пастелни нюанси на сладкото, докато възрастните се опитват да разговарят и да установят дали синът ѝ насилва сексуално деца и е поклонник на Сатаната. Пати едва сдържа смеха си. Настани Либи на една маса зад тях и ѝ поръча да стои мирно и да се храни, докато възрастните разговарят.

— Всички ли имате рижа коса? — попита Колинс. — На какво се дължи рижото? Ирландка ли сте?

Пати тутакси си спомни за неизменния си разговор с Лен за рижата коса, после си каза: „фермата заминава. Как изобщо можах да забравя, че губя фермата?“.

— Германка — отговори тя за втори път този ден.

— Имате и други деца, нали? — попита Колинс.

— Да. Имам четири деца.

— От един баща?

Даян се размърда до Пати:

— Разбира се, че са от един баща!

— Обаче сте самотна майка, нали така? — попита Колинс.

— Да, разведени сме — отговори Пати и се опита да звучи като набожна съпруга.

— Какво общо има това със случващото се с Бен? — остро попита Даян и се приведе над масата. — Аз съм сестрата на Пати, между другото. Грижа се за тези деца почти наравно с нея.

Пати трепна, а детектив Колинс го забеляза.

— Да се опитаме да започнем цивилизовано — каза Колинс. — Защото ни очаква дълъг път, преди да изясним нещата. Госпожо Дей, обвиненията срещу сина ви са много сериозни и предизвикват сериозна загриженост. На този етап четири момиченца твърдят, че Бен

ги е докосвал на интимни места и че е карал тях да докосват него. Че ги е водил някъде в някаква ферма и е извършвал... актове, свързани с ритуално сатанинско жертвоприношение. — Изрече тези думи — ритуално сатанинско жертвоприношение, както хората, които не познават колите, повтарят думите на механика: „Развалена е горивната помпа“.

— Но Бен дори няма кола — едва чуто изтъкна Пати.

— Възрастовата разлика между единайсетгодишно момиче и петнайсетгодишно момче е само четири години, но това са много важни години — продължи Колинс. — Ако обвиненията се окажат верни, ще го смятаме за опасен насилник. Честно казано, трябва да поговоря не само с Бен, но и с дъщерите ви.

— Бен е добро момче — заяви Пати и се ядоса колко слабо и изтощено звучи гласът ѝ. — Всички го харесват.

— Какво е мнението на училището? — попита Колинс.

— Моля?

— Смятат ли го за популярно дете?

— Има много приятели — промърмори Пати.

— Според мен няма, госпожо — изтъкна Колинс. — Доколкото разбирам, той няма приятели и е доста саможив.

— И какво доказва това? — сръза го Даян.

— Нищо не доказва, госпожице...?

— Краузе.

— Нищо не доказва, госпожице Краузе. Но този факт в съчетание с отсъствието на силна бащинска фигура ме кара да смятам, че той може да се окаже податлив към... да кажем, отрицателно влияние. Наркотици, алкохол, хора, които са може би малко по-грубовати, по-разстроени.

— Той не общува с престъпници, ако за това се притеснявате — каза Пати.

— Кажете ми имената на някои от приятелите му — подкани я Колинс. — Изредете ми децата, с които общува. С кого беше миналия уикенд?

Пати седеше и усещаше езика си набъбнал в устата, после поклати глава, скръсти ръце до кръглата следа, оставена от нечия шоколадова поничка. Късно беше. Но най-сетне разкриваше истинския ѝ облик: жена, която не успява да се справя, която живее от криза до

криза, взема пари назаем, не си доспива, кара по инерция, когато всъщност би трябвало да се грижи за Бен, да го насърчава да си избере хоби или да се запише в някой клуб, а не тайничко да е благодарна, когато той се заключи в стаята си или изчезва цяла вечер, защото така има да се грижи за едно дете по-малко.

— Значи има някои родителски пропуски — въздъхна Колинс, като че ли вече знаеше края на историята.

— Искаме адвокат, преди да се случи още нещо, преди да разговаряте с други деца — прекъсна го Даян.

— Честно казано, госпожо Дей — каза Колинс, без дори да погледне към Даян, — с три малки момичета у дома, ако бях на ваше място, щях да искам истината да излезе на бял свят повече от всеки друг. Такова поведение не изчезва от само себе си. Всъщност, ако това е вярно, честно казано, според мен дъщерите ви са били първите жертви.

Пати погледна към Либи, която седеше и ближеше глазурата на поничката си. Помисли си колко много Либи обичаше да се навърта край Бен. Помисли си колко много неща децата ѝ правят сами. Понякога, след като цял ден бяха работили в плевнята заедно с Бен, момичетата се връщаха в къщата ядосани, готови да се разплачат. Но... какво? Те бяха малки момиченца, често ставаха раздразнителни и се изморяваха. Идеше ѝ да излее кафето си в лицето на Колинс.

— Може ли да говоря открито? — попита Колинс, а тонът му опитваше да я обработи. — Не мога да си представя колко... ужасно е за една майка да слуша такива неща. Но ще ви кажа нещо, което знам от нашия психолог, който работи индивидуално с тези момичета — ще ви кажа какво сподели той с мен. Че тези момичета говорят за сексуални подробности, които една петокласничка няма откъде да знае, освен ако не са ѝ се случили. Според него това е класически случай на сексуално насилване. Разбира се, чували сте за случая „Макмартин“.

Пати смътно си спомняше. Някаква предучилищна в Калифорния, в която всички учителки били съдени като поклоннички на дявола и задето малтретирали децата. Спомняше си вечерните новини: красива и слънчева калифорнийска къща, върху която в черно се появяваха думите: „Кошмар в детска градина“.

— Опасявам се, че сатанинското жертвоприношение не е нищо необичайно — каза Колинс. — Проникнало е във всички слоеве на обществото, а поклонниците на дявола обикновено набелязват млади мъже и ги привличат. Част от ритуалите им е... насилието над деца.

— Имате ли някакви доказателства? — изръмжа Даян срещу Колинс. — Някакви свидетелски показания, освен твърденията на единайсетгодишни момиченца? Изобщо имате ли показанията на самите момиченца? Знаете ли колко лесно те си въобразяват разни неща — целият им живот е една измислица. Някой друг може ли да потвърди тези лъжи, освен няколко невръстни момиченца и някакъв психиатър, харвардски многознайко, който ви впечатлява всички?

— Е, що се отнася до уликите... Момичетата до едно казаха, че той е взел гащичките им като някакъв извратен сувенир или нещо такова — каза Колинс на Пати. — Ако ни позволите да огледаме у вас, може да започнем да изясняваме случилото се.

— Преди това трябва да се посъветваме с адвокат — измърмори Даян на Пати.

Колинс изпи кафето си и овладя едно оригване, тупна се по гърдите с юмрук и се усмихна печално над рамото на Пати към Либи. Имаше червен нос като алкохолик.

— В момента трябва просто да запазим спокойствие. Ще изслушаме всички засегнати страни — каза Колинс, като продължи да пренебрегва Даян. — Вече разговаряхме с няколко учители от гимназията и от прогимназията, а това, което научихме, не ни зарадва, госпожо Дей. Познавате ли учителката госпожа Дарксилвър?

Той погледна към Пати, за да потвърди тя името, и Пати кимна. Госпожа Дарксилвър винаги беше обичала Бен, той беше един от любимците ѝ.

— В онази сутрин тя видяла сина ви да се навърта край шкафчето на Криси Кейтс. В прогимназията. По време на коледната ваканция. Това ме разтревожи и — изгледа той Пати изотдолу и насочи към нея розовите ръбчета на очите си — госпожа Дарксилвър твърди, че той бил видимо възбуден.

— Какво означава това? — попита остро Даян.

— Имал ерекция. Когато погледнахме в кутията на Криси, открихме бележка с предизвикателно съдържание. Госпожо Дей, във всички разпити, които проведохме, описваха сина ви като отритнат

самотник. Като странен. Смятат го за нещо като бомба със закъснител. Някои от учителите всъщност се страхуват от него.

— Страхуват ли се? — повтори Пати. — Как може да се страхуват от петнайсетгодишно момче?

— Не знаете какво открихме в шкафчето му.

* * *

Какво открили в шкафчето му. Пати си помисли, че Колинс има предвид наркотици, мръсни списания или казано по-щадящо, непозволени фойерверки. Искаше й се Бен да беше загазил заради това: десетина пиратки в раничката му. Това можеше да приеме.

Дори докато Колинс правеше мазния си увод — „това е много притеснително, госпожо Дей, искам да се подготвите“ — Пати си мислеше, че сигурно става дума за пушка. Бен открай време обичаше оръжията, беше като периода, когато си падаше по самолети или по бетонобъркачки, само че тази фаза не свършваше. Вършеха го заедно — преди го вършеха заедно: ходеха на лов, стреляха. Сигурно беше занесъл някое оръжие в училище, за да се изфука. Вероятно колта „Пийсмейкър“. Любимият му. Не му беше позволено да отваря шкафа без нейно позволение, обаче ако го беше направил, щяха да се разберат. Дано да е оръжието.

Колинс се прокашля и каза с тон, който ги накара да се приведат напред:

— Намерихме... останки... в шкафчето на сина ви. Органи. Отначало си помислихме, че са бебешки, но изглежда са животински. Женски полови органи в пластмасова кутия, може би от куче или от котка. Да е изчезнала някоя от котките ви или кучка?

Пати още беше замаяна от откритието, че те действително смятат, че са открили бебешки органи в шкафчето на Бен. Че го намират за толкова извратен, че първото им предположение е убийство на дете. В този момент, забола поглед към пастелни захарни пръчици от някаква поничка, тя стигна до извода, че синът й ще отиде в затвора. Щом го смятаха за толкова извратен, той нямаше шанс.

— Не, нямаме изчезнали животни.

— Семейството ни е на ловци, на фермери — каза Даян. — Ние непрекъснато сме край животни, постоянно се грижим за животни. Не е странно, че той може да има някакви животински органи.

— Нима? Държите ли у дома животински органи? — За пръв път детектив Колинс погледна право към Даян — строг поглед, който той отмести няколко секунди по-късно.

— Да не е забранено със закон? — изграчи Даян в отговор.

— Един от сатанинските ритуали е свързан с жертвоприношение на животни, госпожо Дей — поясни Колинс. — Сигурно сте чували за накълцаните крави близо до Лорънс. Според нас тази проява и случилото се с момиченцата се връзват идеално.

Лицето на Пати беше студено. Всичко свърши, край.

— Какво искате да направя? — попита тя.

— Ще дойда с вас до дома ви, за да поговоря със сина ви, съгласна ли сте? — попита Колинс и гласът му прозвуча бащински в края на изречението, извиси се, едва ли не сякаш говореше на бебе. Пати усети как Даян стисна ръце до нея.

— Той не си е у дома. Опитваме се да го намерим.

— На всяка цена трябва да поговорим със сина ви, госпожо Дей. Къде можем да го открием според вас?

— Не знаем къде е — прекъсна го Даян. — В същото положение сме като вас.

— Ще го арестувате ли? — попита Пати.

— Не можем да направим нищо, преди да говорим с него, а колкото по-бързо го направим, толкова по-бързо ще се изясни всичко.

— Това не е отговор — каза Даян.

— Единственият, който имам, госпожо.

— Значи, да — каза Даян и за пръв път сведе очи.

Колинс се изправи и тръгна към Либи, докато Даян говореше, приклекна пред нея и ѝ каза:

— Здравей, миличка.

Даян го стисна за ръката:

— Не. Оставете я на мира.

Колинс я изгледа намръщено.

— Просто се опитвам да помогна. Не искате ли да разберете дали Либи е добре?

— Ние знаем, че Либи е добре.

— Тогава защо не я оставите сама да ми го каже? Или да извикам социалните...

— Майната ти! — изруга Даян и се изправи срещу него. Пати седеше на мястото си и се опитваше да се откъсне от всичко това. Чу Даян и Колинс да се чепкат зад гърба ѝ, но тя просто си седеше, гледаше как жената на плота приготвя още една кана кафе и се мъчеше да насочи цялото си внимание към кафето. Получи се само за секунда, преди Даян да дръпне Пати и Либи с изцапана от поничката уста и да ги изведе от заведението.

* * *

На път за вкъщи на Пати ѝ се искаше да се разплаче, но трябваше да почака Даян да си тръгне. Сестра ѝ я накара да шофира, добре било за нея, за да се съсредоточи. През цялото време се налагаше Даян да ѝ подсказва кога да сменя скоростите, толкова беше разсеяна Пати. „Стегни се, Пи. Мисля, че сега трябва да минем на втора“. Либи седеше на задната седалка, без да продумва, сгушена, свила коленете си към брадичката.

— Ще стане ли нещо? — попита най-сетне тя.

— Не, миличка.

— Струва ми се, че ще се случи нещо лошо.

Пати усети как отново я обзема паника: ама какво ѝ ставаше, да замеси едно седемгодишно дете в такова положение! Майка ѝ не би постъпила така. Само че майка ѝ не би отглеждала Бен, както го отглеждаше Пати — немарливо и на късмет — така че това нямаше да е проблем.

В момента изпитваше почти маниакална нужда да се прибере у дома, да се сгуши, да се почувства в безопасност. Планът беше Пати да изчака Бен да се прибере у дома — той вече трябваше да си дойде — а Даян щеше да излезе и да види докъде се ширят клюките. Кой какво знае, на коя страна са хората и с кого, за бога, се мотае Бен.

Спряха пред къщата и видяха шевролета на Пати и още една кола, някакъв нисък спортен автомобил, които изглеждаше на десетина години и целият беше опръскан с кал.

— Кой е това? — попита Даян.

— Нямам представа. — Каза го трагично. Който и да беше, новината щеше да е потискаща.

Отвориха входната врата и усетиха как топлината отлита на валма навън. Термостатът сигурно беше нагласен над трийсет градуса. Първото, което видяха, беше отворена кутия какао, от онова с аромат на бонбони, и какаова следа от масата в трапезарията към кухнята. После Пати чу хриптящия смях и веднага разбра: Ранър седеше на пода и пиеше горещ шоколад, а дъщерите му се бяха облегнали на него. По телевизията даваха някакво предаване за природата, а момичетата пицяха и се вкопчваха в ръката му, когато от водата изскачаше алигатор и налапваше животно с рога.

Той лениво вдигна поглед, все едно тя е някой разносвач.

— Здравсти, Пати, отдавна не сме се виждали.

— Имаме семейни проблеми — намеси се Даян. — Трябва да си вървиш.

През няколкото седмици, когато Ранър се беше върнал да живее при тях, двамата с Даян на няколко пъти се бяха сдърпали — тя му крещеше, а той ѝ отговаряше да се разкара. „Не ти си съпругът, Даян!“ Затваряше се в гаража, напиваше се и с часове хвърляше към стената стара бейзболна топка.

— Няма проблем, Ди. Вие си действайте. Звънни ми след около час и ми кажи какво става, а?

Даян изгледа вбесено Ранър, изръмжа нещо под мустак и изхвърча навън, затръшвайки вратата зад себе си.

— Боже! Ама какво ѝ става! — възкликна Мишел и направи смешна муцунка на баща си, малката предателка. Кестенявата ѝ коса беше щръкнала наелектризирана там, където Ранър беше приложил италианското си търкане. Ранър винаги се държеше странно с децата, с грубовата нежност, но лишена от зрялост. Обичаше да ги щипе и да ги перва лекичко, за да им привлече вниманието. Както си гледаха телевизия, той изведнъж се навеждаше и ги шляпваше. Момиченцето, което беше шамаросал, вдигаше насълзените си очи към него, нацупено възмутено, а той се засмиваше и казваше: „Каквооо?“ или „Само за здрасти!“. А когато ходеше някъде с тях, изоставаше няколко крачи по-назад, вместо да крачи редом, и ги оглеждаше косо. Ранър винаги приличаше на Пати на стар койот, който подтичва подир

жертвата си и просто я дразни в продължение на няколко километра, преди да нападне.

— Татко ни направи макарони — оповести Деби. — Ще остане на вечеря.

— Нали знаете, че не бива да пускате никого вътре, докато ме няма? — попита Пати и събра какаовия прах с вече вмирисан парцал.

Мишел завъртя очи и се облегна на рамото на Ранър.

— Боже, мамо, това е таааатко.

Щеше да е по-лесно, ако Ранър беше умрял. Той толкова рядко общуваше с децата си и толкова малко им помагаше, че ако беше умрял, нещата само щяха да се подобрят. В момента живееше кой знае къде, от време на време връхлиташе с разни планове и хрумвания, и е нареждания, които децата обикновено изпълняваха. Защото татко е казал.

Много ѝ се искаше да каже на Ранър още сега. Да му каже за сина му и за тревожното нещо, което са намерили в шкафчето му. Гърлото ѝ се сви при мисълта, че Бен е нарязал и е прибрал в шкафчето си органите на някакво животно. Случилото се с онова момиче Кейтс и приятелките ѝ беше недоразумение, което можеше и да свърши добре. Пати обаче не можеше да намери извинение за женските органи, а толкова я биваше в намирането на извинения! Не искаше да се притеснява за подметнатото от Колинс — че Бен може да е насилвал сестрите си. Беше размишлявала над това на път за вкъщи, беше въртяла мисълта всякак, беше надничала в гърлото ѝ и беше прегледала зъбите ѝ с мъчително старание. И у нея не беше останала капчица съмнение — Бен не би могъл да извърши такова нещо.

Обаче тя знаеше, че синът ѝ има склонност да наранява. Онази случка с мишките: когато ги удряше с лопатата като робот, с оголени зъби, с лице, от което капеше пот. Знаеше, че това донякъде му доставя удоволствие. Той се боричкаше със сестрите си доста сериозно. Понякога кикотът се превръщаше в писъци, а когато Пати се показваше, виждаше как Бен извива ръката на Мишел зад гърба ѝ и я дърпа нагоре бавно, съвсем бавно. Или пък стисва ръката на Деби като в менгеме, за да ѝ направи „иглички“, и после нещо, започнало като шега, се задълбочава и разгорещява, той продължава да я стиска, докато не пуска капчици кръв, скърцайки със зъби. Представи си го

със същото изражение, което добиваше Ранър край децата: напрегнат и превъзбуден.

— Татко трябва да си тръгне.

— Божичко, Пати, няма ли поне да кажеш „здрости“, преди да ме изхвърлиш? Хайде да поговорим, искам да ти направя делово предложение.

— Не съм в положение да правя делови сделки, Ранър — отговори тя. — Разорена съм.

— Никога не си толкова разорена, колкото казваш — отговори той злобно и завъртя бейзболното си кепе назад върху твърдата си коса. Смяташе забележката му да прозвучи шеговито, но се получи заплашително, като че ли за нея беше по-добре да не е разорена, ако си знае интереса.

Той избута момичетата настрана, приближи се към Пати и застана твърде близо както винаги, с прилепнала от пот към гърдите фланелена риза.

— Нали току-що си продала разрохвателя, Пати? Върн Евъли ми каза, че току-що си продала разрохвателя.

— И парите свършиха, Ранър. Взема ли някакви пари, веднага свършват. — Тя се престори, че преглежда пощата. Той се надвеси над нея.

— Трябва да ми помогнеш. Трябват ми пари, колкото да стигна до Тексас.

Разбира се, Ранър искаше да прекара зимата на топло, да пътува детински волно, като циганин да обикаля според сезона, да оскърбява нея, фермата и привързаността ѝ към това парче земя. Той се хващаше някъде на работа и харчеше парите за глупости: стикове за голф, защото си представяше, че някой ден ще играе голф, стереоуредба, която никога нямаше да успее да включи. А сега възнамеряваше да офейка в Тексас. Когато Пати беше в гимназията, двете с Даян бяха ходили до Мексиканския залив. Единственият път, когато Пати отиде някъде. Запомнила беше соления въздух там, как ако засмучеш кичур от косата си, устата ти се пълни със слюнка. Кой знае откъде Ранър беше намерил някакви пари и смяташе да прекара остатъка от зимата на някое долнопробно място на брега на океана и да пие бира, докато синът му е в затвора. Пати не можеше да си позволи да наеме адвокат за Бен. Тази мисъл не ѝ излизаше от главата.

— Е, не мога да ти помогна, Ранър. Съжалявам.

Тя се опита да го насочи към вратата, обаче вместо това той я натика още по-навътре в кухнята, а вонящият му на бира дъх я принуди да извърне глава.

— Хайде, Пати, защо ме принуждаваш да се моля? Наистина съм загазил. Въпросът е на живот и смърт. Трябва на всяка цена да се махна от Додж. Знаеш, че иначе нямаше да те моля. Може тази нощ да ме убият, ако не намеря никакви пари. Дай ми само осемстотин.

Досмеша я от числото. Този тип наистина ли си въобразяваше, че за нея това са дребни? Защо не се огледа да види колко са бедни, че децата са по риза посред зима, че фризерът в кухнята е пълен с евтино месо с изтекъл срок на годност? Ето това бяха те — един дом с изтекъл срок на годност.

— Нищо нямам, Ранър.

Той прикова поглед в нея и ръката му препречи вратата, за да не я пусне да излезе.

— Имаш бижута, нали? Имаш пръстена, който ти дадох.

— Ранър, моля те, Бен е загазил, сериозно е загазил, в момента имам големи неприятности. Просто ела друг път, ясно?

— Какво е направил Бен, по дяволите?

— Има неприятности в училище, неприятности в града, положението е сериозно, мисля, че ще му трябва адвокат, затова парите ми трябват за него...

— Значи имаш пари.

— Нямам, Ранър.

— Дай ми поне пръстена.

— Не е у мен.

Момичетата се преструваха, че гледат телевизия, обаче двамата с Ранър повишаваха тон и Мишел, любопитната Мишел, се обърна и открито впери поглед в тях.

— Дай ми пръстена, Пати. — Той протегна ръка, като че ли тя го носеше, онзи евтин фалшив годежен пръстен, за който тя дори седемнайсетгодишна знаеше, че няма никаква стойност, и се срамуваше от това. Беше ѝ го дал три месеца след като ѝ предложи. Отне му цели три месеца да си надигне задника, да отиде в някой евтин магазин и да купи тази тенекия, изпил най-малко три бири. „Ще те обичам вечно, миличка“, така ѝ каза. Пати веднага разбра, че той ще

си тръгне, че не е човек, на когото може да разчита, че дори не е мъж, когото харесва особено. Само че въпреки това забременя от него още три пъти, понеже той не обичаше да слага презерватив и на нея ѝ беше трудно да настоява.

— Ранър, не помниш ли пръстена? Той няма да ти донесе никакви пари. Струва не повече от десет долара.

— Сега за пръстена ли ще ми триеш сол на главата? *Точно сега?*

— Повярвай ми, ако имаше някаква стойност, отдавна да съм го заложила.

Стояха един срещу друг, Ранър дишаше като сърдито магаре, ръцете му се тресяха. Сложи ги върху нейните ръце, после ги дръпна с преувеличено усилие. Дори мустаците му трепереха.

— Ще съжаляваш за това, Пати.

— Вече съжалявам, Ранър. Отдавна съжалявам.

Той се извърна, якето му събори кутията с какао на пода и в краката му се разпиля още кафяв прах.

— Довиждане момичета, майка ви е... *Кучка!*

Той изрита едно от високите кухненски столчета и то се плъзна към хола. Всички застинаха като горски феи, докато Ранър кръжеше около Пати, а тя се чудеше дали да хукне към пушката, или да грабне кухненския нож, като през цялото време мислено го умоляваше просто да си тръгне.

— Благодаря ти за едното нищо, мамка му! — Той изтрополи до входната врата, отвори я с такъв замах, че стената отзад се напука, а вратата отскочи и отново се затвори. Той отново я отвори с ритник, стисна я, удари я в стената, навел ниско глава, и я заблъска отново и отново.

След това си тръгна, колата му се отдалечи от къщата с пронизителен шум, а Пати извади пушката, зареди я и я остави върху полицата над камината заедно с няколко патрона. За всеки случай.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

В крайна сметка Криси спа на дивана ми. Изпратих я до вратата и разбрах, че не е в състояние да шофира. Стъпалата ѝ се плъзгаха в обувките, по бузите ѝ имаше мрежа от размазана спирала за очи. Олюлявайки се на верандата ми, тя внезапно се извърна назад и попита как е майка и, дали знам къде е тя и как да я намери, и тогава аз я дръпнах вътре, направих ѝ сандвич със сирене, настаних я на канапето и я загърнах с одеяло. Докато се унасяше, тя внимателно остави на пода последната четвъртинка от сандвича и от джоба ѝ изпаднаха три от моите шишенца с лосион. Когато тя заспа, ги напъхах обратно в джоба ѝ.

Когато се събудих, вече си беше заминала, одеялото беше сгънато и върху него имаше бележка, надраскана на гърба на един плик: „Благодаря. Съжалявам“.

Значи Лу Кейтс не беше убил близките ми, ако можеше да се вярва на Криси. Вярвах ѝ. Поне за това.

Реших да отида да посетя Ранър, пренебрегнах двете съобщения от Лайл и липсата на съобщения от Даян. Потеглих да се срещна с Ранър, да получа някои отговори. Не мислех, че е свързан с убийствата, каквото и да разправяше гаджето му, но се питах дали не знае нещо покрай дълговете си, пиянските си изпълнения и мизерните си приятели. Дали знае или е подочул нещо, дали пък дълговете му не са предизвикали страховито отмъщение. Може би отново щях да повярвам на Бен, което адски ми се искаше. Вече знаех защо не бях ходила да го посетя. Беше твърде изкусително, твърде лесно да се престоря, че не забелязвам стените на затвора, и просто да видя брат си, да чуя характерната каденца на гласа му, онова снижаване в края на всяко изречение, като че ли това ще е последното, което ще излезе от устата му. Още като го зърнах, си спомних разни неща, хубави неща и дори не толкова хубави. Почувствах се у дома. Като едно време, когато всички още бяха живи. Боже, много исках това.

На излизане от града спрях в един супермаркет и си купих карта и солени бисквити с вкус на сирене, които се оказаха диетични, като ги опитах. Въпреки това ги изядох, поела на юг, а от тях в колата се разнесе оранжев пращец. Трябваше да спра да хапна нещо на път за Оклахома. Въздухът край шосето беше натезжал от силни ухания на места: пържени картофки, риба от заведенията за бързо хранене, пържено пиле. Аз обаче изпитвах неестествена паника, без никаква причина се притеснявах, че ще изпусна Ранър, ако спра, затова изядох крекерите и една сипкава ябълка, която намерих в ъгъла на кухненския си плот.

Какво търсеше онази бележка в кутията с нещата на Мишел — мръснишката бележка, която не беше адресирана до Бен? Ако Мишел беше научила, че Бен има гадже, тя щеше да го изнудва, още повече ако брат им се е мъчел да го запази в тайна. Бен мразеше Мишел. Мен ме търпеше, на Деби не обръщаше внимание, обаче Мишел мразеше силно. Помня как веднъж я издърпа от стаята си за ръката, цялото ѝ тяло беше почти извърнато настрани и тя пристъпваше на пръсти до него, за да не се налага да я влачи. Изхвърли я навън и тя падна до стената, а Бен я предупреди, че ако отново влезе в стаята му, ще я убие. Винаги когато говореше с нея, ѝ се зъбеше. Крещеше ѝ, задето все му се пречка в краката — Мишел денонощно се навърташе край стаята му и подслушваше. Тя винаги знаеше тайните на всички, никога не водеше случайни разговори. Припомних си го още по-ясно, след като открих странните ѝ бележки. Ако нямаш пари, клюките не са лошо средство. Дори в собственото ти семейство.

— Бен много си говори сам — оповести Мишел на закуска една сутрин, а той се пресегна от другата страна на масата, събори чинията в скута ѝ и сграбчи яката на ризата ѝ. — Остави ме на мира! — изпищя тя. Мама се намеси и го успокои, изпрати го в стаята му, а на нас ни дръпна обичайната лекция. По-късно намерихме парченца яйца, които бяха изхвърчали към пластмасовия полилей над масата, който изглеждаше като от някоя пицария.

Но какво означаваше това? Бен не би избил всички в семейството си, защото малката му сестра е открила, че той си има гадже.

Минах покрай едно поле с неподвижни крави и се замислих за детството си, за всички онези слухове за зверства с добитък, за хората, които твърдяха, че това са сатанински жертвоприношения. Дяволът

дебнеше край нашия канзаски град — злина, която изглеждаше естествена и материална като склон на хълм. Църквата ни не се пълнеше с кой знае колко хора, обаче пасторът несъмнено внушаваше същата идея: дяволът, с кози очи и окървавен, може да завладее сърцето ти също толкова лесно, колкото Исус, ако не внимаваш. Във всеки град, в който съм живяла, винаги имаше „дяволски деца“ и „дяволски къщи“, точно както винаги имаше клоун убиец, който обикаля с бял микробус. Всички са чували за някакъв стар празен склад в края на града с мръсен дюшек на пода, окървавен след извършено жертвоприношение. Всеки има приятел или братовчед, който уж е видял ритуала, обаче е твърде уплашен, за да даде подробности.

От три минути бях в Оклахома и ми оставаха още три часа път, когато започнах да усещам силен мирис — сладникав, но и на гнило. Пареше ми на очите и те се пълнеха със сълзи. В гърдите ми затрептя нелеп страх, че моите мисли за дявола са призовали звяра. А после в далечината бурното небе доби цвят на натъртено и аз го видях. Завод за хартия.

Пуснах радиото да търси — станция 1, станция 2, станция 3 — какофония от неприятни шумове, реклами за автомобили и още статичен шум, затова го изключих.

Непосредствено до една табела с рисунка на каубой — „Добре дошъл в Лиджъруд, партньоре!“ — поех по отбивката към града, който се оказа разорено туристическо селище. Навремето се беше дегизирал като място, свързано с Дивия запад — главната улица беше цялата с матови стъкла, имитации на каубойски барове и магазини. Едно от магазинчетата се казваше „Старо фото“ — място, където цели семейства можеха да си направят снимки в сепия, издокарани със заселнически одежди. На витрината висеше репродукция с големината на плакат: бащата държеше ласо и се стараше да изглежда заплашително под твърде широка за главата му шапка; момиченцето с басмена рокличка и боне беше твърде малко, за да схваща шегата; майката, облечена като курва, се усмихваше неловко, склучила ръце върху бедрата си, където камизолата ѝ беше скъсана. До снимката висеше табела „Продава се“. Същата табела висеше и на вратата на сладкарница „Дафнис“, такава видях и на „Невероятната игрална зала на Бъфало Бил“, и на витрината на магазинче с невероятното име

„Запасите на Уайът Ърп“. Навсякъде беше прашно. Дори лупингът на вече неработещата водна пързалка в далечината беше задръстен от прахоляк.

Пансионът за мъже на Бърт Нолан се намираше само на три пресечки от центъра на градчето и беше ниска четвъртита сграда с малък преден двор, обрасъл с класица. Като малка казвахме на класицата лисича опашка и още тогава харесвах този плевел — изкласило и тънко стебло с мъхеста косица на върха. Растяха навсякъде из фермата, имаше цели поляни. С Мишел и Деби откъсвахме горната част и се гъделичкахме под китките. Мама ни беше научила на разговорните названия на всичко: агнешко ухо, петльов гребен, все неща, които изглеждаха точно като това, на което бяха кръстени. Агнешкото ухо е меко като ушенцето на агне. Петльовият гребен прилича на червен гребен на петел. Слязох от колата и плъзнах длан по меките коси на класицата. Може пък да си засадя цяла градина с плевели. Има един, дето прилича на перките на вятърна мелница. И друг, който е като дантела — бял и къдрав. Вещерската трева ще е подходяща за мен. И малко дяволски нокът.

Вратата на пансиона на Бърт Нолан беше метална и боядисана в тъмносиво като подводница. Заприлича ми на вратите в затвора на Бен. Натиснах звънеца и зачаках. От отсрещната страна на улицата две момчета заинтригувано обикаляха с колелата си на бавни широки кръгове. Отново натиснах звънеца и потропах по металната врата, но ударите ми не отекнаха вътре. Зачудих се дали да не попитам момчетата има ли някого в пансиона, колкото да наруша тишината. Те тъкмо се приближиха до мен — „Какво търсите тук, госпожо?“ — когато вратата се отвори и на прага се появи дребно човече с бели маратонки, изгладени джинси и карирана риза. Размърда клечката за зъби в устата си, без да ме поглежда, разлиствайки списание за котки.

— Още не е отворено... — обаче замълча, като ме видя. — О, извинявай, скъпа. Това е мъжки хостел, трябва да си мъж и да си навършила осемнайсет.

— Търся баща си — казах проточено. — Ранър Дей. Вие ли сте управителят?

— Да! Управител, счетоводител, свещеник, чистач — отвори вратата той. — Бивш алкохолик. Бивш комарджия. Бивш хаймана. Бърт Нолан. Това място е мое. Влизай, миличка, как ти беше името?

Отвори вратата и аз се озовах в стая, пълна с койки, от чийто под се носеше силен мирис на белина. Дребничкият Бърт ме поведе покрай редиците легла, всяко още с вдлъбнатина от ноцта, към канцелария голяма колкото за него, колкото за мен, с едно малко бюрце, кантонерка и два сгъваеми стола, на които седнахме. Флуоресцентната светлина не щадеше лицето му, което се оказа осеяно с тъмни дълбоки пори.

— Между другото, не съм някаква откачалка — размаха той към списанието за котки. — Просто имам котка, а досега не съм имал. Засега не ми харесва особено. Би трябвало да се отрази добре на духа в хостела, ама засега само пикае по леглата.

— Аз имам котка — споделих и изненадах сама себе си с внезапния прилив на нежност към Бък. — Ако пишкат извън тоалетната си, обикновено са ядосани на нещо.

— Така ли?

— Да, иначе са много лесни за гледане.

— Хм — възкликна Бърт Нолан. — Хм. Значи търсиш баща си? Да, помня, че говорихме. Дей. Той е като повечето мъже тук — доволен е, че има кой да се погрижи за него след щуротиите, които е сътворил у дома. Обикновено е свързано с пари. Или с липсата на пари. Никакви пари, твърде много алкохол. Не изважда на показ най-доброто у човека. Ранър. Хм.

— Писа ми, че пак е тук.

— Искаш да го прибереш у дома и да се грижиш за него ли? — попита Бърт. Очите му бяха черни и искряха, като че ли беше казал някоя шега.

— За това не съм сигурна. Искам само да го видя.

— Ами добре. Въпросът беше подвеждащ — хората, които твърдят, че искат да открият някого от моите гости, за да се погрижат за него, никога не го правят. — Нолан помириса върховете на пръстите си. — Вече не пуша, обаче понякога проклетите ми пръсти пак миришат на тютюн.

— Той тук ли е?

— Не е. Пак изчезна. Тук не допускам пияници. Съвсем наскоро получи трети удар.

— Каза ли къде отива?

— О, миличка, не раздавам адреси. Просто не го правя. Установих, че това е най-добрият начин да се справям с всякакви

запитвания. Обаче ти ми се струваш сваятна жена, затова знаеш ли какво...

— Бъбърт! — разнесе се вой някъде отвън.

— А, не обръщай внимание, някой от хората ми се опитва да се прибере по-рано. И на това се научаваш: никога не пускай никого по-рано, никога. И никога не пускай никого късно.

Беше изгубил нишката на мисълта си и ме гледаше очаквателно.

— Какво щяхте да ми кажете? — подсетих го.

— Моля?

— Как ще ми помогнете да намеря баща си?

— А, да. Може да оставиш писмо за него при мен.

— Господин Нолан, вече съм го направила. Затова съм тук. Наистина трябва да го намеря, на всяка цена. — Усетих, че съм заела позата на Ранър — с длани върху масата, готова да скокна, ако се ядосам.

Нолан взе една пластмасова фигурка на стар оплешивяващ мъж, разперил отчаяно ръце, но не можах да прочета думите в основата. Бърт, изглежда, черпеше утеха от нея. Изпусна рязка въздишка между едва раздалечените си устни.

— Е, миличка, ето какво ще ти кажа, той може и да не е тук, обаче знам, че още е в Лиджъруд. Един от моите хора го видял снощи пред „Кунис“. Спотайва се някъде, но е тук. Просто се подготви да се разочароваш.

— От какво да се разочаровам?

— От какво ли не.

* * *

Когато Бърт Нолан стана да ме изведе от канцеларията си, той застана с гръб към мен и аз тутакси грабнах статуетката му. Обаче се накарах да я върна обратно и вместо нея задигнах един молив и пликче с пържени царевички. Напредък. Сложих ги до себе си в колата, докато карах към най-близкия бар. „Кунис“.

„Кунис“ не се беше поддал на темата за Дивия запад. Заведението се гордееше със статута си на съвременна дупка. Три сбръчкани лица ме изгледаха, когато отворих вратата. Включително

барманът. Поръчах си бира, мъжът ме сряза, че трябва да види шофьорската ми книжка, вдигна я към светлината, после я смъкна надолу до корема си и изсумтя, като не можа да докаже, че е фалшива. Отпих и седнах, дадох им време да свикнат с присъствието ми. После заговорих. Щом чуха името на Ранър, присъстващите се оживиха.

— Негодникът ми открадна три каси бира — каза барманът. — Отишъл отзад посред бял ден и просто ги свалил от пикапа. А колко пъти съм му давал да пие безплатно.

Мъжът на средна възраст през два стола ме стисна твърде силно за ръката и каза:

— Проклетият ти баща ми дължи двеста долара. И си искам обратно косачката. Кажи му, че го търся.

— Знам къде можеш да го намериш — осведоми ме възрастен мъж с брада като на Хемингуей и тяло на момче.

— Къде? — попитаха всички в един глас.

— На бас, че живее с останалите клошари на открито до сметището за промишлени отпадъци. Само да ги видите — добави той по-скоро към бармана, отколкото към мен, — като в бедняшките квартали от времето на Депресията е: огньове на открито и бараки.

— Защо някой ще живее на сметището? — сряза го барманът.

— Защото там със сигурност няма да отиде никой от властта.

Всички се засмяха гневно.

— Безопасно ли е да се ходи там? — попитах. Представях си варели с токсични отпадъци и отровназелена мътилка.

— Разбира се, ако не пиеш водата и не си скакалец.

Извих вежди.

— Всичко е напоено с арсеник. Това е старо сметище за отрова за скакалци.

— И смотаняци — додаде барманът.

БЕН ДЕЙ

2 януари 1985 г.

20:38 ч.

Потеглиха към града, започна да прехвърча сняг, а Бен си спомни, че колелото му е останало пред склада и вероятно вече са го задигнали.

— Ей! — провикна се той към предната седалка. Трей и Диондра си говореха, но той не ги чуваше заради музиката, която гърмеше по радиото като дране на ламарина: *уииии-уииии-уиии*. — Може ли да се отбием през склада съвсем за малко, да си взема колелото?

Трей и Диондра се спогледаха.

— Не — ухили се Диондра, после и двамата се засмяха. Бен се облегна за секунда, след това отново се приведе напред.

— Сериозно ви казвам, трябва ми.

— Забрави, пич. Няма го — каза Трей. — Не можеш да оставяш такива боклуци пред склада.

Поеха по Булард авеню, главната улица на града, където както обикновено не се случваше нищо. Закусвалнята за хамбургери приличаше на яркожълта диорама на няколко яки момчета с мацките им, впити един в друг. Магазините бяха тъмни и дори барът като че ли не беше отворен — само в единствения триъгълен прозорец отпред се виждаше съвсем бледа светлина. Самата врата беше боядисана в тъмносиньо и през нея не се виждаше нищо.

Паркираха отпред, докато Диондра си допиваше бирата, а Трей я грабна от ръката ѝ и пресуши кутийката — бебето няма да има нищо против. На тротоара някакъв възрастен мъж с лице, същинска мрежа от бръчки, и с нос и уста като глинени ги изгледа намръщено и влезе в бара.

— Да тръгваме — подкани ги Трей и тръгна да излиза от пикапа. После забеляза, че Бен се колебае и още седи отзад с ръце върху коленете, затова пъкна глава отново вътре и се ухили с деловата си

усмивка: — Не се притеснявай пич, с мен си. Много пъти съм пил там. Пък и то е, все едно отиваш да видиш баща си в службата.

Диондра опипа твърдите си къдрици — нейният вариант на това да прокараш пръсти през косата си — после двамата последваха Трей вътре. Диондра беше с нацупени устни и с онзи неин секси сънлив поглед, все едно я събуждаш тъкмо когато те е сънувала. Редом до нея Бен както обикновено се чувстваше върлинест и прегърбен и буквално тътрузеше крака.

В бара беше толкова задимено, че Бен се задави още с влизането, а Диондра вече беше запалила цигара, небрежно отпусната до него, като че така изглеждаше по-голяма. Някакъв нервен тип с коса на неравни участъци като птица, която си сменя перата, тутакси отърча при Трей с наведена глава, прошепна му нещо в ухото, Трей кимна и засмука устните си към зъбите със сериозен и притеснен вид. Бен си помисли, че този тип може би е управителят и се опитва да ги изгони, защото Диондра може и да изглеждаше по-възрастна заради многото грим, обаче Бен със сигурност не изглеждаше по-голям. Трей само потупа типа по гърба и каза нещо от сорта на: „Не ме карай да го гоня, човече“, а онзи нервният се ухили широко, засмя се и каза: „Не, не, не се притеснявай за това, изобщо не се притеснявай“, на което Трей отговори: „Неделя“, подмина го и се запъти към бара, където поръча три бири и един шот ликьор „Садърн Камфърт“ и го изгълта на екс.

Барманът също беше възрастен мъж с прошарена коса. Смешна работа, колко си приличаха тези типове, все едно животът е толкова труден, че заличава чертите им, премахва всичко отличително. Барманът изгледа многозначително Бен и Диондра — „да си знаете, ясни сте ми“, такъв поглед — но въпреки това им даде бирите. Бен се извърна с гръб към бара, за да пие своята, защото усещаше погледа на Трей върху себе си — търсеше за какво да му се подиграе.

— Виждам го, виждам Ранър — оповести Диондра и преди Бен да смогне да я попита как така го нарича по име с такава лекота, Трей се провикна:

— Ей, Ранър, я ела насам!

И Ранър доби същия неспокоен невестулчи вид като първия тип.

Приблужи се на големи крачки, пъхнал ръце в джобовете, ококорил пожълтелите си очи.

— Просто нямам, човече, нямам. Опитах се да посъбера нещо преди малко, обаче просто... Щях да дойда да те потърся, сам дойдох в бара, а дотогава мога да ти дам последната трева...

— Поздрави Диондра — каза Трей.

Ранър се сепна, после се усмихна:

— А, здрасти, Диондра, еееей, сигурно съм пиан да не те позная! — Престори се, че жуми с едното око, за да я огледа по-добре, и леко се подрусна на върховете на пръстите на краката си. — Ей, ама наистина съм направо кривоглед от пиячка, понеже съм адски притеснен за това положение.

— Ранър, я виж кой седи до Диондра.

Бен едва-едва извърна лице към него, опитваше се да измисли какво друго да каже, освен „Здрасти, татко“, обаче не можеше, затова просто си седеше и чакаше да се случат неизбежните гадости.

Ранър се взря в сумрака на бара, но не позна Бен.

— Здрасти... — поздрави неопределено, после попита Трей: — Братовчед ли ти е? Не виждам добре нощно време, трябват ми контактни лещи, обаче...

— О, боже! — възкликна Трей и се наклони назад, уж се смее, обаче изглеждаше бесен. — Погледни по-добре, задник.

Бен не беше сигурен дали от него се очаква да се покаже по-добре, като момиче, което се надява на целувка. Остана да седи сковано, вперил поглед в тъмната си коса в едно старо огледало на далечната стена, докато Ранър се приближаваше към него с протегнатата ръка, сякаш в някоя приказка, като че ли Ранър беше трол, а Бен — страховитото съкровище. Продължи да се приближава, спъна се в стъпалото на Бен, а когато го погледна в очите, изквича:

— Аууу! — и се напрегна още повече. — Ама косата ти не е червена.

— Помниш ли сина си? Това е синът ти, нали, Ранър?

— Да, синът ми е! Здрасти, Бен. Ама не съм виновен, косата ти не е червена. Дори не знаех, че познаваш Трей.

Бен сви рамене и проследи с очи в огледалото как отражението на Ранър се отдалечава от него. Зачуди се колко ли пари дължеше Ранър на Трей, защо самият Бен се чувстваше като жертва, за която искат откуп — не че Ранър щеше да се загрижи, ако наистина беше така. Запита се също доколко случайно е това посещение. Изглеждаше

като спонтанно хрумване, но Бен допускаше, че така или иначе, тази вечер в крайна сметка щяха да се озоват тук.

— Не разбирам, Ранър — продължи Трей малко по-силно от кьнтритото, което звучеше. — Твърдиш, че нямаш пари, Бен твърди, че си без пари, обаче само преди няколко седмици имаше огромни запаси от трева.

— Не беше хубава трева. — Той завъртя рамото си към Трей и изключи Бен от разговора, стрелна го с поглед и се опита да избута Трей към средата на помещението, като се приближава все повече и повече към него. Трей обаче не помръдна и накрая каза:

— Дръпни се от мен, човече. — И Ранър се върна назад.

— Да, не беше хубава, прав си — продължи Трей. — Обаче я продаваше на такива цени, все едно е.

— Знаеш, че на теб никога не съм ти взимал пари.

— Да, защото ми дължиш, задник. Но съм сигурен, че си вземал по двацет долара на пликче, така че къде са парите, да не си ги дал на жена си да ти ги пази?

— Бившата! Бивша жена — провикна се Ранър. И после: — Опитах се да измъкна мангизи от нея, ама не дава. Знам, че там има пари, криеше пари още докато бяхме женени, увити на рулца, стотачки, от продажбата на зърното, и ги пъхаше на всякакви странни места. Веднъж намерих двеста долара в стъпалото на чорапогащника ѝ. Може би трябва пак да се върна в къщата. — Погледна към Бен, който слушаше, но се преструваше, че закача Диондра, като въртеше косата ѝ на пръста си, а тя реагираше само отчасти. — Може ли да обсъдим положението ей там, на четири очи? — посочи Ранър към един ъгъл, където трима едри мъжаги играеха билиард. Най-високият, блед и светлокос мъж с татуировка на морски пехотинец, облегна щеката си на масата и изпъчи гърди към тях.

— Добре — съгласи се Трей.

— Можете да говорите пред мен — обади се Бен, преструвайки се, че му е все тая.

— Синът ти трябва да получи пари от теб точно както и аз трябва да получа — обясни Трей. — На него сигурно му трябва още повече.

Както се беше свил под черните лампи на очите на Трей, Ранър се извърна и отново се запъти към Бен. Изправи се пред него в пълен

ръст. Бен се беше източил от лятото насам и сега беше малко по-висок от баща си, някъде към един и шейсет.

— Дължиш ли на Треј пари? Майка ти каза, че си загазил. Дължиш ли на Треј? — изстреля той с жълтия си дъх — на бира, на тютюн и може би на салата с риба тон и горчица. Коремът на Бен запротестира шумно.

— Не! Не! — Даваше си сметка, че гласът му звучи нервно, уплашено. — На никого не дължа пари.

— Тогава защо трябва да ти давам пари, за които се утрепвам от бачкане, а? — попита ядосано Ранър. — Това с помощите не го разбирам: издръжка на бившата и на децата и държавата постоянно ми бърка в джоба. Едва смогвам да се издържам и не знам защо хората очакват да се хващам на три допълнителни работи, за да давам пари на жена си, която си има собствена ферма! И собствена къща във фермата. И четири деца, които да ѝ помагат. Мамка му, аз като малък не съм искал от баща си да ме издържа и да ми дава пари за маратонки, за колеж и за официални ризи...

— За храна — каза Бен, забол очи в скъсаните си ботуши с петна от сандвичи с кайма по тях.

— Моля? Какво каза? — Ранър се залепи за лицето му, сините му ириса плуваха в пожълтелите очни ябълки като риби по повърхността на мръсно езеро.

— Нищо — изломоти Бен.

— Трябват ти пари за боя за коса, а? Искаш нари за фризьорски салон?

— Иска пари за момичето си... — поде Треј, обаче Диондра светкавично му даде знак да спре, като замаха с ръка, сякаш режеше гърлото си с брадва.

— Е, не съм длъжен да купувам разни работи за гаджето му — заяви Ранър. — Ти ли си му гадже, Диондра? Колко малък е светът. Ама това не е моя работа.

Мъжете край масата за билиард бяха престанали да играят и наблюдаваха сцената ухилени, после белокосият се приближи и положи категорично длан върху рамото на Треј.

— Проблем ли има, Треј? Ранър е тук, той ще се оправи. Дай му още два часа, става ли? Аз гарантирам. Ясно? — Мъжът имаше леко приведена стойка като рапър, сякаш гравитацията го

привличаше към земята за двата крака, обаче ръцете му бяха мускулести, жилести и притискаха раменете на Трей.

Ранър се ухили, размърда веждите си срещу Бен в знак на това, че и двамата следва да са доволни.

— Не се тревожи, приятел, всичко е наред — каза той на Бен. — Вече всичко е наред.

Трей стегна рамото си под ръката на мъжа и сякаш понечи да я отблъсне, но после само зарея поглед напред.

— Добре, двацет и четири часа, Уайти. Ти гарантираш.

— Оценявам го, индианец — отговори мъжът. Намигна, изцъка весело с уста, все едно викаше кон, и се върна при приятелите си, а откъм групата се разнесе смях точно преди да издрънчат топките.

— Гаден смотаняк — извърна се Трей към Ранър. — Утре вечер тук. Или бог да ми е на помощ, Ранър, ще те заболи.

Ухилената муцуна на Ранър като маска за Все светии се прибра, той кимна два пъти и докато се обръщаше към бара, подметна остро:

— Добре, но после не ми се мяркай.

— Човече, търпение нямам.

На тръгване Бен очакваше Ранър да му каже нещо — извинявай, ще се видим, нещо. Обаче баща му вече увещаваше бармана да му даде едно безплатно — на него или пък на Уайти, който се беше застъпил за него — и съвсем беше забравил за сина си. Трей и Диондра изхвърчаха през вратата, докато Бен седеше с ръце в предните джобове на панталона си и гледеше отражението си в огледалото — изглеждаше толкова различно. И продължи да се гледа в огледалото, докато се извърщаше към Ранър.

— Ей, татко — повика го той и Ранър се обърна, ядосан, че Бен е още тук. Точно тази досада събуждаше желанието на сина му да принуди баща си да го уважава. Преди долавяше тих дружелюбен звън — онази дума, „приятелче“ — и искаше това да се върне. Представи си само като бърза светкавица как двамата с баща му седят на бара и изпиват няколко бири заедно. Само толкова искаше от него — само да обърнат по някоя бира заедно от време на време. — Искан само да ти кажа нещо. Може пък да се зарадваш, знам ли... — ухили се Бен, просто не се сдържа.

Ранър само си седеше със сънлив поглед, безизразен.

— Ами... Диондра е бременна. Ние... аз и Диондра ще имаме бебе. — После по лицето му за пръв път плъзна широка усмивка, за пръв път му стана наистина хубаво, когато го изрече гласно. Щеше да става баща. Баща, на когото щеше да разчита едно малко същество, което щеше да го мисли за голямата работа.

Ранър наклони глава на една страна, вдигна небрежно бирата си и каза:

— Дано да е твое. Аз се съмнявам. — После обърна гръб на Бен.

* * *

Навън Трей изрита калника на пикапа и изкрещя със стиснати устни:

— Казвам ти, дано този дъртак пукне скоро, понеже ми дойде до гуша да се защитават един друг — според теб е въпрос на чест, е, не е, просто бели дъртаци се мъчат да се задържат на крака още малко, преди да започнат да се насират в гащите и да имат нужда от табелки с имената си, та да знаят кои са. Скапаният Уайти! — Изпъна пръст към Бен сред снега, който се сипеше навсякъде, по ризата на Бен и се топеше на тила му. — А твоят старец е пълен нещастник, ако си въобразява, че вярвам на тези глупости. Дано не си привързан към него, защото ми иде да го пусна в канала като лайно.

— Да тръгваме, Трей — подкани го Диондра и отвори вратата, за да влезе той на задната седалка. — Баща ми си идва другата седмица, така че бездруго ще съм мъртва.

На Бен му идеше да се цапардоса. Единственото, което не биваше да казва, а той го изтърси точно пред Ранър. Толкова се вбеси, че когато седна на задната седалка, започна да я налага сляпо с юмруци и от устата му се разхвърча плюнка: *мамкамумамкаму*, риташе седалката, блъскаше кокалчетата на пръстите си в покрива на колата, удряше главата си в стъклото на прозореца отново и отново, докато челото му отново се разкървави, а Диондра се развика: „Миличък, миличък, какво?“.

— Кълна се в бога, кълна се в бога, мамка му, Диондра!

Унищожение.

Не можеше да каже на Диондра, че ги е издал.

— Някой трябва да умре, по дяволите — процеди ядно Бен. Стисна главата си с ръце и усети как Трей и Диондра тихичко се съветват, преди най-накрая Трей да каже:

— Баща ти е скапан тъпак, пич. — Даде на заден и излезе на улицата, свистейки с гуми, а Бен се удари в стъклото. Ръката на Диондра се прокрадна назад и погали косата на Бен, докато той се понадигна, но едва-едва. Лицето на Диондра изглеждаше зелено на светлината на уличните лампи и Бен изведнъж си представи как ще изглежда то след двайсет години — отпуснато и пъпчиво точно както тя описваше майка си, с груба и сбръчкана кожа, но с електрическото сияние от солариума.

— Има нещо в жабката — каза Трей, а Диондра я отвори и започна да рови вътре. Извади една голяма лула, пълна с листа, тревата се разхвърча навсякъде, Трей се провикна: „Полека де“, после тя я запали, дръпна си и я подаде на Трей. Бен протегна ръка — вече му беше прилошало, целият трепереше от глад, виеше му се свят от прелитащите улични лампи — но не искаше да го прескачат. Трей обаче не му даде лулата.

— Не знам дали го искаш, приятел. Това си е нещо наше, с Диондра. Яка дрога. Сериозно, Диондра, може да е тази вечер, трябва да усещам силата в мен, а отдавна не ми се е случвало. Може да се наложи да се случи.

Диондра продължаваше да се взира право напред, в сипеция се сняг.

— На Бен може също да му трябва — настоя Трей.

— Добре, да го направим тогава. Завий наляво тук — каза Диондра.

А когато Бен попита какво става, те и двамата само се усмихнаха.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

Небето беше неестествено пурпурно, когато излязох от бара на Лиджъруд, и заподскачах по черните пътища към сметището. Чудех се какво говори за мен фактът, че баща ми живее на сметище за токсични отпадъци, а аз досега нито съм знаела, нито ми е пукало. Отрова за скакалци. Трици, месала и арсеник, за да се сложи край на нашествието от скакалци през трийсетте години, а когато отровата вече не им трябвала, просто я заровили, чувал върху чувала, като в общ гроб. А после започнали да се разболяват хора.

Искаше ми се да не съм сама. Лайл да мърда неспокойно на предната седалка, издокаран с някое от тесните си сака. Трябваше да му звънна. Толкова бързах да пристигна тук, че не бях казала на никого къде съм и не бях използвала кредитна карта, откакто заредих в Канзас Сити. Ако нещо се объркаше, дни наред никой нямаше да разбере, че ме няма. Само онези типове в бара можеха да се досетят къде съм, а те не ми се сториха примерни граждани.

„Това е нелепо“, изрекох на глас, за да съм сигурна. Потръпнах, когато си помислих за причината да потърся Ранър: много хора бяха убедени, че той е убил семейство Дей. Аз обаче още не можех да го смеля въпреки липсата на алиби. Честно казано, не си представях Ранър с брадва. Представях си го как вбесен грабва пушката — вдига, прицелва се, стреля — обаче брадвата не ми се връзваше. Твърде голямо усилие. Освен това на следващата сутрин го бяха намерили у дома, заспал и още пиян. Да, Ранър би се напил, след като убие семейството ми. Обаче не би имал дисциплината да остане в града. Щеше да офейка и така да покаже вината си на всички.

Сметището беше оградено с евтина метална ограда, в която бяха изрязани назъбени дупки. Навсякъде беше обрасло с високи до кръста плевели като прерийни треви, а в далечината проблясваха малки огньове. Подкарах покрай оградата, а плевелите и чакълът тракаха под шасито ми все по-настойчиво, докато не спрях. Затворих тихо вратата

на колата, без да откъсвам поглед от далечните пламъци. След десетина минути пеша щях да стигна до лагера. С лекота се промуших през една дупка отдясно в оградата и поех, а в краката ми се удряше класица. Небето вече бързо притъмняваше и на хоризонта беше останала само тънка ивица розово. Усетих, че без никаква причина си тананикам „Анкъл Джонс Банд“ на „Грейтфуд Дод“.

В далечината растяха хилави дървета, но първите няколко метра бяха обрасли само с буйни плевели. Отново си спомних детството, приятния допир на тревите до ушите, китките и вътрешната страна на прасците, сякаш растенията се опитват да те успокоят. След няколко крачки върхът на ботуша ми хлътна в женски ребра — усетих как ребрата се раздалечиха, когато коженият връх се мушна между тях. Лежеше свита на земята наред локва урина, увила ръце около шише с алкохол без етикет. Беше полулегнала, пиана, а косата и едната страна на лицето ѝ бяха кални. Изсъска ми нещо с повехнало лице и красиви зъби.

— Махни се от мен, махни се от мен!

— Какво става, мамка му? — провикнах се на свой ред и се дръпнах от нея с няколко бързи стъпки, вдигнала ръце във въздуха, сякаш се боях да я докосна. Продължих да крача решително, преструвайки се, че нищо не се е случило, с надеждата жената отново да се унесе, обаче тя продължи да крещи подпре ми между две отливания от бутилката: *махнисеотменмахнисеотменмахнисеотмен*, а писъците ѝ се превърнаха в мелодия, която на свой ред се превърна в плач.

Викове на жената привлякоха интереса на трима мъже, чиито лица изникнаха иззад разкривените дървета, към които крачех. Двата ме изгледаха злобно, войнствено, а най-младият, кльошав мъж на около четирийсет години, се втурна към мен на пълна скорост, стиснал в ръка пръчка, която беше запалил на огъня. Отстъпих две крачки назад и се скрих.

— Кой е? Кой е? — провикна се мъжът. Слабият пламък на факлата му изгъня още повече при един порив на вятъра и съвсем угасна, когато той се доближи до мен. Мъжът измина последните няколко стъпки тичешком, после застана пред мен, загледан вяло към въглените и дима, а приливът му на мъжество се сведе до обикновено цупене, когато пламъкът угасна. — Какво искаш, не бива да си тук, не

ти е позволено, не може. — Мъжът се пулеше и беше целият изпоцапан, а косата му искреше жълта като шапка, като че ли беше единственото нещо, за което той полагаше грижи. — Не може — повтори той по-скоро към дърветата, отколкото към мен. В този момент ми се прииска да си бях донесла колта и се запитах кога ще престана да съм такава глупачка.

— Търся един човек, който се казва Ранър Дей. — Не знаех дали баща ми си е направил труда да използва псевдоним, но дори да беше, щеше да го е забравил на третата или на осмата бира. И се оказах права.

— Ранър ли? Ти какво общо имаш с него? Да не е откраднал нещо от теб? Какво е взел? На мен ми отмъкна часовника и не ми го връща. — Мъжът наведе глава като дете и зачовърка едно разхлабено копче долу на ризата си.

Съвсем близо до пътеката, на около двайсетина метра забелязах раздвижване. Беше някаква разгонена двойка, бъркотия от крака, коса и лица, разкривени от гняв или от неприязън. Джинсите и на двамата бяха свлечени на глезените, а розовият задник на мъжа се мятеше като механичен чук. Мъжът с жълтата коса ги изглежда, изкикоти се и подметна нещо като „купон“ под мустак.

— Не съм ядосана на Ранър — отговорих и отклоних вниманието му от двойката. — Той ми е роднина.

— Ранърррр! — изведнъж кресна мъжът през другото си рамо. И отново ме погледна. — Ранър живее в онази най-далечната къща, в края на лагера. Имаш ли храна?

Закрачих, без да му отговарям, а зад мен двойката стигна до шумна кулминация. Огньовете станаха по-ярки и по-нагъсто, когато стигнах до главната пътека — обгорено парче земя, осеяно с палатки, провиснали като съсипани от буря чадъри. В средата на лагера гореше голям огън, а една жена с голяма челюст и отплеснат поглед поддържаше пламъците, без да обръща внимание на консервите с фасул и супа, които почерняваха от топлината, а съдържанието им преливаше. Двама по-млади с покрити със струпей ръце я наблюдаваха, наполовина показали се от палатката си. Върху главата на жената имаше детска зимна шапка, изпод която се показваше бледото ѝ грозно белезникаво лице. Точно до тях седяха двама старци с

оплетени в косите им глухарчета и лакомо нагъваха от консерва с пръсти, а от гъстата яхния във въздуха се вдигаше нара.

— Хайде, Бевърли! — подвикна мъжът със струпеите към жената, която подклаждаше огъня. — Според мен е готово, мамка му.

Когато навлязох в лагера, всички притихнаха. Бяха чули някой да крещи името на Ранър. Старецът ми посочи с мръсен пръст далеч на запад — „ей там е“ — аз се отдалечих от топлината на огъня и поех сред хладните бодливи храсти. Стана по-хълмисто, като сред океански вълни, високи само метър, метър и половина, една след друга, и след около девет такива вълни го зърнах: постоянно мъждукаме като изгрев.

Носейки се нагоре-надолу по земните вълни, стигнах до горната част на последния хребет и открих източника на светлина. Оказа се, че домът на Ранър е промишлена цистерна, която приличаше на наземен басейн. От нея струеше светлина и за броени секунди се притесних дали не е радиоактивна. Арсенът за скакалци светеше ли?

Докато вървах към цистерната, чувах силното ехо от движенията на Ранър — сякаш бръмбар пълзи по стоманен барабан. Шептеше си нещо с поучителния тон на детска учителка — „ами трябваше да помислиш за това по-рано, умнико“ — и цистерната излъчваше говора към небето, което вече беше станало виолетово като траурна рокля. „Дааа, май този път наистина го направи, Ранър, човече“, казваше той. Цистерната беше висока около три метра и имаше стълба от едната страна. Започнах да се катеря по нея и да викам баща си по име.

— Ранър, Либи е, дъщеря ти! — изкрещях и ръцете ме засърбяха от ръждата по стълбата. Отвътре се разнесоха гъргорещи звуци. Изкачих още няколко пречки и надникнах в цистерната. Ранър се беше навел от кръста и повръщаше на пода на цистерната, и изведнъж изригна някаква пурпурна топчеста маса, както спортист би изплюл тютюн. След това се излегна на мръсна плажна кърпа, завъртя настрана бейзболното си кепе, и кимна, все едно някъде някой е свършил добра работа. Край него като свеци светеха половин дузина фенерчета и озаряваха тъмното му лице с груби черги и купчина боклуци: тостери без копчета, калаена тенджерка, купчина часовници и златни верижки и един малък хладилник, който не беше включен никъде. Той лежеше по гръб, отпуснат като човек, който се пече на слънце, праметнал крак върху крак, с бира по устните и разкривен картонен пакет с дванайсет кутийки отстриани. Отново извиках името

му и той ме фокусира, а после вирна нос към мен като злобна хрътка, щом ме видя. Беше един от моите жестове.

— Какво искаш? — остро попита и пръстите му стиснаха поздраво бирената кутийка. — Казах на всички, тази вечер никаква търговия.

— Ранър, аз съм Либи, дъщеря ти.

Сега вече той се надигна на лакти и завъртя шапката си назад. Изтри с длан дантелата от засъхнала слюнка по брадичката си. Успя отчасти.

— Либи? — ухили се той. — Малката Либи! Ами слез долу, миличка! Ела да кажеш здрасти на стареца си. — Той с мъка се изправи в средата на цистерната и фенерчетата му придадоха шантаво сияние. Поколебах се на стълбата, която се прехвърляше през ръба на цистерната и после свършваше. — Хайде, Либи, това е новият дом на татко ти — вдигна той ръце към мен. Спускането в цистерната не беше опасно, но не беше и фасулска работа.

— Хайде де! Божичко, дошла си чак дотук да ме видиш, а сега те хвана шубето — изграчи Ранър. При тези думи праметнах крак през ръба на цистерната и седнах отгоре като уплашен плувец. След още едно възклицание от страна на Ранър започнах несръчно да се спускам. Той винаги с лекота наричаше децата си пъзльовци, страхливци. Всъщност го познавах само едно лято, но беше ужасно лято. Присмехът му винаги ми въздействаше и в крайна сметка провисвах от клона на някое дърво, скачах от купата сено, хвърлях се в реката, макар да знаех, че не мога да плувам. След това никога не се чувствах победоносно, само се ядосвах. Сега, докато се спусках в ръждясалата цистерна, ръцете ми се разтрепериха, краката ми омекнаха, а Ранър се приближи, хвана ме за кръста, свали ме от стената и ме завъртя на малки шеметни кръгове. Късите ми крака се разпериха настрани, все едно отново станах на седем години, и аз започнах да се опитвам да стъпя на земята, което само накара Ранър да ме стисне още по-силно, подпъхнал ръце под гърдите ми, а аз се мятах като парцалена кукла.

— Престани, Ранър, пусни ме долу. — Съборихме две фенерчета, които се търкулнаха и лъчите им заподскачаха навсякъде. Като фенерчетата, които ме преследваха онази нощ.

— Кажете зелене! — кискаше се Ранър.

— Пусни ме долу. — Той ме завъртя още по-силно. Гърдите ми се притискаха до шията, мишниците ме боляха от силната му хватка.

— Кажи зеле!

— Зеле! — креснах и вбесено затворих очи.

Ранър ме пусна. Все едно бях изхвърчала от люлка. Изведнъж полетях в безтегловност във въздуха и се зареях напред. Приземих се на крака и направих три големи крачки, преди да се блъсна отстриани в цистерната. Разнесе се силен метален тътен. Потрих рамото си.

— Човече, моите деца все са най-големите бебета! — задъхано възкликна Ранър с ръце на коленете. Наведе се назад и вратът му силно изпука. — Подай ми една бира, миличка.

Ранър си беше такъв открай време — шантав, после не, и очакваше от теб да се преструваш, че каквато и простотия да ти е сервирал, тя просто не се е случвала. Застанах със скръстени ръце и изобщо не понечих да му подам бира.

— По дяволите, Либи, какви са сега тези женски фасони! Подай бира на стареца си де!

— Знаеш ли защо съм тук, Ранър? — попитах.

— Неее. — Той се приближи и сам си взе бира, а мен изгледа с извити вежди, от които цялото му чело се набърчи. Мислех, че ще е шокиран да ме види, обаче онази част от мозъка на Ранър, която бе способна да се изненадва, отдавна вече се беше мариновала. Дните му минаваха толкова безцелно и протяжно, че в тях можеше да се случи всичко, защо не и посещение на дъщеря му след цели пет години?

— Откога не съм виждал малкото си момиченце? Получи ли онзи пепелник фламинго, който ти изпратих? — Получих въпросния пепелник преди повече от двайсет години, когато бях десетгодишна непушачка.

— Помниш ли писмото, което написа, Ранър? — попитах. — За Бен! Че не той... е извършителят.

— Бен ли? Че защо да пиша на този тъпак? Този запъртък. Не съм го възпитал аз, а майка му. Роди се смахнат и си остана смахнат. Ако беше животно, щеше да е изтърсакът в котилото и щяхме да го убием.

— Помниш ли писмото, което написа на мен? Само преди няколко дни? Пишеш, че умираш и искаш да ми разкажеш истината за случилото се през онази нощ.

— Понякога се чудя дали изобщо е мое дете. Винаги съм се чувствал като загубеняк край него. Сигурно хората са се присмивали зад гърба ми. Понеже той изобщо не прилича на мен. Сто процента мамино момченце с. Мамино момченце.

— В писмото — помниш ли писмото, Ранър, само преди няколко дни — пишеш, че знаеш, че не го е извършил Бен. Знаеш ли изобщо, че Пеги, гаджето ти, оттегля алибито ти? Старото ти гадже Пеги?

Ранър отпи голяма глътка от бирата си и се намръщи. Пъхна единия си палец в гайката на панталона си и се изхили сърдито.

— Дааа, написах ти писмо. Забрави го. Дааа, умирам, имам сколи... как се казва, когато черният ти дроб се скапе?

— Цироза?

— Да, това. И нещо не е наред с белия ми дроб. Щял съм да умра до година. Знаех си, че трябва да се ожения за жена със здравна осигуровка. Пеги имаше, все ходеше да ѝ чистят зъбите, да ѝ изписват рецепти. — Каза го, все едно е вечеряла с хайвер, „рецепти“.

— Винаги трябва да имаш здравна осигуровка, Либи. Много е важно. Иначе не ставаш за нищо. — Той огледа опаката страна на дланите си и примигна. — Та, значи, написах ти писмо. Някои неща трябва да бъдат загърбени. Много гадости се случиха след убийствата, Либи. Много си мислех за това, много се измъчвах. Онзи ден беше адски противен. Прокълнат ден. Прокълнатите Дей — додаде той и посочи към гърдите си. — Ама толкова много обвинения се сипеха, всеки можеха да натикат в затвора. Не можех да говоря открито, както ми се искаше. Трябваше да съм по-благоразумен.

Каза го, все едно е най-обикновено делово решение, после тихо се оригна. Представих си как грабвам калаената тенджерата и му размазвам лицето с нея.

— Е, вече можеш да говориш. Какво се случи, Ранър? Разкажи ми какво се случи. Бен е в затвора вече от десетилетия, така че ако знаеш нещо, кажи го сега.

— Моля? Та аз да отида в затвора? — възмутено изръмжа той, седна на плажната си кърпа и си издуха носа с едното ъгълче. — Брат ти не е невинна душа. Брат ти се занимаваше с вещерство, с дяволски гадости. Ако се навърташ край дявола, рано или късно ще зага... трябваше да се досетя, когато го видях с онзи скапаняк Трей Типано, този тъп... тъпак.

Трей Типано — това име все се появяваше, обаче не водеше доникъде.

— Какво е направил Трей Типано?

Ранър се ухили и един счупен зъб надвисна над долната му устна.

— Човече, хората не знаят какви гадости се случиха през онази нощ. Направо да си умреш от смях.

— Изобщо не е смешно. Майка ми е мъртва, а брат ми е в затвора. Децата ти са мъртви, Ранър.

Той наклони глава при тези мои думи и впери поглед в луната, крива като гаечен ключ.

— Ти не си мъртва.

— Мишел и Деби са мъртви. Пати е мъртва.

— А ти не, не си ли се питала защо? — изплю той желирана кървава хрчка. — Странно е някак си.

— Какво общо има Трей Типано? — повторих.

— Ще получи ли парична награда, ако проговоря?

— Ами да, разбира се.

— Не съм невинен, не съм все, обаче и брат ти не е, и Трей не е.

— Какво си направил, Ранър?

— Кой получи всички пари? Не съм аз.

— Какви пари, ние нямахме пари.

— Майка ти имаше пари. Онази проклета кучка на кучките, майка ти, имаше пари, повярвай ми.

Вече се беше изправил и ме гледаше гневно, разширените му зеници закриваха ирисите и сините му очи изглеждаха като слънчеви изригвания. Отново наведе глава назад припряно като зверче и тръгна към мен. Протегна длани напред, сякаш за да ми покаже, че няма да ме нарани, но на мен ми се стори обратното — че ще го направи.

— Къде отидоха всичките пари, Либи? От застраховката живот на Пати? Ето ти друга загадка, над която да се замислиш. Защото със сигурност не са у мен.

— Никой няма пари, Ранър. Отидоха за защитата на Бен.

Ранър вече се беше навел над мен и се опитваше да ме уплаши, както правеше, когато бях малка. Беше дребен мъж, обаче въпреки това беше с петнайсетина сантиметра по-висок от мен, и дишаше силно

насреща ми, а дъхът му бе топъл и миришеше на бира от метална кутийка.

— Какво се случи, Ранър?

— Майка ти винаги криеше някакви пари, никога не ми помагаше, а аз години наред се бяхтих в оная ферма и не получих нито пени. Е, пиленцата се прибраха в курника, Либи. Майка ти сама си е виновна, проклета да е. Ако ми беше дала онези пари...

— Искал си й пари онзи ден, така ли?

— Цял живот дължа пари на разни хора — отговори той. — Цял живот не мога да изплувам, все съм затънал в дългове. Ти имаш ли пари, Либи? Имаш, разбира се, нали написа онази книга? Значи и ти си невинна, а? Дай ми малко пари, Либи. Дай на стареца си малко пари. Ще си купя черен дроб на пазара за органи, после ще свидетелствам и ще кажа каквото поискаш. Каквото иска бебчето ми. — Той ме бодна с два пръста по средата на гърдите, и аз се помъчих бавно да отстъпя назад.

— Ако си замесен в случилото се през онази нощ, това ще се разкрие, Ранър.

— Е, навремето нищо не откриха, защо да открият сега? Да не си въобразяваш, че ченгетата, адвокатите, всички, замесени в онова дело, всички, които се прочуха с него... — изпъна той към мен пръст и долната му челюст щръкна навън — да не мислиш, че ще кажат: опа, станала е грешка, хайде, Бени, момчето ми, отивай да се радваш на живота си. Неее. Каквото и да се е случило, той ще остане в затвора до края на живота си.

— Не и ако кажеш истината.

— Ти си точно като майка си, знаеш ли, същата... мръсница. Никога не се пускаш по течението, все правиш нещата по трудния начин. Ако ми беше помогнала само веднъж за всичките тези години, ама тя беше такава кучка... Не казвам, че заслужаваше да умре... — засмя се той малко измъчено — ... обаче тя беше корава жена. И отгледа насилник на деца. Извратеняк. Това момче така и не стана истински мъж. О, и кажи на Пеги да го духа!

При тези думи се обърнах да си ходя, обаче си дадох сметка, че не мога да се покатеря без помощта на Ранър. Отново се обърнах към него.

— Малкото бебче Бен. Наистина ли мислиш, че е извършил убийствата сам-самичък? Бен?

— Е, кой беше там, Ранър? Какво се опитваш да кажеш?

— Казвам, че Трей си искаше парите. Той беше букмейкър и си искаше парите.

— От теб ли?

— Сега няма да раздавам квалификации, обаче той беше букмейкър. И през онази нощ бяха с Бен. Как според теб са влезли в онази скапана къща?

— Ако смяташ, че се е случило това, ако мислиш, че Трей Типано е убил семейството ни, трябва да свидетелстваш — прекъснах го. — Ако това е истината.

— Боже, ти нищичко не разбираш — сграбчи ме той за ръката. — Очакваш, искаш да получиш всичко безплатно, като огромен подарък, а аз си залагам кожата... Казах ти да донесеш пари. Казах ти.

Отскубнах се от ръцете му, грабнах малкия хладилник и го помъкнах към стълбата, тракането беше достатъчно силно, за да заглуши Ранър. Покатерих се отгоре, обаче въпреки това имаше няколко сантиметра между пръстите ми и пречката на стълбите.

— Дай ми моите петдесет долара и ще ти помогна да се качиш — каза Ранър и ме изгледа мързеливо. Протегнах се да хвана пречката, надигнах се на пръсти, а после усетих как хладилникът се накланя под краката ми, полетях светкавично надолу и си ударих челюстта, ухапах си езика, а очите ми се напълниха със сълзи от болка. Ранър се засмя:

— Боже, ама че каша — отбеляза той, загледан надолу към мен. — Страх ли те е от мен, момиченце!

Стрелнах се зад хладилника, без да го изпускам от поглед, озъртайки се на какво да стъпя, за да се покатеря.

— Не убивам момиченца — каза той необяснимо защо. — Не убивам момиченца. — После погледът му се проясни. — Ей, намериха ли Деидре?

Знаех името, знаех какво има предвид той.

— Диондра?

— Да, Диондра!

— Какво знаеш за Диондра?

— Все се питам дали са я убили през онази нощ. Така и не я видях повече.

— Приятелката на Бен ли? — попитах.

— Да, точно тя май. За последно я видях с Бен и с Трей и се надявам просто да е избягала. Понякога ми е приятно да си мисля, че съм дядо.

— Какви ги дрънкаш?

— Тя беше бременна от Бен. Или поне така ми каза той. Много се похвали, все едно е голямо постижение. Онази вечер я видях за последно, повече не се появи. Притесних се, че е мъртва. Нали това правят сатанистите — убиват бременни жени и бебетата им? Тя определено изчезна.

— И ти не каза нищо на полицията?

— Ами какво ми влиза в работата?

ПАТИ ДЕЙ

2 януари 1985 г.

21:12 ч.

Къщата притихна за малко, след като Ранър профуча навън, за да отиде да тормози за пари някой друг. Пеги Бъниън, сегашното му гадже — така поне беше подочула Пати — защо не тормози нея? Сигурно вече го правеше.

Едно, две, три. После момичетата я връхлетяха с въпроси, притеснения и малки ръчички по цялото й тяло, сякаш се опитваха да се стоплят на слаб открит огън. Този път Ранър беше наистина страшен. Открай време беше заплашителен и избухлив, когато не станеше на неговото, но не си изпускаше нервите съвсем, обаче днес за малко не я нападна. За малко. Докато бяха женени, бяха имали дразги, шляпвания по главата, целящи по-скоро да вбесяват, да й напомнят, че е безпомощна, а не истински да я наранят. „Защо няма храна в хладилника? Шляп. Къде отидоха парите, а, Пати? Шляп, шляп, шляп. Чуваш ли ме, момиче? Къде са парите, по дяволите?“ Този мъж имаше маниакална нужда от пари. Дори в редките бащински моменти, когато неохотно играеше монополи с децата, той почти през цялото време крадеше пари от банката и стискаше ярките оранжеви и пурпурни банкноти в скута си. „Да не твърдиш, че мамя, Бен?“ Шляп, шляп, шляп. „За по-умен от мен ли се мислиш?“ Шляп.

Сега, близо час, след като Ранър си беше тръгнал, момичетата още се скупчваха край нея, близо до нея, зад нея, на канапето, и я разпитваха какво не е наред, какво не е наред с Бен и защо татко е толкова ядосан. С какво е ядосала татко? Либи седеше най-далеч от нея, свита на кльбце, смучеше пръста си, а тревожните й мисли не се откъсваха от посещението в дома на семейство Кейтс, от онзи полицай. Изглеждаше трескава, а когато Пати пресегна да пипне бузата й, потръпна.

— Всичко е наред, Либи.

— Не, не е — възрази тя, вперила немигащ поглед в Пати. — Искам Бен да се върне.

— Ще се върне — увери я Пати.

— Откъде знаеш? — простена Либи.

Деби се вкопчи в думите ѝ:

— Ти знаеш ли къде е? Защо не можем да го намерим? Да не е загазил заради косата си?

— Знам защо е загазил — обади се Мишел с най-мазното си гласче. — Заради секса.

Пати се извърна към нея бясна заради този глупав клюкарски ритъм. Навита на ролки коса, шушукане в супермаркета. В момента хората обсъждаха семейството ѝ в цял Кинаки. Стисна ръката на Мишел по-силно, отколкото възнамеряваше.

— Какво искаш да кажеш, Мишел, какво си мислиш, че знаеш?

— Нищо, нищо — изломоти Мишел. — Просто си говорех, нищо не знам. — Запелтечи, както правеше винаги, когато загази и съзнава, че е сбъркала.

— Бен ти е брат, не бива да говориш отвратителни неща за собствения си брат. Не и в това семейство и определено не извън него. В училище, в църквата, където и да било.

— Но, мамо... — поде Мишел, все още разплакана. — Аз не харесвам Бен.

— Не говори така.

— Той е лош, прави лоши неща, всички в училище знаят...

— Какво знаят, Мишел? — Пати усети как челото ѝ пламва и ѝ се прииска Даян да беше тук. — Не разбирам какво говориш. Да не искаш да кажеш, че Бен... че Бен ти е направил нещо?

Беше си обещала никога да не задава този въпрос, защото е предателство към Бен дори да си го помисли. Когато той беше по-малък, на седем или на осем години, имаше навика да се пъхва нощем в леглото ѝ, а тя се събуждаше, защото той прокараваше пръсти през косата ѝ, обхващаше гърдата ѝ с длан. Невинни, но смуцаващи моменти, в които Пати се събуждаше възбудена сексуално, после скачаше от леглото и навличаше нощници и халати като ужасена девица. „Не, не, не, не бива да докосваш мама така“. Само че тя не беше подозирала — досега — че Бен може да е правил нещо със сестрите си. Затова остави въпроса да увисне във въздуха, но Мишел

се разстройваше все повече и повече, побутваше големите си очила по острия си нос, плачеше.

— Мишел, извинявай, че ти се развихах. Бен има неприятности. Направил ли ти е нещо, за което трябва да знам? — Нервите ѝ бяха обтегнати — на моменти чисто и просто я обземаше паника, след това сякаш напълно се отнасяше. Сега почувства как у нея се надига страх, онова усещане като в излитащ самолет.

— Какво да ми е правил?

— Да те е докосвал по необичаен начин? Не като брат?

Сега сякаш се понесе в свободно падане, на изключени двигатели.

— Докосва ме само за да ме бутне, да ме оскубе или да ме блъсне — измрънка Мишел обичайните си обвинения.

Облекчение, о, блажено облекчение.

— А какво говорят за него в училище?

— Той е откачалка, толкова ме е срам от Бен. Никой не го харесва. Само му виж стаята, мамо. Има всякакви странни неща.

Тъкмо щеше да дръпне на Мишел лекция да не влиза в стаята на Бен без негово позволение, и ѝ се прииска да се шамароса. Спомни си какво беше говорил детектив Колинс — за животинските органи, за пластмасовите кутии. Представи си ги. Някои от тях бяха изсъхнали и се бяха превърнали в сухи стегнати топки, а други бяха още пресни и отвратителни, а миризмата им те връхлиташе с отварянето на капака.

Пати се изправи.

— Какво има в стаята му?

Запъти се надолу по коридора и както винаги се спъна в проклетия кабел на телефона на Бен. Подмина заключената му врата, продължи надолу, зави наляво по коридора покрай стаята на момичетата и влезе в спалнята си. Навсякъде бяха разхвърляни чорапи, обувки и джинси, купчини от всекидневни джунджурии.

Отвори тоалетката си и извади един плик: върху него пишеше „При спешен случай“ с източения почерк на Даян, който толкова приличаше на почерка на майка им. Вътре имаше петстотин и двайсет долара в брой. Нямаше представа кога Даян е вкарала тайно парите в стаята ѝ, и толкова по-добре, защото иначе Ранър щеше да усети, че крие нещо от него. Поднесе парите към носа си и ги подуши. След това пъкна плика обратно вътре и извади ножовката, която беше

купила преди няколко седмици, за да ѝ е подръка, ако някога ѝ се наложи да влезе в бърлогата на Бен. Срамуваше се. Тръгна надолу по коридора — стаята на момичетата приличаше на стая в евтин хотел, имаше легла до всяка стена, освен на тази с вратата. Представи си как полицаите сбърчват нос — всички ли спят тук? — после я блъсна вонята на урина и тя осъзна, че някоя от дъщерите ѝ се е напишкала през нощта. Или предната нощ?

Зачуди се дали веднага да смени чаршафите, но се накара да се върне към стаята на Бен и се изправи срещу стар стикер за китари „Фендер“, който той наполовина беше остъргал. За секунди ѝ прилоша и тя си помисли, че няма да може да влезе. Ами ако намереше уличаващи снимки, отвратителни фотоси?

Щрак. Катинарът падна на килима. Викна на момичетата, които надничаха от хола като уплашени сърнички, да отиват да гледат телевизия. Наложил се да повтори три пъти — *върветедагледатетелевизия, върветедагледатетелевизия, върветедагледатетелевизия* — преди Мишел най-накрая да се дръпне.

Леглото на Бен не беше оправено, отгоре имаше купчина от якета, джинси и пуловери, обаче другата част на стаята не беше кочина. Върху бюрото му бяха натрупани тетрадки, касетки и един стар глобус на Даян. Пати го завъртя и пръстът ѝ остави прашна диря върху Родезия, после разлисти тетрадките. Върху всички имаше имена на разни групи: АС/ДС със светкавица по средата, „Венъм“ „Айрън Мейдън“. На листове от тетрадка Бен беше рисувал пентаграми и беше писал стихове за убийства и за Сатаната.

*Детето е мое,
но всъщност не е,
защото тъмен заговор крои Сатаната,
да убие бебето и майката,
а после да убие още някого...*

Тя усети как ѝ прилошава, сякаш вена от гърлото ѝ към таза се беше запушила. Разлисти още тетрадки, разклати последната и тя се отвори по средата. Страница след страница Бен беше рисувал с химикалката си вагини, в които се мушват ръце, матки със създания в

тях, ухилени демонично, бременни жени, разсечени на две, с бебета, които изпадат от телата им.

Пати седна на стола на Бен — виеше ѝ се свят, обаче продължи да разлиства, докато стигна до страница, на която пишеше имената на няколко момичета в спретнати редички: Хедър, Аманда, Бриан, Даниел, Никол, а после още и още с все по-украсени готически букви: Криси, Криси, Криси, Криси Дей, Криси Дей, Криси Дий Дей, Криси Д. Дей, Криси Д-Дей!

Криси Дей в сърце.

Пати положи глава върху хладната повърхност на Бюрото. Криси Дей. Като че ли щеше да се жени за малката Криси Кейтс. Бен и Криси Дей. Това ли му се въртеше в главата? Заради това ли му се струваше редно онова, което ѝ е сторил? Да не би да си представяше как ще доведе това момиченце на вечеря у дома, за да го запознае с майка си? И Хедър. Така се казваше дъщерята на Хинкъл, която беше у семейство Кейтс. Дали останалите имена бяха на още момичета, които е наранил?

Главата на Пати беше натезжала и тя си нареди да не помръдва. Щеше да остане да си лежи тук, върху бюрото, докато някой не ѝ каже какво да прави. Много я биваше в това, можеше с часове да не става от стола, провесила глава като старица от старчески дом, унесена в мисли за детството си, когато родителите ѝ правеха списък със задълженията, казваха ѝ кога да си ляга, кога да става и какво да прави през деня и никой никога не я караше да взема решения. Обаче докато се взираше в смачканите чаршафи със самолетчета на леглото на Бен и си припомни, че той още преди година поиска нови — обикновени чаршафи, тя забеляза една издута найлонова торба да се подава изпод леглото.

Коленичи на четири крака и измъкна старата найлонова торба. Беше тежка и се поклащаше като махало. Пати надникна вътре и видя само дрехи, а после изведнъж си даде сметка, че това са женски десени: цветя и сърчица, гъби и дъги. Изсипа ги на купчина върху леглото и докато го правеше, адски се уплаши, че заедно с тях отвътре ще се покажат и снимките, от които толкова се страхуваше. Обаче се оказаха само дрешки: гащички, камизолки. Бяха различни размери — от такива за възрастта на Криси до такива за бебета. И бяха носени.

Бяха носени от малки момиченца. Точно както я беше предупредил детективът. Пати ги прибра обратно в торбата.

Синът ѝ. Нейният син. Щеше да отиде в затвора. Тя щеше да изгуби фермата, Бен щеше да влезе в затвора, а момичетата... Осъзна, както нерядко ѝ се случваше, че е абсолютно непрактична. Бен се нуждаеше от добър адвокат, а тя не знаеше как да му го осигури.

Върна се в хола, замислена за процеса и за това, че просто няма да го понесе. Изпрати момичетата в стаята им със зловещ тон, те я изгледаха със зяпнала уста, засегнати и уплашени, и тя си помисли, че само влошава положението на Бен — некомпетентна майка, която отглежда децата си сама, прекалено натоварена. Само влошаваше нещата още повече, затова пъкна малко вестници и подпалки в камината, още няколко цепеници отгоре и запали дрешките. Един чифт гащички с маргаритки тъкмо пламнаха, когато иззвъня телефонът.

* * *

Беше Лен. От банката. Тя започна да се извинява, да му обяснява, че е твърде заета, за да обсъждат сега възбраната, че има проблем със сина си...

— Точно затова се обаждам — прекъсна я той. — Чух за Бен. Не смятах да се обаждам. Преди. Обаче мисля, че мога да помогна. Не знам дали ще искаш. Но има вариант.

— Вариант за Бен ли?

— Начин да помогнем на Бен. За правните разходи. С оглед на това, което предстои, ще ти трябват доста пари.

— Нали нямахме вариант? — попита Пати.

— Не съвсем.

* * *

Лен не искаше да дойде във фермата, не искаше и да се срещат в града. Стана много загадъчен, настоя тя да отиде на мястото за пикник на шосе 5 и да паркира там. Поспориха и се попазариха, а накрая Лен въздъхна шумно в слушалката, от което тя стисна устни.

— Ако искаш да ти помогна, ела там веднага. Не вземай никой друг. Не казвай на никого. Правя го, защото мисля, че мога да ти имам доверие, Пати, и защото те харесвам. Наистина искам да ти помогна.

Кратка пауза, толкова наситена, че Пати погледна към телефонната слушалка и прошепна:

— Лен?

Вече си мислеше, че той е затворил, и тя самата се канеше да направи същото.

— Пати, наистина не знам как по друг начин да ти помогна. Ами ще видиш. Моля се за теб.

Тя отново се извърна към камината, разрови огъня и видя, че само половината дрехи са изгорели. Нямаше повече дърва, затова бързо отиде в гаража, взе старата брадва на баща си с тежката глава, остра като бръснач, от времето, когато правеха инструментите както трябва, нацепи един наръч дърва и го внесе в стаята.

Тъкмо подклаждаше огъня, когато усети олюляващото се присъствие на Мишел до себе си.

— Мамо?

— Какво има, Мишел?

Вдигна поглед и видя дъщеря си по нощница да сочи към огъня.

— Щеше да хвърлиш и брадвата вътре — усмихна се Мишел. — Разсеяна си.

Брадвата лежеше в ръцете на Пати като подпалки. Мишел я взе от нея, държейки острието настрани, както я бяха учили, и я подпря до вратата.

Пати проследи с поглед Мишел, която колебливо се запъти към стаята си, все едно стъпваше по натрошени стъкла, и последва дъщеря си. Момичетата се бяха скупчили на пода и тихичко говореха на куклите си. Има една разпространена шега, че хората обичат децата си най-много, когато са заспали, ха-ха, и Пати усети как нещо пробужда сърцето ѝ. Наистина ги обичаше най-много, когато са заспали, а не когато искат да ядат или да се забавляват, а след това ги обичаше най-много такива: изморени, спокойни, без да изискват майчиното ѝ присъствие. Повери ги на грижите на Мишел и ги остави в стаята, твърде изтощена, за да направи нещо повече от това да последва наставленията на Лен.

„Не се надявай прекалено — каза си. — Не се надявай.“

Трябваше да пътува половин час в снега, а снежинките се превръщаха в звезди на светлината на фаровете ѝ. Беше „хубав сняг“, както би казала майката на Пати, която обичаше зимата, и Пати си помисли как момичетата ще играят на снега утре цял ден, а после се запита: „Дали? Какво ще стане утре? Бен там ли ще е?“

Къде е Бен?

Спря до пустото място за пикник, до голямата постройка от бетон и метал, издигната през седемдесетте години, с дълги общи маси и с крив покрив като неуспешен опит за оригами. Две люлки бяха покрити с десетина сантиметра сняг, а старите им седалки от черна гума изобщо не се поклащаха, както очакваше Пати. Имаше вятър, така че защо бяха застинали толкова неподвижно?

Колата на Лен я нямаше. Всъщност нямаше никакви коли, затова тя се засуети с ципа на палтото си, плъзна нокътя си по всяко метално зъбче и всяко едно изщрака. Какво можеше да се случи — тя щеше да отиде до пейката и да установи, че не ѝ е оставил плик с пари, благороден жест, който щете да му върне. Или пък Лен е организиран няколко човека, които изпитват съжаление към нея, и те всеки момент ще пристигнат, ще ѝ дадат сума ти пари и Пати ще разбере, че всъщност всички я обичат.

Някой почука на прозореца ѝ — яркорозови кокалчета на едър мъжки торс. Не беше Лен. Тя смъкна малко прозореца си и надникна навън, очаквайки той да ѝ каже: „Минавайте, госпожо“. Такова ѝ се стори почукването.

— Хайде де — каза той вместо това. Не се наведе и тя все още не виждаше лицето му. — Елате, ще поговорим на пейките.

Тя изключи двигателя и се измъкна навън, а мъжът вече крачеше пред нея с дебела канадка и каубойска шапка. Тя носеше вълнена шапка, която не ѝ беше по мярка и ушите ѝ все се измъкваха, затова Пати вече разтъркваше връхчетата им, когато стигна до мъжа.

Стори ѝ се мил човек, това си помисли. Така ѝ се искаше. Имаше тъмни очи и мустаци с увиснали към брадичката връхчета. Беше сигурно към четирийсетте и имаше вид на местен. Изглежда мил, каза си отново Пати. Дали пък не беше адвокат? Адвокат, когото Лен беше уговорил да представлява Бен. Но тогава защо се срещаха навън...

— Чувам, че си имате неприятности — каза мъжът с тътнещ глас, който отиваше на очите му. Пати само кимна.

— Предстои да напуснете фермата, а момчето ви да бъде арестувано.

— От полицията само искат да поговорят с него за инцидента...

— Синът ви ще бъде арестуван и аз знам защо. През следващата година ще ви трябват пари, за да плащате на кредиторите си, за да задържите децата си у дома — в собствения им скапан дом — а също и за адвокат на сина ви, защото надали искате той да влезе в затвора като насилник на деца...

— Не, разбира се, обаче Бен...

— Не, ето какво: вие не искате вашият син да влезе в затвора като насилник на деца. Няма нищо по-лошо от това да си в затвора като насилник на деца. Виждал съм го. Онези хора вършат кошмарни неща. Затова ви трябва добър адвокат, а той струва пари. Трябва ви адвокат веднага, не след седмици, не след дни. Веднага. Тези неща трябва да се овладяват веднага.

Пати кимна и зачака. Речта на мъжа ѝ напомни рецитацията на търговец на коли: трябва да го направите сега, точно този модел на тази цена. Тя винаги се объркваше в тези разговори и винаги купуваше онова, което ѝ каже търговецът.

Мъжът натисна шапката си надолу и издиша тежко като бик.

— Самият аз някога бях фермер, а също моят баща и неговият баща преди това. Осемстотин акра, добитък, царевица, пшеница, близо до Робнет в Мисури. Доста голяма ферма, като вашата.

— Ние никога не сме имали осемстотин акра.

— Обаче имате семейна ферма, имате собствена земя. Земята си е ваша, мамка му. Ние, фермерите, сме измамени. Казват ни: садете от ограда до ограда и ние го правим. Купувайте още земя — така ни казват — понеже искат да печелят повече от нас. А после: извинете, дадохме ви лош съвет. Затова просто ще ви вземем фермата, нищо че това място е на семейството ви от поколения, ние ще го вземем, не се сърдете. Вие сте глупаци, че ни повярвахте, ние не сме виновни.

Пати и преди го беше чувала, беше си го мислила. Сделката беше несправедлива. „Но да се върнем на сина ми.“ Тя се наклони на една страна и потрепери, постара се да бъде търпелива.

— Така, аз съм бизнесмен, не съм счетоводител, не съм политик. Обаче мога да ви помогна, ако проявявате интерес.

— Да, да, много бих искала — каза тя. — Моля ви.

А си мислеше: „Не се надявай, не се надявай толкова много“.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

Подкарах обратно през противната гора. Някъде по един от тесните пътища имаше сметище. Никога не го бях виждала лично, обаче бях карала трийсетина километра през разхвърляни отпадъци от него. Отдясно и отляво земята беше осеяна със стотици найлонови торбички, които пърхаха и се носеха над тревата. Приличаха на мънички привидения.

Заваля дъжд, който постепенно стана леден и се усили. Всичко извън колата ми изглеждаше разкривено. Видех ли самотно място — гънка в пейзажа, шубрак от стари дървета, си представях, че под тях е погребана Диондра, купчина неразпознати кости в найлонова торба: часовник, единствена обувка, може би червените обеци висулки, с които беше на снимката в училищния годишник. Че кой дава и пет пари за Диондра, помислих си и в главата ми отново изникна фразата на Даян. На кого му пука дали Бен я е убил, след като е убил семейството ти и всичко бездруго свършва.

Толкова много ми се искаше Ранър да издаде някаква информация, да ме накара да повярвам, че той го е направил. Обаче срещата с него само ми припомни колко невъзможно е да ги е избил всичките, колко е тъп. Тъп е дума, която използват децата, но тя най-добре описваше Ранър. Лукав и тъп едновременно. Магда и Клубът на следователя щяха да бъдат разочаровани, обаче с радост щях да им дам адреса му, ако искат да продължат разговора. Аз лично се надявах той скоро да пукне.

Минах покрай кално равно поле с кафява пръст, където някакъв тийнейджър се беше облегал на една ограда в дъжда, в тъмното, смръщен или отегчен, загледан към шосето. Мислите ми се върнаха към Бен. Диондра и Бен. Всичко друго, което ми каза Бен за онази нощ, ми се струваше вярно, достоверно, обаче тази лъжа, упоритата лъжа за Диондра. Ето това събуждаше тревогата ми.

Подкарах бързо към вкъщи с усещането, че съм омърсена. Пъхнах се право под душа, започнах да се търкам силно с твърда четка, а кожата ми стана на петна, все едно са ме издрали котки. Легнах си, но продължавах да се чувствам омърсена, повъртях се под завивките около час, после станах и отново си взех душ. Към два часа през нощта потънах в тежък потен сън, населен от похотливи старци, които вземах за баща си, докато не се приближат достатъчно, за да видя как лицата им се разтопяват. Последваха още кошмари: Мишел готвеше палачинки, а в сместа плуваха скакалци, чиито тънички крачета се отчупваха, когато тя бъркаше. Изпичаха се с палачинките, а мама въпреки това ни караше да ги ядем, полезен протеин, хрус-хрус. После всички започнахме да измираме — давехме се, ставахме целите в лиги, забелвахме очи — защото скакалците бяха отровени. Глътнах едно от големите насекоми и усетих как то се мъчи да се изкатери обратно в гърлото ми, как лепкавото му тяло се появява в устата ми, как изцърква тютюн върху езика ми и как промушва главичка между зъбите ми, за да избяга.

Сутринта започна безлично сива. Отново се пъхнах под душа — кожата ми още беше подозрителна — после отидох в градската библиотека, бяла сграда с колони, която преди е била банка. Седнах до един смърдящ мъж с чорлава брада и мръсно военно яке, до каквито все се озовавам на публични места, и най-сетне влязох в интернет. Намерих огромната база данни за изчезнали лица и въведох името ѝ.

Откъм екрана се разнесоха шумовете на механичното мислене и аз плувнах в пот, надявайки се да видя изписани думите: „Няма съответствие“. Нямах този късмет. Снимката беше различна от онази в годишника, но не много: Диондра с твърдите къдрици и щръкналия бретон, с черна като въглен очна линия и розов гланц за устни. Усмиваше се съвсем лекичко с издадени напред устни.

ДИОНДРА СЮ УЪРЦИНГЪР
РОДЕНА: 28 ОКТОМВРИ 1967 Г.
ОБЯВЕНА ЗА ИЗЧЕЗНАЛА: 21 ЯНУАРИ 1985 Г.

* * *

Бен отново ме чакаше, този път със скръстени ръце, облегнат назад на стола, войнствен. Мълча цяла седмица, преди да удовлетвори молбата ми за свиждане, а сега само поклати глава, докато сядах.

Това ме вбеси.

— Знаеш ли, Либи, доста мислих след последната ни среща — каза той най-накрая. — Нямам нужда от това, от тази болка. Искам да кажа, аз вече съм тук, вътре, нямам нужда по-малката ми сестра да идва, да ми вярва, да не ми вярва. Да ми задава странни въпроси, да ме принуждава да заставам нащрек след цели двайсет и четири години, за бога. Нямам нужда от напрежение. Затова, ако ще идваш тук, мъчейки се да стигнеш „до дъното на нещата“ — сърдито направи той знак за кавички във въздуха, — по-добре върви другаде. Защото на мен това не ми трябва.

— Намерих Ранър.

Той не се надигна, остана на стола си. После въздъхна примирено.

— Ееех, Либи, трябвало е да станеш детектив. И какво общо има Ранър? Още ли е в Оклахома?

Усетих неуместното потрепване на усмивка.

— Живее на едно промишлено сметище в Лиджъруд, изгонили са го от мъжкия пансион.

Бен се ухили.

— Живее на сметище за токсични отпадъци значи.

— Каза ми, че Диондра Уърцингър била твое гадже и забременяла от теб. Била бременна и вие двамата сте били заедно в нощта на убийствата.

Бен закри лицето си ръка, разперил пръсти. Виждах как очите му примигват между тях. Заговори, без да показва лицето си, и не чувах думите му. Той опита два пъти, аз всеки път го питах какво говори, а на третия път Бен най-накрая реши да вдигне глава, дъвчейки бузата си от вътрешната страна, и се приведе напред.

— Попитах каква е тази твоя мания по Диондра. Влязла ти е някаква муха в главата по този въпрос и знаеш ли какво ще стане, ще объркаш всичко. Дадох ти шанс да ми се довериш, да постъпиш правилно и да повярваш на брат си. Когото познаваш. Не казвай, че не е така, защото ще излъжеш. Не разбираш ли, Либи? Това е последният ни шанс. Светът може да вярва, че съм виновен или невинен, но и

дватама знаем, че няма да мръдна от тук. Никаква ДНК няма да ме освободи — къщата вече я няма. Така че няма да изляза. Точка. Единственият човек, който за мен е важно да ми каже: знам, че не си убил близките ни, си ти.

— Не можеш да ме виниш, че се питам дали...

— Разбира се, че мога. Разбира се, че мога. Мога да те виня, че не ми вярваш. Мога да ти простя за лъжата, за това, че като малка беше объркана. Това мога да го простя. Обаче сега, Либи? Ти си на трийсет и няколко години, а още ли вярваш, че човек от твоята кръв е способен да направи такова нещо?

— О, напълно вярвам, че човек от моята кръв е способен да го направи — отговорих и усетих как гневът ми се надига и започва да ме блъска в ребрата. — Убедена съм, че кръвта ни е лоша. Усещам го по себе си. Спуквала съм хора от бой, Бен. Аз. Нахлувала съм през врати и прозорци... убивала съм разни неща. През повечето време сведа ли поглед към ръцете си, те са стиснати в юмруци.

— Наистина ли смяташ, че сме толкова лоши?

— Да.

— Въпреки кръвта на мама?

— Въпреки.

— Е, мъчно ми е за теб, момиченце.

— Къде е Диондра?

— Откажи се, Либи.

— Какво направи с бебето?

Усетих, че ми се гади, че ме обзема треска. Ако бебето беше оживяло, то (тя, той) щеше да е на колко, двайсет и четири години. Вече нямаше да е бебе. Опитах да си представя зрял човек, обаче мислите ми все се връщаха към увито в одеяло бебе. Но, по дяволите, аз и себе си трудно си представях като голяма. На следващия си рожден ден щях да навърша трийсет и две, възрастта на мама, когато беше убита. Тя ми се струваше толкова голяма. По-голяма, отколкото аз някога ще бъда.

И така, ако бебето беше живо, сега щеше да е на двайсет и четири години. Споходи ме едно от ужасните ми видения. Какво би могло да бъде. Всички ние си живеем у дома в Кинаки. Мишел е в хола, все така побутва огромните си очила и командори тумба деца, които въртят с досада очи, обаче ѝ се подчиняват. Деби е заоблена и

бъбрива, с едър русокос съпруг фермер и специална стая в собствената ѝ ферма за шев, пълна с панделки и ширити, парчета плат за пачуърк и инструменти за подлепване. Майка ми, зряла, на петдесетина години и с провиснала от слънцето кожа, с почти побеляла коса, все още препирайки се приятно с Даян. В стаята влиза детето на Бен, дъщеря, червенокоска, момиче на двайсетина години, слабичко и самоуверено, с потракващи гривни на тънките китки, колежанка, която не приема сериозно никого от нас. Типично момиче Дей.

Задавих се със слюнката си, закашлях се, хранопроводът ми се сви. Посетителката през две кабинки се наведе да надникне, прецени, че няма да умра, и отново се обърна към сина си.

— Какво се случи през онази нощ, Бен? Трябва да знам. Трябва да знам.

— Либи, не можеш да спечелиш тази игра. Ако ти кажа, че съм невинен, ти ще си виновна, ти ще си съсипала живота ми. Ако ти кажа, че съм виновен... няма да се почувстваш по-добре, нали?

Той беше прав. Това беше единствената причина да бездействам толкова години. Подхвърлих нещо друго:

— Ами Треј Типано?

— Треј Типано.

— Знам, че е бил букмейкър и се е занимавал със сатанизъм, а също, че ти е бил приятел и е бил с теб в онази нощ. Заедно с Диондра. Всичко това ми изглежда адски откачено.

— Откъде разбра? — погледна ме Бен в очите, после вдигна поглед нагоре и се вгледа в червените корени на косата ми, които вече стигаха до ушите.

— Татко ми каза. Каза, че дължал пари на Треј Типано и...

— Татко? Вече му казваш „татко“?

— Ранър каза...

— Ранър е откачалка. Порасни, Либи. Избери на чия страна си. Не може до края на живота си да се опитваш да проумееш какво се е случило, да размишляваш. Довери се на себе си. Избери страна. Застани на моя страна. Така е по-добре.

БЕН ДЕЙ

2 януари 1985 г.

22:23 ч.

Караха покрай града, шосето се превърна в черен път, Бен подскачаше на задната седалка, притиснал ръце към покрива на пикапа, за да се задържи на мястото си. Беше надрусан, здравата надрусан, зъбите и главата му тракаха. Да не ти хлопа дъската? На него му хлопаха няколко. Искаше да спи. Първо да хапне и после да поспи. Наблюдаваше как светлините на Кинаки избледняват, последваха километри искрящ сняг, тук-там с участък зелена трева или назъбен белег от ограда, но най-вече сняг като лунна повърхност. Сякаш наистина беше в космоса, на друга планета, и никога нямаше да се прибере у дома.

Завиха по някакъв път, дърветата ги засмукаха като тунел от двете им страни, и той осъзна, че няма представа къде се намират. Просто се надяваше каквото ще се случва, да приключи скоро. Ядеше му се хамбургер. Майка му правеше шантави хамбургери, наричаше ги кухненски понички: от евтина кайма с лук и макарони и каквото там друго щеше всеки момент да се развали. Бен можеше да се закълне, че веднъж намери парченце банан с кетчуп — майка му беше убедена, че с кетчуп всичко става чудесно. Е, не ставаше и тя не умееше да готви, но в момента той би изял един от нейните хамбургери. „Толкова съм гладен, че мога да погълна крава“, мислеше си Бен. А после сякаш молитвата му за храна получи отговор и той вдигна очи от едно грапаво петно на задната седалка, надзърна навън и видя на снега без никаква причина десет-двайсет херефордски говеда. Наблизо имаше обор, но нямаше и следа от къща, а кравите бяха твърде глупави, за да се върнат в обора, затова си стояха като група дебели тъпаци и издишаха пара през ноздрите си. Херефордските крави бяха най-грозните: големи, ръждиви, с бели набръчкани муцуни и очи с розови ръбове. Кравите джърси изглеждаха симпатично, имаха големи мили муцуни, обаче херефордските изглеждаха праисторически, зловни,

нападателни. Имаха широки космати копита и извити остри рогчета, затова когато Трей спря, Бен беше кълбо от нерви. Щеше да се случи нещо лошо.

— Пристигнахме — оповести Трей, както си седяха в колата на изключено парно и вече прокрадващ се мраз. — Всички вълн.

Трей се пресегна през Диондра към жабката на колата — докосна корема ѝ и двамата отново си размениха смутени усмивки — взе една касета и я пхна в дека. Френетичната накъсана музика задращи право в мозъка на Бен.

— Хайде, Бен — подкани го Трей и снегът вече хрущеше под краката му. Дръпна предната седалка, за да може Бен да слезе, и той политна долу, понеже не улучи стъпалото и се наложи Трей да го прихване. — Време е да проумееш някои неща, да усетиш силата. Скоро ще ставаш баща, пич. — Трей го разтърси за раменете. — Баща! — Гласът му звучеше дружелюбно, обаче той не се усмихваше. Просто го гледаше със стиснати устни и зачервени, почти кървясали очи. Вземаше решение. Имаше решителен вид. След това Трей го пусна, нави ръкавите на джинсовото си яке и заобиколи към задната страна на пикапа. Бен се опита да надзърне над капака, потърси очите на Диондра, да я стрелне с въпросителен поглед, обаче тя се беше навела в кабината, вадеше някаква чанта изпод седалката си и пъшкаше с една ръка върху корема си, като че ли наистина ѝ е трудно да се наведе трийсетина сантиметра. После отново се изправи, този път подпряла с ръка кръста си, и започна да рови в чантата. Беше пълна с увити във фолио пакетчета и тя извади три.

— Дай ги — подкани я Трей, пхна две в джоба си и разви третата. — С Бен може да си поделите една.

— Не искам даделя — измрънка Диондра. — Чувствам се гадно, трябва ми цяла доза.

Трей въздъхна с досада и ѝ хвърли едно пакетче, ломотейки: „Мили боже“.

— Какво е това? — попита най-накрая Бен. Усети топла струйка върху главата си и разбра, че отново кърви. Главоболието му също се усили, болката пулсираше зад лявото му око, надолу по шията и по рамото като инфекция, плъзнала в тялото му. Той потърка шията си и се почувства като човек, който е вързал градински маркуч на възли и го е наврял под кожата си.

— Дяволско дихание, пич, ето какво, опитвал ли си? — Трей изсипа пращеца върху едната си длан, наведе се като кон към захар, смръкна рязко, отметна глава, политна няколко стъпки назад, после ги изгледа, като че ли не им беше тук мястото. Около устата и носа му имаше тъмнооранжев пръстен. — Какво зяпаш, Бен Дей?

Зениците на Трей се стрелкаха напред-назад, сякаш следеше полета на невидимо колибри. Диондра смръкна своята доза със същия жаден животински звук, после падна на колене и се закиска. Няколко секунди смехът беше радостен, после се превърна във влажен и задушлив кикот, както се смее човек, когато просто не може да повярва на скапания си късмет. Врещеше и се кискаше, приведена над снега, смееше се на ръцете и на коленете си, а после повърна начоси със сирене и дебели ленти спагети, които миришеха почти хубаво в сладникавия си сос от повърнато. Когато вдигна глава, от устата ѝ все още висеше парченце от спагетите. Остана така няколко секунди, преди да се усети и да го дръпне, а Бен си го представи как е още в гърлото ѝ и се приплъзва нагоре. Тя хвърли парченцето на земята, все още на четири крака и виейки от смях, а докато го гледаше, нададе същия пронизителен детински писък като сестрите му, когато се удареха. Все едно идва краят на света.

— Диондра, добре ли си, скъ... — попита той.

Тя се метна напред и повърна останалото близо до краката му. Бен се дръпна от пръските и остана прав, вперил поглед в нея долу, разплакана, на четири крака.

— Баща ми ще ме убие! — ревна тя отново с мокра от пот коса. Лицето ѝ се разкриви, когато сведе очи към корема си. — Той ще ме убие.

Трей наблюдаваше Бен, без да обръща никакво внимание на Диондра, и направи знак само с един пръст, който го подканяше да не отлага повече, а да вземе наркотика. Бен приближи носа си към веществото и усети мириса на стара гума и на сода за хляб.

— Какво е? Кокаин ли?

— Като киселина за акумулатор, но за мозъка. Наливай.

— Човече, вече се чувствам ужасно, не знам дали ми трябва това. Умирам от глад.

— Трябва ти за онова, което предстои. Направи го.

Диондра отново се кискаше, а лицето ѝ бе преbledняло под бежовия фон дьо тен. Късче начос плуваше към крака на Бен по тънка розова струйка. Той се премести. После се извърна с гръб към тях, към кравите, които ги наблюдаваха, изсипа прахчето в дланта си да го издуха вятърът. Когато в дланта му остана само около една четвърт, той го смръкна силно, но въпреки това пое с носа си само малка част.

И толкова по-добре, защото веществото се изстреля право в мозъка му, силно като хлор, но още по-щипещо, и той си представи как наркотикът се разклонява като клоните на дърво и прогаря вените в главата му. Имаше чувството, че цялата му кръв се е превърнала в горещ калай, че дори китките на ръцете го заболяват. Вътрешностите му се размърдаха като пробуждаща се змия и за секунда Бен си помисли, че ще се насере в гащите, само че вместо това изкиха малко бира, погледът му се замъгли и той се строполи на земята, главата му запулсира и се разцепи, а кръвта рукна по лицето му след всяка кихавица. Имаше чувството, че ще може да тича със сто и трийсет километра в час и че точно това трябва да направи, защото ако остане на мястото си, гърдите му ще се разтворят и отвътре ще изхвърчи някакъв демон, ще отърси кръвта на Бен от крилете си, ще се ядоса, че е попаднал в този свят, и ще отлети към небето, за да се върне обратно в ада. А после, веднага щом си помисли, че му трябва пистолет, за да се застреля и да сложи край на всичко това, усети огромния балон на облекчението, което плъзна в тялото му, успокои вените му и Бен осъзна, че е спотаявал дъх, затова отново си пое въздух на жадни глътки и се почувства адски добре. Много е умно да дишаш, точно така. Усети как се разширява, как става едър, непоклатим. Сякаш каквото и да направи, ще е правилният избор, да, сър, със сигурност, сякаш може да подреди огромния брой решения, които трябва да вземе през следващите месеци, и да ги отстреля като мишени на стрелбище, за да спечели голяма награда. Огромна. Ура за Бен, който се е качил на раменете на всички, за да го поздрави целият свят.

— Каква е тази чудесия, мамка му? — попита той. Гласът му звучеше стабилно, като тежка врата, която се затръшва здраво.

Трей не му обърна внимание, а погледна към Диондра, която се надигаше от земята с почервенели пръсти там, където ги беше заровила в снега. Като че ли ѝ се хилеше презрително, без да го съзнава. След това порови в багажника на пикапа и се върна с брадва,

която просветваше синкаво като снега. Подаде я на Бен с острието напред, а ръцете на Бен се сковаха отстрани до тялото, *ненене, не може да ме принуди да я взема*, като дете, на което подават ревящо бебе, *ненене*.

— Вземи я.

Бен стисна студената брадва и видя ръждиви петна по острието.

— Това кръв ли е?

Трей го удостои с един от ленивите си коси погледи, но не си направи труда да му отговори.

— О, искам брадвата! — изписка Диондра. Тя протича към пикапа, а Бен се зачуди дали не го поднасят както обикновено.

— Твърде тежка е за теб, ти вземи ловджийския нож.

Диондра се гърчеше в палтото си, а поръбената с кожа качулка подскачаше нагоре-надолу.

— Не искам ножа, много е малък, дай го на Бен, той ходи на лов.

— Тогава Бен ще получи и това — каза Трей и му подаде пушка десети калибър.

— Тогава дай на мен пушката, аз ще я взема — обади се Диондра.

Трей хвана ръката ѝ, разтвори дланта и отново я стисна около ловджийския нож.

— Остър е, затова без глупости.

Но нима не вършеха точно това — глупости!

— Бен Дей, изтрий си лицето, че целият си в кръв.

С брадва в едната ръка и пушка в другата, Бен изтри лицето с ръкава си и се почувства замаян. Кръвта продължаваше да тече, вече беше по косата му и върху едното око. Беше му адски студено и той си спомни, че такова е усещането, когато кръвта ти изтича, става ти студено, но после си каза, че би било ненормално да не му е студено, защото беше по тънкото яке, което Диондра му подари, и цялото му тяло беше настръхнало.

Накрая Трей измъкна грамадна кирка с толкова остро острие, че приличаше на ледена висулка. Метна я през рамо, все едно отива да работи нещо. Диондра още се мусеше на ножа и Трей ѝ се скара:

— Искаш ли да го кажеш? — попита той. — Искаш ли да го направиш?

Тя престана да се чумери, кимна рязко и остави ножа си в средата на случайно образувалия се кръг, в който бяха застанали. Но не, не беше случаен, защото Трей остави кирката си до нейния нож и даде знак на Бен да направи същото, стори го с нетърпелив жест като родител към дете, което е забравило да си каже молитвата. Затова Бен сложи пушката върху другите оръжия, върху купчината остър и проблясващ метал, от който сърцето му заби учестено.

Внезапно Диондра и Трей го сграбчиха за ръцете: хватката на Трей беше стегната и топла, а на Диондра — отпусната и противна, и тримата застанаха в кръг край оръжията си. Всичко блестеше на лунната светлина. Лицето на Диондра приличаше на маска, само издутини и вдлъбнатини, а когато тя вирна брадичка към луната, отворената ѝ уста и купчината метал предизвикаха ерекцията на Бен, обаче на него не му пукаше. Мозъкът му цвърчеше някъде в дъното на съзнанието му, буквално се пържеше, а после Диондра подхвана напев.

— На Сатаната поднасяме своята жертва, поднасяме ти болка и кръв, и страх и ярост, основата на човешкия живот. Ние те почитаме, Господарю на мрака. С твоята сила и ние добиваме сила, с твоето величие се възвеличаваме.

Бен не разбираше какво означават тези думи. Диондра се молеше през цялото време. Молеше се в църквата като нормалните хора, но освен това се молеше на богини, на геоди, на кристали и на всякакви други идиотщини. Тя винаги търсеше помощ.

— Тази вечер ще превърнем бебето ти в истински воин, Дио — каза Трей.

След това се пуснаха, всеки си взе оръжието и безмълвно тръгнаха през полето, а снегът хрущеше гумено под стъпалата им, които трошаха горната коричка. Краката на Бен бяха буквално замръзнали, като отделни предмети, неестествено прикрепени към тялото му. Но всъщност нямаше значение, не и това, не бяха много нещата, които имаха значение, тази вечер бяха в нещо като балон, нищо не беше съществено и докато останат в този балон, всичко щеше да бъде наред.

— Коя, Диондра? — попита Трей, когато спряха. Наблизо стояха четири херефордски крави, неподвижни в снега, без изобщо да се притесняват от хората. Ограничено въображение.

Диондра спря, плъзна пръст — безмълвно онче-бонче-счупено-пиронче — и после посочи най-едрото животно, бик с гротескно провиснал надолу към снега космат член. Устните на Диондра се разтегнаха във вампирска усмивка, кучешките ѝ зъби се оголиха и Бен зачака да чуе бойния ѝ вик, да я види как се мята в атака, но тя просто закрочи. Направи три дълги и тромави крачки към бика, който се отдръпна само крачка встрани, преди тя да забие ловджийския нож в гърлото му.

„Случва се — помисли си Бен. — Ето, случва се. Сатанинско жертвоприношение.“

От бика потече кръв като нефт, тъмна и гъста — *гъл-гъл*, после изведнъж той потръпна, вената му се размести или кой знае какво и кръвта бликна като фонтан, като гневна мъгла и ги покри с червени пръски: лицата им, дрехите, косите. Диондра вече се разпищя, най-накрая, като че ли тази първа част се бе разиграла под вода и тя внезапно беше изплувала на повърхността, а виковете ѝ отекваха върху леда. Ръгаше с ножа муцуната на бика, накълца лявото му око и то се завъртя цялото кърваво и хлъзгаво. Бикът политна в снега, тромав и объркан като спящ човек, когото си събудил внезапно — уплашен, но и с притъпени сетива. Къдравата му бяла козина беше цялата опръскана с кръв. Трей вдигна острието си към луната, издаде гръмовен вик, силно замахна с брадвата си и тя потъна в корема на животното. Задницата на бика поддаде за секунда, после той отново се изправи и се заклати като пиян. Другите крави бяха разширили кръга около него като враждуващи деца, наблюдаваха и мучаха.

— Убий го! — кресна Диондра. Трей направи няколко широки подскока в снега, размахвайки крака високо и въртейки брадвата във въздуха. Пееше песни на Сатаната, а после, както си пееше, стовари брадвата върху гърба на животното, прекърши гръбнака му и то рухна в снега. Бен не помръдваше. Помръднеше ли, трябваше да участва, а той не искаше, не искаше да усеща как плътта на бика се разтваря под ръцете му, не защото не беше редно, а защото можеше да му хареса като наркотик — още когато за пръв път пуши трева, разбра, че никога няма да се откаже. Като че ли димът проникна в тялото му, намери си място, останало празно специално за него, и се накъдри там. Можеше да се окаже, че вътре в Бен има място и за това. За усещането да

убиваш; можеше да се окаже, че има място и за това, което просто чака да бъде запълнено.

— Хайде, Бен, да не вземеш сега да се уплашиш — провикна се Трей, поемайки въздух на големи глътки след третия, четвъртия и петия удар с брадвата.

Бикът се строполи на една страна и замуча печално, като от други селения, както би ревал динозавър в асфалтово езеро — ужасен, умиращ, слиян.

— Хайде, Бен, убивай. Не си дошъл само да стърчиш, нали! — провикна се Диондра, все едно ставаше дума за най-безполезното нещо на света. Бикът вдигна очи към нея от земята и тя започна да го ръга в челюстта, скърцайки със зъби и крещейки; — Скапаняк! — докато го мушкеше отново и отново, стиснала с една ръка ножа и положила другата върху корема си.

— Чакай, Ди — намеси се Трей и се облегна на брадвата си. — Направи го, Бен. Направи го или ще те нараня, човече. — Очите му още блестяха от наркотика и на Бен му се прииска да беше смръкнал повечко дяволско дихание, искаше му се да не е в това междинно състояние, в което имаше малко здрав разум, но не и страх.

— Това е шансът ти, пич. Бъди мъж. Майката на детето ти е тук и те гледа, тя направи своето. Няма цял живот да бъдеш уплашено безхарактерно момченце, което позволява на хората да го разиграват, да го карат да се страхува. Преди бях като теб, човече, но не искам пак да ставам такъв. Да ми серат на главата. Виж как се държа с теб баща ти. Като със задник. Но човек си получава заслуженото, нали? Мисля, че го знаеш.

Бен пое леден въздух в дробовете си и думите плъзнаха под кожата му, вбесяваха го все повече и повече.

— Хайде, Бен, просто го направи — насъскваше го Диондра.

Бикът вече само се задъхваше, от десетките му рани се стичаше кръв на червени локви в снега.

— Излей яростта си навън, човече, това е ключът към силата. Толкова си уплашен, човече, не ти ли е писнало да се страхуваш?

Бикът на земята беше вече съвсем жалък, полумъртъв, направо отвратителен, помисли си Бен. Ръцете му стиснаха още по-здраво брадвата — трябваше да убие това нещо, да го избави от нещастията му, после вдигна тежката брадва високо над главата си и я стовари

върху черепа на бика, шокиращо хрущене, последен рев на животното, частици кости и мозък се разхвърчаха навън, а после на Бен му стана толкова приятно как мускулите на раменете му се разтягат — мъжка работа — че отново стовари брадвата, разреже черепа наполовина и животното най-сетне издъхна, едно последно потрепване на предните му крака, после Бен насочи вниманието си към средата на тялото му, където можеше да нанесе сериозни щети, и изпод брадвата му се разхвърчаха кости и мехурчести късчета вътрешности.

— Майната ти, майната ти, майната ти! — крещеше той с непоносимо стегнати рамене, с надървен и напрегнат член, сякаш цялото му тяло щеше да се разпука в оргазъм. Удряй, кълцай!

Тъкмо щеше да се пресегне към пушката, когато ръцете отказаха да го слушат и Бен грохна, гневът изтече от тялото му и той престана да усеща силата. Смути се, както се смущаваше, когато се изпразни върху порно списание — изтощен, празен, глупав.

Диондра избухна в кикот:

— Много е корав, когато това чудо на практика вече е мъртво.

— Убих го, нали?

Всички се задъхваха изтощени и с окървавени лица — бяха изтрили само очите си и приличаха на миещи мечки.

— Сигурна ли си, че си бременна от този тип, Диондра? — попита Трей. — Сигурна ли си, че той го вдига? Нищо чудно, че го бива повече с малки момиченца.

Бен пусна брадвата и се запъти към колата — мислеше си, че вече е време да се прибира у дома, мислеше си, че майка му е виновна за всичко, защото се беше държала толкова гадно сутринта. Ако не беше откачила заради косата му, той щеше да си е вкъщи тази вечер, чист и на топло под завивката, щеше да чува сестрите си току пред вратата и шума от телевизора долу в хола, майка му щеше да сготви нещо за вечеря. А вместо това се беше озовал тук, подиграваха му се както обикновено, след като бе направил всичко възможно да им се докаже, но пак не беше успял, както винаги, и истината най-сетне беше излязла на бял свят. Тази нощ щеше да си остане вечното доказателство, че Бен не може да убива.

Сега обаче познаваше усещането за насилие и искаше още. След няколко дни щеше да си мисли за това, беше се случило, не можеш да го върнеш назад, така че щеше да си мисли за това, мисълта за

убийството щеше да го човърка, но Диондра и Трей едва ли щяха да го доведат отново, а той щеше да е твърде жалък и твърде уплашен, както винаги, за да го направи сам.

Застана с гръб към тях, вдигна пушката на рамо, завъртя се обратно, вдигна ударника и сложи пръст на спусъка. Дум! Представи си как въздухът отеква, как пушката рита рамото като приятелски юмрук, сякаш го хвали: добра работа! А той прегъва пушката, слага нов патрон, навлиза по-навътре в полето, отново я вдига и бам!

Представи си как ушите му кълтят и във въздуха мирише на пушек, а Трей и Диондра този път мълчат, защото Бен стои насред поле от трупове.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

Лайл ми беше оставил девет съобщения, докато бях недостижима в Оклахома, всички с много различен тон: отначало създаваше впечатление на притеснена вдовица, като че ли говореше, стиснал нос, питаше как съм, разиграваше някаква комедия, после звучеше раздразнителен, настойчив и паникьосан, преди отново да си стане същата откачалка като в последното съобщение.

— Ако не ми се обадиш, идвам... и ще настане истински ад! — врецеше той, а после беше добавил: — Не знам дали си гледала „Тумбстоун“.

Бях го гледала, обаче имитацията му на Кърт Ръсел не струваше.

Обадих му се, дадох му адреса си (необикновен избор) и му казах да дойде, ако иска. Някъде зад него чух женски глас да пита кой се обажда, да поръчва на Лайл да ме попита нещо — „просто я попитай, не ставай глупав, попитай я“ — и Лайл побърза да затвори. Може би Магда, която искаше сведения за Ранър? Бих ѝ ги дала. Всъщност дори исках да говоря или да си легна в леглото и да не ставам още десет години.

Докато чаках, си подготвих косата. На път за вкъщи след срещата с Бен си бях купила боя от магазина. Смятах да се направя руса, както обикновено, обаче накрая си тръгнах с червена боя, от чиято опаковка шикозно се усмихваше рижа мадама. По-лесна поддръжка, да, винаги съм предпочитала по-лесната поддръжка. Освен това си мислех за тази промяна още откакто Бен подметна колко много приличам на майка ни, идеята ми се струваше неустойима — мислех как ще цъфна пред караваната на Даян като една възкръснала Пати Дей и може би това ще е достатъчно, за да ме пусне да вляза. Мътните да я вземат Даян, че не отговори на обаждането ми.

Намазах главата си с червени химикали, които миришеха на нещо, което лекичко гори. Оставах ми още четиринайсет минути, когато на вратата се звънна. Лайл. Подранил, разбира се. Втурна се

вътре, нареждайки какво огромно облекчение било да получи новини от мен, после се дръпна.

— Какво е това, боя за коса ли?

— Пак ще стана червенокоса.

— О, боже. Ами хубаво. Естествено.

За тринайсетте минути, които ми бяха останали, разказах на Лайл за Ранър и за Диондра.

— Добре — каза той и се извърна наляво, с ухото си към мен, обичайната му поза за слушане и мислене. — Значи Бен смята, че онази нощ се е върнал вкъщи за малко, скарал се е с майка ти, после отново е излязъл и след това не знае нищо.

— Според Бен — кимнах.

— А според Ранър какво? Или Трей е убил семейството ти, защото Ранър му е дължал пари, или Бен и Трей са убили семейството ти и Диондра по време на някакъв сатанински ритуал. Как коментира Ранър, че гаджето му оттегля неговото алиби?

— Каза, тя да го духа. Трябва да се изплакна.

Той ме последва до банята, застана на прага, облегнал замислено ръцете си отстрани на рамката.

— Може ли да кажа нещо специфично за онази нощ, Либи?

Бях наведена над ваната и от подвижния душ течеше вода — в Ей там някъде нямаше истински душеве — но спрях.

— Не ти ли се струва, че са били двама човека? Някак? Убийството на Мишел е било просто... Майка ти и Деби сякаш са били преследвани. Обаче Мишел е умряла в леглото си, завита. Почеркът е различен. Така мисля.

Свих рамене кратко и сковано, пред очите ми се завихриха образи от Мрака и пъгнах глава под струята, където вече не го чувах. Към сифона започна да се стича тъмночервена вода. Все още наведена, усетих как Лайл взе подвижния душ от ръката ми и обля тила ми. Несръчно, без романтика, просто вършеше работа.

— Имаш още малко боя — надвика той шуртенето на водата, после ми върна подвижния душ. Изправих се, той се пресегна и изтри едното ми ухо. — Имаш малко червено и на ухото. Сигурно няма да ти отива на обещите.

— Ушите ми не са пробити — осведомих го, решейки косата си и мъчейки се да преценя дали цветът е подходящ. Стараех се да не мисля

за труповете на близките си, да се съсредоточа единствено над косата.

— Наистина ли? Мислех, че всяко момиче е с пробити уши.

— Нямаше кой да ми ги пробие.

Той ме наблюдаваше как се реша с печална усмивка на лицето.

— Как е косата? — попита.

— Ще разберем, когато изсъхне.

Върнахме се пак на влажния диван в хола, седнахме в двата му края и се заслушахме в дъжда, който отново бе рукнал.

— Трей Типано имаше алиби — каза той накрая.

— Е, Ранър също имаше алиби. Явно им е било лесно да се сдобият с алиби.

— Може би трябва и ти официално да се откажеш от показанията си.

— Нищо няма да оттегля, преди да съм сигурна — казах. — Просто няма да го направя.

Дъждът се усили и аз закопнях за камина.

— Нали знаеш, че фермата е била пред затваряне в деня на убийствата? — попита Лайл.

Кимнах. Това беше един от четирите хиляди факта, които превъртах в мозъка си благодарение на Лайл и на всичките му папки.

— Това не ти ли говори нещо? — продължи той. — Не ти ли се струва твърде странно, сякаш пропускаме нещо очевидно? Едно момиче изрича лъжа, една ферма потъва, един — божичко! — сатанински поклонник букмейкър опитва да си вземе дължимото от някакъв комарджия. И всичко това в един ден.

— И всеки замесен в случая лъже, лъгал е тогава, лъже и сега.

— Какво да правим? — попита той.

— Погледай малко телевизия — казах. Включих телевизора, излегнах се и дръпнах един сух кичур коса, за да разгледам цвета. Изглеждаше шокиращо червен, но такъв беше истинският цвят на косата ми.

— Знаеш ли, Либи, гордея с теб заради всичко това — сковано призна Лайл.

— О, не го казвай, звучи толкова покровителствено, че направо откачам.

— Не исках да се държа покровителствено — увери ме той и гласът му отново се извиси.

— Само налудничаво.

— Не. Просто е готино, че те опознах.

— Да, какво вълнение. Адски си струва.

— Наистина си струваш.

— Лайл, недей, моля те. — Свих коляно под брадичката си и двамата се престорихме, че гледаме някакво кулинарно шоу, чийто водещ имаше прекалено силен глас.

— Либи?

Извъртях очи към него бавно, все едно това ми причинява болка.

— Може ли да ти кажа нещо?

— Какво?

— Чувала ли си за пожара близо до Сан Бернардино през 1999 година, който унищожи около осемдесет къщи и деветдесет хиляди акра земи?

Свих рамене — в Калифорния постоянно имаше пожари.

— Аз съм детето, което запали този пожар. Не нарочно. Или поне не исках нещата да излизат от контрол.

— Моля?

— Бях още дете, на дванайсет години, и не бях някой смахнат подпалвач, но в ръцете ми попадна някаква запалка, запалка за цигари, не мога да си спомня защо беше у мен, обаче ми харесваше да си я щракам, мотаех се из гората зад къщи отегчен, а пътеката беше цялата покрита със стари треви и такива неща. Аз си вървах и щраках със запалката, исках да видя дали ще пламнат само връхчетата на бурените, онези с метличките горе...

— Класица.

— Обърнах се и... те се бяха запалили. Зад мен имаше около двайсетина малки огньовете, като факли. Беше по времето, когато духат ветровете Санта Ана, затова горящите връхчета се разхвърчаха, подпалиха нов участък, после отхвъркнаха на още трийсетина метра. И сетне вече не бяха само пръснати малки огньовете, а огромен пожар.

— Толкова бързо?

— Да, след броени секунди беше огромен пожар. Още помня онова чувство, като че ли в даден момент можех да върна всичко обратно, но не. Нещата излязоха от контрол и аз знаех, че ще се случи нещо ужасно. Помня как си помислих, че става нещо, което никога

няма да преживея. И още не съм. Много е трудно да осъзнаеш нещо такова, когато си още съвсем малък.

Вече трябваше да кажа нещо.

— Не си искал да стане така, Лайл. Бил си дете и просто си имал ужасен късмет.

— Ами знам, но тъкмо затова се отъждествявам с теб, разбираш ли? Неотдавна научих историята ти и си помислих: „Тя сигурно е като мен. Може би познава усещането как нещата напълно излизат от контрол“. Заради показанията ти и случилото се след това...

— Разбирам.

— На никого не съм разказвал тази история. Имам предвид доброволно. Просто си мислех, че ти...

— Разбирам. Благодаря.

Ако бях по-добър човек, тогава щях да положа длан върху ръката на Лайл и леко да я стисна, за да му покажа, че разбирам, че му съчувствам. Обаче не бях, достатъчно трудно ми беше дори да кажа „благодаря“. Бък скокна на дивана между нас, за да ме прикани да го нахраня.

— Ами... какво ще правиш този уикенд? — попита Лайл, подръпвайки ръба на дивана на същото място, където Криси бе скрила лицето си с ръце и се беше разплакала.

— Нищо.

— Майка ми настоя да те покания на тържеството по случай рождения ми ден, което организира — каза той. — Просто вечеря за приятели.

Хората празнуват рождените си дни, зрелите хора го правят, но Лайл го каза по начин, който ми напомни за клоуни, за балони и може би за яздене на пони.

— О, сигурно предпочиташ да прекараш времето с приятели — казах, озъртайки се в стаята за дистанционното.

— Да. Затова те каня.

— А! Ами добре тогава.

Опитах се да не се усмихвам, това би било ужасно, и се чудех какво да кажа, да го попитам ли на колко години е — след като през 1999 година е бил на дванайсет, значи, мили боже, сега е на двайсет и две? — обаче в този момент започнаха новините. Сутринта бяха

намерили Лизет Стивънс убита — тялото ѝ било на дъното на някаква клисура. Била мъртва от месеци.

ПАТИ ДЕЙ

3 януари 1985 г.

00:01 ч.

Скапаният Кинаки. Този град наистина нямаше да ѝ липсва, особено през зимата, когато пътищата се изравяха и прешлените ти се преподреждаха, докато шофираш. Когато Пати се прибра у дома, момичетата спяха дълбоко. Деби и Мишел, проснати на пода както винаги, Деби положила глава върху някакво плюшено животно, а Мишел засмукала писалката си на пода и пъхнала дневника си под мишница — явно ѝ беше удобно въпреки подгънатото под тялото краче. Либи си беше в леглото, сгушена на малко кълбо, вдигнала юмручета към брадичката и проскърцвайки със зъби. Пати се поколеба дали да не завие момичетата както трябва, но не искаше да ги буди. Вместо това им изпрати въздушна целувка и затвори вратата, а когато я блъсна мирисът на урина, установи, че в крайна сметка е забравила да смени чаршафите.

Торбата с дрехи беше изгоряла докрай, на дъното на камината бяха останали само мънички парчета. Един памучен квадрат с пурпурна звезда се мъдреше предизвикателно в пепелта. Пати пъхна още една цепеница за всеки случай и хвърли парчето точно под пламъците. После се обади на Даян и я помоли да дойде много рано сутринта, на зазоряване, за да отидат пак да потърсят Бен.

— Мога да дойда и сега, ако имаш нужда от компания.

— Не, отивам да си лягам — отговори Пати. — Благодаря ти за плика. За парите.

— Вече звъня да търся адвокати, така че утре ще имам списък. Не се тревожи, Бен ще се прибере. Сигурно е изпаднал в паника. Останал е да преспи у някого. Ще се появи.

— Много го обичам, Даян... — простена Пати, но се овладя. — Лека нощ.

— Утре ще донеса овесени ядки. Днес забравих.

Овесени ядки. Прозвуча толкова нормално, че ѝ подейства като юмрук в корема.

Пати се запъти към стаята си. Искаше ѝ се да седне да помисли, дълбоко. Подтикът беше много силен, но тя го пребори. Все едно овладя кихавица. Накрая си наля два пръста бърбън и облече дебелиите си дрехи за сън. Край с мисленето. Време беше да опита да си почине.

Струваше ѝ се, че ще се разплаче — от облекчение — но не го стори. Легна в леглото, погледна към напукания таван и си помисли: „Вече не се налага да се притеснявам, че покривът е хлътнал“. Не се налагаше да поглежда към скъсаната мрежа на прозореца до леглото си и година след година да се кани да я оправи. Нямахше повече да се тревожи сутрин, когато стане и понечи да свари кафе, а се окаже, че проклетата кафеварка най-сетне съвсем се е скапала. Нямахше да се налага да се тревожи за цените на продукцията, за режийните, за лихвените проценти или за кредитната карта, която Ранър е извадил на нейно име и чийто лимит толкова е надхвърлил, че Пати никога няма да успее да възстанови сумата. Повече никога нямахше да види семейство Кейтс, е, поне за дълго време. Нямахше да се налага да се притеснява за Ранър и за паунското му перчене, за процеса или за модерния зализан адвокат с дебела златна верижка, който ще дърдори успокоително, а всъщност ще я осъжда. Нямахше да се налага да стои будна нощем и да се чуди какво ли споделя адвокатът със съпругата си, как лъже в пухения си креват и разказва за „майка Дей“ и за мръсното ѝ котило. Нямахше да се притеснява, че Бен ще отиде в затвора. Нямахше да се тревожи, че няма да успее да се погрижи за него. Или за другите си деца. Нещата щяха да се променят.

За пръв път от десет години тя не се притесняваше, затова и не се разплака. Някъде след един часа Либи отвори вратата със замах и без да се събужда, се покатери при нея в леглото, Пати се обърна, целуна я за лека нощ, каза „обичам те“ и беше щастлива, че може да го каже на глас на някое от децата си, но Либи спеше толкова дълбоко, че надали я чу.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

Събудих се с усещането, че съм сънувала майка си. Адски ми се ядяха нейните странни хамбургери, на които винаги се подигравахме, пълнени с моркови, парченца ряпа и понякога дори с плодове. Кое то беше странно, защото аз не ям месо. Обаче ми се дояде такъв хамбургер.

Тъкмо се чудех как се приготвя това чудо, когато ми звънна Лайл с молбата си. Само още веднъж. Все това повтаряше: да поговоря само с още един човек и ако нищо не излезе, се отказваме. Трей Типано. Трябвало да намеря Трей Типано. Когато му обясних, че ще е много трудно да го издиря, Лайл ми каза адреса му.

— Лесно е, той има свой бизнес, „Фуражи Типано“ — осведоми ме Лайл.

Искаше ми се да му кажа „добра работа“ — колко ли пък лесно е успял да изрови това? — обаче не го сторих. Лайл ми обеща жените на Магда да ми платят петстотин долара, ако говоря с Трей. Бих го направила и безплатно, но въпреки това приех парите.

Всъщност знаех, че ще продължа да правя така, че няма да спра, докато не открия някакъв отговор. Вече бях сигурна, че Бен знае нещо, обаче мълчи. Затова продължавах. Помня, че веднъж по телевизията гледах един много разумен консултант по проблемите на любовта. Съветът му гласеше: „Не се отчайвайте, всяка връзка е провал, докато не намерите подходящия човек“. Точно така се чувствах и по отношение на това нещастно търсене: всеки човек, с когото разговарях, щеше да ме разочарова, докато не намеря онзи, който ще ми помогне да разгада случилото се през онази нощ.

Лайл щеше да дойде с мен във „Фуражи Типано“, отчасти защото искаше да види какво представлява Трей Типано, отчасти защото този тип го притесняваше. („Нямам доверие на сатанисти“.) „Фуражи Типано“ се намираше източно от Манхатън в Канзас, на сред парче селскостопанска земя, вклинено между новите предградия.

Сградите бяха безизразни и чисти. Изглеждаха фалшиви като магазинчетата за фалшиви сувенири от Дивия запад в Лиджъруд — място, където хората само се преструваха, че живеят. Отляво четвъртитите къщи най-сетне отстъпиха на смарагдова лагуна от трева. Игрище за голф. Чисто ново и мъничко. В студения утринен дъжд там имаше няколко човека, извити и прегърбени, които замахваха със стиковете си и приличаха на знаменца в жълто и розово на фона на зеленината. После фалшивите къщи, фалшивата трева и мъжете с пастелни ризи изчезнаха точно толкова бързо, колкото се появиха, и пред погледа ми се ширна поле с красиви кафяви джерсейски говеда, които ме гледаха очаквателно. И аз ги гледах — кравите са сред малкото животни, които, изглежда, наистина те виждат. Взирах се толкова съсредоточено, че пропуснах голямата стара тухлена сграда с надпис „Типано — фуражи и селскостопанско оборудване“, та се наложи Лайл да ме потупа по рамото: *ЛибиЛибиЛиби*. Рязко натиснах спирачките и прелетяхме като хидроплан петнайсетина метра, а усещането ми напомни как се чувствах, когато Ранър ме пускаше, след като ме е завъртял шеметно. Рязко завих към застлания с чакъл паркинг.

Пред магазина беше паркирана само една кола, а мястото изглеждаше позападнало. Циментовите fugи между тухлите бяха пълни с кал, а детската въртележка близо до входната врата — една четвърт въртележка — беше с липсващи седалки. Докато се качвах по широките дървени стълби по дължина на предната фасада, неоновите светлини по прозорците светнаха. „Имаме ламии!“ Странни думи, когато ги видиш изписани в неоново. От един от стълбовете на сградата висеше метална табелка „Севин 5% на прах“.

— Какво е японски пѐдпѐдѐк? — попита Лайл, щом стигнахме на най-горното стъпало.

Когато отворих вратата, издрънча звънче и ние влязохме в помещение, в което беше по-студено, отколкото навън — климатикът беше надут, уредбата също и от нея се носеше джазова какофония — саундтрак за мозъчен удар.

Зад дългия плот бяха подредени пушки в лъскав шкаф със стъкло, примамливо като повърхността на езеро. До дъното на магазина се нижеха редове с торби с торове и пелети, търнокопи, пръст и седла. До далечната стена имаше метална клетка с два немигащи

заека. Най-тъпият домашен любимец на света, помислих си. Кой би искал у дома животно, което стои, трепери и сере навсякъде. Казват, че можеш да ги научиш да ходят в тоалетна, но не е вярно.

— Недей... нали разбираш — казах на Лайл, който въртеше глава като луд и очевидно навлизаше в режима си на разпитващ, — просто недей...

— Няма.

Влудяващият джаз продължаваше, когато Лайл се провикна: „Ехо!“ Не виждах нито един работник, нито пък клиент, но пък беше късната сутрин на дъждовен вторник. Почувствах се като дрогирана от музиката и от ослепителната светлина на безмилостните флуоресцентни лампи. След това различих движение някъде далеч в дъното, навеждаше на една от пътеките, и закрачих към фигурата. Мъжът беше тъмен, мускулист, с черна коса на конска опашка. Отстъпи назад, когато ни видя.

— О, мамка му! — потръпна той. Впери поглед в нас, после към вратата, все едно беше забравил, че магазинът е отворен. — Не ви чух да влизате.

— Вероятно заради музиката — провикна се Лайл и посочи към тавана.

— Много ли е силна? Сигурно. Чакайте. — Той хлътна в един кабинет отзад, изгледа ни и заяви, че се надява да си е струвало да намали музиката.

— Търся Треј Типано — казах. — Той ли е собственикът на магазина?

— Аз съм. Да, собственикът съм. Какво мога да направя за вас? — Излъчваше напрегната енергия, поклащаше се на петите си, хапеше отвътре устните си със зъби. Беше много красив, а лицето му изглеждаше ту младо, ту старо в зависимост от това под какъв ъгъл го гледаш.

— Добре. — Добре какво? Името му отекуваше в мислите ми като заклинание, обаче сега какво да правя: да го попитал дали е бил букмейкър, дали познава Диондра? Да го обвиня в убийство? — Ами става дума за брат ми.

— За Бен.

— Да — изненадах се.

Треј Типано се усмихна със студена крокодилска усмивка.

— Да, отне ми секунда, но те познах. Сигурно по косата. И имаш същото лице. Ти си оцелялата, нали? Деби?

— Либи.

— Точно така. А ти кой си?

— Аз съм неин приятел — отговори Лайл. Усетих го как си нарежда да млъкне, да не повтаря грешката от разговора с Криси Кейтс.

Трей се зае да подрежда лавиците и стоките по тях, преструвайки се неумело, че е зает — все едно четеше книга, обърната наопаки.

— Познавал си и баща ми.

— Ранър ли? Всички познаваха Ранър.

— Ранър спомена твоето име при последната ни среща.

Той отметна назад опашката си.

— Така ли? Той умря ли?

— Не, живее в Оклахома. Смята, че ти по някакъв начин си... свързан с онази нощ, че може би ще можеш да хвърлиш светлина на случилото се. На убийствата.

— Да. Тази старец е луд, винаги е бил луд.

— Твърди, че ти навремето си бил букмейкър или нещо такова.

— Аха.

— И си бил сатанист.

— Аха.

Каза го с поизтрития като избелели дънки тон на бивш наркоман, на човек, чието спокойствие е нарушено.

— Значи е вярно? — попита Лайл. И ме погледна виновно.

— Да, Ранър ми дължеше пари. Много пари. И още ми дължи. Обаче това не означава, че знам какво се е случило в къщата ти онази нощ. Вече казах всичко преди десет години.

— По-скоро преди двайсет и пет.

Трей изви вежди.

— Ау, май да — съгласи се той, но не изглеждаше убеден, а лицето му се смръщи, когато събра годините.

— Ти познаваше ли Бен? — продължих да упорствам.

— Малко. Не съвсем.

— Често се натъквам на името ти.

— То се запомня — сви рамене той. — Вижте, навремето Кинаки беше адски расистко място. Не харесвах много индианците.

Обвиняваха ме за много гадости, които не бях извършил. Това беше преди „Танцуващият с вълци“, нали ме разбирате? Там, наред нищото, беше ВСИ в НН.

— Моля?

— Виновен е скапаният индианец. Признавам, бях боклук. Не бях свестен тип. Но след онази нощ, след случилото се със семейството ти, адски се изплаших и се прочистих. Е, не веднага, но след около година. Спрях наркотиците, престанах да вярвам в дявола, по-трудно ми беше да престана да вярвам в Сатаната.

— Наистина ли си вярвал? — попита Лайл.

— Ами да — сви рамене той. Човек трябва да вярва в нещо, нали така? Всеки вярва в нещо.

Аз не, помислих си.

— Ако вярваш, че силата на Сатаната те е обладала, значи е така — каза Трей. — Обаче това беше отдавна.

— Ами Диондра Уърцингър? — попитах.

Той замълча, извърна се с гръб към нас, приближи се към зайчетата и погали едното с показалец през клетката.

— Какво целиш с това, Деб... извинявай, Либи?

— Опитвам се да намеря Диондра Уърцингър. Чух, че била бременна от Бен по време на убийствата и след това изчезнала. Някои хора твърдят, че за последно са я видели с теб и с Бен.

— О, мамка му, Диондра. Винаги съм знаел, че това момиче рано или късно ще ми докара неприятности. — Този път той се ухили широко. — Човече, Диондра. Нямам представа къде е, тя все бягаше, все правеше драми. Бягаше, техните вдигаха врява до бога, после се прибираше у дома, известно време се преструваха на доброто семейство, после техните ставаха гадняри — абсолютно я пренебрегваха, — а тя изпитваше нужда от драма, забъркваше каши, бягаше, все нещо. Абсолютна сапунка. Сигурно накрая е избягала, решила е, че не си струва да се прибира у дома. Проверихте ли в указателя?

— Обявена е за изчезнала — осведоми го Лайл и отново ме погледна, за да провери дали съм ядосана, че се е намесил. Не бях.

— О, тя е добре — каза Трей. — Според мен живее някъде под някое от откачените си имена.

— Откачени имена ли? — попитах и положих длан върху ръката на Лайл, за да го накарам да замълчи.

— Нищо особено, тя беше от момичетата, които все се опитват да бъдат различни. Днес говори с британски акцент, утре — с южняшки. Никога не казваше на никого истинското си име. Отиваше във фризьорския салон и казваше някакво име, после отиваше в пицарията и изръсваше друго. Просто обичаше да се ебава с хората, играеше си. — Аз съм Дезире от Далас, аз съм Алексис от Лондон. И все даваше порно името си.

— Снимала се е в порно ли? — попитах.

— Не, като в онази детска игра. Как се казва домашният ти любимец?

Гледах го неразбиращо.

— Как се казва домашният ти любимец? — отново опита да ме подсети той.

Използвах името на мъртвото куче на Даян:

— Грейси.

— А на коя улица си отраснала?

— Руръл Рут 2.

— Е, този път не се получи — засмя се той. — Би трябвало да звучи мръснишки, например Бамби Евъргрийн или нещо такова. Порно псевдонимът на Диондра беше... Поли нещо си... Палм. Поли Палм. Не е ли страхотно?

— Значи според теб не е мъртва?

Той сви рамене.

— Мислиш ли, че Бен наистина е виновен? — попитах.

— Нямам мнение по въпроса. Вероятно.

Лайл изведнъж се напрегна, заподскача нагоре-надолу, бодна острия си пръст в гърба ми, опита да ме избута към вратата.

— Е, благодаря за отделеното време — изломоти накрая. Изгледах го намръщено, той ми отвърна със същото. Една от флуоресцентните лампи над главата ни просветваше и угасваше, осветяваше ни с противната си светлина, а зайчетата се защураха из сламата. Трей навъсено погледна нагоре към лампата и тя престана да примигва, все едно ѝ се беше скарал.

— Е, да ти дам ли номера си, ако се сетиш за нещо? — попитах.

— Не, благодаря — засмя се той.

И ни обърна гръб. Докато крачехме към вратата, музиката отново задъни оглушително. Обърнах се, когато се разрази бурята: едната половина на небето беше жълта, а другата черна. Трей тъкмо излизаше от канцеларията си в дъното и ни гледаше, отпуснал ръце край тялото си, а зайците внезапно се защураха в клетката зад него.

— Ей, Трей, а какво е НН?

— Насред нищото, Либи. Така се казва родният ни град.

* * *

Лайл направо препускаше пред мен, подскачаше по стълбите. Стигна до колата с три големи крачки, заклати дръжката, за да му отворя: *хайдехайдехайде*. Отпуснах се тежко до него, вече ядосана.

— Какво? — попитах.

Разнесе се гръм. Порив на вятъра донесе мириса на влажен чакъл.

— Първо тръгни, да се махаме оттук, побързай.

— Слушам, сър.

Излязох от паркинга и потеглих към Канзас Сити, а дъждът направо откачи. Карах не повече от пет минути, после Лайл ми каза да отбия, извърна се към мен и възкликна:

— О, боже!

БЕН ДЕЙ

3 януари 1985 г.

00:02 ч.

Спряха пред къщата на Диондра, кучетата лаеха като бесни както винаги, като че ли никога не бяха виждали пикап, човек, дори Диондра. Тримата влязоха през задната врата, после Диондра нареди на Трей и на Бен да останат пред плъзгащата се врата и да си съблекат дрехите, за да не накапят с кръв навсякъде. „Съблечете се, струпайте дрехите на купчина и ще ги изгорим“.

Кучетата се страхуваха от Трей. Лаеха, обаче не смееха да се доближат до него — веднъж той преби от бой бялото, затова го заобикаляха оттогава. Трей издърпа ризата си откъм гърба, както правят типовете по филмите, по трудния начин, после разкопча дънките си, вперил поглед в Диондра, като че ли щяха да се чукат. И това беше някаква налудничава предварителна игра. Бен съблече ризата си по същия начин, смъкна и панталоните си, кожените панталони, в които вече се потеше, после кучетата му се хвърлиха, душеха слабините му, ближеха ръцете му, като че ли щяха да го погълнат. Той отблъсна едното с длан върху муцуната, изблъска го силно, обаче то се върна агресивно, с олигавена мутра.

— Искат да ти го лапне, човече — засмя се Трей. — Възползвай се.

— Като не го получава от мен — подметна Диондра и завъртя глава в пълен кръг, както имаше навик. Смъкна джинсите си, кожата ѝ беше бяла на мястото на бикините, които сега ги нямаше — само плът и черни косми, залепнали като козината на черна котка. След това свали и пуловера си и остана само по сутиен, с издути гърди и бели следи над тях.

— Какво? — попита тя Бен.

— Нищо, трябва да влезеш вътре.

— Благодаря ти, гений. — Тя изрита дрехите си към купчината и каза на Трей — някак стана ясно, че го казва само на Трей, — че ще

отиде да вземе течност за запалки.

Трей изрита дрехите си към средата, изправи се само по сините си боксерки и каза на Бен, че не е успял да се докаже.

— Аз не смятам така — изломоти Бен, но Трей възкликна „Моля?“ и поклати глава. Едно от кучетата вече цялото се метна върху му, качи лапи върху бедрата на Бен, опита се да го близне по корема, където се беше стекла кръвта.

— Махни се от мен — подвикна Бен, а когато кучето скокна обратно върху него, го цапна с опакото на ръката си. Кучето изръмжа, другото също изръмжа, третото излая и заголи зъби. Бен хукна гол към къщата и извика: — Махайте се — обаче кучетата се отдръпнаха едва когато се върна Диондра.

— Кучетата уважават силата — оповести Трей с презрително извити устни срещу голия Бен. — Хубав храсталак.

Трей грабна запалката от ръката на Диондра, която все още беше гола от наедрелия си корем надолу с щръкнал като палец пъп. Трей напръска дрехите, държейки кутията с течността близо до члена си, все едно пикаеше. Щракна със запалката си отстрани и буууф! дрехите се подпалиха, а той рязко отстъпи две крачки назад и едва не падна. Бен за пръв път го виждаше да изглежда глупаво. Диондра се извърна, защото не искаше да zlepоставя Трей, като го зяпа. Това натъжи Бен повече от всичко друго тази вечер: жената, която той искаше да му стане съпруга, жената, която щеше да роди детето му, прояви тази добрина към друг мъж, а към него никога, никога.

Нуждаеше се от нейното уважение.

Бен остана у Диондра и ги гледа как пушат още малко трева. Не можеше да се прибере у дома без колелото си — беше много студено, мъртвешки студено, отново валеше сняг, вятърът свиреше в камина. В тази виелица до сутринта другите крави щяха да измръзнат до смърт, ако мързеливият фермер не предприеме нещо. И толкова по-добре. Да му е за урок. Бен усети как гневът се надига у него... отново, силно.

На всички да им е за урок, по дяволите. На всички скапаняци, които като че ли никога нямат неприятности, а просто се носят по течението — мамка му, дори Ранър, проклетият пияница, имаше по-малко грижи от Бен. Много хора заслужаваха да получат урок, заслужаваха наистина да разберат като Бен, че нищо не идва даром, че повечето неща се скапват.

Диондра неволно изгори и джинсите му заедно с кожените панталони. Затова сега се беше обул с неин лилав анцуг, голям анцуг, и с дебели бели чорапи, които тя вече няколко пъти споменаваше, че иска да върне в магазина. Беше безцелната част на нощта след голямото събитие, а Бен продължаваше да се чуди дали наистина се е прекланял пред дявола, дали наистина започва да усеща силата. Или всичко е измама, едно от онези неща, в които сам се убеждаваш да вярваш — дъската за призоваване на духове или клоун убиец в бял микробус. Дали тримата безмълвно не се бяха споразумели, че са поднесли жертвен дар на Сатаната, или това беше само извинение да се надрусат яко и да направят нещо откачено?

Не трябваше да се тъпчат с толкова наркотици. Беше евтин боклук, личеше си, понеже адски болеше — дори дрогата проникваше в тялото със съпротива, за да вреди. Евтина стока, която озлобява хората.

Трей постепенно заспа пред телевизора — отначало очите му започнаха да примигват, после главата му се залюля, сетне се заклати и накрая се отпусна назад. Накрая той се катурна на една страна и се отнесе.

Диондра каза, че трябва да пишка, а Бен остана да седи в хола, макар че всъщност му се искаше да се прибере у дома. Представяше си фланелените си чаршафи, представяше си как си ляга, как говори с Диондра по телефона. Тя никога не му се обаждаше от вкъщи, а на него не му позволяваше да ѝ звъни, защото родителите ѝ бяха луди. Затова вземаше цигарите и сядаше в телефонна кабина близо до бензиностанцията или в мола. Това беше единственото приятно нещо, което правеше за него, харесваше му, че полага това усилие. Може би мисълта, че говори с Диондра, му харесваше повече от факта, че наистина говори с нея, понеже напоследък тя се държеше много гадно с него, когато бяха заедно. Бен отново се замисли за кървящия бик и му се искаше пушката пак да е у него, това му се искаше, когато чу Диондра да го вика от спалнята.

Той зави по коридора и я завари да стои до лъскавия си телефонен секретар, навела глава на една страна.

— Здравата си прецакан — само това му каза и натисна копчето.

— Здравсти, Дио, Меган е. Побъркала съм се заради Бен Дей, нали си чула — насиллил е онези момичета. Сестра ми е в шести клас.

Тя е добре, слава богу, обаче, боже, какъв откачалник. Сигурно ченгетата вече са го арестували. Както и да е, обади ми се.

После нещо изтрака, касетата се превъртя и се разнесе гласът на друго момиче, дълбок и носов:

— Здравей, Диондра, Джени е. Казах ти, че Бен Дей е дяволско изчадие, научи ли вече? Мисля, че той бяга от ченгетата. Сигурно утре в училище ще има голямо събрание. Не знам, само проверявам дали искаш да отидем.

Диондра се беше привела над телефонния секретар, сякаш ѝ се искаше да го строши, все едно е животно, на което може да направи нещо. Обърна се, към Бен и кресна:

— Какво става, мамка му? — Цялата почервения, запръска слюнки, а Бен тутакси изтърси каквото не трябва:

— По-добре да се прибирам.

— Да се прибираш ли? Какво става, Бен, мамка му, какво е това?

— Не знам, затова трябва да се прибера.

— Не, не, не, мамино синче такова. Безполезно, скапано мамино синче. Как така ще се прибираш у вас — за да те арестува полицията, а аз да седя тук, докато ти си в затвора? Ще ме зарежеш сама да чакам да се прибере баща ми ли? С проклетото ти бебе, от което не мога да се отърва?

— Какво искаш да направя, Диондра? — У дома. Това си повтаряше той.

— Тази нощ заминаваме от града. Останали са ми около двеста долара от нашите. Ти колко можеш да вземеш от вас? — Бен не отговори веднага, защото си мислеше за Криси Кейтс, чудеше се дали целувката им е нещо, заради което може да го арестуват, до каква степен всичко това е истина и дали ченгетата наистина са го погнали, когато Диондра се приближи до него и силно го шамароса по лицето: — Колко пари имаш у вас?

— Не знам. Имам малко спестени пари, а мама обикновено има сто-двеста долара, скрити някъде. Обаче не знам къде.

Диондра се олюля, затвори едното си око и погледна към будилника си.

— Майка ти стои ли будна до късно, ще бъде ли будна сега?

— Ако полицията е там, да. — Ако не, тя щеше да спи като пън, дори да е уплашена до мозъка на костите си. Това им беше стара

семејна шега — майка им никога не посрещаше Нова година, защото заспиваше преди полунощ.

— Отиваме там и ако не видим полицейска кола, влизаме. Ще вземеш парите, ще си приготвиш малко дрехи и офейкваме оттук.

— И после какво?

Диондра се приближи до него и го потупа по още парещата буза. Гримът ѝ се беше разтекъл по лицето, обаче той въпреки това усети прилив на... какво? На обич? На сила? На нещо. Прилив, чувство, нещо хубаво.

— Бен, миличък, аз съм майката на детето ти, нали? — Той кимна лекичко. — Добре, тогава ме изведи от града. Нека да се махнем. Не мога да го направя без теб. Трябва да тръгваме. На запад. Можем да спим на открито, в колата, каквото и да е. Иначе ще влезеш в затвора, а мен баща ми ще ме убие. Нали не искаш детето ти да е сирак? Не и ако има друг изход? Така че да тръгваме.

— Не съм направил онова, в което ме обвиняват, не съм — прошепна Бен най-сетне, а Диондра се облегна на рамото му и няколко къдрави кичура се промъкнаха в устата му.

— На кого му пука? — каза тя, долепила лице към гърдите му.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

— Либби, забеляза ли? Мамка му, забеляза ли? — подскачаше Лайл на седалката.

— Какво?

— Псевдонимът на Диондра, който е използвала през цялото време, забеляза ли?

— Поли Палм, и какво?

Лайл се хилеше, дългите му зъби бяха най-светлата част от тялото му в тъмната кола.

— Либби, кое име беше татуирал брат ти на ръката си? Спомняш ли си имената, които обсъждахме? Моли, Сали и другото, което ми звучеше като име на куче?

— О, боже.

— Беше Поли, нали?

— О, боже — казах отново аз.

— Искам да кажа, това не е съвпадение, нали?

Разбира се, че не беше. Всеки, който пази тайна, няма търпение да я сподели. Това беше начинът на Бен да го направи. Уважение към тайната си приятелка. Обаче не можеше да използва истинското ѝ име за татуировката, госпожица изчезваща Диондра. Затова беше взел името, с което тя се забавляваше. Представих си как прокарва пръсти по подутите линии, кожата все още го боли, горд е. Поли. Може би беше романтичен жест. А може би бе в нейна памет.

— Чудя се откога ли е татуировката — каза Лайл.

— Всъщност не изглеждаше толкова стара — отвърнах. — Все още беше, знам ли, ярка, изобщо не беше избледняла.

Лайл измъкна лаптопа си и го закрепил на долепените си колене.

— Хайде, хайде, трябва ми сигнал.

— Какво правиш?

— Не мисля, че Диондра е мъртва. Според мен е в изгнание. Ако си в изгнание и трябва да си избереш име, няма ли да се изкушиш да

вземеш това, което си използвал преди, нещо, което знаят само неколцина приятели, ваша си шега и частица от... дома? Име, което гаджето ти може да си татуира на ръката и то би означавало нещо за него, нещо дълготрайно, което може да гледа. Хайде де! — тупна той лаптопа.

Пътувахме още двайсет минути, обикаляхме шосетата, докато Лайл не откри сигнал и затрака по клавиатурата в такт с дъжда, а аз се опитвах да надзърна в екрана, без да ни убия.

Най-накрая той ме погледна с налудничавата усмивка, грейнала на лицето му.

— Либи — каза, — може би искаш да отбиеш отново.

Свърнах от пътя близо до Канзас Сити, клаксонът на един камион прозвуча по адрес на моята безразсъдност и туловището му разтнесе колата ми, когато премина покрай нея.

Името ѝ беше на екрана: шибаната Поли Палм в Киърни, Мисури. Адресът и телефонният номер бяха там, единствената Поли Палм в цялата страна, с изключение на един салон за маникюр в Шривпорт.

— Наистина трябва повече да използвам интернет — отбелязах.

— Мислиш ли, че е тя? — попита Лайл, взрян в името, сякаш можеше да изчезне. — Трябва да е тя, нали?

— Да проверим. — Извадих мобилния си телефон.

Тя отговори на четвъртото позвъняване точно когато си поемах голяма глътка въздух, за да ѝ оставя съобщение.

— Поли Палм ли е на телефона?

— Да. — Гласът беше прекрасен, с оттенъци на мляко и цигари.

— Диондра Уърцингър ли е?

Пауза. Затвори.

— Ще намериш ли как да стигна до къщата, Лайл?

* * *

Лайл искаше да дойде, наистина искаше да дойде, наистина смяташе, че трябва да дойде, но аз просто не мислех, че ще се получи, и не го исках там, затова го оставих в кръчмата „При Сара“, а той се

опитваше да не изглежда намусен, докато се отдалечавах с обещанието да се обадя веднага щом си тръгна от Диондра.

— Говоря сериозно, да не забравиш — провикна се той след мен. — Наистина!

Свирнах му с клаксона и потеглих. Той все още викаше нещо след мен, докато завивах зад ъгъла.

Пръстите ми се бяха схванали от стискане на волана. Киърни беше на около четирийсет и пет минути на североизток от Канзас Сити, а адресът на Диондра според конкретните напътствия на Лайл беше на още петнайсет минути от самия град. Знаех, че съм близо, когато започнах да се натъквам на знаци към фермата на Джеси Джеймс и гроба на Джеси Джеймс. Чудех се защо ли Диондра беше избрала да живее в родния град на изгнаник. Заприлича на нещо, което бих направила аз. Минах покрай пресечката към фермата на Джеси — бяха ни водили от училище: тясно студено място, където по време на изненадващо нападение е убит малкият полубрат на Джеси, и си спомням, че си помислих: „Точно като нашата къща“. Продължих по криволичещ тесен път нагоре-надолу по хълмове и отново в провинцията, където дъсчени къщи се мъдреха наред големи равни парцели, а във всеки двор лаеха вързани кучета. Не видях нито един човек; районът изглеждаше напълно безлюден. Само кучета и няколко коня, а още по-нататък — зелени гори, оставени между къщите и шосето.

Къщата на Диондра се появи след още десетина минути. Беше грозна и наклонена на една страна като вбесена жена с ръце на хълбоците. Нуждаеше се от тази стойка, защото нямаше кой знае какво друго. Беше отдалечена от улицата, приличаше на ратайска квартира в голяма ферма, но друга постройка нямаше, само няколко декара кал от всички страни, хълмиста и неравна, сякаш земята имаше акне. И онзи тъжен остатък от гора в далечината.

Карах по дългия черен път към къщата и се притесних да не заседне колата ми. Какво ли щях да правя, ако това се случи.

Изад буреносните облаци късното следобедно слънце се показва точно навреме, за да ме заслепи, докато затръшвах вратата на колата и тръгнах към къщата със свит стомах. Когато приближих входната врата, голям опосум изскочи изпод верандата и изсъска. Изгубих самоконтрол заради тази остра бяла муцуна и черните очи, които

изглеждаха като нещо, което би трябвало вече да е мъртво. Освен това опосумите са гадни същества. Животинката се затича към храстите, а аз ритнах стълбите, за да се уверя, че няма и други, след което се качих. Разкривеният ми десен крак се раздвижи в ботуша. Близо до вратата висеше капан за сънища и гравираният му животински зъби и пера подрънкваха.

Точно както дъждът изважда на показ бетонния мирис на града, тук беше повикал миризмата на почва и тор. Миришеше на дом, с който нещо не е наред.

Дълга пауза последва моето почукване на вратата, а след него се приближиха тихи стъпки. Диондра отвори вратата, определено жива. Дори не изглеждаше толкова различно от снимките, които бях виждала. Беше зарязала къдренето на спирали, но все още носеше косата си на дълги тъмни вълни, беше с дебела черна очна линия, от която очите ѝ изглеждаха великденско сини като бонбони. Спиралата ѝ беше двойно нанесена, паякообразна и беше оставила черни петънца по кожата под очите ѝ. Устните ѝ бяха плътни. Лицето и тялото ѝ представляваха серия от нежни извивки: розови бузи с намек за челюст, гърди, които леко преливаха от сутиена, обръч от кожа над колана на джинсите ѝ.

— О! — възкликна тя, като отвори вратата, а отвътре излезе гореща струя. — Либи?

— Да.

Тя обхвана лицето ми в ръцете си:

— По дяволите, Либи. Знаех си, че някой ден ще ме намериш. Умно момиче. — Тя ме прегърна и ме поддържа още малко навън. — Здравей. Влизай.

Влязох в кухня с дневна от едната страна и обстановката ми напомни прекалено много за собствения ми изгубен дом. Минахме през къс коридор. Отдясно зееше отворена врата на мазе, от което вееше студен въздух. Нехайно. Влязохме в дневната с нисък таван, от един пепелник на пода се издигаше цигарен дим, стените бяха жълти, мебелите изглеждаха износени. Допрян до една от стените като канапе за двама, се мъдреше огромен телевизор.

— Скъпа, би ли си свалила обувките, моля те? — попита тя и махна към килима в дневната, който беше лепкав и изцапан. Цялата

къща беше разкривена, разнебитена и мръсна. Миниатюрно кучешко лайно се мъдреше близо до стълбите. Диондра пъргаво го заобиколи.

Поведе ме към дивана и усетих поне три различни аромата: спрей за коса, лосион с мирис на цветя и може би... спрей против насекоми? Тя носеше изрязана блуза, тесни джинси и нелепи тийнейджърски бижута.

Последвах я без допълнителните сантиметри, които ми осигуряваха ботушите на токчета, и се чувствах като дете. Диондра обърна профила си към мен, гледайки ме с крайчеца на околото си, и забелязах остър кучешки зъб да се подава изпод горната ѝ устна.

Тя вирна глава на една страна и каза:

— Заповядай, седни. Боже, ти определено си Дей, а? Тази огненочервена коса — винаги съм я обичала.

Веднага щом седнахме, три пудела с крака като клечки дотичаха с дрънчаци като коледни звънчета каишки и се покатериха в скута ѝ. Напрегнах се.

— О, по дяволите, ти определено си Дей — изкикоти се тя. — И Бен не обичаше кучета. Разбира се, онези, които имах тогава, бяха по-големи от тези бебчета.

Тя остави кучетата да ближат пръстите ѝ, розови езици се стрелкаха навън-навътре.

— Е, Либи — започна тя, сякаш името ми, съществуването ми бяха някаква наша си шега, — Бен ли ти каза къде да ме намериш? Каж ми истината.

— Намерих те по нещо, което Трей Типано каза.

— Трей? Господи! Как си се добрала до Трей Типано?

— Има магазин за фураж, в Жълтите страници е.

— Магазин за фураж. Нямах да предположа. Между другото, как изглежда той?

Кимнах ентусиазирано — изглежда добре — преди да се овладея. После казах:

— Била си с Бен онази нощ.

— Мммм, да. Бях. — Тя разглеждаше лицето ми предпазливо, но с интерес.

— Искам да знам какво се случи.

— Защо? — попита.

— Защо?

— Съжалявам, госпожице Либи, но всичко това ми се стоварва изневиделица. Бен ли ти е казал нещо? Така де, защо идваш да ме търсиш сега? Защо сега?

— Искам да знам точно какво се е случило.

— Ох, Либи! — погледна ме тя състрадателно. — Бен няма нищо против да лежи заради онова, което стана онази нощ. Той така иска. Позволи му.

— Той ли уби семейството ми?

— Затова ли си тук?

— Бен ли уби семейството ми?

Тя само ми се усмихваше. Гладките ѝ устни останаха неподвижни.

— Трябва да намеря покой, Диондра, моля те. Просто ми кажи.

— Ах, покой, така ли, Либи? Мислиш си, че като разбереш отговора, ще намериш покой? Като че ли ако знаеш, това някак ще те оправи? Скъпа, мислиш ли, че след всичко случило се за теб има покой? Какво ще кажеш за това — вместо да се питаш какво се е случило, просто приеми, че се е случило. „Дари ме със спокойствието да приема нещата, които не мога да променя“, Молитвата за спокойствие. Много ми е помагала.

— Просто ми кажи, Диондра, просто ми кажи. Тогава ще се опитам да го приема.

Слънцето залязваше, огряваше ни през задния прозорец и ме караше да примигвам от светлината. Тя се наведе към мен и взе ръцете ми в своите.

— Либи, много съжалявам. Просто не знам. Бях с Бен онази нощ. Канехме се да напуснем града. Носех детето му. Щяхме да избягаме. Той отиде до къщата, за да вземе пари. Мина час, два, три. Помислих си, че се е разколебал. Накрая заспах разплакана. На следващата сутрин чух какво се е случило. Първо си помислих, че и той е убит. След това разбрах: не, арестували са го и полицията подозира, че е участвал в някакъв таен сбор на вещици, в сатанински клан като на Чарлс Менсън, който издирват. Чаках някой да почука на моята врата. Но нищо не се случи. Дните минаваха и научих, че Бен няма алиби, но изобщо не ме е споменал. Предпазил ме е.

— През всичките тези години.

— Да, през всичките тези години. Ченгетата не бяха доволни, че е само Бен. Искаха още. Изглежда по-добре. Но Бен никога не каза и дума. Той е моят проклет герой.

— Значи никой не знае какво се е случило онази нощ. Никога няма да разбере. — Испитах странно облекчение, когато го изрекох. Вече можех да се откажа, може би. Ако никога нямаше да разбере, може би можех да се откажа.

— Наистина мисля, че можеш да намериш спокойствие, ако го приемеш. Искам да кажа, Либи, не смятам, че Бен го е направил. Мисля, че предпазва баща ти, така мисля. Но кой знае? Не ми е приятно да го кажа, но каквото и да се е случило онази нощ, Бен трябва да е в затвора. Дори и той така твърди. Той носеше нещо вътре в себе си, което не беше подходящо за външния свят. Насилие. В затвора му е много по-добре. Много е известен. Пише си с разни жени, луди са по него. Получава по десетина предложения за брак на година. От време на време му се струва, че иска да излезе навън. Обаче не го иска.

— Откъде знаеш?

— Поддържаме връзка — подхвърли тя, после сладко се усмихна. Жълто-оранжевата светлина на залеза проблесна по брадичката ѝ, очите ѝ изведнъж се превърнаха в мрак.

— Къде е детето, Диондра? Детето, което си очаквала?

— Тук съм — каза момичето Дей.

БЕН ДЕЙ

3 януари 1985 г.

1:11 ч.

Бен отвори вратата към тъмната дневна и си помисли: „У дома“. Като моряк, който се завръща след месеци плаване. Почти затръшна вратата под носа на Диондра — не можеш да ме хванеш — но я пусна, защото... Защото се страхуваше какво ще стане, ако не го направи. Добре, че поне оставиха Трей. Не искаше Трей да се разхожда из дома му и да прави остроумни забележки за неща, които Бен си знаеше, че са срамни.

Всички бяха заспали, цялата къща дружно вдишваше и издишваше. Искаше да събуди майка си, да я накара да дойде със замъглени очи в някой от своите пашкули от дрехи и да го попита къде, по дяволите, е бил, какво, но дяволите, го е прихванало.

Дяволът. Дяволът ме облада, мамо.

Не искаше да ходи никъде с Диондра, но тя беше зад него, тялото ѝ излъчваше гняв като топлина, очите ѝ бяха ококорени — побързай, побързай! — затова той започна тихо да тършува из шкафовете, търсейки скритите пари на майка си. В първия шкаф откри стара кутия от пшенична зърнена закуска, отвори я и погълна колкото можа от сухите парченца, които залепнаха по устните и гърлото му и го задавиха леко, бебешка кашлица. След това бръкна и извади цяла шепа, натъпка я в устата си, после отвори хладилника, намери кутия с нарязани моркови и грах е масло отгоре и пъхна лъжица вътре. Допря устни до пластмасовия ръб на кутията и натъпка всичко в устата си, а грахчетата се търкаляха по гърдите му и падаха на пода.

— Хайде! — изсъска Диондра. Той все още носеше лилавия ѝ анцуг, а тя беше с нови джинси, червен пуловер и черните обувки по мъжка мода, които харесваше, само че стъпалата ѝ бяха толкова големи, че наистина си бяха мъжки обувки. Диондра не искаше да го признае. Сега потропваше с едната. Хайде, хайде.

— Да отидем в стаята ми — каза Бен. — Там със сигурност имам нари. И подарък за теб.

При тези думи Диондра се оживи — дори сега, когато очите ѝ примигваха и тя цялата се олюляваше от наркотиците и алкохола, мисълта за подаръка я разсея.

Катинарът на вратата на стаята му беше строшен и Бен се вбеси, после се разтревожи. Мама или полицията? Не че имаше какво да открият. Но все пак. Той отвори вратата, включи осветлението, Диондра затвори зад него и седна на леглото. Тя говореше ли, говореше, но той не слушаше, след това тя заплака и той спря да събира багажа си и легна на леглото до нея. Приглади косата ѝ, погали корема ѝ и се опита да я накара да замълчи, мърмореше утешително, говореше колко прекрасен ще е животът им заедно и още подобни лъжи. Мина около половин час, преди тя да се успокои. А уж тя му повтаряше да побърза. Класика.

Бен стана и погледна часовника с желание да изчезне оттук, ако наистина щяха да се махат. Вратата беше открената и той дори не спря, за да я затвори, искаше да е отворена, опасността го караше да се движи още по-бързо. Хвърли джинси и пуловери в сак заедно с тетрадка, пълна с женски имена, които беше избрал за бебето — все още смяташе, че Криси Дей води класацията, хубаво име беше Криси Дей. Криси Патриша Дей. Или пък Даян, Криси Даян Дей. Харесваше му, защото приятелите ѝ можеха да я наричат Ди Дей, щеше да е страхотно. Обаче трябваше да се пребори с Диондра, според нея всички тези имена бяха прекалено обикновени. Тя искаше имена като Амброзия, Калайъпи и Найтингейл.

Преметнал сак през рамо, Бен бръкна най-отзад в чекмеджето на бюрото си и извади скритите си спестявания. Беше прибирал по пет и по десет долара отгук-оттам и бе убеден, че има триста-четиристотин долара, но сега видя, че няма и стотачка. Пъхна ги в джоба си и се завря под леглото на четири крака, но чантата с дрехите я нямаше. Дрехите на дъщеря му.

— Къде ми е подаръкът? — попита Диондра гърлено, защото лежеше по гръб и коремът ѝ стърчеше нагоре войнствен като среден пръст.

Бен вдигна глава, погледна я — размазаното червило, разтечените черни очи, и си помисли, че тя прилича на чудовище.

— Не мога да го намеря — каза той.

— Как така не можеш да го намериш?

— Не го намирам, някой е влизал тук.

И двамата стояха в светлината на единствената му крушка, без да знаят какво да правят.

— Мислиш ли, че е някоя от сестрите ти?

— Може би. Мишел винаги си вре носа тук. Освен това нямам толкова пари, колкото си мислех, че имам.

Диондра стана, прихвана корема си, което никога не правеше с любов, покровителствено. Стискаше го, сякаш е товар, който Бен беше прекалено глупав, за да предложи да носи. Сега го държеше насочен към него, и говореше:

— Ти си бащата на това проклето бебе, така че по-добре бързо измисли нещо, ти ми направи това дете, така че по-добре оправи тази каша. Почти в седмия месец съм, всеки момент мога да родя, а ти...

Движение на прага, мярна се нощница и после се подаде крак, опитващ се да запази равновесие. Случайно тупване и вратата зейна отворена. Мишел се навърташе в коридора и се опитваше да подслушва, докато не се облегна прекалено силно и не се показа цялото ѝ глуповато лице. В големите ѝ очила се отразяваха две светещи квадратчета. Стискаше новия си дневник, на устата си имаше капка мастило.

Мишел премести поглед от Бен към Диондра, а после многозначително погледна към корема ѝ и каза:

— Бен е забременил момиче. Знаех си!

Бен не виждаше очите ѝ, само светлината в очилата и усмивката под тях.

— Казал ли си на мама? — попита Мишел закачливо, в гласа ѝ се усещаше намек. — Да отида ли да кажа на мама?

Бен тъкмо щеше да се пресегне към нея, да я натика обратно в леглото с някоя заплаха от своя страна, когато Диондра се хвърли. Мишел се опита да стигне до вратата, но Диондра я сграбчи за косата, за дългата кестенява коса, и я тръшна на земята, а Мишел се приземи силно на опасната кост. Диондра зашепна: „Нито дума, малка кучко, нито една шибана дума“, а после Мишел се откопчи, хукна по пантофи, отгласквайки се от стените, а Диондра остана с кичур от косата ѝ в ръка, който хвърли на пода и тръгна след нея. Само ако

Мишел се беше затичала към стаята на мама, всичко можеше да се нареди, мама щеше да се погрижи за всичко, но вместо това тя отиде в стаята си, в стаята на момичетата, и Диондра я последва. Бен тръгна след нея, шепнейки: „Диондра, спри, Диондра, остави я“. Обаче Диондра не искаше да я остави, отиде право до леглото на Мишел, където тя се беше свила до стената и скимтеше, и я дръпна за крака, изпъна я на леглото и седна върху нея. „Искаш да кажеш на всички, че съм бременна, това ли е планът, една от малките ти схеми, някаква шибана малка тайна, която ще продадеш за петдесет цента, която ще издадеш на майка си, но познай какво? Няма да стане, малко лайно такова, защо всички в това семейство сте толкова глупави...“ Тя обви ръце около шията на Мишел, краката на Мишел, обути в пантофи с вид на кучешки лапи, заритаха нагоре-надолу. Бен гледаше крачетата ѝ, но не беше там, мислеше си, че пантофите наистина изглеждат като кучешки лапи, и тогава Деби тихо се събуди от дълбок сън, затова Бен затвори вратата, вместо да я отвори широко и да повика майка си, искаше всичко да си остане тихо, единственият му инстинкт беше да се придържа към плана, а той беше да не разбуди всички, докато опитва да вразуми Диондра. Мислеше си, че всичко ще бъде наред: „Диондра, Диондра, успокой се, тя няма да каже, пусни я“, а Диондра се вкопчваше все по-силно в шията на Мишел. „Да не мислиш, че цял живот ще се притеснявам заради тази малка кучка“, а Мишел дереше, след това заби химикалката си в ръката на Диондра. Диондра я пусна за момент, изглеждаше изненадана, сякаш не можеше да повярва, а Мишел се наклони на една страна и си пое въздух. После Диондра отново сграбчи шията ѝ. Бен хвана раменете на Диондра, за да я дръпне, но вместо това ръцете му просто останаха там.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

Момичето Дей беше стройно, почти високо, и когато влезе в стаята, ми показа лице, което на практика беше моето. Имаше и нашата рижа коса, боядисана в кестеняво, но корените се подаваха точно като моите преди дни. Ръстът сигурно бе наследила от Диондра, но лицето ѝ беше на семейство Дей — като моето, като на Бен, като на мама. Тя ме зяпна, после поклати глава.

— Извинявай, това беше странно — изчерви се. Кожата ѝ беше осеяна с нашите лунички. — Не знам. Искам да кажа, сигурно е логично да си приличаме, но... Ау!

Погледна майка си, после отново мен, ръцете ми, своите ръце, липсващия ми пръст.

— Аз съм Кристъл. Твоята племенница.

Почувствах, че трябва да я прегърна, а и ми се искаше. Здрависахме се.

Момичето пристъпи нерешително към нас, сплитайки ръцете си, и все още ме гледаше отстрани по начина, по който гледаш себе си във витрина, покрай която минаваш, опитвайки се да надникнеш, без никой да забележи.

— Скъпа, казах ти, че ще се случи, ако е писано — каза Диондра. — Ето я и нея. Ела, седни.

Момичето се отпусна мързеливо в скута на майка си, в извивката на ръката ѝ, и положи буза на рамото ѝ. Диондра си играеше с кичур червена или кестенява коса. Кристъл ме погледна от тази позиция. Защитена.

— Не мога да повярвам, че най-накрая се срещаме — каза тя. — Никога не трябваше да те срещам. Аз съм тайна, нали знаеш. — Погледна към майка си. — Дете на една тайна любов, нали така?

— Точно така — отвърна Диондра.

Значи знаеше коя е, кои са семейство Дей, че баща ѝ е Бен Дей. Бях поразена, че Диондра се е доверила на дъщеря си да запази

тайната, да не ме търси. Питам се от колко време знае Кристъл, дали беше минавала покрай къщата ми, само да ме зърне, само да ме зърне. Чудех се защо Диондра беше казала на дъщеря си подобна ужасна истина, когато в действителност нямаше нужда да го прави.

Диондра сигурно бе уловила мислите ми:

— Всичко е наред — каза тя. — Кристъл знае цялата история. Споделяме си всичко. Ние сме най-добри приятелки.

Дъщеря ѝ кимна:

— Дори имам малък албум със снимки на всички ви. Е, само такива, които съм изрязала от списания и други подобни. Нещо като фалшив семеен албум. Винаги съм искала да се запозная с теб. Да те наричам ли леля Либи? Странно ли е? Прекалено странно е.

Не можех да измисля какво да кажа. Просто почувствах облекчение. Семейство Дей не бяха изчезнали напълно. Всъщност процъфтяваха с това красиво високо момиче, което приличаше на мен, но си имаше всички пръсти и мозъкът му не беше пълен с кошмари. Исках да ѝ задам много любопитни въпроси: има ли лошо зрение като Мишел? Алергична ли е към ягоди като мама? Има ли сладка кръв като Деби, която комарите изяждаха жива, прекарва ли летата, вмирисана на антисептичен крем? Темпераментна ли е като мен, или е сдържана като Бен? Манипулативна и невинна ли е като Ранър? Каква е, каква е, исках да ми каже по какво прилича на Дей и да ми припомни какви бяхме.

— Прочетох и книгата ти — добави Кристъл. — „Нов ден за Дей“. Наистина е добра. Исках да кажа на някого, че те познавам, защото, нали разбираш, гордеех се.

Гласът ѝ звучеше като флейта, сякаш ей сега ще се засмее.

— О, благодаря.

— Добре ли си, Либи? — попита Диондра.

— Ами предполагам, предполагам, просто не разбирам защо пазите тайната толкова дълго. Защо Бен все още се кълне, че не те познава? Искам да кажа, предполагам, че дори не е виждал дъщеря си.

Кристъл поклати глава.

— Обаче много бих искала да го видя. Той е моят герой. Защищава мама и мен през всичките тези години.

— Наистина трябва да запазиш тази наша тайна, Либи — настоя Диондра. — Надяваме се да го направиш. Не мога да рискувам да си

помислят, че аз съм съучастник или нещо такова. Не мога да рискувам. Заради Кристъл.

— Не мисля, че има нужда от това...

— Моля те? — каза Кристъл. — Тонът ѝ беше скромнен, но настоятелен. — Моля те. Наистина не мога да понеса мисълта, че могат да дойдат и да ми отнемат мама. Тя наистина е най-добрият ми приятел.

И двете го казаха. Почти не повярвах, но видях, че момичето всеки момент ще се разплаче. Значи наистина беше уплашена от представата, която Диондра беше създала: отмъстителните лоши полицаи, които може да нахълтат и да отведат мама. Обзалагам се, че Диондра беше най-добрият ѝ приятел. През всичките тези години са живели в пашкул за двама. Тайна. „Трябва да остана тайна заради мама“.

— Значи избяга и никога не каза на семейството си?

— Тръгнах си веднага щом започна да ми личи — каза Диондра. — Родителите ми бяха манияци. Радвах се, че се отървах от тях. Това беше нашата тайна — на бебето, моя и на Бен.

Тайна в къщата на семейство Дей, колко необичайно. Мишел най-накрая изпусна някоя клюка.

— Усмиваш се — каза Кристъл с тънка усмивка на устните, подобна на моята.

— Ха, просто си помислих колко щеше да ѝ хареса на сестра ми Мишел да се докопа до такава клюка. Тя обичаше драмата.

Изглеждаха, сякаш съм ги зашлевила.

— Не исках да омаловажавам нещата, съжалявам — каза аз.

— О, не, не. Не се притеснявай — каза Диондра. Взирахме се една в друга, пръстите, ръцете и краката ни мърдаха. Диондра наруши тишината: — Либи, искаш ли да останеш за вечеря?

* * *

Тя ме нахрани със солено печено, което се опитах да преглъщам, и вино розе от кутия, която, изглежда, нямаше дъно. Не пийвахме, а направо пиехме. Обичам такива жени. Говорехме си за глупави неща, истории за брат ми, а Кристъл задаваше въпроси, на които се срамувах,

че не мога да отговоря: Бен класическа музика ли харесвал или рок? Четял ли много? Имал ли диабет, защото тя имала проблеми с кръвната захар? А баба Пати, тя каква била?

— Искам да ги познавам като, нали се сещаш, хора. Не като жертви — каза тя с почителността на двайсет и няколко годишна.

Извиних се и отидох до тоалетната, имах нужда да се отдалеча за малко от спомените, от момичето, от Диондра. Осъзнах, че няма с кого да разговарям вече, че съм стигнала до края и сега трябваше да се въртя в кръг и отново да мисля за Ранър. Банята беше толкова отвратителна, колкото и останалата част от къщата, мухлясала, с течаша тоалетна, а на пода около кошчето бяха разпилени парчета тоалетна хартия, изцапани с червило. За първи път бях сама в тази къща и не можех да устоя на изкушението да си потърся сувенир. Стъклена червена ваза се мъдреше на гърба на казанчето на тоалетната, но не бях взела със себе си дамската си чанта. Трябваше ми нещо малко. Отворих шкафчето и открих няколко предписани по рецепта шишенца с хапчета с етикетчета „Поли Палм“. Приспивателни, болкоуспокояващи и противоалергични. Изпих няколко болкоуспокояващи, после си взех малко розово червило и един термометър. Голям късмет, тъй като никога не бих се сетила да си купя, но винаги съм искала термометър. Когато ми се долежи, е добре да знам дали съм болна, или просто ме е хванал мързел.

Когато се върнах на масата, Кристъл седеше с един крак качен на стола и брадичка, облегната на коляното.

— Имам още въпроси — каза тя, напевният ѝ глас се издигаше и снишаваше.

— Вероятно няма да мога да ти отговоря — опитах да я парирам. — Бях много малка, когато се случи. Бях забравила много неща за семейството си, докато не започнах да говоря с Бен.

— Нямах ли албуми със снимки? — попита Кристъл.

— Имам. Не ги бях отваряла известно време. Бях ги прибрала.

— Прекалено болезнено е — отбеляза Кристъл приглушено.

— Наскоро започнах отново да разглеждам кутиите — албуми, годишници и много други стари боклуци.

— Какви например? — попита Диондра, мачкайки грах с вилницата си като отегчен тийнейджър.

— Ами всъщност половината бяха неща на Мишел — отвърнах доволна, че мога наистина да отговоря на някой въпрос.

— Играчки ли? — попита Кристъл, докато си играеше с ръба на полата си.

— Не, по-скоро бележки и други подобни. Дневници. Мишел записваше всичко. Ако видеше учител да прави нещо странно, записваше го в дневника си, ако мислеше, че мама си има любимци, записваше и това, ако се скараше с най-добрата си приятелка заради момче, което и двете харесваха...

— ... Тод Делхънт — измърмори Кристъл, кимайки. Тя мързеливо глътна още малко вино.

— ... и той влизаше в дневника — продължих аз, без да обръщам внимание. След това чух. Тод Делхънт ли каза тя? Нямахме никога да се сетя сама за това име, онази голяма кавга, в която Мишел се забърка заради малкия Тод Делхънт. Случи се точно на Коледа, точно преди убийствата. Спомням си, че цялата коледна сутрин тя драскаше в дневника си. Но Тод Делхънт, как...?

— Познаваше ли Мишел? — попитах Диондра, докато мозъкът ми все още работеше.

— Не много — отвърна тя. — Всъщност никак даже. — Когато добави това, ми заприлича на Бен, който се преструваше, че не познава Диондра.

— Сега е мой ред да отида до тоалетната — каза Кристъл и отпи последна глътка от виното.

— Значи — започнах аз, но замълчах. Нямахме начин Кристъл да знае, че Мишел си е падала по Тод Делхънт, освен ако... Освен ако не беше прочела дневника на Мишел. Този, който получи сутринта на Коледа, за да започне през 1985 година. Предполагах, че нито един от дневниците не липсва, защото 1984 година беше непокътната, но дори не се бях замисляла за 1985-а. Новият дневник на Мишел, мислите й само от девет дни — това цитираше Кристъл. Тя беше чела дневника на мъртвата ми...

Зърнах проблесване на метал от дясната си страна точно когато Кристъл стовари стара ютия в слепоочието ми с разтегната в замръзнал писък уста.

ПАТИ ДЕЙ

3 януари 1985 г.

2:03 ч.

Пати всъщност бе задрямала, абсолютно нелепо, събуди се в 2:02, измъкна се изпод Либи и тръгна по коридора. Някой шумолеше в стаята на момичетата, едно от леглата скърцаше. Мишел и Деби по принцип спяха дълбоко, но бяха шумни — хвърляха завивки, говореха насън. Мина покрай стаята на Бен, лампата още светеше, откакто бе влязла вътре с взлом. Би поспряла там, но закъсняваше, а Калвин Дийл не обичаше да се закъснява.

Бен и бебе.

По-добре да няма време. Тя пристъпи към вратата и вместо да се притесни от студа, си помисли за океана, за единственото пътуване до Тексас, когато беше момиче. Спомни си как се пече, намазана с плажно масло, прииждащата вода, солта по устните. Слънцето.

Отвори вратата и ножът прободе гърдите ѝ, тя се преви надве в ръцете на мъж, който шепнеше: „Не се тревожи, всичко ще свърши след трийсетина секунди, хайде сега още веднъж, за да сме сигурни“, после той я отдалечи от себе си, тя стоеше наведена като танцьорка и усети как ножът се завърта в гърдите ѝ, не беше уцелил сърцето ѝ, а трябваше да уцели сърцето. Усещаше как стоманата се движи вътре в нея, а мъжът я погледна с благо лице, подготвяйки се за втори удар, но хвърли поглед през рамо и благото му лице се промени, мустаците му затрепераха...

— Какво, по дяволите?

Пати леко извърна глава обратно към къщата и видя Деби с лилавата ѝ нощница, с разрошени от съня плитки, с бяла панделка, спускаща се по ръката, да крещи: „Мамо, нараняват Мишел!“ Без дори да забележи, че мама също е ранена, тя беше съсредоточена над посланието си: „Хайде, мамо, хайде“. Единствената мисъл на Пати беше: колко неподходящо време беше за кошмари. А после да затвори вратата. Кръвта се стичаше по краката ѝ и докато се опитваше да

затвори вратата, за да не може Деби да я види, тя усети как мъжът отвори вратата и изкрещя: *Подяволитеподяволитеподяволитеееее!* След като той изкрещя това в ухото ѝ, Пати усети как се опитва да издърпа ножа от гърдите ѝ и осъзна какво искаше той, искаше Деби, този мъж, който каза, че никой не трябва да знае, че никой не трябва да го види, той искаше Деби да последва Пати. Пати здраво стисна дръжката и бутна ножа още по-дълбоко в себе си, а мъжът продължаваше да крещи и накрая пусна ножа, ритна вратата и влезе вътре. Докато падаше, тя го видя да се спуска към брадвата, брадвата, която Мишел беше подпряла на вратата, а Деби се затича към майка си, тичаше, за да ѝ помогне, а Пати се разкрещя: „Бягай!“. Деби замръзна, извика, повърна върху себе си, спъна се на плочките и затича на другата страна, стигна до края на коридора, тъкмо завиваше, но мъжът беше зад нея. Носеше брадвата и след като видя брадвата да се стоварва. Пати събра всичките си сили и се изправи, залитайки като пияна, не виждаше с едното си око, движеше се като в кошмар, в който краката ѝ пристъпват бързо, но не стига до никъде, и крещеше: „Бягай! Бягай! Бягай!“ Зави зад ъгъла и видя Деби просната на пода в локва кръв, а мъжът — адски вбесен, с влажни и светнали очи, крещеше: „Защо ме накара да го направя?“ Той се обърна, сякаш за да си тръгне, и Пати изтича покрай него, вдигна Деби, която направи няколко колебливи стъпки, като че ли отново беше малко пълничко бебе, но беше наистина сериозно ранена, ръката ѝ, сладката ѝ ръчичка. „Всичко е наред, миличка, ти си добре.“ Ножът се плъзна от гърдите на Пати и издрънча на пода, кръвта рукна от нея по-силно и мъжът се върна, този път с пушка. Пушката на Пати, която тя старателно бе сложила на полицата над камината, където момичетата не можеха да я стигнат. Той се прицели в нея, докато тя се опитваше да застане пред Деби, защото не биваше детето да умре сега.

Мъжът вдигна пушката и Пати имаше време за една последна мисъл: „Иска ми се, иска ми се, иска ми се всичко това да не се бе случвало“.

Сетне със свистене като на летен въздух, който нахлува през прозореца на кола, изстрелът отнесе половината ѝ глава.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

— Съжалявам, мамо — казваше Кристъл. Аз бях почти сляпа, виждах само жълтокафеникав цвят, както когато слънцето огрява затворени очи. Появяваха се отблясъци от кухнята, но веднага изчезваха. Бузата ме болеше, усещах как болката пулсира по гръбнака ми и надолу до стъпалата. Лежах по очи на пода, а Диондра ме беше възседнала. Усещах миризмата ѝ — на спрей против насекоми, докато седеше върху мен. — О, боже, издъних се.

— Няма нищо, скъпа, само ми донеси пушката.

Чух стъпките на Кристъл по стълбите, след което Диондра ме обърна с лице към себе си и ме хвана за гърлото. Искях да ме проклина, да изкрещи нещо, но тя не каза нищо, дишаше тежко и спокойно. Пръстите ѝ стискаха гърлото ми. Югуларната ми вена подскочи, след това запулсира под пръста ѝ. Все още не виждах. Щях да умра. Сърцето ми заби по-бързо, а после съвсем бавно. Тя пристегна ръцете ми с колене, не можех да ги движа, можех само да ритам, плъзгайки крака по пода. Тя дишаше в лицето ми, усещах топлината, представях си отворената ѝ уста. Да, точно така. Можех да си представя къде се намира устата ѝ. Извих се и се оттласнах изпод нея, освободих ръцете си и забих юмрук в лицето ѝ.

Съвзех се само колкото да я отблъсна от себе си за секунда, малко изхрущяване на кокалчето, но достатъчно, за да ме заболи юмрукът, след това се завлачих по пода в опит да намеря стол, да видя нещо, когато ръцете ѝ сграбчиха глезена ми: „Не и този път, миличка“. Тя държеше стъпалото ми в чорапа, но беше дясното, което нямаше пръсти, затова беше по-трудно да го задържи, чорاپите все ми бяха големи, и неочаквано аз се изправих и я оставих с чорапа ми в ръка. Кристъл все още я нямаше, пушка също нямаше, а аз хукнах към задната част на къщата, но не виждах, не можех да вървя в права линия и постепенно кривнах надясно, минах през онази отворена врата и паднах по стълбите по очи в студеното мазе. Отпуснах се като дете, не

се съпротивлявах, така е най-правилно да падаш, и скоро след това пак бях на крака във влажното миризливо помещение. Зрението ми прескачаше като стар телевизор — включваше и изключваше, и след малко различих сянката на Диондра, спряла в светлия квадрат в горната част на стълбите. След това тя затвори вратата.

Чувах ги горе, Кристъл се връщаше:

— Ще трябва ли да я...

— Е, сега ще трябва.

— Не мога да повярвам. Аз просто, просто се изплъзна от устата ми, толкова глупаво...

Щурах се напред-назад из мазето и се опитвах да намеря изход: три бетонни стени и една в задната част, скрити от боклуци до тавана. Диондра и Кристъл не се тревожеха за мен, дърдореха си зад вратата горе, а аз ровех из купчината и търсех къде да се скрия, опитвах се да намеря нещо, което да използвам като оръжие.

— ... не знае какво се е случило, не е сигурна...

Отворих един куфар, в който можех да се скрия и да умра.

— ... знае, не е глупава...

Започнах да разхвърлям — стойка за шапки, две велосипедни гуми, купчината боклуци се смалчаваше с всяко нещо, което хвърлях.

— ... аз ще го направя, вината беше моя...

Натъкнах се на планина от стари кутии, изкривени като онези, които държах под стълбите си. Издърпах ги и оттам падна стара пръчка пого, която беше прекалено тежка, за да я използвам.

— ... аз ще го направя, няма проблем...

Гласовете се редуваха: ядосан, виновен, ядосан, виновен, решителен.

Мазето беше по-голямо от самата къща, добро мазе в къща от Средния запад, направено да устои на торнада, за складиране на зеленчуци, дълбоко и мръсно. Продължавах да издърпвам още боклуци и когато се свих зад едно масивно бюро, открих стара врата. Беше цяла отделна стая, истинската част от мазето и да, нямаше изход, но нямаше време да мисля, трябваше да продължа, а мазето вече беше осветено. Диондра и Кристъл идваха, затова затворих вратата след себе си и пристъпих в тясната стая, в която имаше още повече неща — стари грамофони, бебешко креватче, малък хладилник, всички бяха наредени до стените, само още няколко метра, в които да избягам. Зад себе си

чувах как още вещи от купчината боклук се сгромолясват пред вратата, но това не помота много, след няколко секунди щяха да преминат.

— Просто стреляй в тази посока, тя трябва да е там — каза Кристъл, а Диондра я накара да замълчи, стъпките им се чуваха на последното стъпало. Не бързаха, Диондра риташе неща по пода, докато се приближаваха към вратата, обграждаха ме, сякаш бях побесняло животно, което трябва да бъде приспано. Диондра дори не беше особено съсредоточена. Неочаквано отбеляза:

— Печеното беше прекалено солено.

В ъгъла на малката си стаичка забелязах слаба светлина. Идваше отнякъде на тавана.

Спуснах се към нея, спънах се в някакво червено вагонче, а жените се разсмяха, когато ме чуха да падам.

— Ще се насиниш! — провикна се Кристъл, Диондра разчистваше още неща, а аз бях под светлината.

Беше отворът на вентилационната шахта на скривалището и беше прекалено тесен, за да се проврат повечето хора, но не и аз. Започнах да трупам неща, за да я достигна, да се докопам с ръце до горе, за да се повдигна, а Диондра и Кристъл почти бяха стигнали до мен. Опитах се да стъпя върху стара детска количка, но дъното поддаде, нараних си крака, продължих да трупам неща: изкривена маса за сменяне на пелени и след това няколко енциклопедии. Качих се върху тях, усетих, че всеки момент ще се изплъзнат, но успях да се хвана за шахтата, проврях се през пречките на ръждясалата турбина. Един напън и вече усещах студения нощен въздух, подготвих се за следващия напън, който щеше да ме изведе навън, и тогава Кристъл ме сграбчи за крака, опита се да ме издърпа обратно, а аз ритам и се съпротивлявах. Под мен се чу писък: „Застреляй я!“, а Кристъл кресна: „Хванах я!“ Тежестта ѝ ме дърпаше надолу, едва се държах наполовина вън, наполовина вътре. Ритнах силно с наранения си крак и забих петата си право в лицето ѝ. Ударих носа ѝ, чу се силен вой, Диондра се разкрещя: „О, боже!“, аз се отскубнах, отново се издърпах нагоре, ръцете ми бяха целите в дълбоки червени драскотини от ръба на шахтата, но бях горе, прескочих и излязох на земята. Докато си поемах дъх, дишах в калта, вече чувах как Диондра тръгва: „Идвай горе, идвай горе!“.

Ключовете за колата ми ги нямаше, бяха се изгубили някъде вътре, затова се обърнах и побягнах към гората в скоклив тръст, като същество на три крака и с един чорап, шляпах през калта, воняща на тор, на лунната светлина и едва тогава се обърнах, чувствайки се почти добре. Видях, че са излезли от къщата, бяха зад мен, тичаха след мен — две кървящи бледи лица, но аз успях да стигна до гората. Виеше ми се свят, очите ми не можеха да се спрат на нищо: дърво, небето, заек, който избяга от мен. „Либи!“ чу се зад мен. Влязох още по-дълбоко в гората, почти щях да припадна, а когато пред очите ми започна да притъмнява, се натъкнах на огромен дъб. Стърчеше върху еднометрови чворести корени, които излизаха от една точка като слънчеви лъчи. Проснах се в калта и се промъкнах към стара животинска бърлога под един от корените, дебел колкото възрастен мъж. Сврях се в студа, малко същество в малка хралупа, треперецо, но тихо, скрито — това беше нещо, което можех.

Светлината от фенерчетата се приближи, докосна ствола на дървото, жените вървяха над мен, част от пола, бегло се мярна луничав крак. „Трябва да е тук, не може да е отишла толкова далече“, а аз се стараех да не дишам, знаейки, че ако го направя, това ще е глътката въздух, която ще ми донесе куршум в лицето, затова не дишах, докато усещах тежестта им да натиска корените на дървото. Чух Кристъл да пита: „Може ли да се е върнала обратно в къщата?“, а Диондра да отвърща: „Продължавай да търсиш, тя е бърза“, с тон на човек, който знае. Двете се обърнаха и влязоха по-навътре в гората, а аз вдигнах, глътнах земен въздух с лице, зарито в пръстта. Часове наред гората ехтеше от гласовете им, пълни с гняв и безсилие: „... това не е добре, това е много лошо...“ По едно време виковете секнаха, а после чаках часове наред, до зазоряване, преди да се измъкна и да закуцукам през дърветата към вкъщи.

БЕН ДЕЙ

3 януари 1985 г.

2:12 ч.

Диондра все още седеше върху тялото на Мишел. Ослушваше се. Бен седеше превит и се люлееше, докато от коридора се носеха писъци и клетви, брадвата разсичаше плът, изстрел от пушка, тишина и после майка му, която тръгва отново невредима, може би невредима. После Бен разбра, че не е невредима, тя издаваше безсмислени звуци и се блъскаше в стените, а онези тежки ботуши тръгнаха по коридора към стаята на мама и после ужасният звук от малки ръце, които се опитват да се вкопчат, ръцете на Деби, които дращеха по дървения под. После пак брадвата, а след нея — шумно изпускане на въздух и отново изстрел. Диондра потрепери върху Мишел.

Нервността ѝ личеше единствено по косата, която трептеше около главата ѝ на дебели къдрици. Иначе не помръдваше. Стъпките спряха пред вратата, вратата, която Бен беше затворил, откакто започнаха писъците, вратата, зад която се криеше той, докато семейството му лежеше отвън и умираше. Чуха стенание — „по дяволите“ — и после стъпките избягаха от къщата, тежки и шумни.

Сочейки към Мишел, Бен прошепна на Диондра:

— Тя добре ли е? — А Диондра се намръщи, сякаш я беше обидил.

— Не, мъртва е.

— Сигурна ли си? — Бен не можа да се изправи.

— Напълно — отвърна Диондра и стана от нея. Главата на Мишел беше увиснала настрани, очите ѝ бяха ококорени към Бен. Счупените ѝ очила лежаха до нея.

Диондра приближи до Бен. Коленете ѝ бяха пред лицето му. Подаде му ръка.

— Хайде, ставай.

Те отвориха вратата, очите на Диондра се разшириха, сякаш гледаше първия сняг. Навсякъде имаше кръв, Деби и майка му лежаха

в локви от кръв, кръв се стичаше и към Бен.

— По дяволите! — прошепна Диондра. — Май наистина се забъркахме с Дявола.

Бен изтича към кухнята, искаше да повърне в мивката, повръщането щеше да го успокои, изкарай го, изкарай всичко, както казваше майка му, докато държеше главата му над тоалетната, когато беше дете. Изкарай всичко лошо навън. Но нищо не се случи, затова той се заклатушка към телефона, обаче Диондра го спря.

— Ще ме издадеш ли? За Мишел?

— Трябва да се обадим в полицията — каза той, очите му се спряха върху чашата на майка му с останало на дъното кафе.

— Къде е малката? — попита Диондра. — Къде е малката?

— О, по дяволите! Либи! — Той се затича обратно по коридора, опитвайки се да не гледа телата, представяйки си, че са просто препятствия, които трябва да прескочи. Погледна в стаята на мама и усети хладината, видя как бризът развява пердетата, видя и отворения прозорец. Върна се в кухнята.

— Няма я — каза той. — Избягала е, няма я.

— Ами отиди да я доведеш.

Бен тръгна към вратата с намерението да изтича навън и се спря.

— Защо да я доведа?

Диондра му препречи пътя, взе ръцете му и ги сложи на корема си.

— Бен, не разбираш ли какво трябваше да се случи? Смяташ ли, че ритуалът тази вечер е съвпадение, че точно днес имахме нужда от пари и че — пуф — някакъв мъж изби семейството ти? Ще наследиш всичко от застраховката живот на майка си, ще направиш всичко, което искаш: да живееш в Калифорния, на плажа, или да отидем във Флорида, можем да го направим.

Бен никога не беше казвал, че иска да живее в Калифорния или във Флорида. Диондра го казваше.

— Ние вече сме семейство, можем да бъдем истинско семейство. Но Либи е проблем. Ако е видяла нещо.

— Ами ако не е?

Но Диондра вече клатеше глава.

— Трябва да приключиш напълно, миличък. Прекалено опасно е. Време е да бъдеш смел.

— Но ако трябва да се махнем от града тази вечер, не мога да чакам за застраховката живот.

— Е, разбира се, че не можем да тръгнем тази вечер. Сега трябва да останем, ще изглежда подозрително, ако тръгнем. Но виж какъв подарък е това — хората ще забравят всички глупости около Криси Кейтс, защото сега ти си жертвата. Всички ще искат да се отнасят добре с теб. Ще се опитам да скрия това — погали тя корема си — за още един месец. Ще нося палто през цялото време или нещо такова. И после ще вземем парите и изчезваме. Ще сме свободни. Вече няма да се налага да ядем боклуци.

— Ами Мишел?

— Взех дневника ѝ — каза Диондра и му показва новия тефтер с корица с Мини Маус. — Всичко е наред.

— Но какво ще кажем за Мишел?

— Ще кажеш, че лудият мъж я е убил, както и останалите. Както и Либи.

— Ама...

— Бен, никога не трябва да споменаващ, че ме познаваш, не и докато не се махнем. Разбираш ли? Да не искаш да родя детето ни в затвора, защото знаеш какво ще се случи след това — отива при приемни родители и никога повече няма да го видиш. Това ли искаш за бебето си, за майката на детето си? Все още имаш възможност да постъпиш като голямо момче, като мъж. Сега иди да ми доведеш Либи.

Той взе големия фенер и излезе навън на студа, викайки Либи. Тя беше бързо хлапе, добър бегач, досега може би вече бе излязла на главното шосе. Или може би се криеше на обичайното си място до езерото. Краката му хрущяха в снега, а той се чудеше дали всичко това не е просто кошмар. Щеше да се върне вкъщи и всичко щеше да си като преди, когато ключалката щракна и вътре всичко беше нормално, всички спяха, една обикновена нощ.

И тогава си спомни Диондра, надвесена над Мишел като огромна хищна птица, а двете се тресяха в тъмното. И Бен осъзна, че нищо няма да е наред, осъзна и че няма да доведе Либи обратно в къщата. Той плъзна светлината на фенера по върховете на тръстиката, видя отблясък от червената ѝ коса сред ширналото се жълто и извика:

— Либи, остани, където си, миличка!

Обърна се и изтича обратно в къщата.

Диондра удряше стените, дивана и крещеше с оголени зъби. Беше намазала стените с кръв, беше написала разни неща. Беше разнесла кръв с мъжките си обувки навсякъде, беше яла оризова зърнена закуска в кухнята и по нея имаше следи от храната, оставяше и пръстови отпечатащи навсякъде и не спираше да крещи: „Направи го да изглежда добре. Направи го да изглежда наистина добре!“ но Бен знаеше какво беше това, беше жажда за кръв, същото чувство, което и той изпита по-рано, онова лумване на гняв и мощ, което те кара да се чувстваш толкова силен.

Май изчисти следите от обувки доста добре, макар че беше трудно да се каже кои са на Диондра и кои — на мъжа. Кой, по дяволите, беше този мъж? Избърса всичко, което беше пипал — ключовете на лампите, брадвата, шкафовете, всичко в стаята си. Диондра се появи на вратата и му каза, че е избърсала шията на Мишел, а Бен се опитваше да не мисли. Остави думите по стените, не знаеше как да ги оправи. Беше се нахвърлила върху майка му с брадвата, по Пати имаше странни нови рани, дълбоки, и Бен се зачуди как може да е толкова спокоен, след като костите му сякаш щяха да се размекнат и той да рухне на земята, но си каза да се стегне, да бъде мъж, направи го, бъди мъж, направи каквото трябва, бъди мъж. Изведе Диондра от къщата, а навсякъде вече вонеше на пръст и на смърт. Когато затвори очи, видя червено слънце и отново си помисли — „Унищожение“.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

Отново щях да изгубя пръсти от краката си. Седях пред една затворена бензиностанция почти час, разтривах премръзналите си крака и чаках Лайл. Всеки път, когато минеше кола, се скривах зад сградата, да не би да са Кристъл и Диондра, които ме търсеха. Ако ме откриеха сега, не можех да избягам. Щяха да ме хванат и с мен щеше да е свършено. От години исках да умра, но напоследък не, и определено не от ръцете на тези кучки.

Обадих се на Лайл от телефон пред бензиностанцията, който бях сигурна, че не работи, а той започна разговора още преди да замълчи телефонистката. „Чу ли? Чу ли?“ „Не. Не искам да чувам. Просто ела да ме вземеш“. Затворих преди дори да е започнал с въпросите си.

— Какво се случи? — попита Лайл, когато най-накрая пристигна, а аз треперех и въздухът беше замръзнал. Хвърлих се в колата, ръцете ми бяха безчувствени от студа.

— Диондра със сигурност не е мъртва. Заведи ме вкъщи. Трябва да се прибера.

— Трябва да отидеш в болница. Лицето ти е... Виждала ли си лицето си? — Той ме дръпна под светлината в колата, за да видя по-добре.

— Усещам лицето си.

— Или в полицията? Какво се случи? Знаех си, че трябва да дойда с теб, Либи. Либи, какво се случи?

Разказах му. Цялата история, оставяйки го да се досеща и сам между пристъпите ми на плач, които завършваха с „... и тогава те... тогава те се опитаха да ме убият...“. Думите се лееха като наранени чувства, бяха като на невръстно момиченце, което разказва на майка си, че някой се е държал лошо с него.

— Значи Диондра е убила Мишел — каза Лайл. — Отиваме в полицията.

— Не, не отиваме. Искам просто да си отида вкъщи — казах с подсмърчане и сълзи.

— Трябва да отидем в полицията, Либи.

Започнах да крещя ужасни неща, блъсках с ръце по прозореца, докато от устата ми се разхвърча слюнка, което затвърди увереността на Лайл, че трябва да ме заведе в полицията.

— Либи, ще поискаш да отидеш в полицията. Щом ти кажа онова, което трябва да ти кажа, и отгоре на всичко случило се, ще поискаш да отидеш в полицията.

Съзнавах, че трябва да го направя, но мозъкът ми бе заразен със спомени за случилото се, след като семейството ми беше убито: дългите пагубни часове, припомнях си отново и отново историята с полицаите, краката ми, които висяха от огромен стол, студеният горещ шоколад в стиропорена чаша, как не можех да се стопля, просто копнеех да заспя, абсолютното изтощение, когато дори лицето ти се вцепенява. И можех да кажа всичко, което си поискам, няма значение, защото всички така или иначе са мъртви.

Лайл наду парното докрай и насочи всички дюзи към мен.

— Добре, Либи. Имам някои новини. Мисля... ами добре, просто ще го кажа. Нали?

— Плашиш ме, Лайл. Просто го кажи. — Светлината в колата не беше достатъчна, продължавах да оглеждам паркинга, за да съм сигурна, че никой не идва.

— Спомняш ли си Ангела на дълга? — започна Лайл. — Онзи, когото Клубът на следователя разследваше? Заловили са го в покрайнините на Чикаго. Спипали са го, докато помагал на някакъв нещастник от Фондовата борса да инсценира смъртта си. Трябвало да изглежда като нещастен случай по време на езда. Хванали Ангела на една от пистите, поел с камък към мъжа, за да му размаже главата. Казва се Калвин Дийл. Преди бил фермер.

— Добре — казах аз, но знаех, че следва и още.

— Добре, оказва се, че той убива хора още от осемдесетте. Бил е умен. Има написани на ръка бележки от всеки, когото е убил — трийсет и двама души, които се кълнат, че са го наели.

— Добре.

— Една от бележките е от майка ти.

Приведох се, но продължих да гледам Лайл.

— Наела го е да я убие. Но трябвало да е само тя. За да осигури застраховката живот и да спаси фермата. Да спаси вас и Бен. Бележката е у тях.

— И какво? Не, в това няма смисъл. Диондра е убила Мишел. Дневникът ѝ е у нея. Току-що говорихме, че е Диондра...

— Ами там е работата. Този Калвин Дийл се изживява като герой на народа — кълна се, през изминалите няколко дни пред затвора има тълпи, хора с лозунги: „Дийл е човекът“. Скоро ще пишат песни за него: помага на задлъжнелите да умрат, за да не отнемат банките собствеността им, прецаква застрахователните компании. Хората се връзват. Само че той твърди, че няма да се признае за виновен за убийството на нито един от трийсет и двамата човека, твърди, че става дума за подпомогнат опит за самоубийство. За да умрат с достойнство. Обаче ще поеме вината за Деби. Казва, че ще си признае за Деби, защото влязъл насред нещо и само за нея съжалява.

— Ами Мишел?

— Нея дори не я е видял. Не виждам защо ще лъже.

— Двама убийци — казах аз. — Двама убийци в една и съща нощ. Ама че късмет!

* * *

Докато се криех в гората, хленчех на бензиностанцията, крещях в колата на Лайл и най-накрая убедих един сънен местен шериф, че не съм луда („Чия сестра си?“), изгубих седем часа. Диондра и Кристъл бяха напълно изчезнали до сутринта, искам да кажа, че ги нямаше никъде. Бяха полели къщата с газ и я бяха сравнили със земята, преди петте камиона дори да излязат от пожарната.

Разказах историята си още много пъти, приемаха я със смесица от объркване и колебание и най-накрая получавах доверие.

— Ще ни трябва още малко, нали се сещате, за да я свържем с убийството на сестра ви — обясни ми един детектив, тиквайки стиропорена чаша със студено кафе в ръцете ми.

Два дни по-късно пред вратата ми се появиха детективи. Носеха копия от писма на майка ми. Искаха да разберат дали ще разпозная почерка ѝ, дали искам да видя писмата.

Първото беше много проста бележка на една страница, която освобождаваше Калвин Дийл от отговорност за смъртта ѝ.

Второто беше до нас.

Скъпи Бен, Мишел, Деби и Либи,

Съмнявам се, че това писмо някога ще стигне до вас, но господин Дийл каза, че ще ми го пази, и предполагам, че това малко ме успокоява. Не знам. Родителите ми винаги са ме съветвали да изживея живота си смислено. Не смятам, че съм го постигнала, но поне смъртта ми може да е смислена. Надявам се всички да ми простите. Бен, каквото и да се случи, не обвинявай себе си. Нещата бяха излезли от контрол и трябваше да се направи това. Ясно ми е. Донякъде се гордея. Животът ми е поредица от нещастия, приятно ми е, че сега един „планиран нещастен случай“ ще оправи нещата. Щастлив нещастен случай. Грижете се добре един за друг, знам, че Даян ще се отнася добре с вас. Тъжна съм единствено, че няма да видя в какви добри хора ще се превърнете. Макар че няма нужда. Напълно сигурна съм в децата си.

Обичам ви,

Мама

Почувствах се празна. Смъртта на мама не беше смислена. Изпитах гняв към нея, а после си представих последните кървави мигове в къщата, когато е осъзнала, че всичко се е объркало, когато Деби е лежала умираща, а той, нейният непълноценен живот, е секнал. Гневът ми се превърна в странна нежност, каквато майка изпитва към детето си, и си помислих, че поне се е опитала. В онзи последен ден се бе постарала най-силно.

И аз ще се опитам да намеря спокойствие в това.

КАЛВИН ДИЙЛ

3 януари 1985 г.

4:12 ч.

Беше глупаво, как се обърка всичко, толкова бързо. А той й правеше услуга, на червенокосата фермерка. По дяволите, дори не му остави достатъчно пари: бяха се разбрали за две хиляди долара, а тя му беше оставила плик само с осемстотин и дванайсет и седемдесет и пет цента. Беше маловажна, дребна и глупава, цялата нощ. Беше катастрофално. Беше се отпуснал, беше станал наперен и отстъпчив и това бе довело до... А тя щеше да е толкова лесна. Повечето хора бяха придирчиви за това как да умрат, а тя искаше единствено да не се удави. Моля ви се, жената не искаше да се удави. Той можеше да го направи по много прости начини. Но отиде да пийне в бара, не беше кой знае какво, шофьори на камиони минаваха оттам през цялото време, той никога не се набиваше на очи. Съпругът й беше там, а той беше такъв шибан дръвник, такава дребна и безполезна мижитурка, че Калвин се улови да слуша с интерес каква е работата с този Ранър, хората разказваха всякакви истории за това, как мъжът разрушил фермата, семейството си и затънал до гуша в дългове. И Калвин Дийл, мъж на честта, си беше помислил — защо не?

Намушкай жената в сърцето на прага на къщата и накарай този Ранър малко да се поизпоти. Нека ченгетата го разпитват, това лайно, което не поема отговорност. Нека си го получи. В най-добрия случай щеше да бъде записано като случайно престъпление, толкова правдоподобно, колкото и другите неща, които беше скалъпвал — автомобилни катастрофи и хора, блъснати случайно на улицата. Близко до Арк Сити беше удавил мъж в собственото му жито, преобразявайки го така, че да изглежда като нещастен случай. Убийствата на Калвин бяха в унисон със сезоните: удавяне през пролетните наводнения, ловни инциденти през есента. Януари беше времето на обири на къщи и домашно насилие. Коледа току-що е минала, а новата година само

напомня колко малко се е променил животът, затова хората се ядосват през януари, човече.

Така че намушкай я бързо в сърцето с голям ловджийски нож. Ще свърши за трийсет секунди, пък и казват, че болката не е толкова противна. Прекалено голям шок. Тя умира и сестра ѝ я намира, беше уредила сестра ѝ да дойде рано на другия ден. Предвидлива жена.

Калвин трябваше да се върне вкъщи, отвъд границата с Небраска, и да измие косата си. Беше се избърсал със сняг, главата му изпускаше пара от студа, но все още беше лепкава. Не трябваше да се цапа с кръв и трябваше да я почисти, усещаше мириса в колата.

Отби встрани от пътя, ръцете му се потяха в ръкавиците. Стори му се, че видя дете, което тича отпред в снега, но осъзна, че просто вижда малкото момиче, което беше убил. Пълничка, с коса на плитки, тичаше, а той се паникьоса, защото я виждаше не като малко момиче, все още не, а като плячка, като нещо, което трябва да бъде повалено. Не искаше да го прави, но никой не трябваше да вижда лицето му, на първо място трябваше да се защити и да я хване, преди да е събудила другите деца — знаеше, че бяха няколко и че сърце няма да му даде да убие всички. Мисията му не беше такава, беше да помага.

Той видя малкото момиче, което се обърна да бяга, и грабна брадвата — видя и пушката и си помисли, че брадвата е по-безшумна, все още можеше да не нарушава тишината.

А после може би наистина откачи, беше толкова ядосан на детето — накълца момиченцето, толкова беше ядосан на червенокосата, че прецака всичко, че не умря както трябва. Уби малко момиче с брадва. Застреля в главата майка на четири деца, вместо да ѝ осигури смъртта, която заслужава. В последните си мигове тя изпита ужас, кошмар в собствената си къща, вместо той просто да я придържа, докато кръвта ѝ изтече на снега и тя издъхне с глава на гърдите му. Накълцал беше малко момиче.

За първи път Калвин Дийл помисли за себе си като за убиец. Облегна се на седалката си и изрева.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

Тринайсет дни след като Кристъл и Диондра изчезнаха, полицията все още не ги беше открила, все още не бе открила никакви веществени доказателства, които да свържат Диондра с Мишел. Преследването се превърна в разследване на палеж, забавяше се.

Лайл дойде да гледаме телевизия заедно — това беше новият му навик. Позволявах му да идва, ако не говори прекалено много, все роптаех, че говори прекалено много, но ми липсваше в дните, когато не идваше. Гледахме някакво адски нелепо риалити предаване, когато Лайл изведнъж се изпъна, както беше седнал:

— Хей, това е моят пуловер.

Носех един от неговите прекалено тесни пуловери, който бях взела от колата му, и определено ми стоеше много по-добре.

— Стои ми по-добре — казах.

— Господи, Либи. Можеше просто да попиташ, нали знаеш. — Той се обърна отново към телевизора, където две жени се бяха нахвърлили една на друга като разярени бездомни кучета. — Либи Крадлата. Жалко, че не си задигнала от къщата на Диондра четката ѝ за коса например. Щяхме да имаме някаква ДНК.

— Ах, възшебната ДНК — отвърнах. Бях спряла да вярвам в ДНК.

На телевизора руса жена беше хванала друга руса жена за косата и я дърпаше надолу по някакви стълби и аз смених канала с някакво научнопопулярно предаване за крокодили.

— О, боже!

Хукнах към стаята си. Върнах се и стоварих червилото и термометъра на Диондра на масата.

— Лайл Уърт, ти си голям ум! — заявих и го прегърнах.

— Ами? — възкликна той и се засмя. — Уха! Голям ум! Либи Крадлата смята, че съм голям ум.

— Точно така.

* * *

ДНК и от двата предмета съвпадна с кръвта по покривката на леглото на Мишел. Преследването се активизира. Нищо чудно, че Диондра открай време твърдеше, че няма нищо общо с Бен. Новите научни методи улесняваха все повече и повече съпоставянето на ДНК: трябва да се е чувствала по-застрашена с всяка изминала година, а не обратното. Хубаво.

Спипаха я при парична измама в Амарило. Кристъл я нямаше никаква, но Диондра бе заловена, макар че четирима полицаи едва я вкарали в колата. И така, Диондра беше в затвора, Калвин Дийл си беше признал. И някакъв мръсен лихвар беше арестуван, дори само името му ме плашеше: Лен. След всичко това се очакваше Бен да бъде освободен от затвора, но нещата не се развиваха толкова бързо. Диондра не се признаваше за виновна, а докато делото ѝ се точеше, щяха да слушат брат ми, който отказваше да я замеси. В края на май най-сетне го посетих.

Изглеждаше понапълнял, поизморен. Когато седнах, ми се усмихна леко.

— Не бях сигурна дали ще искаш да ме видиш — казах.

— Диондра винаги е била сигурна, че ще я разкриеш. Винаги е била сигурна в това. Явно е била права.

— Явно да.

Изглежда нито един от нас не искаше да минава през това. Бен бе защитавал Диондра почти двацет и пет години, а аз бях развалила всичко. Изглеждаше разочарован, но не и тъжен. Може би винаги се бе надявал тя да бъде разобличена. Склонна бях да го вярвам заради себе си. По-лесно беше да не питам.

— Скоро ще излезеш оттук, Бен. Можеш ли да повярваш? Ще излезеш от затвора. — Това беше сигурно — кръв върху чаршафите на мъртво момиче е добре, но признание е по-добре. Все още се надявах. Все още.

— Не бих имал нищо против — отвърна той. — Може би е време. Мисля, че двацет и четири години са достатъчни. Може би са достатъчни за това, че... стоях отстрани. Че позволих да се случи.

— Така мисля.

С Лайл бяхме сглобили парченцата от онази нощ по разказа на Диондра: били в къщата, готвейки се да избягат, и се случило нещо, което побъркало Диондра и тя убила Мишел, а Бен не я спрял. Предполагам, че Мишел някак е разбрала за бременността, за тайното бебе. Някой ден щях да попитам Бен за подробностите. Знаех, че сега няма да ми каже нищо.

Двамата Дей седяха загледани един в друг, мислейки за разни неща и предъвквайки ги. Бен почеса пъпка на ръката си, буквата „и“ от татуировката „Поли“ надничаше изпод ръкава му.

— Значи: Кристъл. Какво можеш да ми кажеш за Кристъл, Либи? Какво се случи онази нощ? Чух различни версии. Тя... грешна ли е? Лоша ли е?

Значи сега Бен се чудеше какво се е случило в една самотна студена къща извън града. Докоснах с пръсти двата белега с форма на сълзи на бузата си, отпечатъци от стоманените каналчета на ютията.

— Достатъчно умна с, за да избягва полицията толкова време — отвърнах. — Диондра никога няма да каже къде е.

— Не те попитах това.

— Не знам, Бен, тя защитаваше майка си. Диондра каза, че е разказала всичко на Кристъл, и смятам, че беше искрена. Всичко: „Аз убих Мишел и никой не трябва да разбере“. Как се отразява това на момиче, което знае, че майка му е убийца? Вманиачава се, опитва се да разбере, закачва снимки на починалите си роднини, чете дневника на мъртвата си леля, докато не го научи наизуст, знае всяка гледна точка, прекарва живота си в готовност да брани майка си. И тогава се появявам аз, а Кристъл се изпуска. И как постъпва? Опитва се да оправи кашата. Разбирам я донякъде. Нека ѝ се размине. Няма да отиде в затвора заради мен.

Бях уклончива, когато говорих с полицията относно Кристъл — те искаха да говорят с нея за пожара, но не знаеха, че се опита да ме убие. Нямах да доноснича за още един член от семейството си, нямах да го направя, дори и човекът да беше виновен. Опитах се да се убедя, че тя не е толкова неуравновесена. Може би се дължеше на моментна лудост, породена от любов. Но майка ѝ... тя със сигурност беше луда и тази лудост изпрати сестра ми в гроба.

Надявам се никога повече да не видя Кристъл, но нека го кажа така — ако това се случи, радвам се, че имам пушка.

— Наистина ли ще оставиш да ѝ се размине?

— Знам какво е да се опитваш да постъпиш правилно и напълно да оплескаш нещата — добавих аз.

— За мама ли говориш? — попита Бен.

— Говоря за себе си.

— Важи за всеки един от нас.

Бен притисна ръка до стъклото и двамата с него долепихме длани.

БЕН ДЕЙ

Сега

Докато стоеше в двора на затвора онзи ден, той усети мирис на дим. На около два метра и половина над главата му се носеше дим и Бен си представи пожарите по полето през есента, когато беше дете, пламъците маршируваха по пръстта на блещукащи линии и изгаряха всичко безполезно. Тогава мразеше факта, че е фермерско дете, но сега само за това мислеше. За външния свят. Вечер, когато другите мъже издаваха лепкавите си звуци, той затваряше очи и виждаше декари сорго, потракващо по коленете му с лъскавите си кафяви зрънца като бижута на момиче. Виждаше кварцовите хълмове на Канзас с техните зловещи загладени върхове, всеки в очакване на воя на койот. Или затваряше очи и си представяше краката си, нагазили дълбоко в кал, усещането как земята го поглъща, задържа го.

Веднъж или два пъти седмично Бен преживяваше и мигове на лекомислие, когато почти се размиваше. Беше в затвора. До живот. За убийството на семейството си. Истина ли беше? Досега мислеше за Бен, за петнайсетгодишния Бен, почти като за свой син, за съвсем различно същество и понякога му се искаше да удуши това хлапе, което просто го нямаше в него — представяше си как разтърсва Бен, докато лицето му не се размаже неясно.

Понякога обаче се гордееше.

Да, в онази нощ беше малък, хленчещ, безполезен страхливец, момче, което просто остави нещата да се случат. Уплашено момче. Но след убийствата може би всичко си дойде на мястото. Щеше да си мълчи, за да спаси Диондра, своята жена, и бебето. Второто му семейство. Не можа да се накара да изхвърчи от стаята и да спаси Деби и майка си. Не можа да се накара да спре Диондра и да спаси Мишел. Не можа да се накара да направи нещо друго, освен да мълчи и да се примири. Да стои неподвижно и да го приеме. Това можа да направи.

Такъв човек беше.

Стана известен, защото е такъв човек. Първо беше злодей и сатанист, всички се отдръпваха, бягаха от него, дори пазачите се плашеха, а после стана мил, неразбран затворник. През цялото време идваха жени и Бен се стараеше да не говори прекалено много, оставяше ги да се чудят какво си мисли. Те обикновено си представяха, че си мисли хубави неща. Понякога наистина беше така. Обаче понякога си мислеше какво ли би се случило, ако онази нощ се бе развила по друг начин: той, Диондра и едно пискливо бебе някъде в Западен Канзас, а Диондра рони сълзи в някоя малка мотелска стая, която са наели за седмица. Щеше да я убие. В един момент сигурно щеше да го направи. Или може би щеше да вземе бебето, да избяга и с Кристъл щяха да са щастливи някъде, тя щеше да завършва колеж, той щеше да върти ферма, а кафеварката винаги щеше да е включена като вкъщи.

Може би сега беше негов ред да е на свобода, а Диондра да бъде в затвора, щеше да излезе и да намери Кристъл, където и да беше, тя бе закриляно дете, нямаше как да изчезне за дълго, щеше да я намери и да се грижи за нея. Щеше да му е приятно да се грижи за нея, да направи нещо по-различно от това да мълчи и да се примирява.

Но дори и докато си го мислеше, знаеше, че не трябва да се цели толкова високо. Това беше научил от живота си досега: никога не се цели високо. Беше роден самотник, това знаеше със сигурност. Самотен беше като дете, като тийнейджър и определено сега. Понякога се чувстваше, сякаш е отсъствал през целия си живот — в изгнание, далеч от мястото, на което принадлежи, и подобно на войник очакваше да бъде изпратен обратно. Изпитваше носталгия по място, където никога не беше живял.

Ако излезе, може би ще отиде при Либи, която приличаше на майка му и на него и която познаваше добре, без да пита. Можеше да прекара остатък от живота си, молейки Либи за прошка, грижейки се за нея, за малката си сестра някъде навън. В някоя малка къща.

Само това искаше.

ЛИБИ ДЕЙ

Сега

Валмата от бодливата тел на затвора искряха в жълто, когато стигнах до колата си, потънала в мисли за всички хора, които бяха пострадали: нарочно, случайно, заслужено, нечестно, малко, напълно. Майка ми, Мишел, Деби, аз, Криси Кейтс. Родителите ѝ. Родителите на Диондра. Даян. Трей. Кристъл.

Чудех се каква част от всичко това може да бъде поправена, дали някой може да бъде излекуван или дори утешен.

Спрях на една бензиностанция да попитам за посоката, защото бях забравила как да стигна до паркинга за каравани на Даян, по дяволите, щях да посетя Даян. Сресах косата си с пръсти в тоалетната на бензиностанцията и си сложих балсам за устни, който за малко да открадна, но купих (все още не се чувствах съвсем добре от това решение). После минах през града и стигнах до паркинга за каравани с ограда от бели дъски, където живееше Даян. Навсякъде жълтееха нарциси.

Има и такова нещо като красив парк за каравани.

Домът на Даян беше точно там, където си спомнях. Спрях и натиснах три пъти клаксона, това беше ритуалът, когато тя ни посещаваше едно време. Тя беше в малкия си двор и се грижеше за лалетата, беше с гръб към мен, едра жена с чуплива сива коса.

Обърна се при звука на клаксона ми и примигна, когато слязох от колата.

— Лельо Даян? — казах аз.

Тя тръгна през двора с широки крачки и изопнато лице. Когато стигна точно пред мен, ме сграбчи и ме прегърна толкова силно, че изкара въздуха от дробовете ми. После ме потупа силно два пъти, отдалечи ме от себе си и пак ме придърпа.

— Знаех си, че можеш да го направиш, знаех си, Либби — измърмори тя в косата ми, топла и опушена.

— Да направя какво?

— Да се постараяш малко повече.

* * *

Останах у Даян два часа, докато изчерпахме темите за разговор, както винаги се случваше. Тя отново ме прегърна грубовато и ми нареди да се върна в събота. Имаше нужда от помощ, за да постави някакъв плот.

Не излязох веднага на магистралата, а бавно поех към мястото на някогашната ни ферма, опитвайки се уж случайно да се озова там. Беше ранна пролет, но свалих прозореца на колата. Стигнах до края на пътя, който водеше към фермата, и се подготвих за строителни развития или руини. Вместо това се натъкнах на стара тенекиена пощенска кутия: от едната ѝ страна пишеше ръкописно с боя „Семейство Мюлер“. Нашата ферма отново беше ферма. Един мъж се разхождаше из полето. Далече надолу до езерото жена и момиче гледаха как едно куче цамбурка във водата, а момичето отегчено въртеше разперените си ръце около кръста.

Изучавах сцената няколко минути, уравниволявах съзнанието си, странях от Мрака. Никакви писъци, никакви изстрели, никакви крясъци на сойка. Просто слушах тишината. Мъжът най-накрая ме забеляза и ми махна. Аз махнах в отговор, но се отдалечих, когато той по съседски тръгна насам. Не исках да се срещаме, не исках да се представям. Исках просто да съм някаква жена, която си отива у дома. Ей там някъде.

Издание:

Автор: Джилиан Флин

Заглавие: Мрак

Преводач: Надежда Розова

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издател: Ера

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Експертпринт ЕООД

Редактор: Евгения Маркова

ISBN: 978-954-389-267-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6817>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.